

KADAVRA MEVSİMİ CÜNEYT CANDAS

BAZI SIRLAR
ÖLÜMSÜZDÜR

KADAVRA MEVSİMİ

Cüneyt Candaş

Yayın Yönetmeni: Ayşen Bozkuş

Yayıma Hazırlayan: Ayşen Bozkuş

Düzenleme: Beyza Keskin

Kapak Tasarımı: Sig Evensen

Kapak Tasarımı Uyarlama ve Sayfa Düzeni: Elif Kar

1. Baskı, Ekim 2020, İstanbul

ISBN: 978-625-7099-18-9

© Cüneyt Candaş, 2020

© Müptela Yayınları, 2020

Sertifika No: 46603

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Müptela™ Penguen Kitap - Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34 - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06

Sertifika No: 48625

KADAVRA MEVSİMİ CÜNEYT CANDAS

UYARI

- Bu hikâyede yer alan tüm kişi, kurum ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişi, kurum ve olaylara dair oluşabilecek benzerlikler tamamen tesadüf eseridir.
- Bu hikâyede yer alan tüm medikal öğeler, kurumsal amaçla yazılmıştır ve tıbbi tavsiye/deneyim edinmek amacıyla kullanıma uygun değildir. Kullanıcılarla ilgili herhangi bir mesuliyet kabul edilmeyecektir.
- İçeriğindeki korku, şiddet ve cinsellik unsurları nedeniyle 18 yaş altı okurlar için sakıncalı olabilir.
- Bu hikâyedeki bazı detaylar, kaygı bozukluğu ve şizofreni başta olmak üzere, psikiyatrik hastalık geçmişi bulunan okurlar için sakıncalı olabilir.

ÖNSÖZ

Yok saydığınız gerçekler, bir köşede unutilan çöplere benziyor, zamanla kokmaya başlıyor, böceklenip kurtlanıyor, pis sularını etrafa sızdırıyor.

Hiç kimseyle paylaşmadığınız takdirde yüzleşmek zorunda kalmayacağınızı düşündüğünüz kötü anılar, bir hastalık gibi tüm benliğinizi sardığında, onları dışarı atmaktan başka çareniz kalmadığını anlıyorsunuz.

Size küçük ve arkadaşça bir uyarıda bulunmak isterim. Bu kitap, kimi zaman midenizi kaldıracak kimi zaman sizi huzursuz edecek ayrıntılarla dolu. Çirkin şeyler yaşadım ve çirkin şeyler yazdım. Okuyacağınız sayfalar, size yersiz korkular olarak geri dönebilir.

Bunun, içinizi ısıtacak türden bir hikâye olmadığını bilmelisiniz.

*Bazı geceler, karanlıkta birinin adımı seslendiğini duyar ve
aniden uyanırım.
Lütfen, söyleyin bana, aynı şey size de hiç olmaz mı?*

BİRİNCİ BÖLÜM

YAZIN SON GÜNLERİ

*"İnsanoğlunun en eski ve en güçlü duygusu korkudur,
En eski ve güçlü korku ise bilinmeyenin korkusudur."*

H.P. Lovecraft

“Bazen etrafımızda o kadar esrarlı bir hâdise olur ki ince teferruatına kadar bunu sezeriz, fakat hiçbir şey idrak etmeyiz; ruhumuzun içinde ikinci bir ruh her şeyi anlar, fakat bize anlatmaz, böyle korkunç işaretlerle bizi muammanın derinliklerine atar ve boğar.”

Peyami Safa, Dokuzuncu Hariciye Koğuşu

KADAVRA MEVSİMİ

Valizimin fermuarını kapatmayı başardığımda, derin bir nefes alarak kendimi yatağıma bıraktım. Terlemiştim. Yaz mevsimi, buralarda ekim sonuna kadar sürerdi. Yeni bir başlangıç için hevesli olmama rağmen, sırtıma havlumu atıp sahile gittiğim günleri düşünürken hüzne kapıldım. Bu sahil kasabasını, deniz kokulu dar sokakları özleyecektim.

Annemi geride bırakırken hissettiklerim ise özlemden fazlasıydı.

Annemle babam aynı çocuk esirgeme kurumunda büyümüş. Eminim, çok romantik bir hikâyedir, en azından başlangıçta. Babam, ben altı yaşındayken ölmüş.

Ben hatırlamıyorum ama ölümü sarhoş olduğu bir gece, ağzındaki sigarayla uyuyakalınca yatağı alev aldığı için olmuş. Annem benim yanımda yatıyormuş ve ikimiz, evi saran yangından son anda kurtulmuşuz.

Ondan geriye kalan bir fotoğraf bile yok. Varlığına dair tüm izler, evimizdeki yangınla birlikte kül oldu. Bir gün annemin karşısına geçtim ve bana babamdan bahsetmesini istedim. *Nasıl biriydi, nasıl görünürdü, ne yapmaktan hoşlanırdı?* Tüm bunları sorarken aslında tek istediğim, *baba* kelimesini her duyduğumda sığınabileceğim güzel bir anıydı.

“Baban bir alkolikti ve beni dövüyordu.”

O günden sonra ona, babam hakkında başka soru sormadım.

Son zamanlarda annemle de aramız pek iyi sayılmazdı. Hayatına yeni biri girmişti, ilkbaharda evlenmeyi düşünüyordu. Kendine ait planları, beni dışında tuttuğu hayalleri vardı. Biraz da bu yüzden evden ayrılıp ondan uzaklaşmak beni korkutuyordu. Sahip olduğum her şeydi annem, tek şeydi. Onu kaybetmek, yapayalnız kalmam demekti. En gizli korkularımdan biriydi bu: Kimse-sizlik. Bu yaşında ona hâlâ bu kadar bağlı oluşum, belki de onu benden uzaklaştıran nedenlerden biriydi. Tavırlarında içimi acıtan bir soğukluk seziyordum. Üstelik, aramızdaki bu hayali boşluk, yedi sekiz saatlik bir mesafeyle somut bir gerçeğe dönüşmek üzereydi. Annemdeki değişimin de bu yüzden olduğuna inanıyordum. Yeni aşkı, gözlerini kör etmiş olacak değildi ya! Beni evden ayrılışım için hazırlamak istiyordu. Fakat buna inanmak, bazen zorlaşıyordu, bazen aklıma olası bir ihtimal daha geliyordu. Belki de annem, beni benim onu sevdiğim kadar sevmiyordu.

Yataktan kalktım. Tüm dolabımı sığdırdığım valizimi peşimden sürükleyerek evin merdivenlerine yöneldim. Basamakları inerken, ‘*Neyse ki çok ağır olmamış,*’ diye düşünüyordum. ‘*Bana zorluk çıkarmayacak.*’

Çeşit çeşit kıyafeti olan gençlerden biri değildim. Kuşmaş pantolon üzerine, yaz aylarında yakalı bir tişört, kış oldu mu gömlek ve süveter... Hepsi sade, soluk renkli, klasik kıyafetler... İnsanların kılık kıyafetimden övgüyle bahsetmesi, annemin hep hoşuna giderdi.

Bunları düşünürken yüzümde oluşan tebessüm, onu elinde bir gelinlik kataloğuyla gördüğümde silindi. Yakıcı bir öfke dalgası boğazıma doğru yükselirken yutkundum.

KADAVRA MEVSİMİ

Otuz sekiz yaşındaydı. Hayatına yalnız devam etmek için çok genç olduğunu biliyordum. Yeni bir yuva kurup mutlu olmaya hakkı vardı. Evlenmesine karşı değildim, bu işe pek sıcak bakamayışımın tek nedeni, üvey babam olacak herifi gözümün tutmamasıydı.

Annem beni gördüğünde hafif bir hüznün ve belki de ben hariç kimsenin fark edemeyeceği bir soğuklukla gülümserken kafamdaki çirkin sorular tekrar yüzeye çıktı.

‘Belki de seni artık sevmemesinin nedeni, ona eski kocasını hatırlatmandır. Buna ne dersin? Belki de seni görmek, ona kötü anılardan başka bir şey çağrıştırmıyordur?’

“Benim yakışıklı oğlum...” dedi annem. “Seni özleyeceğim.”

‘Yalan söylediğini biliyorsun. Yüzündeki rahatlama öylesine belli ki! Senden kurtulduğuna seviniyor. Artık sevgiliyle rahatça eğlenebilir, hoş, bundan önce de pek çekinmiyordu ya...’

Kafamdaki sesleri bastırmak için gösterdiğim çabayla gözlerim yaşardı. Çenem titriyordu. Annemden ayrılacağım için mi üzülüyordum, yoksa bu durumun pek de umurunda olmadığını hissettiğim için mi? Seni özleyeceğim, derken ona inanmak kolay değildi.

“İlk dönem dersler yoğun olmaz,” dedim. “Boşluk bulduğumda otobüse atlar gelirim.”

“Hayır, okulun daha önemli. Üstelik yeni hayatına ne kadar çabuk alışırsan o kadar rahat edersin. Eve geleceğim diye derslerinden geri kalma.”

Elindeki kataloğu gösterdi. “Nasılsa bu aralar benim de tonla meşgalem var.”

“Doğru ya, düğün telaşı...” dedim, sanki bu konu daha önce aklımda yokmuş gibi. “Rahmi Bey’e de iyi dileklerimi iletirsin o zaman, vedaya gelmemesine üzül-düm.”

Kinayeli sözlerim üzerine ifadesi sertleşti. Bu, her zaman çabucak olabilen bir şeydi. “Ona karşı tavrını beğenmiyorum,” dedi. “Rahmi, bundan sonra hep hayatımızda olacak. Buna alışman gerek. Şu *Rahmi Bey* lafından da artık kurtul, bu hiç hoşuma gitmiyor.”

‘Peki, ne diyeyim? Üç ay öncesine kadar hiç tanımadığım birine, sırf seninle evleniyor diye baba dememi mi istiyorsun?’

Aklımdan geçen sözler bunlardı ama otobüsün hareket saati yaklaşmıştı ve annemle tartışarak ayrılmak istemiyordum.

“Nasıl istersen,” dedim. “Bu meseleyi daha sonra konuşuruz. Bir tanecik annem! Seni seviyorum.”

Uzun süredir yapmadığımız kadar içten bir şekilde birbirimize sarıldık. Kollarımız ayrıldığında gözleri dolmuştu. Arkamdan hüngür hüngür ağlamayacağını biliyordum ama tek damla yaş bile benim için dünyalara bedeldi. Evden çıktım ve kendi gözyaşlarımı silerek otobüsün beni alacağı durağa yürüdüm.

Evden ayrıldığım gün aklımdan geçen o son sözleri yutmakla en doğrusunu yapmıştım. Çünkü -o an için bunu bilmiyor olsam da- Rahmi’ye nasıl hitap ettiğimin ya da ondan ne kadar nefret ettiğimin aslında hiçbir önemi yoktu. Asla üvey babam olamayacaktı. Büyük bir heyecanla planlanan o ilkbahar düğünü asla gerçekleşmeyecekti.

Annem... Gelinlik kataloglarını boş yere karıştırıyordu.

Yaklaşan kış sona ermeden o kalpsiz fahişeyi öldürecektim.

KADAVRA MEVSİMİ

Neredeyiz? Yanı başımdaki cam buharla kaplıydı, dışarıyı göremiyordum. Elimin ayasını, pürüzsüz yüzeyde usulca gezdirdim. Camın üzerinde hissetmeyi beklediğim hafif serin ıslaklık yoktu. Yarı saydam sis tabakasının, elimin geçtiği yerden silinmediğini gördüğümde huzursuzluğa kapıldım. Bakışlarımı otobüsün içine çevirdim. Yolculuğa başladığımızda dolu olan koltukların hepsi boştu. Nasıl? Henüz Edirne'ye varmış olamazdık. Belki de inmem gereken durağı kaçırmıştım. Gözlerim muavini aradı. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Kimse yok mu?" Titreyen sesim boğuk bir mırıltı gibi çıktı.

Koridorun diğer tarafında oturan biri cevap verdi: "Buyurun?"

Yüzü gölgelerden seçilmiyordu. O koltuğun daha önce boş olduğuna yemin edebilirdim ama belki de uyku sersemliğiyle görememiştim.

"Neden herkes indi?" diye sordum.

"Aramızda kalsın," dedi gülererek. "Yolculuğun gidişatı pek iyi değil."

"Öyleyse siz neden inmediniz?"

"Lütfen sizli bizli konuşmayalım. Sonuçta yabancı değiliz. Ben muavinim, içeride yolcu olduğu sürece inmem doğru olmazdı."

Sözünü bitirirken bana doğru eğildiğinde nihayet yüzünü seçebildim. Bedenim buz gibi korkuyla karıncalandı. Karşımdaki yüz bana aitti.

"Selam!" diye fısıldadı. "Beni hatırladın mı?"

"Ne oluyor? Anlamıyorum."

Otobüs şiddetle sarsıldı, sağa sola savrulup yoldan çıkacak gibi oldu.

“Anlatayım,” dedi. “Bir felakete doğru tam gaz yol alıyoruz. Ve sen, bu otobüse asla binmemeliydin ama belki de bu elinde olan bir tercih değildir. Herkesin kaderinde, şahsına özel kesilmiş bazı biletler vardır, öyle değil mi? Bazı yolculuklardan kaçışın yoktur, sadece bir yere kadar erteleyebilirsin. Tıpkı ölüm gibi...”

“Bana yardım et! İnmek istiyorum.”

“Hayır, bunu istemiyorsun. Ve neden biliyor musun?”

Koltuğundan kalktığını bile görmedim. Otobüs son hızla yol almaya devam ederken yan koltuğumda belirdi. İrkilerek ondan uzaklaşmaya çabaladım.

“Çünkü son durağın neresi olduğunu merak ediyorsun,” diye fısıldadı. Soğuk nefesinde, insana ölümü çağrıştıran çürük bir koku vardı. “Çünkü sen, otobüsün nereye varacağını görmek istiyorsun!”

Anlamsız sözleri, içimde garip bir farkındalığa yol açmıştı. Bir şekilde haklı olduğunu biliyordum. Kendimi, çözmek üzere olduğum bir gizemin kıyısında hissediyordum, çok önemli bir keşif yapmak üzereymişim gibi. Sanki son durağa varıp nerede olduğumuzu gördüğümde her şeyi anlayacaktım, tüm cevapları bulacak ve tarifsiz bir tatmin duygusu yaşayacaktım.

“Son durak neresi?” diye sordum.

“Ah, nasıl da aptalsın! Beni iyi dinle! Son durağın nereye vardığının hiçbir önemi yok! Cevabını öğrenmek zorunda olduğun asıl soru bu değil.”

“Öyleyse ne?”

“Asıl soru şu...” Kolunu boynuma atıp beni kendine çekti. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp boşta kalan elini ileriye uzattı ve dikiz aynasını işaret etti. “Otobüsü kim kullanıyor?”

Aynadaki yansımaya baktığımda, direksiyonun başındaki delirmiş sureti gördüm. Şoförün yola bakmak yerine bizi izleyen gözleri, karanlığın içinde kıpkırmızı ışıldayan iki küçük lekeydi.

KADAVRA MEVSİMİ

Sessiz bir ılıkla irkilerek uyandım. Otobüs, yolculuuna tıka basa devam ediyordu. Elim -istemsiz bir refleksle- apış arama gitti. Derin bir nefes aldım ve yol kenarındaki bariyerleri izlemeye koyuldum. Dışarı bıraktığım her nefeste, bölük pörçük hatırladığım kâbusun bir parçası daha siliniyordu. Bir süre sonra da gördüğüm rüyayı tamamen unuttum. Ondan geriye kalan korku bile aklımdan çıktı.

Edirne'ye indiğimde saat ikiye geliyordu. Yurda giden minibüs seferleri sona ermişti. Otobüsten inen yolcular, kendilerini bekleyen arabalara ya da taksilere binip gittiler. Adamın biri kuytu bir köşeye geçip sigara yakmıştı. Öğrenci yurduna nasıl gidebileceğimi sordum.

"Bu saatte ancak taksiyle gidersin," dedi.

"Peki, çok yazar mı?"

"Otuz kırk lira..."

Duyduğum miktar canımı sıktı. Harçlığımı idareli kullanmam gerekiyordu.

"Çok değil mi? Yurdun otogara uzak olmadığını söylemişlerdi."

"Öğrenci misin?"

Başım la onayladım.

"Aslında uzak değil," dedi. "Ama otogar yolu, ana yola bağlanırken şerit değıştirdiğı için fazla dolanıyor." Ormanlık alana giren bir patikayı işaret etti. "Bak, şuradaki yol kestirmeden fakülteye çıkar, yürümeye niyetin varsa on dakikada öğrenci yurduna ulaşır s n. Tabii bu saatte o yol yürünür mü bilmem ama erkek adams n."

Gecenin ikisinde, ormanın içinden geçen karanlık bir patikayı yürümek pek akıllıca değildi. Otobüsten inen kimsenin o yöne yürüdüğünü görmemiştim. Öte yandan, on dakikalık bir mesafe için taksiye para vermek istemiyordum. Ders kayıtları, yurt taksiti derken kim bilir ne kadar masrafım olacaktı ve zaten cebimde çok fazla para yoktu. Anlık bir kararla yönümü patikaya çevirdim. Şehrin dibindeki bir ağaçlık ne kadar tehlikeli olabilirdi?

İlk beş dakika her şey yolundaydı. Ay ışığı yolumu aydınlatıyordu. Cep telefonumu el feneri gibi kullanıyordum. Fakat ormanın içine ilerledikçe toprak yol bozuldu. Valizim çukurlara takılmaya, tekerleklerin dengesi bozulduğunda sağa sola devrilmeye başladı.

Asıl sorun, yükselip gürleşen ağaçların gökyüzünü kapatmasıydı. Dolunay görünmez olduğunda, karanlık yoğunlaşıp çevremi sardı. Telefonumun ışığı, bir adım ötesini bile zor aydınlatır oldu. Gözlerimin şimdiye kadar ortama alışmış olması gerekirdi fakat ileride zifiri karanlıktan başka şey göremiyordum. Ormana nemli bir soğuk çökmüştü. Çürümüş yaprakların kokusunu burnuma taşıyan her nefesle birlikte tüylerim ürperiyordu.

Yolu yarılanmış olmalıydım. Artık geriye dönmenin de anlamı yoktu. İçimde yükselen tedirginliğe ve ağırlaşan valizime rağmen yolun sonuna varabileceğime hâlâ inanıyordum.

Bu inanç, ağaçların arasından yükselen sesle birlikte sarsıldı. Kırılan küçük dalların sesi... Sesin geldiği yöne baktım. Sadece karanlık...

Adımlarımı hızlandırdım ve böylece valizi çeken bileğimi burktum.

Bileğimi ovuştururken, "Bir bu eksikti!" diyerek inledim.

Karanlığın içinden yanıt geldi.

KADAVRA MEVSİMİ

Belli belirsiz bir kıkırdama...

“Kim var orada?” Sesim karanlığın içinde boğuldu.

“Kim var orada, dedim!”

Kırılan dalların çıtırtısı ve aynı uğursuz kıkırdama...

Valizime baktım. Yaşadığım korku, başa çıkamayacağım kadar güçlüydü. Bu ormanda yalnız değildim ama beni korkutan farklı bir histi.

‘Korkman gereken şey, ormanın içinde değil, kafanın içinde.’

Kaçmalıyım. Valizimi ormanın ortasında bırakarak, patikanın çıkışına varacağını umut ettiğim karanlığa doğru son hız koşmaya başladım.

Hastane ışıklarının görüldüğü açıklığa çıktığımda yaşadığım şaşkın yorgunlukla çimenlere çöktüm. Yere düştüğümde taşa çarptığım dizimin ve sıyrılan avuç içlerimin acısını ancak o zaman hissettim. Üstüm başım toz toprak içindeydi, burkulan bileğim zonkluyordu.

Valizimin sabaha kadar yerinde kalmasını umut etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Yolculuğum tahmin ettiğimden zor geçmiş olsa da ağır bir yürüyüşle en fazla beş dakikalık mesafem kalmıştı. Altı senemi geçireceğim çevreyi meraklı bakışlarla incelerken, fakülte-den uzaklaşıp yurda giden yola saptım. Burada gecenin hafif ve tatlı serinliği vardı. Çam ağaçlarının ve ıslak çimlerin hoş kokusu duyuluyordu. Çoğu odasında hâlâ ışık yanan fakülte binasını geride bırakıp kampüs alanına vardığımda etrafa dağılmış tek katlı binalar gördüm ve hangisinin amfi binası, hangisinin yemekhane olduğuna dair tahminlerde bulundum. Huzurlu sessizlikleriyle yeni dönemin başlamasını bekliyorlardı.

İçinde bulunduğu kabinin camına tıkladığımda uyku-
lu gözlerini açan görevliye kimliğimi uzattım. Önündeki
defterde ismimi bulduktan sonra “Dördüncü blok, 28 nu-
mara,” dedi. “Dönem başı diye izin veriyoruz ama yurt
girişi pazar günü saat 23.00, diğer günler 22.00’den sonra
kapanır. Yurt kartı olmadan giriş yapamazsın. Bir ara mü-
dürlüğe uğrayıp kartını al. Kalacağın blok için az ileriden
sola döneceksin.”

Üzerinde ‘4. Blok’ yazılı bir tabela olan binayı bul-
makta zorlanmadım. Mavi renkli demir kapıdan içeri
girdiğimde gözüme çarpan ilk şey, bir masanın üzerine
yığılmış, rengi solmuş çarşaf takımları oldu. Bir çift al-
dıktan sonra elimden geldiğince sessiz adımlarla kendi
odamı aradım. Sadece tek tük odadan fısıltılar geliyordu.
İlerleyen saatle birlikte herkes uyumuş olmalıydı. İkinci
katın sonunda ‘28’ numaralı kapıyı buldum. Tuhaf bir
hisse kapıldım, sanki başkasına ait bir odaya izinsiz gir-
mek üzereymiş gibi. Kapıyı açıp koridordan vuran hafif
ışıkla içeriye göz attım. Diğerleri odaya çoktan yerleşmiş-
ti. Geride kalan tek boş yatağın sağ ranzanın üst katı ol-
duğunu görünce keyfim kaçtı.

‘Üst katta yatman doğru değil. Sebebini biliyorsun.’

İçeri doğru ürkek bir adım attım. Açılan kapıyla bir-
likte kimse uyanmışa benzemiyordu. Çarşafı yatağın
üzerine üstünlük atmaya karar verdim, nasılsa sabah
olduğunda değiştirmem gerekecekti. Üstüm başım fela-
ket durumdaydı.

“Hoş geldin.”

Olduğum yerde sıçradım. Alt ranzada yatan kişi, beni
izliyordu.

“Kusura bakma, seni korkutmak istememiştim,” dedi.

“Siz kusura bakmayın,” dedim sessizce. “Benim yü-
zümden uyandınız.”

KADAVRA MEVSİMİ

Yüzünde hınzır bir sırıtışla yatağında doğruldu. “İlk bakışta böyle düşünmen çok doğal ama ne yazık ki kralliyet ailesine mensup değilim,” diye fısıldadı. “Bu yüzden bana siz diye hitap etmene gerek yok.”

Hızlı hareketlerle yatağından kalkıp elimdeki çarşafı aldı. Kendi yatağının üzerine doğru silkeleyip katlarını açtıktan sonra çarşafın iki ucunu bana doğru uzattı. Ne olup bittiğini anlayamadan uzattığı uçları tuttum.

“Ayrıca zaten uyumuyordum,” dedi ve üst kata zıplayıp elindeki çarşaf uçlarını yerinden kaldırdığı yatağın altına geçirdi. Yatağın diğer tarafını kaldırıp başıyla işaret verince ben de aynı şeyi yaptım ve bütün iş, onun yardımıyla beş dakikada halloldu.

“Yastık kılıfını da kendin geçir,” dedi aşağıya atlarken.

Beklenmedik yardım severliğinden cesaret alıp tereddütlü bir sesle, “Rica etsem...” dedim. “Alt katta ben yatabilir miyim?”

“Daha neler!” dedi. “Sen de yüz verince astarını isteyenlerden misin?”

Gergin ve temiz çarşafın üzerinde elimi dolaştırdım, yukarı çıkmak içime sinmiyordu.

“Neyin var senin?” diye sordu fısıltıyla.

“Dışarıda biraz konuşabilir miyiz?”

“Böyle kibarca sorduktan sonra, sana nasıl *hayır* diyebilirim ki?”

Koridorun aydınlığına çıktığımızda şaşkın bir ifadeyle, “Bu hâlin ne böyle?” diye sordu.

Birlikte ütü odası denilen yere yürüdük. Koridorun, banyo ve tuvaletlere bağlandığı yerde bulunan bu boşluk, ayaküstü muhabbet etmek için uygun bir yerdi ve etrafın hâline bakılırsa, muhtemelen -ütü yapmaktan çok- sigara içmek için kullanılıyordu.

Demirden ayakları yere sabitlenmiş, üzeri çamaşır ütölemek için fazla kirli görünen bir ütü masasının başına geldiğimizde, oda arkadaşım elleriyle destek alıp masaya yerleşti ve *seni dinliyorum* dercesine yüzüme baktı.

Ormanda başımdan geçenleri anlattığımda, “Kafan mı güzeldi senin?” diye sordu azarlar gibi. “Gece yarısı ormanın ortasında ne işin vardı?”

“Şehre yakın olduğu için karanlık ve ıssız olmaz sanmıştım.”

“Bu saatte her orman karanlık ve ıssız olur, şehrin içindekiler bile. Üstelik onlar çok daha tehlikelidir. Başına bir şey gelmediği için şanslısın. Demek bu yüzden valizin yok.” Kısa bir duraksamanın ardından, “Kafana takma,” dedi. “Yarına kadar bir şey olmaz. Yurt bahçesinden kestirme bir yol biliyorum. Sabah gider alırız.”

“Teşekkür ederim.”

“Eh, asıl derdini anlat o zaman! Nedir bu yatak meselesi?”

Ne diyeceğimi bilemedim. Yüzümün kızardığını görünce kaşlarını kaldırdı.

“Benim alt ranzada yatmam daha iyi olur. Değişme imkânımız yok mu?”

“Uykunda düşmekten mi korkuyorsun yoksa?”

Onun hakkında böyle düşünmemi sağlayan neydi bilmiyorum, belki hiç zorunda olmadığı hâlde bana yardım etmek için yatağından kalkması, belki de rahat ve samimi tavırlarıydı. *Yarın gidip valizini alırız*, demişti. Yardım teklifini, bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi sunmuştu. Karşımdaki kişinin sırlarımı paylaşabileceğim biri olduğunu hissediyordum. Varlığı, bana alışık olmadığım garip bir güven duygusu veriyordu.

“Ben, uzun zamandır başıma gelmese de...” diye geveledim. “Eskiden, ben uykudayken... Nadiren de olsa kazalarım oluyordu.”

KADAVRA MEVSİMİ

Utançtan yerin dibine girmiş, ancak bu kadarını söyleyebilmişim.

“Kazalarım oluyordu da ne demek?” diye sordu. “Ne kazası?” Anlık bir kavrayıştan sonra gözleri irileşti ve sessiz bir ıslık çaldı. “Sen altına işiyorsun!”

“Hayır!” diyerek savunmaya geçtim. “Eskiden oluyordu. Uzun zamandır olmuyor. Ben sadece... Tekrar olmasından korkuyorum.”

“Dostum, alt kata geçmek için beni kandırmıyorsun ya?”

“Sence böyle bir yalan söyler miyim?”

“Neyse, sana inandım. Yalan söyleyebilecek birine benzemiyorsun. Zaten fark etmez, şu saatten sonra para verseler de altında uyumaya cesaret edemem. Bir düşün-sene!” diye kıkırdadı. “Ben alt katta uyurken üzerime şırıl şırıl aktığını...”

Anlattığıma pişman olmuşum.

Yüzümün hâlini görünce “Yahu, alınmasana,” dedi. “Özür dilerim, kendimi tutamadım. Tamam, sen alt kata geç. Ben de kendi yatağımda ancak iki üç saat yattım. İstersen çarşaf değiştirmekle de uğraşma.”

“Sorun değil. Üstüm kirli zaten. Çok teşekkür ederim.”

Eliyle omzuma vurdu. “Dert etme,” dedi.

“Bir şey daha söyleyebilir miyim?”

“Elbette.”

“Bu aramızda kalırsa...”

Sözümü kesti. “Beni henüz tanımıyorsun. Bu yüzden endişe etmeni anlıyorum ama ben böyle bir sırrı başkalarına anlatacak biri değilim.”

“Ben de öyle biri olduğumu düşündüğüm için bunu sana söyleyebildim.”

Tekrar omzuma vurdu. “Saat epey geç. Haydi, yatalım artık.”

“Anlayışın için tekrar teşekkür ederim.”

“Asıl ben sana teşekkür ederim. Sırf utancından, bu gerçeği benden saklayıp da üzerime işeseydin, bununla yaşayamazdım.” Bana bakarak gülümsedi. Dalga geçer gibi değildi, içten bir gülümsemeydi bu. Yüzündeki ifade, *dert ettiğin şeye bak*, diyordu.

‘Umarım seninle iyi arkadaş oluruz,’ diye düşünürken ben de gülümsedim.

“Hah şöyle!” deyip elini uzattı. “Tekrar hoş geldin! Ben Emre.”

İşte! En yakın dostumla böyle tanıştım.

Yurttan izinsiz çıkışları engelleyen duvarın dibinde, eğilerek geçebileceğimiz büyüklükte bir delik vardı. Emre’nin kestirme yol dediği yer burasıydı. İki yanındaki ağaçlar ve girişini kaplayan uzun otlar yüzünden, bilmeyen birinin asla bulamayacağı kuytu bir köşedeydi. Delikten geçtiğimizde ormanın içindeki patıkaya ilerleyen bir yola çıktık.

“Buradan nasıl haberin oldu?” diye sordum.

“Yurtta kalan öğrencilerin paylaşım yaptığı birkaç gruba üye oldum,” dedi. “Geç saatlerde yurda giriş için herkes burayı kullanıyor.”

“Yurt görevlileri, buna nasıl müsaade ediyor?”

“Belki haberleri yok, belki de umurlarında değil. Haydi, gidip şu valizi bulalım.”

Gün ışığı altındaki orman, farklı görünüyordu. “Hiç dün geceki gibi değil,” dedim.

“Gecenin bir yarısı buradan geçmeye nasıl cesaret ettin? Hâlâ aklım almıyor.”

“Böyle olacağını tahmin edemedim.”

KADAVRA MEVSİMİ

Anlattığım hikâyeden etkilenmişe benzemiyordu. “Zifiri karanlıkta ormanda yürüyüş yaparsan garip sesler duymak normal. Kokunu alan yaban hayvanlarıdır.”

“Peki ya fısıltı ve kahkahalar?”

“Belki de yolu gösteren adam seni takip etmiştir.”

“Neden böyle bir şey yapsın?”

Gözlerini devirip “Yaşadığımız hayata dair pek fikrin yok sanırım,” dedi. “Sana onlarca hastalıklı neden sayabilirim. Ama bana sorarsan duydukların ormandaki hayvanların sesleriydi. Yine de valizi bırakıp kaçmakla iyi etmişsin.”

Tam da bunu söylediği sırada, yolun ortasında duran valizi gördük.

Fakülteye giden yola döndüğümüzde, temiz havanın tadını çıkarırken muhabbete devam ettik. Emre’nin anne babası doktordu. Onun da doktor olmasını istemişlerdi. Oysa onun hayali bilgisayar mühendisi olmaktı. “Bu iş bizde aile geleneği gibi bir şey,” dedi. “Baba tarafım, bilmem kaç kuşaktan beri hep doktorluk yapmış. Evdekilerle çok tartıştım ama dedem... Dedem garip bir adamdır, yaşı yetmiş küsur ama öyle keskin bakışları vardır ki karşısında donup kalırsın. Beni yanına çağırıp, ‘*Sen, benim tek oğlumun tek oğlusun Sen benim adımı taşıyorsun. Mirasımı devam ettireceksin, yoksa hakkımı helal etmem,*’ falan deyince teslim oldum ama beni tıp fakültesinde okumaya zorladıkları için evden biraz uzaklaşarak onları cezalandırmak istedim. Sonuç olarak buradayım işte.”

“Tam aksine, benim annem tıp fakültesine girmemi hiç istemedi. Daha çabuk bitirip hayata atılabileceğim bir bölüm okumamı istiyordu.”

“Neden öyleyse? Sen mi çok istedin?” diye sordu Emre.

“Bilmem. İçimden bir ses öyle yapmamı söyledi.”

“Peki ya baban?”

“Babam vefat etti.” Yüzünün asıldığını gördüm. “Üzülmene gerek yok, ben altı yaşındayken öldü. Daha cocuktum, üzerinden çok sene geçti.”

Konuyu değiştirmek için “Yurtta kalmaktan sen de benim kadar nefret ettin mi?” diye sordu. Kesinlikle dönem sonunda kafama uyan birini bulup eve çıkacağım.” Gülümsedi. “Seninle iyi anlaşacağımızı düşünüyorum. Belki de o kişi sen olursun.”

“Ben altı sene boyunca yurttayım.”

“Neden böyle bir şey yapasın ki?”

Cevap olarak bir şey söylememe gerek yoktu. Elimi kaldırıp, başparmağımla işaret parmağımla birbirine sür-tüm.

“Anlıyorum,” dedi sıkıntılı bir sesle. Maddi durumum için de üzülmüş gibiydi. Oysa bu benim çoktan beri kabullendiğim bir gerçektir, dert etmiyordum.

“Kusura bakma,” dedim. “İstemedim senin de canını sıktım.”

“Saçmalama,” dedi Emre. Sağ elim hâlâ ağrıdığı için sol elimle çekmeye çalıştığım valizi elimden kaptı. “Ver şunu, ben çekeyim.”

“Hep böyle yardımsever biri misin?” diye sordum.

“Sadece yakınlarıma karşı...”

“İyi de ben de senin için bir yabancı sayılırım,” dedim şaşkınlıkla.

“Olur mu öyle şey?” dedi gülerek. “Artık her gece altımda yatacaksın. İki insan, birbirine daha ne kadar yakın olabilir ki?”

Bu şakayı herkes komik bulmayabilirdi fakat biz fakülteye çıkan açıklığa vardığımızda hâlâ kahkaha atı-yorduk. Aramızdaki iletişim zahmetsiz, samimiyetimiz doğaldı.

KADAVRA MEVSİMİ

Sıkı bir dostluğun başlangıcında olduğumuzu hissediyorduk. Keyfimiz yerindeydi.

Fakültenin açılış töreninde, geniş bir salonda toplanmış öğrenciler teker teker kürsüye çağrıldı ve önlüğünü giyerken alkışlandı. Fakülte dekanının yaptığı ve Emre'yle arka sıralarda oturduğumuz için pek bir şey anlayamadığımız konuşma haricinde, törenin tüm olayı aşağı yukarı buydu. Kendi önlüğünü ilk beş dakika içinde giyen Emre, kısa süre sonra uyuklamaya başladı ve sıranın bana gelmesi üzerine onu dürttüğümde homurdanmakla yetindi. Zaten kürsüye çıkan her yeni öğrenciyle birlikte alkışların şiddeti azalıyordu. Kırk dakika süren bu eziyetin ardından, yaşlı başlı bir hocanın hepimize iyi bir öğretim yılı ve güzel bir gelecek dilemesiyle özgür kaldık.

Amfilere yürüdüğümüz sırada, "Törenini sikeyim," diye söylendi Emre. "Şu tiplere bak, takım elbise giyip kravat takmak nedir? Herkes normal insan gibi gelse olmuyor mu?"

Üzerinde kot pantolon ve baskılı tişört vardı. Geleneklere bağlı hocaların, gözlerini devirip *bundan doktor olmaz* dediği öğrencilerin tipik bir örneği idi.

"Boş ver, iki üç kişi daha vardı senin gibi. Tek değildin yani."

"Gece nöbetçisi gibi siyah giyinmiş bir tip vardı, gör-dün mü?" diye sordu.

"Soluk tenli, siyah saçlı olanı mı diyorsun? Tekinsiz birine benziyordu."

"Çoğu kişi benim için de aynı şeyi söylüyordur," dedi Emre. "Ben buna kızıyorum işte!" Önümüzde yürüyen

takım elbiseli grubu işaret etti. “Bunlar bütün derslere böyle gelirse ne olacak? Sen de mi onlar gibi giyinmeye başlayacaksın?”

Benim kumaş pantolon ve gömlekle yetinmiş olmamın sebebi aslında basitti: Doğru düzgün bir takım elbise hiç olmamıştı. Bu yüzden ‘*Takım elbise giymenin nesi yanlış?*’ diye düşünsem de Emre’yi daha fazla kızdırmamak için bu düşüncemi kendime sakladım.

“İyi de neden bu kadar asabisin?” diye sordum.

Durdu. Yanından geçtiğimiz fakülte binasına doğru “Bak da kendin gör,” dedi.

Sol tarafımızda kalan hastane bahçesinde hastalar, hasta yakınları ve sağlık çalışanlarından oluşan sayısız insan vardı. Az sayıdaki banklara sıralanmış ya da bir taşın üzerine kendini bırakmış olanlar hariç, çoğunluğu ayakta, her biri kendi telaşında bir işle meşguldü. Kimi telefonda konuşuyor, kimi sigara içiyor, kimi iştahsızca poğaçasını kemirirken kimi bir yerlere koşuşturuyordu. Bambaşka hikâyelere sahip onlarca insan, tek bir bahçe-de toplanmıştı. Her birinin yüzü asıktı.

“Mutsuzluk bulaşıcıdır,” dedi Emre. “Mutsuz olacağız.”

Dersin başlamasına henüz vakit vardı. Amfi yakınındaki kafeye gittik.

Boş bulduğumuz bir masaya yerleştik, içerisi kalabalıktı. Ceketini kolunun altına sıkıştırmış biri yanımıza gelip “Selamlar,” dedi. “Oturabilir miyim?”

Emre’nin bakışları pek misafirperver değildi ve ben ilk günden kimseyle aramızın bozulmasını istemiyordum. Bir şey demesine fırsat vermeden atıldım: “Tabii

KADAVRA MEVSİMİ

ki. Biz de derse girmeden önce bir kahve içelim, demiş-tik.”

“Aynen, törende fena uyukum geldi zaten,” dedi gelen kişi. “Bu arada, ben Anıl.” Oturduğu sandalye, üzerine binen ağırlığa itiraz eder gibi tiz bir sesle gıcırdadı. Bu çocuk, kendisiyle kavgaya girmek istemeyeceğiniz biriy-di. Boyu 1.90’a yakındı. Gömleğinin kumaşı, geniş omuz-ları üzerinde gerilmişti. Yüzünde düzenli spor yapan in-sanlara özgü, zinde bir ifade vardı. Bir tıp öğrencisinden çok, yolunu şaşırان bir beden eğitimi öğrencisini andı-rıyordu. Elini uzattığında tokalaştık. Elimi bir mengene misali sıkarken ondan yumruk yemenin insanda nasıl bir etki bırakacağını merak ettim.

Emre dışarıyı izliyordu. Onu suçlayamazdım. Anıl, ilk görüşte nefret edilesi biriydi. Kumral saçlar, mavi gözler ve keskin yüz hatlarıyla insanı rahatsız edecek ka-dar yakışıklıydı.

Birazdan yanımıza oturmakla hata ettiğini anlar diye düşünürken, muhabbetin seyri değişti. “Şu kılık kıyafeti-me bakın,” dedi Anıl. “Düğüne gidiyoruz sanki, mal gibi giyindik.”

Emre, “Biraz öyle olmuş,” dediğinde, *Yapma* der gibi kaşlarımı çattım.

“Benim suçum değil ki,” dedi Anıl. “Törende takım elbise zorunlu, demişlerdi. Ben de ne olur ne olmaz diye, annemin bavula attığı takımı giydim.” Daha sonra güle-rek ekledi, “Bu yaz ablamın düğünü için almıştık. Haki-katen düğün kıyafetiydi yani.”

Yüksek sesle bir kahkaha atınca ikimiz de onun içten gülüşüne katıldık. Neşe de bulaşıcıdır, tıpkı mutsuzluk gibi. Tek sorun, daha kısa ömürlü olmasıydı. Anıl, kendi kahkahasında boğuldu sanki. Ağzı okkalı bir küfür duy-muş gibi şaşkın bir ifadeyle açık kaldı, yanakları kızıla

dönerken parlak mavi gözlerinde yaşlar biriktiğini gördüm. Duygu durumu öyle hızlı ve sert bir şekilde değişti ki kalp krizi falan geçiriyor sandım.

Titreyen ellerini gizlemek için masanın altına alıp, yüzüne donuk bir ifade yerleştirmeyi güç de olsa başardığında, “Sen iyi misin? Bir şeyin yok ya?” diye sordum.

Eski neşesinden eser kalmamıştı. “İyiyim, daldım bir anda, bir şeyim yok,” diye cevap verdi. Bu çocuk, tek savunması sert kabuğu olan deniz canlılarını anımsatıyordu. Göz korkutan dış görünüşünün altında kırılğan biri olduğunu görmek zor değildi.

“Bize takım elbise giyin diyen olmadı,” dedi Emre. “Hocalar içinden cık cık etmiştir ama gördüğün gibi dışarı atılmadık. Zaten tören falan değildi bu. Herkes ilk gün gaza gelsin diye yalandan bir şey uydurmuşlar işte.”

“Aynen öyle,” dedim. “Neyse, bedavadan önlük verdiler işte!”

“Yahu, sen de az beleşçi değilmişsin,” dedi Emre.

“Herkes senin gibi zengin çocuğu değil, oğlum,” diyerek çıktım.

İkimiz de yaptığımız şeyin farkındaydık. Derdi ne bilmesek de Anıl’a kendini toplayacak zaman tanımak için boş konuşuyorduk.

Neyse ki uzun süre çabalamamız gerekmedi. Anıl, Emre’nin baskılı tişörtünü işaret edip “Ben de bu grubun hayranıyım,” dedi.

“Sorma,” diye cevap verdi Emre. “Epey reklamını yapmış oldum.”

Sevdikleri müzik grupları hakkında koyu bir muhabbete giriştiler.

Kalabalığın amfilere doğru akmaya başladığını gördüğümde “Haydi, artık kalkalım,” dedim. “Yetti müzik muhabbetiniz.”

KADAVRA MEVSİMİ

“Ne oldu?” dedi Emre sırtarak. “Yoksa kıskandın mı?”

“Evet, çünkü tek derdim buydu. En sona biz kaldık, haydi yürüyün!”

Amfiye girdiğimizde salonun büyüklüğü karşısında şaşkınlığa kapıldım. Ön sıralarda tek tük boş yer kalmış olsa da arka sıralara gidildikçe yerine oturmuş öğrenciler arasındaki boşluklar artıyordu. Son sıralarsa tümüyle boştu.

“En arkalara geçmeyelim,” dedim. “Çok göze batarız.”

Anıl etrafına bakıp, “Amfi çok boş kalmış,” dedi. “Bu sene yeni eğitim sistemi diye bir şey çıkarıp müfredatı değiştirmişler, kontenjanı da yarı yarıya düşürdüler. Yetmiş ikinci falan girdim ben. Üstelik tek tercihimdi, neredeyse açıkta kalıyordum.”

Orta sıralarda bir yer seçtik. İlk iki dersimiz fizyolojidi ve Emre’nin sürekli üfleyip püflemesi dışında aklımda kalan bir şey olmadı.

Ders sonunda, “Haydi, çıkıp hava alalım,” dedi Anıl. “Sırada tıbbi biyokimya varmış.”

Bunu duyan Emre, abartılı bir iç çekişten sonra, “Ne harika!” dedi. “Normalini bile sevmezdim. Tıbbi olanını seveceğimi hiç sanmıyorum.”

On dakikalık arada, kapının önünde havadan sudan muhabbet ettik. Bizimle birlikte dışarı çıkanların çoğu birer sigara yakmıştı.

“Millet sigaraya çıkmış,” dedi Anıl. “Ne çok içen var!”

“Daha bekle,” dedi Emre. “Son sınıfa kadar içmeyenlerin de çoğu başlar. Sigara içme oranın en yüksek olduğu bölümlerin başında tıp geliyor.”

Yan taraftan belli belirsiz bir öksürük sesi geldi. Tören sırasında fark ettiğimiz siyah giyinen çocuk, kuytu bir köşede sigarasını içiyordu. Çok zayıftı. Göz altı morlukları ve gür siyah saçları, solgun teniyle tezat oluşturup ona ürkütücü bir hava veriyordu.

“Garip biri,” dedi Anıl fısıltıyla. “Hiç tıpçı gibi durmuyor.”

Törende tek tip giyinen herkese saydıran Emre, belki de Anıl’la gereksiz bir tartışmaya girmek istemediğinden bir şey söylemedi.

Yeni ders başlamadan önce yerimize döndük.

Biyokimya hocası amfiye girdiğinde çoğunluğu erkek öğrencilerden kaynaklanan hareketlenme oldu. Kimi yanında oturanın kulağına bir şeyler söylüyor, kimi şaşkınlıkla sırtıyordu. Otuzlu yaşlardaki kadın, sarı röfleli saçları, mini eteği, hafif dekolteli bluzu ve göz alıcı güzelliğiyle aklımızdaki hoca profiline dair tüm ön yargıları yıkmıştı.

“Amanın, bu da ne böyle!” diye fısıldadı Emre.

“Günaydın arkadaşlar,” dedi. “Ben Elif Uzer.”

Üç beş kelime kendini tanıtip tahtaya yansıyan slaytları okumaya başladı. Dersin kalanı tam bir felaketti. Kadın ders falan anlatmıyor, slaytta yazılı cümleleri okuyup geçiyordu. Elindeki lazerle işaret ettiği cümleleri okurken ses tonu hiç değişmedi. Dördüncü slayttan sonra konudan tamamen koptum ve neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim kalmadı. Okuduğu cümleleri duyuyor ama tek bir kelimesini bile anlamıyordum.

Dersin ortalarına doğru resim çizdiğim kâğıttan kafamı kaldırdım. Emre başını sıraya yaslamış, mışıl mışıl uyuyordu, sınıfa göz attığımda yalnız olmadığını gördüm. Uyuyanların sayısı hiç de az değildi. Uyanık olanlar da telefonuyla oynuyor ya da benim gibi bir şeyler

KADAVRA MEVSİMİ

çiziktiriyordu. Sadece en ön sıralardakilerin bir kısmı, hâlen not tutmaya devam ediyordu. Kılık kıyafetinden hiç beklenmedik bir şekilde, özenle not tutmaya devam edenler arasında simsiyah giyinen çocuğun da olduğunu gördüm. Az önce arkasından atıp tutan Anıl bile, *benden bu kadar* der gibi çaresiz bir bakıştan sonra, kafasını sıraya koyup Emre'nin uykusuna eşlik etmeye başlamıştı. Kadın, sanki sesiyle hepimizi uyutan bir büyü yapıyor ve garip bir şekilde ön sıraları etkilemeyen büyü, arkalara doğru tesirini artırıyordu.

Hâlâ uyanık oluşumun tek bir nedeni vardı:

'Ya sınıfın ortasında altına kaçırırsan?'

Bu düşüncenin zihnimde yankılanması, bütün uykuları kaçırmaya yeterdi.

'Ders Bitti!' yazılı slayt ekrana yansıdığında "Ders bitti, arkadaşlar," dedi hoca.

Emre'yi sıranın altından dürttüm. "Uyan, geldik."

Uykulu gözlerle kafasını kaldırmadan bana baktı. "Bitti mi ders?"

"Evet, kadın onu bile slayttan okudu."

"Bu da neydi böyle? Üzerimden kamyon geçti sanki. Yoklama alınmıyorsa bunun dersine gelmem ben. Slaytları kendim de okurum."

Amfide uyuyanlar etraftakilerin dürtmesiyle yavaş yavaş ayılıyordu.

Hoca sınıfa dönüp aynı baygın sesle konuşmaya başladı:

"Biyokimya ağır bir derstir, arkadaşlar! Zorlanmanızı anlıyorum. Yoğun çaba göstermeniz gereken bir derstir." Slayttan okumayınca iki kelimeyi zor bir araya getiriyordu.

Emre, "Ne yapıyor?" dedi. "Bütün sınıfı uyuttuğu için özür mü diliyor?"

Sırıtarak cevap verdim. "Onun gibi bir şey."

“Sık tekrarlar, sıkı çalışarak, zamanla alışınız kuvvetlendikçe, eminim siz de tıbbi biyokimyayı seveceksiniz.”

Emre tek kaşını kaldırdı. “Az önce ‘alışınız kuvvetlendikçe’ mi dedi o? Yoksa uyku sersemi, ben mi yanlış duydum?”

“Korkarım bizim için değişik fantezileri var.”

“Hepinize tekrar iyi bir eğitim öğretim yılı dilerim. Derslerde yoklama alınmıyor ama hepinizi dönem sonuna kadar bekliyorum.”

“Onu çok beklersin,” dedi Emre.

Hâlâ kütük gibi uyuyan Anıl’ı işaret ettim. “Öğle arası bizimle mi takılır dersin?”

“Muhabbeti fena değil, uyandırıp soralım.”

Anıl’ı zor uyandırdık, uykusu ağırdı. “Öğle arası planın var mı?” diye sordu Emre.

“Hayır,” dedi Anıl. “Yurtta tanıştığım bir iki kişi var ama pek kafa dengi değiller.”

“Sen de yurtta mı kalıyorsun?” diye sordum.

“Evet ama ben arkadaş ortamı olsun diye gelmişim. Çok sarmazsa eve geri dönerim.”

“Eve dönerim, derken?” diye sordu Emre.

“Ben Edirneliyim. Yurda öylesine çıktım.”

“Daha neler!” dedim ama öte yandan kendimi düşündüm. Peki ya ben, aynı şehirde okusaydım bile kendi evimde kalmaya devam edebilir miydim? Sanmıyordum.

“Biraz değişiklik olsun istedim.” Sesi, kendini savunur gibi çıkmıştı. Oysa yaptığı şeyi garipsediğimiz yoktu, sadece biraz şaşırmıştık. Üniversite hayatında evden uzaklaşmak istemesi makuldü.

“Aslında mantıklı,” dedim. “Diğer türlü, lise öğrencisinden ne farkın kalır?”

Böylece konu kapandı ama işin aslını daha sonra öğrendik. Evden ayrılıp yurda çıkmasının altında, bize söylemediği çok daha geçerli bir neden yatıyordu.

KADAVRA MEVSİMİ

Günün son dersinde, amfiye kırklı yaşlarda olduğunu tahmin ettiğim, gür saçları ve enerjik tavrı sayesinde daha genç olduğu hissini veren bir hoca girdi. Üzerindeki canlılığa bakılırsa o da Anıl gibi düzenli spor yapan tayfadandı. Takım elbisesinin ceketini sandalyeye fırlatıp gömleğinin kollarını sıvadığında, kılık kıyafeti klasik hoca çizgisinden uzaklaşıp rahat bir görünüm aldı. Karizmatik ve yakışıklı biriydi. Üstelik konuşmaya başlamadan önce sınıfa bakıp çapkınca gülümsediğinde, amfideki kızların çoğunda biyokimya hocasının bizim üzerimizde yarattığına benzer bir etki bıraktığını gördüm.

“İyi günler, doktor hanımlar ve doktor beyler,” diye seslendi. “Bugün dersimizi daha çok, sohbet tadında işleyeceğiz. İlk günden sizi fazla zorlamayalım. Dersimiz, tıbbi terminoloji. Tüm eğitim ve meslek hayatınız boyunca kullanacağınız terimleri, farklı bölümlere ait hocalardan oluşan bir eğitim kuruluyla en verimli şekilde öğretmeye çalışacağız. Tıp dili, Latince, İngilizce ve Türkçenin harmanlandığı, öğrenmesi ve kullanması pek de kolay olmayan bir dildir. Dersimizin amacı, size bu dili sistematik ve hızlı bir şekilde öğreterek fakülteadaki hayatınızı kolaylaştırmak. Adım, Kenan Atilla Orhanoğlu. Biraz gösterişli bir isimdir. Siz bana kısaca, *Kenan Hoca* diyebilirsiniz. Anatomi Anabilim Dalı’nda öğretim görevlisiyim. Bu dönem, tıbbi terminolojinin yanı sıra bazı anatomi derslerinize de ben gireceğim.”

“İşe bak!” dedim. “Bu adam benim rehber hocam. Kaydolurken adını vermişlerdi.”

“Şanslıymışsın,” dedi Emre. “Kafa birine benziyor.”

Bir sorunumuz olduğunda danışabilmemiz için hepimize birer rehber hoca ismi verilmişti. Anıl’ın dediğine göre çoğu öğrenci, rehber hocasının yanına hiç uğramazdı ama rehber hocasıyla haşır neşir olup, her sorununda kendisine danışan öğrenciler de yok değildi.

“Benimki genel cerrahide uzman,” dedi Anıl. “Kafasını kaşıyacak vakti yoktur, yanına gitsem beni kapıdan kovar. Ama bu adamın sana faydası olabilir.”

Kendi aramızda fısıldaşırken Kenan Hoca çantasından bir şeyler çıkarıyordu. Masanın üzerine üç tane kutu bıraktıktan sonra birini açtı ve içindekini sınıfa gösterdi.

“Evet arkadaşlar, dediğim gibi, bugün dersimizi tanışma amaçlı geçireceğiz. Eminim hepiniz biliyorsunuzdur, bu bir stetoskop. Er ya da geç, bir tane edinmeniz gerekecek. Fazla ertelemeyin derim. Boynunuza takmaya bir an önce alışın. Meslek hayatınız boyunca sizi hiç terk etmeyecek yegâne dostunuz bu olacak. Benim gibi temel bilim hocası olsanız bile fark etmez, hâlâ kayınavlidenin tansiyonuna baktırdığı oluyor.”

Amfide gülüşmeler olurken, “On beş yıldır klinikten uzak olsam da yakamı sıyıramadım,” dedi gülerek. “Kimseye, *ben bu işleri bıraktım, kadavramı kesip keyfime bakıyorum*, deme şansınız yok. Sizi dinlemezler.”

Tüm sınıf, hocanın keyifli sohbetiyle neşelenmişti. “Girişi uzatmayalım,” dedi Kenan Hoca. “Bu üç adet stetoskobu, aranızdan üç kişiye hediye edeceğim.”

Sınıfı heyecanlı bir hareketlilik sardı.

“Bu şanslı üç kişiyi nasıl belirleyeceğimizi de hemen söyleyeyim. Amacımız birbirimizi tanımaksa sırayla kendinize ait bir özellikten bahsetmenizi istiyorum. Ancak nerelisiniz, hangi liseden mezunsunuz gibi sıradan şeylerden değil. Herkeste olmadığını düşündüğünüz bir

KADAVRA MEVSİMİ

özelliğinizden, hayatınızda iz bırakan önemli bir olaydan, bir yetenek veya bir fobinizden, takıntılarınızdan, geçirdiğiniz ya da hâlen sahip olduğunuz bir hastalıktan bahsedebilirsiniz. Yeter ki ilginç bir şey olsun. Bize farklı şeyler anlatın, bizimle lezzetli sırlar paylaşın. Hepinize beş dakika düşünme süresi veriyorum, sonra başlıyoruz.”

Tüm sınıf fısır fısır konuşmaya başladı. Emre’yle birbirimize baktık.

“Saçmalık! Kimse aklından geçenleri söylemeyecektir,” dedi Emre.

Acaba aklından geçen neydi? Sınıfla paylaşma fikrinin saçmalık olduğunu düşündürecek o sır... Bir hastalık mıydı, yoksa hayatında iz bırakan bir olay mı?

‘*Ya benimki nedir?*’ diye düşündüm sonra ve aklımda sürüyle fikir uçuştı. Yine de bir tanesi diğerlerinden öne çıkıyordu.

‘*Uykumda altıma işiyorum.*’

Kendimi sınıfın ortasında çırılçıplak kalmış gibi hissettim. Mantık dışı bir paranoyayla birileri düşüncelerimi okuyabilirmiş gibi etrafa bakındım. Sonra gülümseyerek başka bir şey düşünmeye çalıştım. Gözlerimin önüne kilitli bir kapı geldi. Tenim soğuk bir ürpertiyle karıncalandı. Tüylerim diken diken olurken bir şeylerin ters gittiği hissi tüm benliğimi kapladı. Sanki bir makinenin başına geçip rastgele tuşlara basmış, nasıl bir kazaya sebep olduğumu görmek için bekliyordum.

Altından sızan ışıpta gölgeler dans ediyordu.

Kapı... Uzanıp açmam için beni çağırıyordu.

‘*Herkesten sakladığın sırlar...*’ dedi içimden bir ses.

Zihnimin derinliklerine açılan o kapının arkasından fısıltılar yükseliyor, dipsiz bir kuyunun karanlığında kahkahalar yankılanıyordu.

'Altına işiyormuş, aman ne mühim! Adam ilginç bir şeyler istiyor, onlara ilginç bir şeyler anlat. Herkesten sakladığın sırlardan değil, kendinden bile sakladığın sırlardan bahset! İstersen hepsinin ağzını bir karış açık bırakabilirsin! Görmemiş gibi, duymamış gibi, hiç olmamış gibi yaptıklarından, zorla aklından çıkardıklarından bahset onlara! Karanlıkta duyduğun seslerden bahset! İstersen yapabilirsin, istersen her şeyi...'

"Kes şunu!" diye fısıldadım.

Emre, "Efendim?" diyerek kaşlarını çatı. "Bir şey mi dedin?"

"Hayır," diyerek konuyu değiştirdim. "Ne anlatmaya karar verdin?"

"Saçma sapan bir şey işte! Bir stetoskop için millete sırlarımdan, takıntılarımdan bahsedecek hâlim yok! Peki ya sen?"

"Bilmiyorum, laf olsun diye bir şey uydururum artık."

"Aman, gaza gelip de malum mevzuya girme! Tırnak yeme huyum var de gitsin. İnsanlar bunu hep ilginç bulur, üstelik pis bir huy olmasına rağmen kimse yapan kişiyi ayıplamaz."

"Benim tırnak yeme huyum yok ki."

"Sen öyle diyorsan, öyle olsun," dedi Emre.

Kenan Hoca, "Hazırsanız başlayalım, önce isminizi daha sonra bizimle paylaşmak istediğiniz şeyi söyleyin. Bakalım, kimlerden ne hazineler çıkacak?" diye amfiye seslendi ve ilk sırada oturan bir kıza söz hakkı verdi.

İlk söz alan kişi olmanın verdiği tedirginlikle sesi titreyen kız, "İsmim Eda, ben kedilerden çok korkarım," dedi. "Fotoğrafını bile görmeye dayanamıyorum, sokakta görsem yolumu değiştiriyorum. Bir tanesi yanıma yaklaşırsa ağlamaya başlıyorum, ellerim titriyor. Çocukken beni kedi tırmalamış, ondan sonra böyle olmuşum."

KADAVRA MEVSİMİ

Hafif gülüşmeler sona erdiğinde, “Teşekkür ederiz, doktor hanım,” dedi Kenan Hoca. “Terminolojik açıdan konuya biraz değinelim. *Fobi* kelimesi, Yunanca *Phobos* kelimesinden köken alır. Phobos, Yunan mitolojisinde korku tanrısına verilen isimdir. Günümüzde fobi kelimesi, herhangi bir şeye duyulan ve insan hayatını olumsuz etkileyen abartılı korku anlamına gelir. Bir anksiyete bozukluğudur. *Anksiyete* kelimesi, endişe anlamına gelir ve korku, sıkıntı, huzursuzluk gibi duyguları tanımlamak için kullanılır. Fobilerin, bilinçaltına yerleşmiş kötü deneyimlerden kaynaklanması sık karşılaşılan bir durumdur. Ve bir kişi, fobisini tetikleyen bir durumla karşılaştığında anksiyete bulguları ortaya çıkar. Bunlar, terleme, çarpıntı, yüzde kızarma, yutkunma güçlüğü, baş dönmesi, bayılma, hatta ileri olgularda panik atak, kalp krizi, şok gibi durumlar olabilir. Bakın, bir yandan ders de işliyoruz. Evet, devam edebiliriz.”

Sırası gelen herkes bir şeyler anlatıyordu. Kızın biri, evden dışarıda yere düşürdüğü herhangi bir şeyi, tiksindiği için geri alıp kullanamadığını söyledi. Yanındaki erkek, hayatı boyunca denize girmemişti ve düşüncesi bile kendisini korkutuyordu. Bir başkası, çocukken kahvaltılık margarinleri kaşıklayarak yediğini itiraf etti. “Tadına bayılıyordum,” dedi. “Dünyanın en lezzetli tatlısıymış gibi geliyordu.” Annesi bunu fark edince eve margarin almayı bırakmıştı.

Sıra siyah saçlı, siyah kıyafetli çocuğa geldi. Kısık ve çatallı bir sesle, “Adım Orkun,” dedi. “Ben CPAM hastasıyım.” Kelimeler, ağzından sanki birileri göğsüne basıyormuş gibi güçsüzce çıkıyordu.

“Şu anda durumun nasıl?”

“Pek sıkıntım yok. Doğum sonrası bir dizi ameliyat olmam gerekmiş. Çocukken sık hasta olurdum, nefes

darlığım daha ağırdı ama artık herhangi bir efor sarf etmediğim sürece günlük hayatımı pek etkilemiyor. Ara sıra öksürük nöbetlerim oluyor o kadar.”

“Hastane enfeksiyonlarına karşı dikkatli olmalısın,” dedi Kenan Hoca. “İzin verirsen hastalığından biraz bahsetmek isterim.” Orkun başıyla onaylayınca anlatmaya başladı. “*Konjenital* kelimesi, doğumsal demektir. *Pulmoner*, akciğerlerle ilişkili, *malformasyon* ise kusurlu gelişim anlamına gelir. Konjenital Pulmoner Havayolu Malformasyonu, otuz bin doğumda bir görülen ve akciğerin farklı bölgelerinde, sağlam dokunun yerini işlev görmeyen yapıların aldığı bir hastalıktır. Farklı tipleri ve özellikleri mevcuttur. Kimi hastalar çok az etkilenirken, kimilerinde ağır tablolar ortaya çıkabilir. Örneğin bazı hastalar, yıllarca tanı almayabilirken, bazı durumlarda, hastalık ölü doğumlara yol açabilecek kadar ağır seyreder.”

Orkun’un gözlerinin altındaki morlukların, tenindeki solukluğun, yüzündeki gölgeli ifadenin nedeni belli olmuştu.

“İyi de sigara içerken görmedik mi biz bunu?” diye fısıldadı Emre.

“Zaten solunum sıkıntısı olan biri neden sigara içer?” diye sordum.

“Belki de *nasılsa ciğerlerde hayır yok, koy ver gitsin* diye düşünmüştür.”

Zaman ilerledikçe söz alma sırası bize kadar geldi. Tüm hayvanları sevdiğini fakat çıyanlardan ölümüne korktuğunu söyleyen Anıl’dan sonra Emre söz aldı. “Ben televizyon şovlarını izlemeye bayılırım,” dedi Emre. “Film ya da diziler ilgimi çekmiyor ama evlilik programı ya da yetenek yarışması hiç fark etmez, herhangi bir televizyon programını saatlerce izleyebilirim. Hele ki kayıp kaçak ve cinayet programları... Gün

KADAVRA MEVSİMİ

içinde olmasa da akşam vakti mutlaka bir fırsat bulur, internetten bir iki bölüm izlerim. Hayattaki en büyük bağımlılığın ne diye sorsalar, herhalde o programları izlemek derdim.”

Amfideki konuşma devam ederken içimdeki sıkıntı büyüyordu. Söz alma sırası bana gelmişti. Hocanın, eliyle beni işaret ettiğini gördüm. “Buyurun, doktor bey.”

Herkes iyi kötü bir şeyler anlatıp sırasını savmıştı. Ama benim aklımda, söyleyebileceğim tek bir kelime dahi yoktu. Sahtekârlığı her hâlimden belli olur bir sesle, “Benim yükseklik korkum vardır,” dedim ve sanki görünmez bir mikrofonu sıradakine devrediyormuş gibi başımı çevirip, sağ tarafımda, üç sıra ileride oturan kıza doğru baktım.

“Bu kadar mı?” diye üsteledi Kenan Hoca. “Arkadaşlarına haksızlık ediyorsun. Bu epey baştan savma oldu. Kedi fobisini bile kabul ettik ama kim yüksekten korkmaz ki? Haydi, bize başka bir şeyler anlat, daha kişisel olsun.”

Çaresizce Emre’ye baktım. *Elimden gelen bir şey yok* dercesine omuzlarını kaldırdı.

“Aklıma başka bir şey gelmiyor.”

“Seni sıkıştırmak istemem ama herkesin mutlaka söyleyecek bir şeyleri vardır. Belki yeterince ilginç olmadığını düşünüyor, belki de bizden çekiniyorsun. Sıkılmana gerek yok. Ne kadar saçma ya da anlamsız olursa olsun fark etmez, yeter ki içten bir şeyler söyle. Haydi, aklından ne geçiyorsa!” Bana cesaret vermek ister gibi parmağını şıklattı.

Amfinin önünden geçen birinin gölgesi, bir anlığına, kapalı kapının altından sınıfa sızıp kayboldu. Belki de sadece bir göz yanılgısıydı ama içimde bir şeylerin tetiklendiğini hissettim.

“Kapı.”

Herkes önce kapıya sonra da soru soran gözlerle bana baktı.

“Kapalı bir kapının altındaki boşluktan sızan gölgeler beni rahatsız eder. Gelen kişinin kapıyı açması ya da içeri girmek için izin istemesinden hemen önce, kapının ardındaki kişinin kim olduğunu ya da ne istediğini bilmediğimiz, sadece odaya vuran gölgesini gördüğümüz o kısa belirsizlik ânı bana hep huzursuzluk vermiştir.”

“Peki ya kapının ardındaki kişinin kim olduğunu biliyorsan?”

“Fark etmez,” dedim. “Gölgenin kime ait olduğu ya da bizden ne istediği hakkında çoğu zaman bir tahminimiz vardır. Yine de kapı açılana dek gerçeği bilemeyiz.”

Kenan Hoca, tatmin olmuş bir ifadeyle başını salladı.

Sıra diğer kişiye geçti. Emre, bana doğru eğilip sırıttı. “Sınıfın yarısı, kapıdan sonra ne dediğini anlamadı. Sağlam saçmaladın, dostum.”

“Aklımda böyle bir şey yoktu. Emin ol, benim de kafam karıştı.”

Dersin sonunda, herkesin içinde tatlı bir heyecan vardı.

Kendisinde en güçlü etkiyi bırakan üç kişiyi seçerken, “Burada amaç yarışmak değildi,” dedi Kenan Hoca. “Lütfen, kazanamayan arkadaşlar bana kırılmasın.” Gözleri sıralarda dolaşıyordu. “Evet, doğumsal akciğer hastalığı bulunan arkadaşımız gelsin. Kendisine stetoskop hediye etmek anlamlı olacaktır.”

Kalp atışlarım hızlanmıştı. İlk başta sadece sıramı savmak istemiştim. Fakat daha sonra söylediklerim... Anlamını çözemediğim sözler, kulağa saçmalık gibi gelmiş olsalar da kendimi önemli bir sırrımı paylaşmış gibi hissediyordum. Sanki sırf bu yüzden, o kürsüye çıkmayı ben de hak ediyordum.

İki kişi daha çağrıldı.

KADAVRA MEVSİMİ

Hayal kırıklığıyla iç çektim. Seçilen kişiler, kürsüye doğru yürümeye başlamıştı bile. Fakat Orkun yerinden kımıldamadı. Söz istemek için elini kaldırdı. “Hocam, hediyeniz için teşekkür ederim ama uzun süredir takibimi yapan doktor, bana bir stetoskop hediye etti.” Hafifçe öksürüp biraz soluklandı. “İhtiyacım olmadığı hâlde hediyenizi almam doğru olmaz. Lütfen, başka bir arkadaşımızı seçin.”

Kenan Hoca, ısıltılı bir gülümsemeyle sınıfa dönüp, “Arkadaşınızın dürüstlüğü ve yüce gönüllülüğü için kendisine küçük bir alkış yok mu?” diye sordu.

Keyfi yerinde olan sınıfta bir alkış fırtınası koptu. Kenan Hoca ellerini kaldırıp sınıfın ruh hâline memnun olduğunu açık eden bir tebessümle, “O zaman arkadaşınıza tekrar söz verelim,” diye devam etti. “Madem ödülünden vazgeçiyor, yerine ödül alacak kişiyi de kendi belirlesin. Böylece üçüncü arkadaşımızı da adil bir şekilde seçmiş oluruz.”

Orkun, bu tercihin kendisine bırakılmasının şaşkınlığıyla sadece bir an duraksadı. “Kapı fobisi olan arkadaş bana ilginç geldi,” dedi. “Uygun görürseniz ben onu seçiyorum.”

“Tercih senin,” dedi Kenan Hoca.

Emre’nin bana yol açtığını görünce şaşkınlık içinde kürsüye yürüdüm.

Kenan Hoca, stetoskobu boynuma bırakırken kendisine teşekkür ettiğimde, “Arkadaşına da teşekkür etmeyi unutma,” diye fısıldadı.

Orkun denen çocuğa baktım. Olan biteni, ifadesiz bir yüzle izliyordu. Başımla selam verdiğimde karşılık vermedi. Amfidekilerin alkışları eşliğinde yerimize geçtik ve ders bitti.

“Tebrik ederim,” dedi Emre.

“Acele etme,” dedim. “Hediyesini iade edebilirim, bu çocuktan hoşlanmadım.”

Çıkışta diğerlerinden izin isteyip Orkun'u bekledim ve yanına yaklaşıp, "Teşekkür ederim," dedim. "Beni seçtiğin için."

"Söylediklerini beğendim, hepsi bu."

"Kendine yakın gördüğün birini de seçebilirdin."

"Uzatmana gerek yok," dedi. "Seni uygun gördüm."

"Uzatmamı istemiyorsan *rica ederim* demen yeterliydi."

"Haklısın. Rica ederim, güle güle kullan."

Kendini beğenmiş tavrı sinirime dokunuyordu. Boynumdaki stetoskobu çıkarıp kafasına fırlatmak istedim. Fakat bunu yapsaydım aptalca davranan ben olacaktım. Onu kendi hâline bırakmaya karar verdim. Ben teşekkürümü edip üzerime düşeni yapmıştım.

Dönüp gidecekken kolumdan tuttu.

"Özür dilerim," dedi. "Nefes darlığı yüzünden konuşmakta zorlanırım. İnsan ilişkilerim iyi değildir. Bahsettiğin korku, bana yabancı gelmedi. Söylemek istediğim buydu."

Ağzından çıkan kelimelerin çoğunu duyamadım bile. Kolumu tuttuğu anda ruhuma bir ağırlık çökmüş, vücudumu buz gibi bir ürperti sarmıştı. Bir kazaya neden olmuşum, pişmanlık duyacağım utanç verici bir şey yapmışım gibi kötücül hisler altında eziliyordum. Sert bir refleksle kolumu geri çektim. Orkun, şaşkın ve tedirgin bir ifadeyle donup kalmıştı. Boşta kalan eli, az önce olan bitenin bir kanıtı gibi hâlâ havada duruyordu. Sessizce bakıştık.

Keskin ve zehirli bir suçluluk duygusu, göğsümü ya-kıyordu. Onun da aynı hisse kapıldığını gözlerinin içinde görebiliyordum, sanki bir felaketin iki eşit parçasıydık.

Bir cinayetin suç ortaklarıydık sanki.

Gerçekten garipti. "Görüşürüz," diyerek kaçarcasına uzaklaştım. Kalıplaşmış bir veda sözü. Bu çocuğun var-

KADAVRA MEVSİMİ

lığı, içimde kötü hisler uyandırıyordu. Ondan uzak durmalıydım.

Yurda döndüğümde hava kararmıştı. Kampüsün kütüphanesine uğramış, zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Odamızdan kahkahalar geliyordu. Merakla kapıyı açtığımda, odanın içinde beklenmedik bir kalabalık buldum. Herkes bir köşeye dağılmıştı. Tanımadığım iki kişi, yatağında oturuyordu, bundan hiç hoşlanmadım.

“Kitap kurdu, hoş geldin!” dedi Emre.

Karşı ranzanın üst katında oturan Anıl, Emre’ye bağırdı, “Bir daha yap, bir daha! O da görsün!” Anıl’ın oturduğu yatağın sahibi Ersin, sessiz sakın, kendi hâlinde biriydi. O da diğerleriyle birlikte gülüyor olmasına rağmen yatağının bir köşesinde misafir ettiği Anıl’a -o bunun pek farkında olmasa da- rahatsızlığını belli eder bir şekilde bakıyordu.

“Hazır olun!” dedi Anıl, bir gösteriye izleyici toplayan çığırtkanlar gibi. “Şimdi! Seksi biyokimya hocamız, sizlere küçük bir konuşma yapacak!”

Emre, bir eliyle ranzanın başına tutunup, oturduğu yerden aşağı doğru sarktı, diğer elini alnına götürdü ve biyokimya hocasını anımsatan baygın bir ses tonuyla kelimeleri uzatarak konuşmaya başladı. “Tıbbi biyokimya çok zor bir derstir çocuklar! İlk seferinde çok zorlanabilirsiniz, canınızı acıtabilir. Ben ilk seferimi hatırlıyorum da! A-aah bebeğim!”

“Edepsiz!” diye söylensem de kahkaha atmamak elde değildi. Ses tonu ve telaffuzunu bir yere kadar benzetmeyi başarsa da asıl komik olan, sabah dinlediğimiz garip

konuşmanın arasına serpiştirdiği ahlaksız kelimelerle muhabbeti bel altına çekmesiydi.

“İlk seferimi anlatıyordum! Nasıl canım yanmıştı ama sonra alışınız kuvvetlendikçe... Alışınız... Ah, alışınız kuvvetlendikçe...” Her seferinde sesini yükselterek hareketlerini abartınca, gülmekten karnına ağrı girenler bir köşede kıvranmaya başladı.

“Siz de benim gibi çok zevk alacaksınız!”

“Tamam, yeter!” diye bağırdı Anıl. “Yeter, çok güldüm!”

Kendimize gelmemiz epey sürdü. Oda sessizleştğinde, üst sınıflardan biri cebinden bir deste kâğıt çıkardı. “Haydi çömezler,” dedi. “Şimdi bir ders de bizden alın. Batak zamanı.”

“Ben varım,” dedi Emre.

“Eşin kim olacak?” diye sordu üst sınıf.

Emre bana bakınca, “Ben pek bilmem,” dedim, Anıl’ın hevesli bakışlarını görmüştüm.

“Öğrenirsin,” dedi Emre.

Anıl, “Ben iyi bilirim, istersen ben oynayayım,” diye atıldı.

Emre cevap verdi, “Sen misafirsin. Oda sahipleri dururken sana yancı olmak düşer.”

Kütüphaneden aldığım kitabı masaya bırakmışım. Emre, kitabın sayfalarını şöyle bir çevirdi. “Ama bu İngilizce,” dedi. “Bunu okuyabilecek kadar İngilizcen var mı?”

“Evet.”

“Helal olsun.” İlgisini kaybedip kitabı yatağıma attı ve kâğıtları dağıtmaya başladı.

Oyunun ortalarına doğru bataкта kötü olmadığımı fark ettim. Emre’nin oyunu iyi bilmesi işimi kolaylaştırıyordu. Bizi izleyen kalabalıkla birlikte muhabbete devam ettik.

KADAVRA MEVSİMİ

“Bu yeni eğitim sisteminin olayı nedir abi?” diye sordu biri.

“Yeni eğitim sistemi tıraş, onu bilin,” dedi üst sınıf. “Tarih, edebiyat dersleri falan vardı. Tıpla alakasız ama geçmesi kolay. Hepsini kaldırdılar. Anatomi anabilim dalı başkanı, seneye emekli oluyor. Çoluğu çocuğu yok. Bütün parasını fakülteye yatırıp yeni bir diseksiyon laboratuvarı yaptırdı. Sırf bu yüzden, anatomi pratik saatlerinizi artırdılar.”

“Diseksiyon nedir?” diye araya girdim.

“Ya işte, kadavra kesmenin süslü söylenişi. Hiç açılmamış doksan küsur kadavra geldi size. Bu sene her biriniz tek kadavra üzerinden diseksiyon yapacaktıysınız. Bunun dışında patoloji, fizyoloji... Bunlara hep kıdemli hocalar girer, ders işleyişlerini değıştirmezler.”

“Ders geçmek zor mu?” diye sordu Anıl.

“Çıkmış sorulara, ders notlarına çalışın. Zaten bak...” dedi göz ucuyla oyunu izlerken. “Anatomiye iyi çalış, diğerlerini son geceye bıraksan da olur. Sabaha kadar okuyup geçersin.”

“Beyin bedava,” dedi Emre.

Hepimiz gülerken el bitti ve kartlar tekrar dağıldı. Kahkahalar ve muhabbet eşliğinde üç saate yakın bataak oynadık. Misafirler odadan ayrıldığında yatağıma geçtim.

“Çok uykum geldi,” dedi Ersin. “Lütfen her gece bu muhabbet olmasın.”

Onun alt katında yatan Kadir, daha uyumlu biriydi. “Aslında keyifli oldu. Dersler ağırlaşınca sıkıntı olur ama ben zaten o zamana kalmam. Birkaç haftaya eve çıkıyorum,” dedi.

Odanın ışığı kapandı. Yattığım yerden, üst ranzanın suntasına hafifçe vurup, “Oyun için kusura bakma,” diye fısıldadım Emre’ye. “Kötü oynadığımı söylemiştim.”

Belki çoktan uyumuştı. Belki de beni duymamıştı.

“Saçmalama,” diye cevap geldi.

“Neden benimle oynamakta ısrar ettin? Anıl’la oynasaydın kazanabilirdin.”

Yattığı yerde derin bir nefes aldığını duydum. “Çünkü sen de oynamak istiyordun,” diye fısıldadı. “Gün gelir daha iyi olursun ve birlikte kazanırız. O güne kadar, yine birlikte kaybederiz. Sen oynamak istediğin sürece, kazansak da kaybetsek de ortağın olurum. Çünkü dostluk, bu demektir. Daha iyi oynadığı için seni bir başkasına değişmem.”

Gülümsedim. Geriye söylenecek söz kalmamıştı. Gözlerimi kapatarak tüm günü aklımdan geçirdim. Sabahki tören, amfideki dersler, gün boyu ettiğimiz muhabbet, stetoskobu kazandığım anda yaşadığım mutluluk, sınıftaki alkışların verdiği gurur, kütüphanede geçirdiğim saatler, yurt odasındaki bataklık oyunu ve Emre’nin sözleri... Yaşadığım güne dair her ayrıntı içimi huzurla dolduruyordu. Canımı sıkan ufak tefek şeyleri düşünmedim bile. Mesela amfide kulağıma fısıldayan sesin söylediklerini, Orkun koluma dokunduğu anda içime dolan hisleri... Onları aklımdan çıkardım ve uykuya dalmadan önce tekrar tekrar sadece güzel anları hatırladım. Gerçekten güzel bir gündü.

Kötü günler daha sonra geldi.

Histoloji dersinde amfiye oldukça keyifsiz görünen bir kadın girdi. Üzerinde işe zorla getirilen birinin havası vardı. Kendini tanıtma gereği duymadan, bilgisayarını açıp dersini anlatmaya başladı. Ekranı yansıyan her slaytta kendisine hak veriyordum. Anlattığı ders, ezberlenmesi gereken sayfalarca bilgiden ibaretti. Ders

KADAVRA MEVSİMİ

bittiğinde Emre esniyordu, son iki saat onun için de epey zor geçmişti.

“Yoklama alınmadı,” dedi. “Bir daha bu derse de girer miyim, bilmem. Sonuçta anlatılanların hiçbir mantığı yok. Kendi başına da okuyup ezberlersin.”

Yoklama alınmayan her dersten sonra aynı şeyi söylüyordu.

“Amfide dinlersek kulak dolgunluğu olur,” dedim. “Hani bunlar kolay derslerdi?”

“Ders gıcık ama sınavından geçmesi kolaymış, kafana takma.”

“Nasıl kolay olabilir ki? Hepsi ezber bunların.”

“Finalin yarısı pratik sınav,” dedi Anıl. “Mikroskop başında preparatlara bakıp gördüklerini çiziyorsun. Üç beş bir şey karalayan herkes tam puan alıyormuş. Teorik sınavı da eski yıllarda çıkan sorularmış.”

“Benim aklıma yatmadı,” dedim. “Kolay bir dersmiş gibi gelmedi.”

“Sen hikâyeyi duymadığın için öyle sanıyorsun,” dedi Emre.

“Hangi hikâye?”

“Sen daha gelmemiştin,” dedi Anıl. “Üst sınıflar anlattı, çok bomba.”

Emre, şovuna ortak olmak isteyen Anıl’a *dur bakalım* der gibi, elini havaya kaldırdı. Yüzüne gizemli bir hava yerleştirip, sesini hafif kısarak, “Bu deminki hoca var ya,” dedi. “İlk senelerde, millete kök söktürüyormuş. O zamanlar, sınıfın yarısı bütünlemeye kalıyormuş. Her yıl beş on kişi dersi tekrar alıyormuş. Sonra elemanın biri, ilk sene histolojiyle birlikte iki üç dersten kalmış. Sonraki sene, diğer dersleri geçip histolojiden yine çıkmış. Üçüncü sene artık yine mi beceremedi bilmiyorum, sınav çıkışı hocanın yanına gitmiş. *Hocam, bu sene de kalırsam, ailem beni okuldan alır,*

yardımcı olun, falan demiş. Sınav sonuçları açıklandığında bir bakmışlar, bu eleman yine kalmış."

"Daha neler!"

"Dinle, asıl bundan sonrası güzel," dedi Anıl.

Emre, anlatmaya devam etti, "Çocuk ilan panosunda sınav sonucunu görünce herkesin içinde ağlamış. Millet bunu teselli etmiş falan. Sonra bu, hocanın odasına gitmiş, orada bağırması çağırması. Dediklerine göre hocayı tehdit etmiş. Herkes, artık kesin okuldan atılır diyormuş."

"Ne olmuş, atılmış mı?"

"Hayır, buna gerek kalmamış." Emre, istediği etkiyi yaratabilmek için bir an duraksadı. "Çocuk, o akşam yurt banyosunda bileklerini kesip intihar etmiş."

"Yok artık!"

"Aynen öyle. İşte bu olaydan sonra kadın dersleri salmış. Kaç senedir bütünlemeye kalan bile yokmuş."

"Olay gerçek mi peki?"

"Valla, merak edip internetten araştırdım. Tek yerde buna benzer bir haber yok. Sadece bir iki forumda, olayın benzer şekilde anlatıldığını gördüm ama şehir efsanesi olma ihtimali yüksek. Yine de kaç yıllık hikâye, eskiden internet haberciliği falan da yoktu, fakülte olayın üstünü örtmüş olabilir."

"Bana inandırıcı gelmedi," dedim.

"Yine de kabul etmek lazım," dedi Emre. "Gerçek ya da değil, güzel hikâyeydi."

Sıradaki dersin anatomi olması, tüm sınıfta heyecan yaratmıştı. Değişen eğitim sistemi ve her birimize üzerinde daha önce hiç çalışılmamış kadavralar verileceği

KADAVRA MEVSİMİ

söylentileri nedeniyle, bizi neyin beklediğini görmek için dersin başlamasını sabırsızlıkla bekliyorduk.

Amfiye giren asistan, slayt hazırlamak, bilgisayar ekranını tahtaya yansıtmak gibi bilindik işlerle uğraşmadığı hâlde geçmiş derslerde gördüklerimden daha telaşlıydı. Cebinden üç dört farklı renkte tahta kalemı çıkarıp masaya koydu. Yanında getirdiği dosya kâğıtlarını ön sırada oturanlara dağıtıp amfiye seslendi. “İsim, soy isim, imza atıyoruz arkadaşlar, hızlıca halledelim. Hoca gelmeden yoklama işi bitsin. Arkalarda oturanlar öne gelsin. Hoca, amfinin dağınık olmasını sevmez.”

Arka sıradakiler söylenerek yerinden kalktı, önce imzalarını attı, sonra da ortaldan bir yer beğenip sıraların arasındaki boşlukları doldurdu. Sanki herkesin hazır olduğunu gaipten haber almış gibi, tüm imzalar atılıp herkes yerine oturduğu anda, hoca içeri girdi.

“Vay be, ne merasim oldu!” diye fısıldadı Emre.

Sanki bu küçük fısıldaşma bile, hocanın bize dönüp tehditkâr bir bakış atmasına neden olmuştu. Hemen arkasındaki asistan, sessiz bir korku içinde *ayağa kalkın* dercesine el kol hareketleri yaptı. Bu konuda bizi uyarmayı unutmuş olmanın pişmanlığını yaşıyordu belli ki.

Neyse ki birkaç kişi mesajı alınca tüm sınıf onlara uyup ayağa kalktık.

“Oturabilirsiniz.”

Kendimi liseye dönmüş gibi hissettim.

“Günaydın çocuklar,” dedi sesini hiç yükseltmeden, kendisi konuşurken herkesin susmasına alışkın olmalıydı. “Ben Anatomi Anabilim Dalı Başkanı, Profesör Doktor Rıfat Uslu. Bu dönem sizinle birlikte, anatomi bilimi ve tıp eğitimi adına çok güzel işler yapacağız. Anatomi, zor bir bilimdir. Öğrenmesi zor, anlaması zor, icra etmesi zordur ve siz tabip adaylarının her zaman en büyük derdi

olduğu üzere bu dersi geçmesi zordur çünkü biliyoruz ki biz sizi ne kadar zorlarsak, sizler o kadar çok çalışacak ve ne kadar çok çalışırsanız da o kadar iyi doktorlar olacaksınız. Sizi zorlamak, gelecekte sorumlu olacağınız hastalara karşı bizim vazifemiz. Anatomi, her tıp öğrencisinin kâbusudur. Kısa sürede insan vücudunu tepeden tırnağa ayrıntısına kadar öğrenecek ve bunu yaparken hepsini ilk kez duyacağınız Latince kelimeleri ezberlemek zorunda kalacaksınız. Bunun yanına, sorumlu olacağınız kadavra diseksiyonları da eklendiğinde gözünüzün korkmasını anlıyorum. Lakin şunu unutmayın, sizler seçilmiş öğrencilersiniz. Gerekli çabayı gösterdiğiniz takdirde, içinde bu dersten başarısız olacak tek bir kişi bile olduğunu sanmıyorum.”

Konuşması bittikten sonra masadaki kalemleri aldı ve tahtaya tek bir slayt bile yansıtmadan dersi ezberden anlatmaya başladı.

Neredeyse herkes gereken çabayı gösterdiği hâlde, her yıl sayısız öğrenci anatomi dersinden kalırdı ve Rıfat Uslu’nun bu gerçeği bizden daha iyi bildiğinden emindim. Ders sırasında, *‘Umarım, o kalanlardan biri de ben olmam,’* diye düşündüğümü hatırlıyorum. Nasıl da sıradan endişelerim vardı. Anatomi, her tıp öğrencisinin kâbusudur, öyle mi?

Beni bekleyen kâbus, Rıfat Hoca’nın tahminlerinin bile ötesindeydi.

Anıl bizi evine davet ettiğinde, bu ani teklife pek sıcak bakmasam da ev yemekleri fikri aklımı çelmişti. Evin kapısı açılınca bizi nefis yemek kokuları karşıladı. Anıl’ın

KADAVRA MEVSİMİ

annesi, orta yaşın üzerinde çok tatlı bir kadındı. Aradan sadece dört gün geçse de oğlunu ne kadar özlediği belliydi. Gözyaşları içinde Anıl'a sarılınca annemle arasındaki uçuruma hayret ettim.

Çekingenlikle salona yürüdüğümüz sırada, Anıl'ın hayatını kendiminkiyle kıyaslıyordum. Bu ev, her hâliyle, içinde bir ailenin yaşadığını hissettiriyordu. Her köşesine tatlı bir sıcaklık sinmişti. Etrafımda beni huzursuz eden tek bir şey yoktu.

'Bundan emin misin? Az önce gördüğün fotoğraf, biraz gariplik değil miydi?'

Aslında, gözüme bir şey takılmıştı. Oturma odasına giden holün duvarında sarışın, mavi gözlü, güzel bir kızın, büyükçe bir vesikalık fotoğrafı asılıydı. Benzerliği fark etmemek mümkün değildi. Anıl'ın ablası olmalıydı. Fotoğrafta yanlış bir şey yoktu elbette. Kafamı kurcalayan şey, aynı duvarda Anıl'ın bir fotoğrafını görmemiş olmaktı. Belki kızlarını daha çok seviyorlardı, belki de anlık bir hevesten sonra Anıl'ın fotoğrafını asmaya üşenmişlerdi. Belki de gördüğüm şeyde bir gariplik yoktu, bu eve kıyasla kendi evim bir tımarhaneyi andırdığı için kıskançlık dolu senaryolar yazıyordum.

Anıl'ın annesi bizi sofraya çağırıp tabaklarımızı doldurdu. Soluk almadan tıkindığımız bir sırada, "Bu yemekler bırakılıp yurttan kalınır mı!" dedi Emre.

"Öyle ya," dedi bizi izleyen Anıl'ın annesi. "Babasıyla çok söyledik, boş yere yurda gitme diye ama dinletemedik. Bir süre sonra dönerim deyince ses çıkarmadık. Ablasının vefatıyla çok zor günler geçirdik. Anıl da gidince hepten yalnız kaldık böyle."

Ağzımız yemek dolu, öylece donup kaldık. Anıl'ın yüzü kıpkırmızı oldu. Belli ki annesini bu konuyu açmaması için uyarmıştı, oysa bunu yapmasına gerek yoktu

çünkü bir yanım, duyduklarına hiç şaşırmadı. O fotoğrafı gördüğüm anda gerçeği anlamıştım, sadece, bu güzel ailenin başına böyle bir şey gelmiş olmasını kabullenmek istemiyordum.

Şu gerçek hiç değişmez: Bir evin duvarında, birinin gerçek boyutlarına yakın büyüklükte bir vesikalık fotoğrafı asılıysa o fotoğrafın sahibi genellikle ölüdür.

Duyduklarımız üzerine yapılacak en doğru şeyi yaptık ve hiçbir şey olmamış gibi yemeğimizi bitirdik. “Yavaştan kalkalım,” dedi Anıl. “Pratik saati yaklaşıyor.”

Evden çıkmak için ayaklandığımızda annesinin yüzü asıldı. “Yine gelin,” dedi.

“Tabii ki geliriz teyzeciğim,” dedi Emre. “Ellerine sağlık.”

Koridordan geçerken duvarda asılı fotoğraf tekrar gözüme çarptı. Bu fotoğrafta beni büyüleyen bir şeyler vardı. Kimsenin görmeyeceği bir anda, uzanıp çerçeveye dokundum. Cam yüzeyden parmak uçlarıma doğru serin bir ürperti geçti. Elimi geri çektim.

Minibüs durağına yürüdük. Gergin sessizlik devam ediyordu. Konuyu açmanın ne kadar doğru olduğundan emin değildim. Yine de kendime engel olamadım.

“Koridordaki resim ablanındı, değil mi?” diye sordum.

“Evet,” diye cevaplarırken yüzü kederle doldu. “Artık neden yurda çıktığımı anlamışsınızdır. Evdekiler sürekli yas tutuyor. Ben de ablamı çok severdim. Ben de çok üzgünüm...” Tanıştığımız gün olduğu gibi ansızın kızaran gözlerinden, bu kez yaşlar akmaya başladı. “Ama ben artık hayatıma devam etmek istiyorum. Biraz olsun unutmak istiyorum ve evde kaldığım sürece bunu yapamam. Onları yalnız bırakmak istemezdim ama bunu atlatabilmek için bir süre uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Beni anlıyor musunuz?”

KADAVRA MEVSİMİ

“Tabii ki anlıyoruz,” dedi Emre. “Sevdiklerinin yasını tutmakla hâlâ hayatta olduğun için kendini suçlamak farklı şeylerdir. Hayattan keyif almayı istemen, yanlış bir şey değil.”

“Geçen akşam, ablamın ölümünden beri ilk kez, karnıma ağrılar girene dek kahkaha attım. Neredeyse üç ay olmuştur. Bunu yapmayı nasıl da özlemişim!”

Omzunu sıvazlayıp onu teselli ettim. Emre, bu konuda daha iyiydi, ben ne diyeceğimi pek bilemiyordum. “Nasıl vefat etti?” diye sordum.

Anıl, yaşlı gözlerle bunu merak ettiğim için bana gücenmiş gibi baktığında, *keşke ağzımı hiç açmasaydım* diyerek kendime kızdım. Oysa niyetim sadece acısını paylaşmaktı.

“İntihar etti,” dedi. “Düğün gecesi kendini astı.”

“Allah rahmet eylesin,” dedim. “Yurda çıkmakla doğrusunu yapmışsın. Biz yanındayız. Kendini toplayıp hayatına devam etmen, ailen için de moral olacaktır.”

Ablasının ölümünde, insanda suçluluk duygusuyla karışık bir merak uyandıran hüznünlü bir hikâye olduğu belliydi. Emre’nin de benim gibi, ‘*Neden?*’ diye düşündüğünü biliyordum. Bir süre bekledik ama Anıl başka bir şey anlatmadı. Biz de sormadık.

Yaklaşan minibüse binip fakülteye döndük.

Amfi binasını fakülteye bağlayan koridorun sonunda, her türde ilanın paylaşıldığı bir pano bulunuyordu. Sınav tarihleri, ders programlarının açıklandığı bir ilanın hemen yanında ev arkadaşı arayan birinin bıraktığı notu bulabilirdiniz. Fakültenin resmî duyurularından ikinci el

eşya satışına kadar ilginizi çekebilecek sürüyle ilanı görebileceğiniz bir yerdi burası.

Panoya yeni asıldığı belli olan bir duyurunun etrafına tanıdık yüzler toplanmıştı.

“Gruplar belli olmuş,” dedi Anıl.

İlanı incelediğimizde sınıfın dört gruba bölündüğünü gördük. Listeye bakınca keyfim kaçtı. Anıl ve Emre’den farklı bir gruba düşmüştüm.

“Bunları değiştirme imkânı yok mu?” diye sordum.

Emre, listenin altına küçük harflerle düşülmüş notu gösterdi.

“Listeler son hâliyle yayınlanmıştır. Ders programında akşamaya yol açtığından dolayı, yıl boyunca grup değişim talepleri kabul edilmeyecektir.”

“Aynı grupta olsaydık iyiydi,” dedim.

“Kafana takma,” dedi Emre. “Baksana ilk vizelere kadar anatomi pratiğini dört grup birlikte işliyoruz. Farklı derslerin pratiklerinde de birlikte işlediklerimiz var.”

“Kadavra kesmeye ilk vize sonrası başlarsınız herhalde,” dedi Anıl.

“Birazdan öğreniriz,” dedi Emre. “Pratiğe on dakika var.”

Keyfimi kaçıran bu gelişmenin ardından kafamı dağdıtmak için diğer ilanları incelemeye başladım. Cumar-tesi akşamı, kütüphane salonunda sinema kulübünün film gösterimi vardı. Fakülte öğrencilerinin oluşturduğu amatör müzik grubu, bas gitar çalmayı bilen birini arıyordu. İlanlar arasında dolanırken küçük bir kâğıda kötü bir el yazısıyla yazılmış ilanın sürpriz bir şekilde bana hitap ettiğini gördüm.

“İngilizce makale tercümesi için çevirmen aranıyor.”

“Şuna baksanıza,” dedim.

KADAVRA MEVSİMİ

Emre notu okudu. "Tamam işte. Gidip konuşsana."

"Bilgisayar lazım, internet kafede olacak iş değil."

"Hafta sonu İstanbul'a gidiyorum, benimkiyle halledersin."

"Tıbbi terimlerde sıkıntı yaşarım."

"Terimleri çevirmiyorsun ki..." dedi Anıl. "Aynen bırakacaksın."

"Neyse..." dedim. "Bir ara uğrayıp konuşuruz."

Bulunduğumuz koridorun çıkışında yer alan bir kapı, farklı bir koridora açılıyordu. Anıl, bu yolun anatomi salonuna kestirmeden gittiğini söyleyince onu takip ettik. Kapıdan geçtikten hemen sonra, sol yanımda aşağı inen basamaklar gördüm, yanında ise bir asansör kapısı.

"Morga bu yoldan inilebiliyor," dedi Anıl.

Emre, "Zaten zemin katta değil miydik?" diye sordu.

"Morg, yerin bir kat altında." Koridorun iki yanına sıralanmış kapıları gösterdi. "Burada morg girişi ve arşiv, depo amaçlı kullanılan odalar var."

"Göz önünde istemedikleri ne varsa buraya saklamışlar," dedi Emre.

"Öyle görünüyor," dedim. "Ama bu durum, koridorun bu kadar karanlık ve kasvetli olması için geçerli bir neden değil."

"Ben kestirme yolu da öğrenmenizi istedim," dedi Anıl. "Tercih sizin."

"Çalışacağımız kadavralar aşağıda mı saklanıyor?" diye sordum.

"Saçmalama," dedi Emre. "Kadavralar morgda saklanmaz. Kadavra havuzu diye bir şey var, onların içine atıyorlar. Havuzlar, anatomi binasının içinde bir yerdedir."

Her iki yanında kapalı kapılar bulunan koridorda, tek bir pencere dahi yoktu. Kirli, titrek floresan lambalar olmasa gündüz vakti içerisi zifiri karanlık olurdu. Belki

morgun üzerinde oluşu, belki de darlığı ve basık tavanı yüzünden bu koridorda beni huzursuz eden bir şeyler vardı. Duvarlar, insanı bir anda sıkıştırıp ezecekmiş hissi yaratıyordu.

“Mümkünse bir daha bu koridoru kullanmayalım,” dedim. “Ürkütücü burası. Bundan sonra ana koridordan gidelim. Kendimi birilerinin cesedine basıyormuş gibi hissediyorum.”

“Bir daha yolumuzun düşeceğini sanmam,” dedi Emre.

“Umarım öyle olur,” diye mırıldandım.

Dışarı çıktığımızda hepimiz rahat bir nefes aldık. Sıradan görünüşlü kapı kendiliğinden kapandığında, arkasında bir koridor değil de küçük bir oda saklıyormuş gibi göründü. Sınıf arkadaşlarımız salonun önünde toplanmıştı. Anatomi pratiğimiz başlamak üzereydi.

Kenan Hoca, giriş kapısının önünde toplanan kalabalığa seslendi. “Hoş geldiniz, arkadaşlar. Bugün sizinle anatomi pratiğinizin ilk aşamasına başlayacağız. Bu süreçte gruplarınız birleşik olacak, böylece fazladan kazandığımız ders saatleriyle daha çok konuyu, daha kısa sürede işleyebileceğiz. İlk aşamada size maketler ve slaytlar üzerinden genel bir anatomi bilgisi vereceğiz. Diseksiyon tekniklerini anlatıp, kadavra üzerinde çalışmaya başlamadan önce belli bir tecrübeye sahip olmanızı sağlayacağız. Bu dönem anatomi dersi, sizin için zor olmanın yanı sıra biraz yorucu da olacak. Kadavra diseksiyonu yapmak, kolay değildir. Sizden temiz ve kusursuz diseksiyonlar yapmanızı beklemiyoruz. Ka-

KADAVRA MEVSİMİ

davraların büyük çoğunluğu, sizden sonra eğitim için uygunluğunu kaybedip defnedilecek. Bana kalsa, elimizdeki kadvraların usulüne uygun bir diseksiyonla uzun yıllar kullanılması daha doğru olurdu. Fakat Rıfat Hoca büyük bir özveri gösterdi ve projeye kendisi kaynak oldu. Kadavra diseksiyonlarını da sizin yapmanızı istedi. Biz de isteğine saygı duyuyoruz. Lütfen bu işi angarya olarak görmeyin. Her öğrencinin bir kadvraya sahip olması sık rastlanan bir şey değil. Size bu imkânı sunabilecek fakülte sayısı, emin olun, sınırlıdır. Bu fırsatın kıymetini bilin.”

“Suriyeliler...” diye fısıldadı Emre.

“Anlamadım?”

“Suriyeliler, işte. Doğru söylüyor, bu zamana kadar her öğrenciye bir kadavra verildiği görülmüş şey değil. Kimse kaybettiği bir yakınına kadavra olarak bağışlamak istemiyor. Organ bağışı yapanların sayısı bile bu kadar azken... Tek sorun kaynak mevzusu değil yani.”

“Nasıl?” diye sordum.

“Kadavra temini zordur. Cesetler, ancak hiç kimsenin sahip çıkmadığı ya da kimliği tespit edilemeyen kişilerden seçilir.”

“Değişen ne peki?”

“Ülke, mezarında ziyaret edecek kimseleri olmayan, adını belirsiz insan kaynıyor. Bir zamanlar onların da bir hayatı olduğuna dair tek kanıt, ölü bedenleri. İşte bu, tüm süreci hızlandırır. Bence Kenan Hoca boş yere hava atıyor, şu an biraz bütçesi olan her fakülte kadavra kaynıyordur.”

“Bu biraz acımasızca değil mi?”

“Burada olmasalar isimsiz bir mezarda çürüyor olacaktı.”

“En azından öldükten sonra huzur bulurlardı,” dedim. “Bu bile onlara çok görülmüş.”

“Ülkelerinde kalmalıydılar,” dedi Emre. “Gerekirse çıplak elleriyle, kanlarının son damlasına kadar savaşmalıydılar. Haksız mıyım?”

Gözlerinde öfkeli, âdeta meydan okuyan bir bakış vardı ve içimden bir ses, konunun mültecilerden farklı yerlere gittiğini söylüyordu. Aynı fikirde olmasam da sözlerinin altında yatan gizli anlamları çözemediğim için sessiz kalmayı tercih ettim, bazen en doğrusu budur.

Koridorda ilerlemeye başladık. Uzun boyu ve kalıplı yapısı yüzünden Anıl, mecburen kalabalığın arkasında kalmıştı ve bizden epey gerideydi.

“Bu kapılar...” dedi Kenan Hoca. “Kadavralar üzerinde çalışacağınız salona açılıyor.”

Kapılardan birini açıp bize salonun içini gösterdi. Üzerleri boş, yirmi adet otopsi masası, kullanıma hazır hâlde bizi bekliyordu.

“Ders sonunda, hepinize birer numara verilecek. Bu rakamlar, bir ay sonra çalışmaya başlayacağınız kadavralara ait. O güne dek ders işleyeceğimiz eğitim salonu da bu tarafta.”

İçinde sayısız eğitim maketi ve anatomik poster bulunan salona göz attık.

“Turumuz bitince burada toplanacağız.”

Koridorun sonunda, duvar boyunca asılı bir dizi fotoğrafla karşılaştık. Her birinin altında farklı bir tarih yazan fotoğraflar, 1997 yılından günümüze kadar uzanıyordu.

“Rıfat Hoca’nın bir geleneği,” dedi Kenan Hoca. “Her dönemin ilk günü, tüm hocalar ve asistanlar bahçede toplanıp fotoğraf çektirir. Sonra da onu bu duvara, diğerlerinin yanına asarız.” 1997 yılına ait en eski fotoğrafı gösterdi. “Bakın bu, anabilim dalının kuruluş yılında çekildi. Acaba şu genç adamı tanıyabilecek misiniz?”

KADAVRA MEVSİMİ

Resimdeki genç asistan, artık kırklı yaşlarında olan Kenan Hoca'ydı.

“O fotoğraf çekildiğinde yirmi dört yaşındaydım,” dedi. “Fakülteden mezun olduğum gibi asistanlığa başladım. Düşünün, üzerinden yirmi yıldan fazla geçti. O fotoğrafı takip eden yıllarda asistanlığı bitirdim, askere gittim, evlendim, başka bir şehre atandım ve tekrar Edirne'ye döndüm. Bu yirmi küsur fotoğrafın kimisinde varım, kimisinde yokum. Yine de hepsine şöyle bir baktığınızda Rıfat Hoca'dan sonra en çok fotoğrafta yer alan ikinci kişi benimdir. Hocamız emekli olduktan sonra bu geleneği devam ettirirsek belki beş on yıl içinde onu bile geçebilirim.”

“Hocam, kesin rakam için aradaki farkı sayabiliriz,” diye atıldı birisi.

Kenan Hoca gülerek, “Gerek yok, birincilik koltuğuna oturmak için o kadar hevesli değilim,” dedi. “Kim bilir, belki de Rıfat Hoca emekli olduğunda bu işe son veririz. Tüm fotoğrafları bir arada görünce, insan yaşlandığını fark ediyor. Üstelik bir fotoğrafta yer alan insanlar, bir bakmışsın diğesinde yoklar. Aslına bakarsanız oldukça hüznü bir gelenek bu.”

Duvardaki en yeni fotoğrafı işaret etti. “Sizden tek isteğim var,” dedi. “İlk resimden sonra bir de şuna bakın ve dört kişiyle başlayan bu eğitim serüveninin geldiği noktayı görün.”

Geçen yıla ait fotoğrafta, çok sayıda hoca ve asistanı içeren büyük bir kadro vardı.

“Hocam, bu dönem çekilmediniz mi?” diye sordu başka biri.

“Sence böyle bir şey mümkün mü? Çerçevenin hazırlanmasını bekliyoruz.”

Fotoğrafların olduğu duvarla sona eren koridor, iki kola ayrılıp bina içinde T şeklinde bir boşluk oluştuyordu.

“Haydi, gelin,” dedi Kenan Hoca. “Üst katta görülecek bir şey yok, kadavra havuzlarına gidelim. *Kadavra gördün mü* diye soranlara anlatacak bir maceranız olsun.”

Onu takip ederek sola döndük.

“Bu dört odayı sizin için sıfırdan hazırladık. Her grup için bir oda. İçlerinde kadavra havuzları var. Diseksiyonlar başladığında, grubunuza ait kadvralar salona karışık hâlde getirilecek. Kendi kadvranızı bilekliğinde yazılı numaraya göre bulacaksınız.”

Kenan Hoca odaların kapılarını açmaya başladığında yüzümüze keskin bir formaldehit kokusu çarptı. Çamaşır suyu içmiş birinin kusmuğunu anımsatan berbat bir kokuydu.

“Her kadvranın hazırlanması büyük bir emek istiyor. Kanının boşaltılması, tahnit işlemi, dokuların formaldehitle tespit edilmesi gibi bir sürü ıvır zıvır... Üç ay gibi kısa bir sürede doksana yakın kadvrayı diseksiyona hazırladık. Bu hiç kolay olmadı arkadaşlar, emin olun. Gece gündüz demeden çalıştık. İstifa eden, haber bile vermeden kaçıp giden asistanlarımız oldu. Yine de çok şükür, dönem başlamadan tüm kadvraları yetiştirebildik. Bundan gurur duymak hakkımız. Artık geriye kalan tek iş, üzerlerinde çalışabilmeniz için sizi eğitmek.”

“Hazırsanız havuzlara bir göz atalım,” diye konuşmaya devam etti, “İçerinin havası ağırdır, aynı odaya çok kişi yığılmayın. Dört odadan herhangi birine girebilir, hiçbir şeye dokunmadan etrafa bakabilirsiniz. Çıkışta eğitim salonuna geçiyoruz. Herkes yerini aldıktan sonra dersimize başlarız.”

Kalabalık, en yakın kapıdan, kadavra havuzlarının olduğu odalara giriyordu.

“Gelmiyor musun?” diye fısıldadı Emre.

KADAVRA MEVSİMİ

Anlamsız bir korkuyla adımlarım kilitlenmiş gibi yerimden kımıldayamıyordum.

‘Ters giden bir şeyler var. Buradan uzaklaşmalıyım!’

Bunu yapamazdım. Gecenin köründe bir gürültüyle uyandığında, yataktan çıkmak ve sesin kaynağına doğru ürkek adımlar atmak zorunda olduğunu bilirsin. Bu belirsiz tehlikenin, elbette ki sıradan bir açıklaması vardır. Buna tüm kalbinle inanırsın. Ama sonuç değişmez.

İnanmak, huzur bulmak için yeterli değildir, bazen emin olman gerekir.

İçeri girecek ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olacaktım. *Boşuna korkmuşum* diyecektim. En yakın odadan çıkanların yüz ifadeleri, heyecan verici şeyler görmediklerini düşündürüyordu. Hiçbirinin yüzünde korku veya dehşetin izleri yoktu. Bundan cesaret alıp Emre’ye verdiğim işaretle içinde iki üç kişi kalmış olan odaya girdik.

Kapı eşiğinden adım attığımızda floresan ışığında aydınlanan odanın serinliği etrafımızı sardı. Odanın duvar diplerine büyük metal havuzlar konulmuştu. İki tane tam karşımızda, birer tane de iki yanımızda. İlk kez kadavra havuzu görüyordum. Yere devrilmiş beş kapaklı bir dolabı andırıyordu. İçeride tüm alanı kaplayan metal havuzlar ve bir köşeye bırakılmış, kadavra taşımak için kullanıldığını düşündüğüm hafif paslı sedye haricinde bir şey yoktu. Tabii bir de koku vardı. Belli belirsiz çürüme kokusunu bastıran, başımı döndüren, genzimi ve gözlerimi yakan formaldehit kokusu... Hava bıçakla kesilebilecekmiş kadar ağırdı. Gözlerimle göremesem bile varlığını hissedebiliyordum.

“Hepsi bu mu?” dedi Emre. “Açıkta kadavra bile yok.” Hafifçe öksürdü.

Oysa gördüklerim benim için yeterliydi. Odaya adım attığım andan beri, karanlık bir gücün alev alıp göğsümü

yaktığını hissediyordum. Ağzımın içi, acı bir tükürükle dolmuştu. Bedenimdeki kan çekiliyor, yerini soğuk bir güçsüzlüğe bırakıyordu. Etrafı bulanık görüyordum. Nefes almak zorlaşmıştı. Soluduğum hava, boğazıma takılıyordu sanki.

‘Bunlar anksiyete bulguları,’ diye düşündüm. ‘Bir fobi-nin yarattığı endişe belirtileri.’

Endişeyle beni izleyen Emre’nin kolunu sıktım.

“Neyin var senin?” diye sordu. “Yoksa formaldehit mi çarptı?”

“Ben iyi değilim. İçimde kötü bir his var.”

“Sakin ol. Dört yanımızda, içi ceset dolu havuzlar var. Böyle hissetmen normal.”

Kenan Hoca diğer odalardaki işini bitirip bulunduğu-muz odaya geldi. “Açıkta kadavra yok mu?” dedi şaşkın bir hâlde. “Hizmetliye, her odaya bir tane çıkarmasını söylemiştim. Burayı atlamış olmalı. Kadavra görmedi-niz, değil mi?”

“Hayır hocam,” dedi odadakilerden biri.

“İşe bak, diğer odadakileri havuzlara geri koydum,” dedi Kenan Hoca. “Neyse zor bir şey değil, hemen birini çıkaralım. Hem bu işlemi de görmüş olursunuz ama dikkat edin, kadavra açıkta beklemediği için formaldehit kokusu daha keskin olacaktır.”

Havuzlardan birinin üstündeki kapağı açtı, dış tara-fında bulunan kolu sağa doğru birkaç tur çevirdi. Cese-din üzerinde yattığı metal ızgara ağır hareketlerle yük-seldi ve cansız bedenle birlikte bulanık sıvının içinden çıktı. Kadavrayı kaplayan formaldehit çözeltisi, ızgara altındaki deliklerden havuza geri süzülürken, herkes ne-fesini tutmuştu.

Kanı çekilip yerine formaldehit çözeltisi basılmış ce-set, katılaşmış eklemleri ve soluk mor teniyle kusursuz

KADAVRA MEVSİMİ

bir heykeli andırıyordu. Genç bir erkek... Kıvrıcık saçları, koyu bir ıslaklıkla kafasına yapışmış, arasından sararmış dişleri görünen dudakları, hüznü bir tebessümle gerilmişti. Tırnakları uzayıp kalınlaşmış, parmakları bir şeyi yakalamak isterken donup kalmışçasına kasılmıştı. Fakat en korkunç yanı, açık göz kapaklarından görünen, donuk bir beyazlıkla parlaklığını kaybetmiş gözleriydi. Her hâliyle cansız fakat aynı zamanda, bir anda hareketlenip doğrulacak, ıslak ellerini bize doğru uzatıp soğuk nefesini yüzümüze üfleyecek kadar canlı görünüyordu.

Her nabız atışında kulaklarım çınılıyordu. Bacaklarımdaki güçsüzlüğe, kilitlenen nefes borumun neden olduğu havasızlığa daha fazla dayanamayacaktım. Yere yıkılmak üzereydim. Öte yandan, karşımdaki cesedin gözlerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Belki arkamı dönsem, odadan çıkmak için hareketlensem bu büyüden kurtulabilirdim ama gece karanlığında yüzüne ışık tutulan av hayvanları gibi donup kalmıştım.

Onu hissedebiliyordum. Karşısında olduğumu biliyordu. Bana ulaşmaya çalışıyordu. Eğer yalnız olsaydık sanki benimle konuşacaktı, bana fısıldayacaktı. Zemin ayaklarımın altından kayıp sallanmaya başladı ve oda aniden yok oldu.

'Teknedeyim. Üşüyorum. Midem bulanıyor. Dalgalar beni korkutuyor. Yüzme bilmiyorum. Yüzme bilmiyorum! Tekne devriliyor. Sular etrafımı sarıyor. Karanlık sular. Kollarımı çırpıyorum. Yere basmak istiyorum. Üzerine basabileceğim bir zemin yok. Su ayaklarımın altından kayıyor. Can yeleğim ağırlaşıyor. Beni dibe çekiyor. Neden? Batıyorum. Karanlık... Soğuk... Çok Soğuk! Tuzlu su genzimi yakıyor, sonra da tüm gövdeyi. Nefes alamıyorum! Canım yanıyor. Korku... Öfke... Keder... Son nefesimi bırakırken attığım çığlık, suyun dibinde hiç ses çıkarmıyor.'

Gözlerimi açtığımda, Emre'nin rengi atmış yüzünü gördüm. Etrafıma bakındım. Salonun bahçesindeki çimenlerin üzerinde yatıyordum. Kenan Hoca, ayaklarımı havaya kaldırmış, endişeli bir ifadeyle beni izliyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Hocam, iyiyim. Odanın havası çarptı sanırım."

"Bazen olur böyle," dedi. "Anatomi salonunda bayılan ilk öğrencim değilsin. Bugün istersen dinlen. Pratik notlarını daha sonra arkadaşlarından alırsın. İyiye kendine gelmeden de ayağa kalkma." Emre'ye döndü. "Arkadaşın kendini topladıktan sonra derse gelebilirsin."

Kenan Hoca gittikten sonra doğrulup oturdum.

"Beni korkuttun," dedi Emre.

"İyiyim şimdi. Yurda gidip biraz yatayım, bir şeyim kalmaz."

"İçeride ne oldu öyle? Gözlerinin akları göründü. *Nefes alamıyorum, yüzme bilmiyorum* gibi anlamsız şeyler söyledin."

"Dedim ya, içerinin havası ağır geldi. Kendimi kaybettim, ne dediğimi bilmiyordum."

"Herhalde! Yoksa deniz kenarında büyüyen birinin yüzme bilmemesi imkânsız."

"Gerçekten yüzme bilmiyorum."

Bayıldığım sırada ağızımdan çıkanlar kendi sözlerim değildi ama ne olup bittiğini ben bile anlayamıyorken işin aslını Emre'yle paylaşmanın ne kadar doğru olacağını bilmiyordum.

KADAVRA MEVSİMİ

“Hadi canım!” dedi Emre. “Annen, baban öğretmedi mi?” Sorusu ağzından çıktığı anda söylediğinin farkına varınca kıpkırmızı kesildi.

“Sorun değil. Aynen öyle oldu. Yanımda bana yüzme öğretecek kimse yoktu. Ben de tek başıma derinlere açılmaya cesaret edemedim.”

“Özür dilerim. Boş bulundum.”

“Saçmalama, hayatımda eksik olan tek şey bu değil ki. Ben futbol oynamayı da bilmem ya da araba kullanmayı da. Bir çocuğun babasından öğrenebileceği her şeyden eksik kaldım, hatta annesinden de. Kim bilir, farkında bile olmadığım neler kaçırdım? Ama bunu çoktan kabullendim ben. Dert etmiyorum.”

Yanıma oturup kolunu omzuna attı. “Ben sana araba kullanmayı öğretirim,” dedi. “Sen de istersen tabii. O iş çocuk oyuncağı.”

“Pekâlâ öyleyse,” dedim. “Haydi kalk artık. Derse daha fazla geç kalma.”

Salona dönmek için ayağa kalktı. “Bu arada, eğer yüzmeyi öğretmemi de istersen şansına küs derim. O işi ben de bir türlü beceremedim.”

“Vay canına!” dedim. “Nihayet bilmediğin bir şey çıktı. Peki ya futbol?”

“Futbol yetenek işidir. İçinde yetenek varsa onu kullanırsın. Sana bunun nasıl yapıldığını öğretecek birine ihtiyacın yok.”

Gülerek uzaklaştı. Yolu uzatmak pahasına, yurda dönmek için dışarıdan dolaşmaya karar verdim. Güneş içimi ısıtıyordu, binaların soğuk gölgelerine girmek istemiyordum. Çimenlere basa basa anatomi binasının çevresinden dolaştım. Binanın açık araziye bakan arka cephesini geçerken yüksekliği boyuma gelen, metal ayakları yere sabitlenmiş bir yön tabelasına rastladım. Kızıla

boyanmış demir levhanın üzerine tıp fakültesi, amfiler, dekanlık gibi yön işaretleri çizilmişti ve neden bilmem, epey tehditkâr bir görünümü vardı.

“Amfilerin yolunu gösterdiğiniz için teşekkürler efendim,” diyerek sııttım. “Hayatımı size borçluyum. Siz olmasaydınız bu ıssızlıkta yönümü nasıl bulurdum?”

Açık havada keyfim yerine gelmişti.

Kötü anılar, güneşin etkisiyle dağılıyor, unutulmaları kolaylaşıyordu. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Biraz uyuyacak ve uyandığımda, canımı sıkan ne varsa hiç yaşanmamış sayacaktım, bunu çok kolay yapabilişim gibi geliyordu.

“Nihayet başladı,” dedi. “Sen de içten içe bunu istiyordun, değil mi? Buraya geldiğinde olacakları tahmin ediyordun. Tebrikler, artık geri dönmek için çok geç.”

“Korkuyorum,” dedim.

Bir uçurumun kenarındaydık.

“Ben de... Senin için... Kendim için... Ölebilirsin.”

“Bu sadece bir rüya. Ölsem ne çıkar? Yeter ki yaklaşan şeyden kaçabileyim.”

“Üzgünüm. Bundan kaçamazsın,” dedi ve beni itti.

Kötü bir rüya gördüğümü biliyordum. Ter içinde kalmıştım fakat kendimi ne kadar zorlasam da tek hatırlayabildiğim, beni uyandıran düşme hissi oldu.

KADAVRA MEVSİMİ

Diğerleri yurda dönmek üzere olmalıydı. Uyku sersemliğini üzerimden atmak için biraz hava almaya karar verdim. Koridorda siyah renkli eşofman takımıyla Orkun'u gördüğümde, bu beklenmedik karşılaşmanın neden olduğu şaşkınlıkla kendimi bir şeyler söylemek zorunda hissederek, "Ders bitti mi?" diye sordum.

"Muhtemelen bitmiştir," dedi. "Ama ben zaten girmedim. Formaldehit dokundu sanırım, öksürüğüm kesilmeyince izin isteyip çıktım."

Gözlerim elindeki sigara paketine takıldı.

"Ben de giremedim," dedim. "Biraz başım döndü."

"Bayılmışsın."

"Kimden duydun?"

"Kimseden... Dersten çıktığımda bahçede yatıyordun. Sizi kapının camından gördüm." Kısa bir sessizlikten sonra, "Formaldehitten olmuştur," diye ekledi.

Bu tatsız olayı hatırlayınca canım sıkıldı. Olan biteni tüm sınıf duyacaktı.

Düşüncelerimi yüzümden okumuş gibi "Kafana takma," dedi Orkun. "Kimsenin umurunda olmaz. Burası lise değil, derste bayıldın diye alay konusu olmazsın."

Sorun sadece bu değildi. Anatomi salonunda olanlar aklıma gelmişti bir kere, oysa uyandığımda hepsini unutmuştum. Bir de gördüğüm kâbus vardı. İçeriğini hatırlamasam da dehşet içinde uyandığıma göre hayra alamet olamazdı. Dahası, sebepsiz yere bu iki olayın bağlantılı olduğu hissine kapılmıştım ve bu beni huzursuz ediyordu. Gözlerim yeniden, Orkun'un elindeki sigara paketine kaydı.

"Bir tane yakabilir miyim?"

Kapağını açtığı paketten bir dal uzattı.

"Çakmağı da alabilir miyim?"

“Bak o hayatta olmaz. Burada yak.”

Sigarayı ağızıma yerleştirip, ucunu ateşe yaklaştırdım. Tutuşmuyordu.

“İçine çekeceksin,” dedi Orkun.

Aleve tuttuğum sigara, çektiğim nefesle tutuşurken, boğazıma dolan acı duman genzimi yaktı. Üç dört defa yüzümü buruşturarak öksürdüm.

“Yoksa daha önce hiç sigara içmedin mi?”

“Hayır, bu ilk.”

“Ah, bilseydim vermezdim! Kendine yazık edeceksin.”

“Ya sen?” diye sordum. “Ciğerlerin kötü durumda değil mi? Sen neden içiyorsun?”

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Beni boş ver. Bir yabancından ilk sigaranı istediğine göre belli ki yeterince derdin var. Bir de benim için canını sıkma. Git artık, bak sigaran boşuna yanıyor.”

Duvarın köşesine bırakılmış sandalyeye oturup günbatımının hafif serinliğinde elimdeki sigaradan bir nefes çektim. Keskin duman, genzimi tekrar yaktı ama bu kez öksürmedim. Sağ tarafımda kalan araziye seyredip, dumanı içime çekerken yerin ayaklarımın altından kaydığı hissine kapıldım fakat anatomi salonundaki gibi korkunç ya da kötü bir his değildi bu. Bir salıncakta hızlıca sallanırken içinin ürpermesine benziyordu.

Sol tarafa göz attığımda önlüklerini sırtlarına atmış birinci sınıfların, yurt binasına yürüdüğünü gördüm. Emre, Anıl’a bir şeyler anlatıyordu. Beni henüz görme-

KADAVRA MEVSİMİ

mişlerdi. Kötü bir şey yaparken ailesine yakalanmış bir çocuğun telaşıyla henüz yarısını içtiğim sigarayı elimden attım. Binamıza varan yol ayırımına geldiklerinde Emre, beni gördü.

“Vay! Kimler buradaymış! Biz üç saat ders işleyelim, sen yurttan keyif çat,” diyerek yanıma geldi. “Bir dahaki ders ilk önce ben bayılacağım, sakın engel olmayın.”

“Ders nasıldı?” diye sordum.

“Sıkıcı. Merak etme, notları okursan sorun olmaz,” deyip konuyu değiştirdi. “Beni dinle, ders arasında gidip şu ilan veren asistanı buldum.” Önlüğünün cebinden katlanmış sayfalar çıkardı. “Pazartesiye kadar süresi varmış, ücret, yüz elli lira. Şöyle bir bak, kafana yatarsa arar konuşursun.”

“Nereden aklına geldi? Ben bile unutmuştum.”

“Ben hiçbir işin peşini bırakmam,” deyip muzipçe güldü. “Ayrıca bugün yaşadığın rezaletten sonra, sana moral olur dedim.”

“Defol git!” diye yalandan terslendim.

Bir kahkaha atarak oturduğum sandalyeyi salladı. “Aslında ben başka bir şey söyleyecektim.”

“Söyle o zaman,” dedim.

“Bu bayılma mevzusu... Kendine geldiğin sırada, yüzünde sanki çok korkunç bir şey yaşamışsın gibi bir ifade vardı. Bilmiyorum, belki de bana öyle gelmiştir. Başka bir derdin varsa bana anlat, olur mu? Yok, eğer seni bu kadar sarsan şey, kadavra görünce bayılmaksa bunu çok da büyütme derim.”

“O şaşkınlıkla panikledim. Hepsi bu.”

“Öyle olsun. Ben bir iki saat yatıyorum. Sen de makaleye göz atıp kararını verirsin.”

Gün ışığının kaybolup yazıların okunmaz olduğu bir saatlik süre boyunca, elimdeki sayfaları inceledim.

Terimlerin çoğunu anlamasam da cümlelerin yapısını çevirmekte zorlanmadığımı fark ettim. Hafta sonunu bu işle uğraşarak geçirmek, alacağım para düşünüldüğünde cazip bir teklifti. Asistanı arayıp işi kabul ettim.

Nereden bilebilirdik? Emre benim için taşıdığı bombayı kucağıma bırakmış, ben de hiç vakit kaybetmeden fitilini ateşlemiştim. Üstelik her ikimiz de bu işi nasıl da saf ve iyi niyetli duygularla yapmıştık.

Yemekhanenin de içinde bulunduğu merkez kantine girdiğimizde kalabalık ve gürültü başımı döndürdü. “Tam saatinde gelmişiz,” dedim. “Oturacak yer bulursak şanslıyız.”

Sıra bekleyerek geçen on dakikanın ardından, pek de iştah açıcı görünmeyen yemeklerimizi aldık. Bütün masalar doluydu. Batak oynadığımız üst sınıfların bize el salladığını görünce hemen yanlarına oturduk.

“İyi akşamlar,” dedi Emre. “Ayakta yiyeceğiz artık, diye düşünmeye başlamıştık.”

İçlerinden biri, “İlk haftalar böyle olur,” dedi. “Ama yeni gelenlerin çoğu yurt hayatından sıkılıp eve çıkar. O zaman bu kadar yoğunluk olmaz.”

“Öğlen hastane, akşam yurt yemeği... Çekilecek çile değil,” dedi Emre.

Biraz neşemizi bulalım diye ona sataşmak için, “Zengin çocukları kendini nasıl belli ediyor!” dedim. “Yakında kaçacaklardan birisi de burada.”

“Korkma, seni terk etmeyeceğim,” diyerek sııttı.

Omuz silktim. “Hayatımdan bir dert eksilir.”

KADAVRA MEVSİMİ

Üst sınıflardan biri gülerek araya girdi.

“Duydunuz mu, bugün sizin sınıftan biri anatomi salonunda bayılmış.”

“Ne çabuk haberiniz oldu. Bendim o.”

“Hadi ya!” dedi çam devirmiş gibi. “Böyle şeyler çabuk yayılır ama yayıldığı hızda unutulup gider. Dert etme, haftaya kimsenin umurunda olmaz.”

“Öyle mi dersin?”

“Elbette! Bu fakülte ne olaylar görmüş! Kütüphanede sevişen internlerden tut da hocasından yumruk yiyen asistanlara kadar... Fakültede her gün yeni bir olay olur. Böyle şeyler iki gün konuşulup unutulur. Sen yeter ki herkes kadar sıradan biri ol.”

“Nasıl yani?” diye sordum.

“Bak şimdi, bugün bir vukuatın oldu, değil mi? Normalde bu olay unutulur gider. Ama sen çok geçmeden yeni bir olay yaratırsan herkes bunu birbirine, *hani şu bayılan çocuk vardı ya şimdi de bunu yapmış*, diye anlatacaktır. Yani sen onlara yeni malzeme verdiğin sürece, yaptığın hiçbir şey unutulmaz, her yeni olayını bir öncekine eklersin. Ve insanlar arkandan konuşmaya bir kez alıştıklarında, sıradan olmak için artık çok geçtir. Sen yeni vukuat yaratmasan bile sırf senin dedikodunu yapabilmek için kendi hikâyelerini uydururlar.”

“Öyle olursa ne olur ki?” diye sordu Emre.

“Ne mi olur?” dedi üst sınıf. “Arkadaşın, fakülte fenomenlerinden biri olur.”

Emre gülerek bana döndü. “Lütfen, fenomen ol,” dedi. “Herkes gibi sıradan olma.”

Diğer üst sınıf, “Amma abarttın,” dedi arkadaşına. “Çocuğu boş yere korkutma. Birinci sınıflara kadavra kestirmeleri saçma zaten. Kafa olarak buna hazır değilsiniz. Hiç

açılmamış cesetleri kesmek, sizin yapabileceğiniz bir şey mi? Daha sürüyle olay olur.”

“Rıfat Hoca’nın emeklilik projesiymiş,” dedi Emre. “O kadavraları hazırlamak için asistanların çekmediği çile kalmamış, kimi istifa etmiş, kimi kaçmış falan...”

Karşımdaki üst sınıf, eski konuya döndü. Dedikodu yapmayı seviyordu sanırım. “Tam da bu mevzu!” dedi keyifle. “Fenomen arıyorsanız size en kralını anlatayım.”

Emre, etrafımızdaki gürültüyü bastırmak ister gibi öne doğru eğildi. Böyle konuların onun da ilgisini çektiği sır değildi.

“Anatomide bir asistan vardı,” diye anlatmaya başladı üst sınıf. “Taş gibi bir kızdı, görmeniz lazım. Manken güzeliydi mübarek ama biraz kafadan çatlaktı.”

“Yahu bildiğimiz aptal sarışındı işte,” dedi diğeri.

“Şimdi, iyi dinleyin! Rıfat Hoca ders anlatırken asistanların pek işi olmaz ya hani, slayt falan değiştirmeden iki saat öylece otururlar. Neyse bu kız, derste tüm sınıfın karşısında bildiğin uyuklamaya başladı hem de Rıfat Hoca’nın dersinde! Biz bile gözümü kırpmıyoruz, üstelik bunu yapan bir asistan! Hocanın gözünden kaçarmı? Hepimizin içinde kıza öyle bir fırça kayd ki ben korkudan altıma sıçtım, o derece.”

Biz gülerken anlatmaya devam etti.

“Neyse bu olay unutuldu gitti. Bir gün başka bir hoca ders anlatırken, bu kız tam dersin ortasında, *dayanamıyorum artık*, diye ağlayıp bağırarak, amfiden çıkıp gitmiş. Hoca dâhil, herkes şok!”

“Olaya bak,” dedi Emre.

“Bunlar ne ki? Daha sürüyle olayı oldu. Zaten yıl sonuna doğru herkes hakkında konuşmaya alışmıştı. Yok evli bir sevgilisi varmış, yok eteğinin altına don giymemiş, geçen hafta şunu yapmış, bu hafta bunu yapmış. Kürtaj

KADAVRA MEVSİMİ

olmuş, yok hâlâ hamileymiş ama çocuğun babası belli değilmiş. *Beni evine sevişmeye çağırdı* diyen bile oldu. Herkes bir şey uyduruyor, hangisi doğru hangisi yalan kimsenin umurunda değil. Kız hem güzel hem işveliydi, tamam mı? Üstelik garip garip davranışları vardı. Görünüşü, kişiliği sıradan olsa belki bu kadar dedikodusu yapılmazdı ama işte diyorum ya hakikaten her yönüyle efsaneydi.”

“Biraz uçuk kaçık biriymiş,” dedi Emre. “Çok da sıra dışı bir hikâyeye değil.”

Üst sınıf gizemli bir sesle, “Ama sonunu dinlemedin ki!” derken yerinden kalkar gibi yaptı. “Yemeklerimiz bitti, canınız sıkıldıysa kalkalım.”

Emre, “Yahu anlatsana abi, sonra ne oldu?” dedi heyecanla.

Ellerinde yemek tepsileriyle masa arayan kalabalıktan rahatsız olan tek kişi bendim. Önümüzde boş tabaklarla otururken bize atılan sert bakışlardan kaçınmak ister gibi başımı diğer yöne çevirdim. Üst sınıflar umursamıyordu, Emre ise farkında bile değildi. Hem bir an önce masadan kalkmak hem de hikâyenin sonunu duymak istiyordum.

“Abi, hadi anlat artık da kalkalım.”

“Bununla Facebook’tan arkadaştık. Asistanları, hocaları siz de eklersiniz yakında. Bence gereksiz ama bazı tiplerin arkadaş listesinde bütün fakülte kadrosu var. Neyse, bu saçma sapan fotolar atıyor, profiline durum güncellemesi yapıyordu, biz de bakıp gülüyorduk. Yazdıklarını görsen! Sonra bu, ikinci dönemin sonuna doğru çok yoruldum, sıkıldım temalı şeyler paylaşmaya başladı. Sizin kadvraların geldiği dönemlerdi. Anatomi asistanı dediğin şeyin nöbeti, ağır işi olmaz. Millet bu bölüme yatış için gelmiş. Sen bunlara, onca kadvranın işini yıkarsan hepsi kafayı kırar tabii. Anatomideki asistanların çoğu geçen sene istifa etti.”

“Bu da mı istifa etti?” diye sordu Emre.

“Bir sözümü bitirmeme izin versen... Asistanlar bir bir kaçıp gidince geride kalanların işi daha da arttı. Hocalar da bunlarla birlikte çalışmaya başladı ama işlerin çoğunu yine asistanlar yapıyordu. Bu kız, profiline en son, ‘Artık heyecan istiyorum, tutku istiyorum. İstediyini almak için savaşımdan korkma!’ gibi aptal salak şeyler yazdı. Final haftası duyduk ki ortalıktan yok olmuş. Haberlere bile çıktı. Kesin öldü diyorduk ya da kaçırıldı. Polisler soruşturmaya başladı. Üzerinden dört beş gün geçti, tak diye bir durum güncellemesi daha! ‘Geride bıraktıklarım için üzgünüm ama beni merak etmeyin, yaşasın özgürlük!’ falan yazıyor. İşin aslını sonradan öğrendik. Bu deli, olaydan bir hafta önce arabasını satmış, bankadan yüklü bir kredi çekmiş. Sonra da kaçıp gitmiş. Fakülteadaki banka şubesi, her doktora kefilsiz teminatsız kredi çıkarıyordu. Artık iki kere düşünüyorlardır.”

“İyi de nereye kaçabilir ki?” diye sordum.

“Yurt dışına diyorlar. Son mesajında Yunanistan’dan konum atmış. Emniyet, telefon sinyalinin ülke sınırları dışında kesildiğini tespit etmiş ama kesin bilgi yok.”

“Harbiden aptallık,” dedi Emre. “O para elbet suyunu çeker, sonra ne yapacak? Bunun için hayatını çöpe atmaya değer mi?”

“Mutlu olduğunu söylediğine göre demek ki değmiş. Sonuçta, çöpe attı dediğin sıkıcı hayattan memnun değildi. O heyecan istiyordu dostum, tutku istiyordu! Nasılsa gidecekti. Böylece giderayak bir vurgun yapmış oldu. Son mesajının üzerine, banka mevzusu da ortaya çıkınca olay kapandı. Bir daha ne güncellemesini gördük ne de yeni bir haberini duyduk. Belki şimdiye akli başına gelmiş, yaptığına pişman olmuştur. Ama belki de keyfi yerindedir, Yunan adalarında fink atıyordur. Artık orasını bilemeyiz.”

KADAVRA MEVSİMİ

“Merak etmeyin, yakın zamanda kredi çekip kayıplara karışmayı düşünmüyorum. Fenomen olmaya da niyetim yok,” dedim ve artık kalkmak zorunda olduğumuzu işaret ettim.

Diğer üst sınıf, “Bence de bu kadar geyik yeter,” dedi. “Batak masası bizi bekliyor.”

İlk ders haftası sona ermişti. Emre’yle birlikte, otogara giden minibüslerin kalktığı durağa yürüyorduk. “Boşuna gelmeseydin,” dedi. “Yolcu eder gibi.”

“Mühim değil,” dedim. “Zaten yurttaki kimse kalmadı. Hiç gidesim yok.”

Minibüse binişini izlerken elimde olmadan hüznlendim. Herkes bir telaşla evlerine doğru yol alırken benim bir yere gittiğim yoktu. Oysa evimi özlemiştim.

Yurda dönerken içim kederle doluydu ama sebebi sadece özlem değildi. Evden ayrıldığımdan beri annemle konuşmamıştık. İlk arayan ben olmak istememişim. Beni merak ettiğini bileyim diye çocukça bir inatla onun beni aramasını beklemiştim. Aramamıştı.

‘Ya başına kötü bir şey geldiyse?’

Bu ihtimal, nasıl olur da aklıma gelmezdi? Hemen telefonumu çıkardım.

“Alo, efendim?”

Sesini duyduğum anda, ona olan kırgınlığım uçup gitti.

“Anne! İyi misin?”

“İyiyim oğlum, sen nasılsın?”

“İyiyim. Bir hafta oldu anne. Niye hiç merak edip beni aramadın? Onca zaman konuşmadığımızı şimdi fark ettim de başına bir şey geldi sandım.”

“Çocuk değilsin ki merak edeyim. Koskoca adam oldun artık. Yeni çevrene alışmanı, buraları düşünmemeni istedim. Hem ne fark eder? Sen aradın ya işte.”

“Herkes eve gitti. Tek başıma kaldım. Aklıma gelince seni arayayım, dedim.”

“İyi yapmışsın.”

Söyleyeceklerimiz bitmişti sanki, bir sessizlik oldu.

“Nasılsın?” diye sordum. “Sen alıştın mı yalnız kalmaya?”

“Yalnız değilim ki Rahmi çoğu gece yanımda kalıyor. Nasılsa düğünden sonra birlikte yaşayacağız. Evlilik alıştırtması yapıyoruz. Sen nasılsın, derslerin nasıl?”

“İyi, ilk haftadan yoğun başladı ama...”

Duygusuz ses tonu, yalnızca sevgilisinin evimize taşınmasından bahsederken neşeli bir hâl almıştı. Bu yüzden, benim zorumla ilerleyen muhabbetimiz telefonda işittiğim zil sesiyle bölündüğünde çok da üzülmedim.

“Kapı çalıyor,” dedi. “Sonra yine görüşürüz. Kendine iyi bak.”

Bir ihtiyacım var mı diye sormak, aklına bile gelmemişti.

Hafta boyunca kalabalık ve gürültünün eksik olmadığı yurt binasına çöken terk edilmişlik hissi, beni huzursuz ediyordu. Kafamı meşgul etmek için Emre’nin bilgisayarı çıkarıp çeviri işiyle uğraşmaya başladım. Takıldığım bir yer olduğunda, aynı konuda yazılmış benzer makalelere göz atıyordum. Tıbbi terimler konusundaki acemiliğim, işin yavaş ilerlemesine neden oluyordu. Birkaç saatin sonunda bunalıp hava almak için dışarı çıktım.

KADAVRA MEVSİMİ

Orkun, kapı önündeki sandalyede sigara içiyordu. Beni gördüğünde selam vermek zorunda kaldım.

“Kendini kasma bu kadar,” dedi sanki boşluğa konuşur gibi.

“Anlamadım.”

Bana döndü. Sigarasını tutan iki parmağıyla yüzümü işaret edip havaya bir daire çizdi. “Seni her gördüğümde bu gergin yüz ifadesiyle dolaşıyor olmanın sebebi her neyse... Bu kadar kafana takma. Rahatla biraz.”

Ona bunu neden anlattığımı bilmeden, “Bir çeviri işi almıştım,” dedim. “Tahmin ettiğimden zor çıktı. Biraz bunaldım, hepsi bu.”

“Zorlanıyorsan bırak o zaman. Yapmak zorunda değilsin.”

“Söz verdim bir kere.”

“Ne fark eder? Verdiği sözü tutamayan ilk insan sen olmayacaksın.”

“Paraya ihtiyacım var.”

“Kimin yok ki? Başka yerden bulursun.”

Konuyu uzatmamak için başımı iki yana sallamakla yetindiğimde, gülümseyerek elindeki sigara paketini uzattı. Bu teklifi geri çeviremezdim. Tanrı biliyor ya biraz olsun rahatlamayı ben de istiyordum.

Hafta sonumun harika geçtiği söylenemezdi. Acemiliği yavaş yavaş üzerimden atsam da çeviri işi zordu. Ufak tefek hatalar, konu bütünlüğünü bozan tutarsızlıklar, kurduğum düşük cümleler hemen göze çarpıyordu. Bilgisayarı alıp etüt salonunda cam kenarı bir masaya geçtim ve kendimi kaybedercesine çalıştım.

Son birkaç sayfa kala acıktığımı fark ettim. Saat sekize geliyordu. Ayağa kalktığımda dengemi kaybedip düşmemek için masaya tutundum. Sandalyede oturmadan bacaklarım uyuşmuştu. Adım atabilmek için bir süre sabit durmam gerekti.

Kantinde bir şeyler atıştırdıktan sonra üzerime bir ağırlık çöktü. Biraz kestirmek ne kadar güzel olurdu! Boynum, sırtım en çok da başım fena hâlde ağrıyor, gözlerim, içine cam kırıkları dolmuş gibi yanıyordu. Yeniden çalışmaya başlamadan önce beş dakika uzanmanın iyi geleceğini düşündüm. Uyumak kötü bir fikirdi ama kısa süre dinlenmenin zararı olmazdı. Başımı yastığa koyduğumda tüm ağrılarım dinmiş, gözlerimdeki batma hissi, onları kapadığım anda yok olmuştu. Derin bir nefes alıp üzerime çöken rahatlığın tadını çıkardım. Evet, sanırım biraz uzanmakla en doğru şeyi yapmıştım. Uyuyakalmışım.

Emre'nin adımı seslendiğini duyunca, irkilerek uyan-
dım.

“Saat kaç?” diye sordum.

Sırt çantasını çıkarırken, “On bire geliyor. Bu akşam erken yatmışsın,” dedi.

Telaşla yataktan fırladım. İşin yarına yetişmeme ihtimali yüksekti.

“Benim hemen çeviriye dönmem lazım,” dedim. “Bilgisayarına el koyduğum için de özür dilerim. Sen dönene kadar bitirebilirim sanmıştım.”

“Dostum, rahat ol.” dedi Emre. “Sana bir sürprizim var.”

Sırt çantasından yeni bir dizüstü bilgisayar çıkardı. “Sana bıraktığım eskimişti, zaten yenisini almaya baha-

KADAVRA MEVSİMİ

ne arıyordum ama evdekileri kandıramıyordum. Onlara durumunu anlattım. Çalışmak zorunda olduğunu, çeviri yapıp para kazanmak için bilgisayara ihtiyacın olduğunu falan söyledim. *Elimdekini arkadaşına bırakacağım*, dedim. Böylece en temizinden yeni model bilgisayarına kavuştum. Eskisi senin olabilir, ne kadar istersen kullan.”

“Bunu yapmamalıydın.”

“Kullan gitsin işte! İllaki çeviri yaptırmak isteyen farklı asistanlar olacaktır.”

Neden yaptığı şey için minnettar olmak yerine ona kızmıştım? Belki de sözlerinin doğruluğu canımı yakmıştı. Durumunu anlattım dediğinde, farkında olmadan ne kadar içler acısı bir hâlde olduğumu yüzüme vurmuştu. Belki de bir sözüyle ona son model bir bilgisayar alabilen ailesini kıskanmıştım ya da belki, cebindeki paranın kendisini ne kadar idare edeceği gibi dertleri olmayan Emre’nin ta kendisini... Onun hesabına ayın sonunu görebileceği kadar para yatması için eve telefon açması yeterliydi. Annesi telefonu suratına kapamazdı.

“Sen iyi misin? Garip görünüyorsun,” dedi Emre.

İçimdeki hastalıklı duyguları dışarı atmak istermiş gibi başımı iki yana salladım.

“Hafta sonu çok çalıştım. Yaptığın şey için teşekkür ederim.”

“Lafını etmeye değmez. Ama daha fazla çalışma. İyi görünmüyorsun.”

“İşi yarına kadar bitirmem gerek. Ayrıca bilgisayarını öylece kabul edemem. Bana ikinci eli için bir fiyat söyle. İmkânım olduğunda sana öderim.”

“Yahu, taş çatlasın dört yüz lira eder. Dert edilecek bir para değil ki.”

“SENİN GİBİLER İÇİN ÖYLE OLMAYABİLİR!”

Sesim gereğinden yüksek çıkmıştı. Yaptığı iyilik üzerine gösterdiğim bu tavır da neydi? Yüzündeki alınmış ifadeyi görünce aklım başıma geldi. Neden böyle davrandığımı ben de bilmiyordum. Kıskançlık ve öfke gibi habis duyguların içimde yok yere köpürmesine engel olamamıştım. Yorgunluk yüzünden sinirlerim yıpranmış olmalıydı.

Başka biri olsa alınıp belki de küslüğe gidecek bir tartışma başlatabilirdi ama Emre, bana dönüp muzip bir ifadeyle, “Lanet olası derdin ne senin, dostum?” dedi. “İki gün ortalıktan kayboldum diye tam bir orospu gibi davranıyorsun! Senin o kara kıcını tekmelemeden önce kendine gelsen iyi olur.”

Yatağıma çöktüm ve yüksek sesle bir kahkaha attım.

“Bilmiyorum adamım!” dedim onu taklit ederek. “Belki de bu lanet olası çeviri işi bana pek iyi gelmemiştir.”

“Alınma ama bundan sonra hep böyle olacaksan aramızda para toplayalım, bu işe hiç bulaşma,” dedi Emre.

Biraz daha gülüp eğlendik. Aramızda geçen basit tartışmayı umursamadık bile. İkimiz de garip davranışımın nedenini, tüm hafta sonu çalışmanın yarattığı strese bağladık. Zihnimde filizlenmeye başlamış olan deliliğin farkına varabilmemiz için henüz çok erkendi.

İşler çığırından çıkmak için sanki sonbaharın gelişini bekliyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

SONBAHAR

KADAVRA MEVSİMİ

Uykusuzluktan düşüp bayılmak üzereydim. Sabahın ilk ışıklarına doğru çeviriyi tamamlayıp asistana göndermiş, bir iki saatlik uykuyla amfiye gelmiştim. Derslere girerek kendime boş yere eziyet ediyordum. Dinlediklerimin tek bir kelimesi bile aklımda kalmamıştı. Günün sonunda tek isteğim, yurt odasındaki yatağıma kavuşup saatlerce uyumaktı. Yine de yurda dönmeden önce amfiden çıkmak üzere olan Kenan Hoca'yla konuşup yarım kalan bir işi halletmeye karar verdim. Olur olmaz anlarda kafama takılıp beni huzursuz ettikleri için yarım kalan işlerden kendimi bildim bileli nefret ederdim.

“Hocam, biraz konuşabilir miyiz?”

“Odama geçiyorum,” dedi. “Gel, orada konuşuruz.”

Amfiler ve anatomi salonu arasındaki cam tavanlı koridoru yürüdük. Anatomi binasına girdiğimizde belli belirsiz bir huzursuzluğa kapılsam da umursamadım. Zaten gün boyunca, aklıma doluşan kötü düşünceler ve yersiz endişelerle boğuşmuştum. Uykusuzluğun sonucu olmalıydı. Kenan Hoca'nın ikinci kattaki odasına girdik. Burada insanı rahatlatan, ferah bir aydınlık vardı. Arka cephedeki ormanlık alana bakan geniş pencere odada, giriş katındaki karanlık ve boğucu havadan eser yoktu.

“Manzara güzelmiş,” dedim.

“Sen bir de kar yağınca gör,” dedi Kenan Hoca. “Kusura bakma, şu işi hemen halletmem lazım.” Bilgisayarın ekranında görmediğim bir yerlere tıklayıp, klavyeye bir şeyler tuşladı. Beş on dakika oyalandıktan sonra bana dönüp, “Kulağım sende,” dedi. “Nasıl oldun geçen haftadan sonra? Bütün ders uyukladın, yoksa hasta mısın? Gözlerinin altı çökmüş.”

Demek derste uyukladığımı fark etmişti. Sorusuna hazırlıksız yakalanınca zaman kazanmak için, “Hocam, bu arada rehber hocam sizmişsiniz,” diyerek söze başladım.

“Buna sevindim. Her zaman yanıma uğrayabilirsin. Hâline bakılırsa, biraz rehberliğe ihtiyacın varmış gibi duruyor.”

Ona gerçeği anlatmak, kolay ve doğru olandı. “Hocam, bir çeviri işi almıştım, dün gece sabahlamam gerekti. Kusura bakmayın.”

“Çeviri işi de neymiş?” diyerek kaşlarını kaldırdı.

“Asistanlara makale çevirisi yapıyorum. Para karşılığında...”

“Hem okuyup hem çalışıyorsun. Maddi durumun kötü mü?”

“Pek iyi değil.”

“Ben de orta halli bir aileden geliyorum. Yaşadığın zorluğu anlayabilirim. Uyukladığın için özür dilemeye geldiysen böyle şeylere takılmam.”

“Aslında geçen haftaki pratik için gelmiştim. Her öğrenciye sorumlu olduğu kadavralar için bir numara verilecekti. Ben dersten erken ayrılınca...”

“Doğru ya! Ama bütün kadavraları dağıttık, geriye hiç kadavra kalmadı,” dedikten sonra yüzüme bakıp güldü.

KADAVRA MEVSİMİ

“Sadece takılıyorum. Merak etme, on küsur kadavra boşta duruyor. Sana bir tanesini ayarlarız.”

Bilgisayardaki bir klasöre tıkladı. Düşünceli, kararsız bir ifadeyle bir süre ekrana baktı. İsim, soy isim ve öğrenci numaramı sorup bilgisayara kaydetti. Sonra masadan ufak bir kart alarak, üzerine bir numara yazıp bana uzattı.

“Hepsi bu kadar mı?” diye sordum.

“Bu kadar. İlk vizelerin sonuna kadar kaybetmeyeceğin bir yere sakla. Çalışmalar başladıktan sonra zaten ezberlersin.”

“Teşekkür ederim hocam,” diyerek yerimden kalkmaya niyetlendim.

“Dur biraz, bekle.” Askıdaki ceketinin cebinden cüzdanını aldı. İçinden çıkarıp uzattığı paraya şaşkın gözlerle bakakaldım.

“Bunu al,” dedi. “Burs olarak düşün. Bununla bir ihtiyacını gör. Kendi paranı kazanman güzel ama bunun için uyku düzenini ve derslerini aksatma.”

“Hocam bunu kabul edemem.”

“Edersin.”

Parayı itiraza yer bırakmayan bir ifadeyle elime sıkıştırdı. “Bak sana ne anlatacağım,” dedi. “Aramızda sır olarak kalsın. Doktorlukta eski paralar yok. Hele ki verdikleri hoca maaşını görersen oturup ağlarsın. Ama benim hanımın ailesi öyle zengin ki maaşım makyaj parasına yetmez. Ben bu işi sadece sevdiğim için yapıyorum, tabii bir de vakit öldürecek meşgalem olsun diye. Kendi maaşımı bir gün eve harcadığım olmadı, gerek de yok zaten. Ben de nereye istersem oraya harcıyorum. O yüzden dert etme, sana bir yardımım dokunsun.”

“Hocam, tekrar teşekkür ederim.”

“Bir dahaki ay yine görüşürüz. Ama başın sıkışırsa, bir derdin olursa istediğin zaman gelebilir ya da cebimden arayabilirsin.”

Çağrı atmak için numaramı sorduğunda teklifinin içten olduğunu anladım.

İyi günler dileyerek odadan çıktığımda ise ilk yaptığım, cebimdeki parayı saymak oldu. Tam altı yüz lira vardı ve bu para bile beni bir ay idare ederdi. Yurda dönmek üzereyken telefonum çaldı. Çeviri yaptığım asistan, beni yanına çağırıyordu.

“Ablacığım, çevirini okudum, eline sağlık,” dedi asistan. “Nihayet doğru düzgün çalışan birine denk geldim. Sana bizim bölümden çok ekmek çıkar.” Acil servisin önündeki banka oturdu. Cebinden çıkardığı paketten bir sigara yaktı. “İçiyor musun?”

Epey gergindim. Belki de bu yüzden teklifini kabul ettim ve uzattığı paketten bir tane sigara aldıktan sonra yanına oturdum.

“Çeviri iyi olmuş mu abla?” diye sordum.

“Bu kadar özenli çalışmana gerek yoktu. Okunduğunda anlaşılacak kadarı da yeterdi.”

“O biraz da benim huyumdan. Yarım yamalak iş yapmam. En ufak bir kusur görsem beni rahatsız eder. Kendimi bildim bileli böyleydim. Odam hep tertipli, düzenlidir. Dolabımda neyin nerede olduğu bellidir. Çamaşırlarımı bile kendim ütülerim. Biraz takıntılıyım sanırım.”

“Daha neler!” diyerek bir kahkaha attı. “Keşke benden on yaş küçük olmasaydın, seninle hemen evlenirdim.”

Bu sözün üzerinde ben de gülmeye başladım.

KADAVRA MEVSİMİ

“Abla, çevirmene ihtiyacı olan başka asistan olursa numaramı verirsen sevinirim.”

Telefonunu çıkardı. “Daha iyisini yapayım,” dedi. “Seni asistanların haberleştığı whatsapp grubuna ekliyorum. Duyuru yaparsan mutlaka geri dönen olacaktır. Soranlara benim eklediğimi söylersin.”

Sigarasından son bir nefes çekip izmariti yere attı.

Uzattığı parayı görünce bir an şaşırsam da -aynı gün içinde bunu yapan ikinci kişiydi- teşekkür ederek parayı aldım. “Güle güle harca,” dedi. “Fakat çeviri işlerine dikkat et. Derslerini ihmal etme. Fakültede çeviri arayan asistan bitmez. Kendini çok kaptırma.”

Omuz silkip gülümsedim.

Asistan doktor yanımdan ayrıldığında, yerdeki izmaritini alıp kendiminkiyle birlikte çöpe attım. O sırada, yere atılmış başka bir izmarit gözüme çarptı, sonra başka bir tane daha... Göğsüm hafifçe sıkışır gibi oldu. Hepsini yerden toplayıp çöpe atmak için karşı konulmaz bir istek duyuyordum. ‘*Bu hiç iyi değil,*’ diye düşündüm. ‘*Bunu yapma.*’

Telefonumu açtım. Grupta yüzlerce asistan vardı. Bir süre ekranı izledim.

Gözlerim tekrar izmaritlere kaydı.

‘*İkisi aynı şey değil!*’

İki üç cümlelik bir ilan yazıp gruba gönderdim ve yerdeki izmaritleri geride bırakarak oradan uzaklaştım. Sonrası çılgınlıktı.

Bir çeviri, artık dört beş saat bile sürmüyordu. Aralıksız çalışırsam iki makaleyi aynı gün içerisinde teslim edebiliyordum. Her yeni iş, bir öncekinden hızlı bitiyordu.

Bununla birlikte uyku saatlerim günden güne azalıyordu. Harcadığım zaman ve çalışma hızımın artmasına rağmen sırada bekleyen işler yığılıyor, teslim ettiğim her çeviriden sonra üzerine yenileri ekleniyordu. İsmim fakültedeki asistanlar arasında bir virüs gibi yayılmıştı. Farkında bile olmadan her gün biraz daha, biraz daha fazla çalışıyordum. Artık yoklama alınmayan hiçbir derse katılmıyor, zorunlu derslere gittiğim zaman da ders başladığı gibi başımı sıraya yaslayıp uyuyordum. Uykumda amfiye işemek falan, artık umurumda değildi.

Çılgınca bir tempoyla geçen bu günlerde çevremle kalan tek sosyal bağlantım, Emre'yle yaptığım ayaküstü sohbetlerdi. Bu işlere ara vermem, biraz dinlenmem gerektiğine dair yaptığı tüm ikazları görmezden geliyordum.

Bir akşam vakti, Anıl'ı odamıza taşınırken gördüm. Oda sakinlerinden biri, yurttan ayrılıp eve çıkmıştı. Yatağı bir haftadır boştu.

Emre, son haftalarda masa başından kalkmadığım için çoğu zaman Anıl'la takılıyordu, bu yüzden onun yeni oda arkadaşımız olduğunu görünce pek şaşırmadım. "Yarın sınıfça bisiklet gezisi düzenleniyor," dedi Emre. "Herkes orada olacak, sonrasında piknik falan da var. Kış iyice bastırmadan hep birlikte vakit geçirmek için..."

"Benim haberim yok," diye cevap verdim.

"Senin dünyadan haberin yok," diye söylendi. "Üzerinde çalıştığın ne varsa bir günlüğüne ara ver. İnsan içine çık. Hem vizelerden önce biraz kafa dağıtmış olursun."

Cazip bir teklifti. Sonbaharın döktüğü yapraklar arasında pedal çevirmek, kendi yaşıtlarımla vakit geçirip eğlenmek... Tam da ihtiyacım olan şeydi fakat aklıma, hafta sonu yetiştirmeye söz verdiğim çeviriler geldi.

KADAVRA MEVSİMİ

Bunu Emre'ye söylemeye çekindim. Beni anlamayacaktı. Belki de haklı olduğunu bildiğim için onunla bu tartışmaya girmek istemiyordum.

“Ben bisiklet sürmeyi bilmiyorum, siz gidin.”

Yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordum. Yalan söylediğini biliyordu. Sinirle yerinden kalktı. Sonra bir an duraksadı. Aklındaki her neyse, söylemekten vazgeçtiğini belli edercesine başını salladı. Eliyle havayı itti ve “Ne hâlin varsa gör,” dedi.

Sabah sekizde onlarla birlikte uyandım. Hava güneşli ve ılık olacaktı. Belki de yılın son güneşli günü... Yurtta kalan herkes bir heyecanla spor kıyafetler giyerken içimden onlara katılmak için büyük bir istek duydum ama bunun yerine etüt salonuna geçtim ve artık herkesin bana ait olduğunu kanıksadığı masanın başına oturdum. Manzarasını ezberlediğim pencereden, sınıf arkadaşlarımın toplu hâlde yurt binasından uzaklaşmasını izledim. Bir köşede sakladığım ve her gün içinden üç dört dal eksilen paketin içinden bir sigara çekip yaktım. Etüt salonu bomboş olduğu için kimse itiraz etmedi.

Saatler birbiri ardına geçti.

Gecenin bir yarısı omzumda hissettiğim dokunuşla irkildim. Emre karşımdaydı.

“Geldiğimi bile duymadın, değil mi?” diye sordu.

“Ben... İşe dalmışım.”

“Dışarı gel,” deyip, beni ütü odasına sürükledi.

Sinirli bir ifadeyle, “Saat kaç?” diye sordu.

“Bilmiyorum, ne saçmalıyorsun sen?”

“Ben mi saçmalıyorum? Saat üç! Gecenin üçü! Yüzüme bak ve doğruyu söyle! Kaç saattir o masanın başındasın?”

Sabahtan beri çalışıyordum. Tek günde dört makale çevirisini bitirmiştım. Bu benim için bile yeni bir rekordu. Bunun yanlış olduğunun farkındaydım, yine de üste çıkmaya çalıştım.

“Ne olmuş yani? Ben senin gibi değilim. Okumak için para kazanmak zorundayım, anladın mı? Bunun için bir de sana hesap mı vereceğim?”

“Bak, beni dinle! Lütfen bunu yapma. Kendine kötülük ediyorsun.”

“Neden umursuyorsun?”

Alınmış bir sesle, “Sen benim en yakın dostumsun,” dedi.

“Hayır, değilim. Ben senin kendince üstlendiğin bir hayır işiyim. *Zavallıyı koruyup kollayayım. Bir derdi varsa yardımcı olayım. Kendine kötülük ediyor, ona biraz nasihat vereyim.* Ben buyum senin için!”

“Bu doğru değil. Yanılıyorsun. Hakkımda bilmediğin şeyler var.”

“Bilmek de istemiyorum. Beni rahat bırak. Tek istediğim bu.”

“Acaba farkında mısın? Sen, şu birkaç haftada değiştin ve her gün kötüye gidiyorsun.”

“Kafana takma, ben başımın çaresine bakarım. Bundan sonra da en yakın dostun Anıl olsun. Kusursuz ailelerinle dertsiz tasasız hayatınızı yaşayın!”

“Bankada ne kadar paran var?” diye sordu sakın bir sesle.

Bu soru beni hazırlıksız yakalamıştı. “Ne, nasıl yani?”

“Hiç yalan dolan düşünmeden, aklındaki rakamı söyle! Bankada ne kadar paran var?”

“On bin küsur,” diye itiraf ettim. İşin aslı, tam rakamı ben de bilmiyordum. Bir süredir, hesapta öylece birikiyordu.

KADAVRA MEVSİMİ

Emre, “Hah, şöyle!” dedi. “Bana duygu sömürüsü yapma. Bu parayla iki seneyi çıkarırsın. Paraya ihtiyacın kalmadı senin. Kendini kandırabilirsin ama beni değil. Sen bu işi saplantı hâline getirdin.” Beni omuzlarımdan tuttu. “Gerçeği gör artık! Delilik bu!”

“Bitti mi? Söyleyeceklerin bittiyse işime döneceğim.”

Yüzünde karanlık bir ifadeyle beni itti. “Gün gelecek, haklı olduğumu anlayacaksın,” dedi. “Benden yardım istediğinde yine senin yanında olacağım çünkü ben dostlarımı geride bırakmam.” Söyleyeceği sözleri tartıyor gibi bir an duraksadı. “Asıl derdin ne bilmiyorum ama tek dileğim, onunla yüzleşip benden yardım isteyecek cesareti bulduğunda bir şeyler yapmak için geç kalmış olmamamız.”

Yanımdan ayrılırken başım dönüyordu. Sözleri beni neden böylesine sarsmıştı? *Hayır*, dedim kendime. Emre saçmalıyordu. Sarsıldığım falan da yoktu. Masa başında geçirdiğim saatlerin sonunda ayakta durmak, tansiyonumu düşürmüş olmalıydı.

Yine de etüt salonuna dönüp içeride kimseyi göremeyince garip bir huzursuzluğa kapıldım. Salondaki boş sandalyeler bile bir şeylerin ters gittiğinin işareti gibiydi.

Kendime bile itiraf edemediğim gerçeği, Emre’ye nasıl söyleyebilirdim ki?

Korkuyordum. Bir şey yaklaşıyordu. Ne olduğunu henüz bilmiyordum ama kötü bir şey olduğuna hiç şüphem yoktu. Bunu hissedebiliyordum. Zihnime, kapı aralığından gölgeler sızıyordu. Ve içimdeki endişeleri bastırabilmenin tek yolu, saatlerimi bilgisayar başında geçirmektir. Para artık umurumda bile değildi.

Vize haftası sona erdiğinde her şey yolundaydı. Ertelediğim işler birikmiş olsa da sınav sonuçlarım fena değildi. Üst sınıflar haklı çıkmış, çoğu derse son gece sabahlamak yetmişti. Bunun için uyku düzenimi bozduğum bile söylenemezdi.

Bir şeyler atıştırmak için yemekhaneye gittim. Gözlerimden yine uyku akıyordu. Tek istediğim, kendimi bir an önce yatağa atmaktı ama gruplarımızın ayrıldığı ilk anatomi pratiğine katılmak zorundaydım. Yoklama alınıyordu ve devamsızlık hakkımız yoktu.

Masaya bırakılan bir tepsinin çıkardığı sesle irkildim.

“Özür dilerim,” dedi Anıl. “Korkutmak istememiştim.”

“Sorun değil, bir an dalmışım.”

“Bu aralar ne kadar gergin olduğunun farkındasın, değil mi?” diye sordu.

Sesinde alaycılık yoktu, endişesi samimiydi.

“Uykusuzluk... Biraz da yorgunluk...” Konuyu değiştirdim. “Tek gelmişsin.”

“Emre, kız arkadaşıyla gitti. Ben de bir şeyler atıştırdıktan sonra yurda döneceğim.”

“Anatomi pratiğiniz nasıldı?” diye sordum.

“Kendini hazırla,” dedi Anıl. “Pratik tam bir felaket. İki saat ayakta dikiliyorsun. Hele dersten önce Rıfat Hoca’nın attığı bir nutuk var ki ruhumu teslim ediyordum.”

“Emre, şu son konuştuğu kızla mı gitti?”

“Evet, nihayet çıkmaya başladılar,” dedi Anıl. “Odada mesaj zırlıtısından durulmuyor. Tabii sen etüt salonunda yaşadığın için fark etmemiş olabilirsin.”

KADAVRA MEVSİMİ

“Buna sevindim. İyi bir kız.”

O anda aklına gelmiş gibi sordu. “Emre’yle aranız neden bozuldu?”

“Bozulmadı, hâlâ konuşuyoruz.”

Evet, konuşuyorduk ama eskisi gibi olmadığımız da gerçektir. Bisiklet gezisinin olduğu gün yaşadığımız tartışmadan sonra aramıza bir duvar örülmüştü.

“Sebepsiz yere tartıştık,” dedim. “*Kendini topla* falan diye bana akıl vermeye kalktı. Ben de ters bir iki şey söyledim. Büyütülecek bir mesele değil.”

Anlıyorum dercesine başını sallarken, bir ekmek dili miyle tabağını sıyırdı. Önünde ne varsa silip süpürmüştü. Oysa benim aldığım yemeklerin çoğu duruyordu. Sanki onu izlerken doymuştum. Tepsileri, kirli tezgâhına bırakıp yemekhaneden ayrıldık. Anıl yurda dönerken ben de anatomi salonuna doğru ilerledim.

Rıfat Hoca, defalarca dinlediğimiz hikâyeyi tekrarlıyordu. Kadavraların hazırlanması için harcanan paralar, istifa eden asistanlar, hocaların çektiği zorluklar... Göz kapaklarımı açık tutmakta zorlanıyordum.

“Sizin için yaptığımız fedakârlıkların, bazı arkadaşların ilgisini çekmediğini görüyorum,” dedi. Acaba uyukladığımı mı fark etmişti? Neyse ki sınıfın geneline hitap ederek konuşmaya devam etti, “Kadavralar üzerinde çalışırken tek bir yakışıksız hareketinize dahi tahammül etmeyeceğimi bilmenizi istiyorum. Onların bir zamanlar sizler gibi nefes aldığını, bir hayatları, sevenleri, hayalleri, hatıraları olduğunu unutmamalısınız. Eğitim amaçlı kullanılan bir kadavra bile olsa ellerinizin altında bir merhumun cansız

bedeni olduğunun her daim bilincinde olun ve ona uygun davranın. Ders sırasında gülüşmek, şakalaşmak, tartışmak, hatta yüksek sesle konuşmak bile saygısızlıktır. Bir mezarlıkta nasıl davranmanız gerekiyorsa kadavra dolu bir salondayken de aynı şekilde davranmalısınız.”

Bir anlık sessizlikte, söylediklerini anlayıp anlamadığınızı tartmak ister gibi bakışlarını sınıfta gezdirdi. “Bu uyarıyı size yapmam bile gereksiz ama sırf iyiliğinizi düşündüğüm için bunda bir sakınca görmüyorum. O kadvraları eğitim dışında herhangi bir amaç için kullanmanızın sonuçları ağır olur. Kadavrasıyla fotoğraf çektiren tıp öğrencisinin nasıl bir skandala yol açtığından haberiniz vardır. Aslı astarı olmayan meşhur hikâyeleri de dinlediğinizden eminim. Şaka olsun diye bir kadvranın cinsel organını koparıp sınıf arkadaşının önlük cebine atan öğrenciyi, kadvrasının kulağını kesip evine götüren bir diğeri elbet duymuşsunuzdur. Beni anladığınızı umuyorum. Pratik derslerinde en ufak bir uygunsuz hareketiniz olursa disipline gitmezsiniz, uzaklaştırma almazsınız, doğrudan fakülteden atılırsınız ve bunun olmasını bizzat ben sağlarım.”

Sözlerini bitirip salondan çıktığında kadvraların bulunduğu diseksiyon salonuna doğru ilerledik. Bahsettiği hikâyeleri duymuştum elbette ama yaptığı uyarıları üzerine alınmadım. Telefonumun kamerası çalışmıyordu. Diğer meseleye gelince, *‘Hangi hastalıklı ruha sahip biri, kadvra parçaları çalmaya kalkışabilir ki?’* diye düşünüyordum.

Diseksiyon salonuna adım attığım anda burnuma tanıdık formaldehit kokusu çarptı. Ciğerlerimin, göğüs ka-

KADAVRA MEVSİMİ

fesimde söndüğünü hissettim. Duyduğum öksürük sesiyle başımı çevirdiğimde, Orkun'un havanın ağırlığıyla iki büklüm olduğunu gördüm. Önlük cebinden, maden işçilerinin kullandığına benzeyen, epey kaliteli görünen bir maske çıkardı.

Herkes üzerleri yeşil bir örtüyle kaplı kadvraların bulunduğu masalara yöneldi. Bakışlarımı salonda gezdirdim. Her kadvranın sol ayak bileği açıkta bırakılmıştı. Üzerlerindeki turuncu bilekliklerin, salondaki diğer renklerle oluşturduğu tezat, nasıl da iç gıcıklayıcı, rahatsız edici bir manzaraydı. Kadvraların üzerini kapatan yeşil örtüler, örtülerin altından çıkan soluk mor ayaklar, metalik gri otopsi masaları, yerleri kaplayan beyaz fayanslar, beyaz duvarlar, beyaz önlüklü gençler... Öylesine soğuk ve tekdüze renklere boğulmuş bir görüntüydü ki bu, tüm olan bitenin gerçeklik hissini kırıp insanda rüya görüyor-muş izlenimi yaratıyordu. Plastik bilekliklerin turuncu renginden yayılan sıcaklık, tropik bir zehir misali odanın havasına karışıyor, insanı hipnotize ediyordu.

Gözlerim, siyah italik harflerle duvara yazılmış kelimelere takıldı.

'Burada ölüler, dirileri eğitir.'

Salonda bize eşlik eden iki asistan vardı. İçlerinden biri, "Evet arkadaşlar, size ait olan kadvraları, bilekliklerde yer alan numaralara göre bulun," diye seslendiği sırada, herkes kendi numarasını taşıyan kadvrayı bulmak üzere masaları dolaşmaya başlamıştı bile. Diğerleri masadan masaya gezinirken Orkun'un bir köşede beklediğini görünce yanına gittim.

"Ne oldu, bir sorun mu var?"

Bezgin bir ifadeyle maskesini araladı. "Hayır," dedi. "Millet koşturup dursun, geriye kalan boş masa benimkidir."

Birlikte girdiğimiz farklı pratik derslerinde onu yakından tanıma fırsatı bulmuştum. İlk izlenimlerimin aksine, kafa dengi biriydi Orkun. İflah olmaz bir umursamazlığa sahipti ve oldukça karanlık bir mizah anlayışı vardı. Bununla birlikte her dersi ön sıradan takip ediyor, kimseye saygısızca davranmıyor, sınıf arkadaşları ve hocaları tarafından seviliyordu. İçinden geçirdiği fütursuz düşünceleri asla dışarı vurmuyor, bulunduğu her ortamda bir köşeye çekilip kinayeli bakışlarla etrafı gözlemlemeyi tercih ediyordu. Kılık kıyafeti dışında dikkat çekici ve göze batan hiçbir hareketi yoktu. Karanlık ve bir o kadar eğlenceli gerçek kişiliğini çok az kişiye gösteriyordu. Onunla vakit geçirmek keyifliydi. Öte yandan, ona yakın olmanın kötü sonuçlar doğuracağına dair anlamsız inancım sürüyor ve bu durum, kafamı epey karıştırıyordu.

Gerçekten de masalara yerleşme işlemi, boşta kalan kadavraların sayısı azaldıkça hızla bitti. Salonun arkalarında birbirine yakın iki masa kaldığında, bizi bekleyen kadavralara doğru yürüdük. İlk masanın üzerinde yatan kadavranın ayak bileğine baktım.

“Bu benimkisi.”

Orkun diğer masaya geçti.

Bir çift eldiven alıp ellerime geçirdim. Tereddütlü hareketlerle yeşil örtünün ucundan tutup kadavrayı açmak üzereyken asistanın sesi duyuldu.

“Birinci sınıflar, tekrar buraya toplansın!”

Tuttuğum nefesi bırakıp, diğerlerini takip ederek asistanın yanına gittim. Herkese yirmi otuz sayfalık pratik föyleri dağıtılıyordu. Üzerinde isimlerimizin yazdığı bir kâğıdı gösteren asistan, “Yoklama için imzalarınızı atın,” dedi.

Herkes imzalarını atarken tekdüze bir sesle pratik programını anlatmaya başladı.

KADAVRA MEVSİMİ

“Arkadaşlar, bu pratikte, üst ekstremitede yer alan kas, sinir ve damar yapılarını tespit etmeniz gerekiyor. Bu ders dâhilindeki tüm yapıların sıralandığı ikinci sayfayı açın. Yapıları tespit ettikten sonra yanındaki kutucuğu işaretlerseniz sizin için kolaylık olur. Diğer sayfalarda, her bir yapıyı nasıl tespit edeceğinize dair detaylı çizimler mevcut. Bu adımları takip ederseniz sorun yaşamazsınız. Bazı damar veya sinirleri tespit etmekte zorlanabilirsiniz, tek bir oluşumu bulmak için çok zaman harcamayın ve diğerlerine geçin. Amacınız maksimum sayıda oluşumu tespit etmek olsun. Bir sorun olduğunda yardım isteyebilirsiniz. Kimse sizden kusursuz bir iş beklemiyor, siz sadece bir aydır öğrendiğiniz teknikleri uygulamaya çalışın. Kolay gelsin.”

Herkes kadavrasının başına döndü. Elimdeki sayfalara bakınca kendime olan güvenim yerine gelmişti. Bizi kadavraların başına bırakıp, *kafanıza göre kesip biçin* diyeceklerini mi sanmıştım? Artık elimde bir program vardı, bir plan. Tek yapmam gereken, ona uymaktı.

Tekerlekli tezgâhı yakınıma çekip üzerindeki aletlere göz attım. İlk aşamada ihtiyacım olan tek şey bir neşterdi. Tespit etmem gereken oluşumların sıralandığı sayfayı açtım. İlk sırada, *Biceps Brachii* ile başlayan kol kasları yer alıyordu. Tespit etmek zor olmayacaktı.

“Her şey yolunda,” diye fısıldadım.

Yeşil örtüyü, bu kez kendimden emin bir şekilde tuttum ve aşağı çektim. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyorum ama buna hazır olmadığım kesindi.

Masada yatan kadavranın yüzü ve saçları yanmıştı. Kimi yerde açığa çıkan yüz kaslarında bozulma ya da kararma yoktu. Matlaşmış, sabit hâlde tavana bakan açık mavi gözleri de sağlamdı. Ama yüzünün derisi kızarmış, yer yer kabarıp kabuklaşmış, çıkık elmacık

kemikleri, küçük bir burun ve gerilmiş dudakların arasından görülen sararmış dişlere sahip suratı, tanınmayacak hâle getirmişti. Saçları erimiş ve çirkin, plastik bir kabuk gibi kafa derisine yapışmıştı. Vücudunun uçuk mor rengi, yüzüne gelindiğinde, mide bulandıran bir pembe-turuncu karışımına dönüşüyordu. Bir cesede bu kadar yaklaşmak fikrini yeni yeni kabullenirken hiç hazır olmadığım bir görüntüydü bu. Üstelik bu cesette, beni tüm saydıklarımın daha çok korkutan bir şey vardı.

Bana hiç yabancı gelmiyordu.

Sanki onu daha önce görmüştüm. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

“Niye donup kaldın?” dedi boğuk ve çatallı bir ses. Olduğum yerde zıpladım. Orkun’du. Yanıma gelmişti, maskesinin ardından konuşuyordu. “Pardon,” dedi maskeyi aralayıp. Önümdeki kadavraya baktı. “Vay anasını, gerçekten fenaymış. Neyse, uzun uzun seyredeceğine çalışmaya başla. İki saate bu kadar iş zor yetişir.”

“Bu çok korkunç,” dedim.

Masasına dönerken, “Eh, nihayetinde bir ceset!” dedi. “Sen de yüzüne bakmayiver. Memeleri sağlamış. Oraya konsantre ol.” Rifat Hoca’nın, uygunsuz şakalar ve davranışlar istemediğine dair attığı nutuk, belli ki üzerinde pek bir etki bırakmamıştı.

Kadavranın kolunu sabitlemek için sol elimle dirseğini kavradığımda, eldivenin altından hissettiğim soğuk ıslaklıkla birlikte sırtıma doğru hafif bir ürperti yayıldı. Diğer elimle tuttuğum neşterin keskin yüzünü, kolun iç yüzünde belirlediğim yere dayadım. Uykusuz gözlerim, formaldehit yüzünden buram buram yanıyordu. ‘*Plana uy,*’ dedim kendime. ‘*Biceps Brachii ve sırasıyla diğer kol kasları. Sorun yok. Her şey yolunda.*’

KADAVRA MEVSİMİ

Neşteri hafifçe bastırarak aşağı çektim. Derisi hiç zorluk çıkarmadan, ince bir kâğıtmış gibi iki yana ayrıldı. İnsan ister istemez kesikten kan akmasını bekliyordu. Akmadı. Bunun yerine, ince yağ dokusunun altındaki gümüş renkli kaslar ortaya çıktı. Uzun kesğin iki ucuna, yatay kesikler attım. Seri hareketlerle deriyi ve yağ dokusunu kaldırıp dokunun altındaki kasları tespit ettim. Kısa bir uğraşın sonunda biceps kasının başlangıç ve bitiş noktaları görünür olmuştu. Hiç aciliyeti olmasa da sırf kendimi daha iyi hissetmek adına, tezgâhın üzerindeki kalemi alıp pratik föyündeki ilk kutunun yanına bir onay işareti koydum.

‘İşte böyle,’ dedim. ‘Her şey sırasıyla.’

Kalemi yerine bırakıp çalışmaya döndüm.

Bana bakıyordu.

Derin bir nefes aldım.

Gözleri, örtüyü açtığım sırada tavana bakıyor olduklarına yemin edebileceğim soluk mavi gözleri, sabit bakışlarla beni izliyordu. İmkânsızdı bu. Sendeleyeni adımlarla, sağımdaki pencereye ilerledim. Hafif aralık camı açıp, demir korkuluklar elverdiğince dışarı uzandım.

‘Formaldehit sıvısı buharlaşmaya başladığında kuruyup gerilen kaslar, göz küresinin hareket etmesine yol açmış olabilir.’

Aklıma gelen tek açıklama buydu. Kuruyan kasların neden olduğu bir seğirme... Kulağa ne kadar gülünç gelse de buna inanabilirdim. Diğer ihtimalleri düşünmek istemiyordum. Üzerinde durduğun mantık zemini dağılmaya başladığında, seni çağıran çılgınlığın içine düşmemek için çırpınır, direnir, ellerinin altında ufalanan toprağı tırnaklarınla kazıyıp tutunabileceğin sağlam bir kaya parçası bulmayı umut edersin.

Serin ve temiz havayı soluyarak sakinleşmeye çalıştım. Birkaç dakika sonra pencerenin yanından ayrılıp

kadavranın başına döndüm. Gözleri tekrar tavana bakıyordu. Hareket etmiyordu, seğirmiyordu. Ölü bakışlarla tavanı izliyordu. Sanırım hayal görmüştüm, bir halüsinasyon. Soluduğum formaldehitin ya da uykusuzluk ve yorgunluğun doğal bir sonucuydu. Cesetler hareket etmezdi. Kadavralar, gözlerini çevirip size bakmazdı. Kısacası gerçek değildi bu. Yorulan zihnimin bana verdiği bir işaretti. İyi bir şey bile sayılabilirdi.

Tezgâhta duran neşteri aldım ve çalışmaya devam ettim. Bir saatin sonunda tüm kasları, ana damar ve sinirleri açığa çıkarmıştım. Geriye az sayıda, birkaç damar ve sinir dalı kalmıştı. Sınıfta herkesin yorulduğu belli oluyordu. Kimi bahçeye çıkıp mola veriyor, kimi benim gibi camdan dışarı uzanıp odanın kasvetli havasından uzaklaşmaya çalışıyordu.

Beş on dakika içerisinde, geriye kalanları da tespit edersem işim bitiyordu. Dersin sonunu beklemeden çıkıp gidebilirdim, asistanlar kimin ne yaptığıyla pek ilgilenmiyordu. Yenilenmiş bir hevesle çalışmaya devam ettim fakat yoğun bir çabayla geçen on dakikanın ardından gerçeğin farkına vardım. Son sıralardaki küçük oluşumlar, diğerleri kadar kolayca bulunmuyordu. Neşterle attığım her kesik sonrası, gördüğüm yapılar birbirine karışıyordu. Sayfada yazılı adımları sırasıyla uygulamaya çalıştığım bir anda, anatominin içinde kaybolup en başa dönmek zorunda kalıyordum.

Yaptığım işin zihinsel ve bedensel yükü, uykusuz ve yorgun vücuduma ağır gelmeye başlamıştı. Düşüncelerim, bakışlarım, hareketlerim keskinliğini kaybediyordu. Dikkatimi toplamakta zorlanıyordum. Salona bir sis bulutu çökmüştü sanki.

Kulağıma, nereden geldiğini ilk anda anlayamadığım bir fısıltı ulaştı.

KADAVRA MEVSİMİ

“Onu sevmiştim.”

Bir anlık şaşkınlıktan sonra tatsız bir his, ağır ağır ruhumu sardı. Yalnız olduğunu bildiğin hâlde, etrafında başka bir varlık olduğunu düşündüren bir yakınlık hissi... Ensedeki tüyleri ürperten, tekinsiz bir duygu... Hani bazen, sebepsiz yere arkana baktığında seni izleyen bir çift gözle karşılaşırsın ve üzerindeki bakışların ağırlığını hissetmiş gibi yüreğin sıkışır... Karşımda yatan cesedin gözlerini bana doğru çevirdiğini gördüm. Bu kez korkmuyordum. Halüsinasyon görmek, böyle bir deneyim olmalıydı. Kadavranın cansız gözleriyle bakıştık. Puslu mavi gözlere bakmak, bir anahtar deliğinden bakmak gibiydi.

Hissettiğim bu heyecan verici keşif duygusu, yerini kısa sürede tedirginliğe bıraktı. Rüya gördüğünün farkına vardığın anda uyanman gerekirdi. Yaşadığım şeyin gerçek olmadığını biliyordum. Öyleyse bu kâbus neden sona ermiyordu?

‘Ne fark eder?’ diye düşündüm. ‘Ürkütücü olsa da zararı yok.’

Kadavranın neredeyse paramparça ettiğim kolu kıvrıldı. Eli, boşta kalan bileğimi yakaladı. Beni kendine çekip yanık yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Bu kez sabit, cansız bakışlarla değil, nefret dolu gözlerle gözlerime baktı. Yanık dudakların çevrelediği ağzını açtı.

“Onu sevmiştim,” dedi.

Attığım çığlıkla birlikte salondaki tüm gözler üzerime çevrildi. Kadavraya baktığımda hiç hareket etmeden yatıştığını gördüm. Örtüyü açtığım hâlden farksızdı. Asistanlardan biri koşarak yanıma geldi. Herkes yaptığı işi bırakmış, soru soran gözlerle beni izliyordu.

Yepyeni, az öncekiyle kıyaslandığında oldukça sıradan bir endişeye kapıldım. Attığım çığlığı nasıl açıklayacaktım? Fakat asistan yanıma geldiği sırada duyduğum

sesle birlikte, bunu düşünmeme gerek kalmadı. Yere bir şeyler damlıyordu. Bir adım geri çekilip, aşağı baktım.

Ayaklarımın dibinde bir kan gölü vardı. Acıyı o anda hissettim. Sol elimi çevirdim ve avuç içimde boydan boya uzanan kesiği gördüm. Hâlen sağ elimde tuttuğum neşter, parmaklarımın arasından kaydı ve yere düşüp fayans zeminde sekerken, tüm sınıfta yankılanan metalik bir tınlamaya neden oldu. Çıkardığı ses, alet olduğu onca kesiğin ardından nihayet kanla kaplandığı için attığı zafer çığlıklarını andırıyordu.

“Ne oldu?” diye soran asistana, tek kelime etmeme gerek yoktu. Kanlı elimi gösterdim.

Yüzünü ekşitip, “Birinci sınıflara kadavra kestirirlerse olacağı bu,” dedi. “Hemen acile git, dikiş atsınlar.” Yırtılmış plastik eldiveni parçalayıp, boşta kalan elimi kesik olanın üzerine koydu. “Sıkıca bastır. Tek başına gidebilecek misin?”

Orkun, “Abi, benim işim bitmişti zaten, ben yardımcı olurum,” diye atıldı.

İkimiz apar topar salondan ayrılırken diğerleri son yarım saati değerlendirebilmek için çalışmalarına döndü.

Salonun çıkışına ilerlerken, “İyi oldu,” dedi Orkun. “Formaldehit kokusundan boğulmak üzereydim.” Sonra elime baktı ve söylediği şeye pişman olmuş gibi “Yani o anlamda söylemedim,” dedi. “Umarım kesik derin değildir.”

Anatomi binasından ortak salona çıktığımızda, acil servise kestirmeden giden koridora yöneldiğini görünce duraksadım. Şaşkın bakışlarla, “Ne oldu?” diye sordu Orkun.

“Diğer yoldan gitsek olmaz mı?”

“En kestirme yol bu,” dedi. “Kanaya kanaya bütün hastaneyi dolaşmak mı istiyorsun?”

KADAVRA MEVSİMİ

O koridordan geçmek istemeyişimin tek nedeni, içimdeki kötü bir histi. Bunu Orkun'a açıklayamazdım. Üstelik, kesiğin üzerine bastırdığım parmaklarımın arasından kan sızıyordu. Açtığı kapıdan, karanlık ve dar koridora girdim. Hızlı adımlarla ilerlemeye başladık.

Orkun'un yüzündeki tedirginliğe bakılırsa bu koridora dair hislerimde yalnız değildim. Neyse ki fakülteye açılan kapılar hemen önümüzdeydi. Gözlerimi kapıdan ayırmamam gerektiğini içten içe biliyordum. Yine de elimde olmadan, morga inen merdivenlerin yanına geldiğimde bir an duraksadım ve başımı çevirip aşağı baktım. Görünürde yanlış olan bir şey yoktu. Aşağı inen sekiz on basamak ve sonra kare şeklinde bir boşluk, bir dönüş alanı... Fakat izlemeye devam ettikçe karşımdaki manzara değişti. Yerden akararak ilerleyen koyu renkli bir duman, basamakları ağır ağır tırmanıp bize doğru gelmeye başladı. Pis kokusunu olduğum yerden alabiliyordum. Kulağıma boğuk sesler geliyordu. Birileri duvarları yumrukluyor, ağlıyor, öfkeyle bağırıyordu. Duman beni çağırıyordu sanki. Basamakları inmek için karşı konulmaz bir istek duydum. Acaba dumanın içine girseydim ne olurdu? Bu homurtular, çığlıklar kimden yükseliyordu? Sesin kaynağına gitsem anatomi salonunda yaşadıklarımın benzer şeyler tekrarlanacak mıydı? İç gıcıklayan çılginca bir merak duygusu...

Onu takip etmediğimi fark eden Orkun, geri dönüp, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

"Sesleri sen de duyuyor musun?"

"Hayır, bir şey duymuyorum." Yüzünde her daim taşıdığı sakinlikten eser yoktu.

Birbirine kenetlenmiş ellerimi merdivenlere doğru uzattım.

"Dumanı da görmüyor musun?"

“Duman falan yok!”

Gerçekten de duman dağılmış, sesler kaybolmuştu.

Orkun, “Haydi, yürü artık!” deyip kolumdan tuttu. O anda, biri tüm nefesimi çekip almış gibi ciğerlerim yanmaya başladı. Ağzımdan boğuk bir inilti çıkarken onu gördüm. Orkun’un yanı başında duruyordu, onunla aynı yüze sahipti ama bambaşka bir varlıktı.

Kendimi tanıdık bir kâbusun içinde hissettim.

Nefret dolu bakışlarından kötülük akıyordu. Bir fotoğrafın kontrastı artırılıp renkleri azaltıldığında yüz ifadesinin daha karanlık bir hâl almasına benziyordu bu. Çevremizdeki tüm renkler solmuş, hayat, karanlığın ağır bastığı siyah beyaz bir fotoğrafa dönmüştü.

Donup kaldım. Gördüğüm şeye anlam veremiyordum. Kötülüğünden zerre kadar şüphe duymadığım bu varlık, onu gördüğümü fark ettiği anda delice sıırttı. Sonra sağ elinin işaret parmağını boynuna götürdü, anlamı açık bir şekilde, yavaşça diğer tarafa çekti.

Sert bir şaklama sesi duyuldu. Yanağımda keskin bir acıyla gözlerim açıldı.

Beni tokatlayan Orkun, “Kendine gel!” diye bağırdı. “Neyin var senin?”

Yanımızdaki varlık kaybolmuştu. Merdivenlerin dibinden gelen sesler, üzerimize doğru akan duman, pis koku, homurtular, hiçbirisi yoktu. Etrafıma bakındım. Sadece hafif kuytu ve karanlık bir koridordaydık.

“Hadi buradan çıkalım,” dedim. “Sanırım aklımı kaçırıyorum.”

Elime on iki dikiş atıldı. Neyse ki kesik, uzun olsa da derin değildi. Parmaklarımı açıp kapamakta sorun yaşamıyordum. Acilin kapısından çıkıp bankların birine oturduk. Orkun sigarasını çıkardığında sağlam elimi ona doğru uzattım.

KADAVRA MEVSİMİ

Sigaramı yakarken, “Koridorda olanlar neydi?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Elimi kesmiştim, kafam karıştı.”

“Ne gördün?”

“Efendim?”

“Koridorda, kolundan tuttuğum anda ne gördün?”

“Hiçbir şey.”

Ani bir hareketle bileğimden yakaladı. Paniğe kapıldım. Yine kötü bir şeylerin olmasını bekliyordum ya da en azından tekinsiz duygulara kapılmayı. Etrafta sadece, sıradan telaşı içinde koşuşturan insanlar vardı. Olağandışı hiçbir şey hissetmiyordum.

Bileğimi elinden kurtardım. “Saçma sapan hareketler yapma! Dün gece uykusuz kalmıştım, hepsi bu.”

“Öyle diyorsan öyle olsun.” Ayağa kalktı. “Yurda tek başına dönebilirsin herhalde,” dedi. “Ben de anatomi salonunda bıraktığımız pratik föylerini alayım.”

Karşımda, daha önce hissettiğim o varlıktan eser yoktu. Arkasını dönüp yürümeye başladığında, gözden kaybolana dek Orkun’u izledim. Üzerindeki koyu renkli kıyafetler, saf kötülüğe karşı giyilmiş başarısız bir kamufajı andırıyordu.

Odada çarpılan kapı sesiyle uyandım. Uyku sersemi etrafıma bakındım. Anıl yatağında uzanmış, bir derginin sayfalarını karıştırıyordu, Emre’ye üst kattan gelen tıkrıtlara bakılırsa bilgisayarıyla oyalanıyordu. Demek ki onların odaya girdiğini duymayacak kadar derin uyuştum. İçeri giren kişi, kendi hâlinde takılan dördüncü oda arkadaşımızdı.

Bana dönüp kinayeli bir sesle, “Kusura bakma,” dedi. “Uyandırdım mı?”

“Derdin ne senin?” diye sordum.

“Derdim hepiniz,” dedi sesini yükselterek. “Kiminiz horlar, kiminiz bütün gece mesajlaşır. Zaten saat ikiden önce yatan yok.” Yine bana döndü. “Gecenin bir yarısı odaya girip çıkıyorsun. Sen uyumuyorsun diye bizi de uyandırmak zorunda değilsin.”

Cevap vermediğim takdirde susacağını düşünmüştüm. Beni yanılttı.

“Bu odanın hiç düzeni yok. Gürültüden bıktım artık. Bunu çekmek zorunda değilim!”

Yattığım yerden, umursamaz bir tavırla konuştum. “Rahatsız oluyorsan eve çık ya da başka bir oda bul. Aslına bakarsan, ne yaptığın ya da ne düşündüğün hiç sikiimde değil.”

Yüzü kıpkırmızı kesildi. Burnundan soluyordu. Epey komik bir görüntüydü. Onu daha fazla kızdırmamak adına, içimden yükselen kahkahayı bastırdım. Arkasını döndü ve kapıyı bir öncekinden daha sert çarparak odayıdan çıktı.

“Ben mi horluyorum?” dedi Anıl. “Öyle derken sanki bana baktı.”

“Hem de ayı gibi,” dedi Emre. “Seni odaya aldığıma pişman oldum.”

Hep birlikte gülmeye başladık. Emre, anlık bir dalgınlıkla aşağı uzanıp, “Aferin lan, iyi konuştun,” dedi. “İlk günden beri bu herifi gözüm tutmamıştı.” Sonra aramızdaki soğukluğu hatırlayıp duraksadı. Fakat sessizlik uzun sürmedi. Doğrulamak isterken elimi yatağıba bastırdığımda acıyla inledim ve Anatomi salonunda yaşananları hatırladım.

“Ne oldu?” diye sordu Anıl.

KADAVRA MEVSİMİ

Odanın ışığı altında yaralı elime baktım. Dikişlerin arasından sızan kan sargıyı kaplamış, yatağa girerken beyaz olan bandajlar, açık kahverengi bir renge bürünmüştü.

“Eline ne yaptın?” diye sordu Emre.

“Neşterle kestim anatomi pratiğinde. Dikiş atılmıştı, uyurken kanamış.”

Anıl, dişlerinin arasından bir nefes çekti.

“Buna da şükür,” dedi Emre. “Ben bileklerini kesmeden korkuyordum.”

Sessizce bakiştık. Belli ki bir şeyler söylememi bekliyordu.

Başımı çevirip, “Gidip pansuman yaptırayım,” dedim. Tek elimi kullanarak zar zor giyindikten sonra odadan çıktım. Daha birkaç adım atmıştım ki Emre arkamdan yetişti.

“Bekle, ben de geleyim, biraz hava almış olurum,” dedi.

Fakülte ayırımına varana dek hiç konuşmadık.

Sonra ilk konuşan ben oldum. “Özür dilerim. Sen haklıydın.”

“Haklı olduğumu zaten biliyordum. Sen de biliyordun hem de en başından beri. Bu gerçeğin yeni farkına varmışsın gibi yalandan özür dileme benden.”

“Ne istiyorsun o zaman?”

Yaralı elimin bileğini yakaladı. “Böyle bir şeyin olacağını biliyordum,” dedi. “Seni uyardım. *Kendine kötülük ediyorsun* dedim. Bunun olmasına sen sebep oldun.”

“Neşter elimden kaydı,” diyerek yalan söyledim. Bana inanmadı.

“Sorunun ne, bilmiyorum. Belli ki bir şeylerden kaçırıyorsun ama bu yanlış. Saatlerce masa başında oturmak,

uykusuz kalıp güçten düşmek, kendini hayattan soyutlamak... Bunları her ne yüzden yapıyorsan sonunda işleri daha kötüye götüreceksin.”

“Tamam, sana hak veriyorum. Oldu mu?”

“Ben senin arkadaşınım. Bana ne derdin olduğunu anlat.”

“Keşke bu kadar kolay olsaydı,” dedim. Sağlam elimi omzuna koydum. “Evet, yanımda olmana ihtiyacım var. Gerçekten. Sorun şu ki ne derdim olduğunu, inan ben de bilmiyorum.”

“Peki, öyle olsun,” dedi ve bana sıkıca sarıldı. İçimde yuva yapmış soğuk ve karanlığın, endişe ve korkuların o anda dağılıp yok olduğunu hissettim.

Yine de geri çekildiğinde, “Bu neydi şimdi?” diyerek ona çıktım.

Çünkü erkek olmak bunu gerektirirdi.

“Bilmem,” dedi Emre. “Sanki birinin sana sarılmasına ihtiyacın varmış gibi duruyordun. Sence de çok duygusal bir an olmadı mı?”

Kısa bir sessizliğin ardından, kasım ayının soğuk rüzgârı içimizi titretirken tıpkı eski günlerdeki gibi kahkahalarla gülmeye başladık.

Sonraki birkaç gün olaysız geçti. Kendime ve Emre’ye verdiğim sözü tutmuş, elimdeki kesiği bahane ederek çeviri yapmayı bırakmışım.

Emre ve Anıl’la vakit geçirmeyi özlemiştim. Birlikte bataak oynadık, muhabbet ettik. Ders çıkışlarında gezip tozuyor, yaşlılarımızla buluşup, öğrenci mekânlarını dolaşıyorduk.

KADAVRA MEVSİMİ

Bir akşam odaya döndüğümüzde beklenmedik bir sürprizle karşılaştık. Orkun, dördüncü oda arkadaşımızın yatağına uzanmış, müzik dinleyerek kitap okuyordu.

Emre, "Hayırdır?" diye sordu.

Kulaklıklarını çıkarıp, yıllardır aynı odada kalıyormuş gibi rahat bir tavırla, "Eski oda arkadaşınızla yer değiştirdik," dedi Orkun.

"Bize fikrimizi soran olmadı."

"Ona odasını değiştirmesini söyleyen sizmişsiniz. O da gelmiş, benim odadakilerle anlaşmış. Geç saate kadar müzik dinlediğim için söylenip duruyorlardı. Sizin böyle dertleriniz olmadığını söylediler. Ben de odayı değiştirmekte sakınca görmedim."

"Geç saat dediğin kaç?" diye sordu Anıl.

"Gece bire kadar..."

"Hoş geldin o zaman. Bu odada saat ikiden önce yatan olmaz."

Olan biteni sessizlik içinde izlemiştim. Orkun'la alakalı hislerim, onunla samimiyet kurduğum güvenli mesafeden bir sorun oluşturmuyordu fakat odamıza taşınması işleri değiştirirdi. Bana bu kadar yakın olmasını, onunla aynı odada uyumayı istemiyordum.

Beni gördüğünde gözlerini devirdi. "Sen de mi bu odadaydın?"

"Evet, hoş geldin."

"Şimdiden uyarayım, oda arkadaşı olmamız, sigara paketimden dilediğin gibi otlanabileceğin anlamına gelmiyor."

Sigara içtiğimi bilmeyen Emre ve Anıl, şaşkınlık içinde yüzüme baktıklarında gözlerimi Orkun'a diktim. Umursamaz bir tavırla omuzlarını silkip kitabına dönerken "Kusura bakma," dedi. "Bu sırrı ebeveynlerinden sakladığını bilmiyordum."

Sıradaki anatomi pratiği için salona girdiğimde kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Uykum düzene girmişti. Bilgisayar başında bir iki saatten fazla oturmuyordum. Günlerim çok daha iyi geçiyordu. Bir haftanın sonunda, elimdeki sargıları sökmüş, kesiğin üzerine ince bir bant yapıştırmıştım. Dikişler alındıktan sonra geriye kalacak soluk yara izi, dikkatli bakılmadığı takdirde el çizgilerinden farksız olacaktı. Bu kez, her şey yolunda gidecekti.

Listede yazılı oluşumları sırasıyla tespit ederken korkumun yersiz olduğunu görüyordum. İçimdeki huzursuzluk, bir ceset üzerinde çalışan herkesin hissedebileceği olağan bir duyguydu. Muhtemelen sınıf arkadaşlarım da önlerindeki kadavraları kesip biçerken çok mutlu zamanlar geçirmiyordu.

‘Rahatla,’ dedim kendime. ‘Bak, konuşan cesetler yok, seni izleyen cansız gözler yok. Uykusuzluk ve yorgunluğun etkisiyle gördüğün bir hayalmiş işte!’

Bir saatin sonunda, yaptığım işin yarısına gelmiştim ve elim kötü durumda değildi. Hafif bir sızı dışında, ağrı ya da acı hissetmiyordum. Büyük oluşumların tespitini tamamladığımda, daha derinde yer alan ve biraz daha uğraş isteyen birkaç sinir dalını aradan çıkarmaya karar verdim. Kasık bölgesinde dallanan sinirlerin başlangıcını görebilmek için örtüyü biraz daha açmam gerekiyordu. Neşteri masaya bıraktım ve sadece bacakları açıkta bırakan örtüyü, cesedin göbek deliği hizasına kadar çektim. Neşteri alıp kadavranın üzerine eğildiğimde, gördüğüm

KADAVRA MEVSİMİ

manzaradan utançla karışık bir rahatsızlık hissettim. Bir kadının cinsel organına çıplak gözle ilk kez bakıyordum.

“Amcığımı beğendin mi?”

Yüzüm kıpkırmızı kesildi.

‘Bunu duymadım. Hayır, duymadım. Hayal ettim bunu. Bunu uydurdum!’

Fısıltı tekrarlandı, **“Amcığımı beğendin mi? Ona dokunmak ister misin?”**

Elimdeki neşteri, yine bir yerlerimi kesmenin korkusuyla masaya bıraktım. Kadavranın üzerinde toplanan örtü, yeşil bir dalga gibi hareketlendi. Bunu izlemek, bir fısıltı duymaktan çok daha akılalmaz ve korkunçtu. Tırnakları morarmış bir el, örtünün altından çıkıp bacakların arasına doğru uzandı. Donup kalmıştım, yaşadığım şokla hareket edemiyor, çaresiz gözlerle karşımdaki otopsi masasına bakıyordum.

“Beni parmaklamak ister misin? İşte böyle!”

Kasıklara uzanan elin orta parmağı, cinsel organın içine girdi.

“Ah! Hadi soyun ve yanıma gel!”

Salona göz gezdirdim. Tüm sınıfın bu inlemeyi duyması gerekirdi, sesin nereden geldiğini öğrenmek için etrafa bakınmalarını beklemiştim. Oysa duvarlarda yankılanan çığlık, kimsenin umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Kimse yaptığı işten kafasını kaldırmamıştı. Herkes, her şey yolundaymış gibi çalışmasına devam ediyordu. Çaresiz gözlerle bir kurtuluş, bir yardım aradım. Adını koyamadığım, baskın, farklı bir duygu kalbimi sıkıştırıyordu. Kafamın içinde dönüp duruyor ama bir türlü açığa çıkmıyordu. Dilinin ucunda olan bir şeyi, bir türlü söyleyememek gibiydi. Beyin kıvrımlarım arasında kaçışırken onu yakalayamıyordum.

‘Burada olmamalıydım. Buraya gelmemeliydim. Bunun olacağını tahmin etmeliydim.’

Kadavranın yüzünü kapatan örtünün kendiliğinden sıyrıldığını gördüm. Yattığı yerden doğrulup yanık yüzünde çirkin bir sırtışla bana baktı.

“Bir şey unuttun,” dedi.

Dehşet içinde oradan uzaklaşırken, benden başka kimsenin duymadığı kahkahalar salonda yankılanmaya devam etti. Kendimi dışarı attığım an, nefesimi geri kazanabilmek için duvara yaslandım. Ellerimi başımın iki yanına sıkıştırdım. Bunca zamandır beni böylesine rahatsız eden o garip duygunun ne olduğunu artık biliyordum.

“Bir şey unuttum,” diye fısıldadım. “Ben, bir şey unuttum!”

Onu saklandığı yerden çıkarabilirmişim gibi kafamı duvara vurduğumu neden sonra fark ettim. Kendime geldiğimde başım çatlarcasına ağrıyordu.

Biraz hava almak için fakültenin bahçesine yürüdüm. Hüzünlü bir çaresizlikle, ne yapacağımı bilmez hâlde dolanırken telefonum çaldı. Asistanın biri, çeviri yapmaya tekrar başlayıp başlamadığımı sordu. İş kabul ederken bir an bile tereddüt etmedim.

İnsan, başına gelen en büyük felaketleri bile zamanla kanıksıyordu. Kasım ayının sonuna geldiğimizde, ellerimin altında kıvranan, hareket eden cesedi görmezden geliyor, kendime tüm bu yaşananların, aklımın bana oynadığı bir oyun olduğunu telkin ediyordum. Aniden belirip kaybolan gölgeler, hayal olduklarını bildiğim hâlde beni dehşete düşüren garip işaretler, hayatımın bir

KADAVRA MEVSİMİ

parçası olmuştu. Tüm olan biteni çaresizlik içinde kabullenmiştim. Sanki arkasında tarifsiz çılgınlıkları saklayan, yıpranmış bir perde, her iki yanından kuvvetlice çekiliyor, zayıf ilmekler teker teker kopup kumaşın üzerinde küçük yırtıklar açılırken, dünyama sızan korkunç imgeler beni adım adım deliliğe yaklaşıtıyordu.

Kâbus gibi bir anatomi pratiği daha sona erdiğinde fakülte bahçesinde yürüyüşe çıktım. İki haftadır, pratik saatlerinin sonuna kadar çalışmayı başarmıştım. Kulağıma uğursuz sözler fısıldayan kadavra, beni eskisi kadar korkutmuyordu. Artık en büyük korkum, günden güne kaybettiğim akıl sağlığımıdı.

Acil servisin yakınlarındaki bir banka oturdum. Hafif çiseleyen yağmur ve soğuk hava yüzünden fakülte bahçesi ıssızdı. Kimse zorunda olmadığı müddetçe sıcak binadan çıkmıyordu. Gökyüzünü kaplayan bulutlar yüzünden etrafa akşam karanlığı çökmüştü.

Soğuk bir rüzgâr estiğinde, içimi ısıtmak ister gibi sigaramdan derin bir nefes çektim. Beni gören kim olsa, *'Bu havada dışarıda oturmak için deli olmak lazım,'* diye düşünürdü. Gerçek de bu değil miydi? Aklımı yitiriyordum ben, deliriyordum. Hüzünlü bir kabullenişle gülümse-dim ve her şeye rağmen buz gibi havada sigaramı içerken kendimi son zamanlarda hiç olmadığım kadar iyi hissettim. Kısa süreliğine bulduğum huzuru, acil servis girişine park eden ambulansın sirenleri bozdu. Dönüp bakmaya zahmet etmesem de arkamda açılıp kapanan kapılardan, ayak sesleri ve bağırışlardan, ciddi bir durum olduğunu tahmin etmek zor değildi. Kısacası, acil servis için sıradan bir gündü. Sigaramı içmeye devam ettim.

"Bu havada dışarıda oturmak için deli olmak lazım," dedi biri. Gelişini duymamıştım. Sol tarafımda, ayakta

duruyordu. Orta yaşlı, hafif göbekli bir adamdı. Güldüm. Tahminimde yanılmamıştım. Bu havada dışarıda oturan biri için başka söz söylenemezdi. Fakat bunu diyen adamın ceket bile giymeyişi daha garipti. Üzerinde gömlekle duruyordu.

“Abi, bana diyorsun da...”

“Ben artık üşümüyorum.”

Yurda dönmek için ayaklandım. Tanımadığım insanlarla havadan sudan muhabbet edecek keyfim yoktu. Üstelik çiseleyen yağmur altında ıslandığım için üşümeye başlamıştım.

“Hava iyice serinledi,” dedim. “Ben kaçıyorum, abi.”

“Dur, gitme hemen. Konuşuyoruz işte.”

Bir an şaşkınlıktan sonra, “Kusura bakmayın,” dedim. “Gitmem gerek.”

“Biliyor musun?” dedi. “Boş yere uğraşıyorlar. Çoktan öldüm ben.”

Dizlerimin bağı çözüldü. Kendimi zorlayarak geriye doğru güçsüz bir adım atabildim.

“Hiç aklımda yoktu, biliyor musun? Baba yadigârı... Kaç yıldır elimi bile sürmedim, duvarda öylece asılı duruyordu. Can sıkıntısından, şunu bir temizleyip yağlayayım dedim. İşim bittiğinde pırıl pırıl olmuştu. İçine iki fişek sürdüm. Acaba nasıl olur, diye düşündüm. Yapsam nasıl olur?”

Geriye doğru bir adım daha attım. İnsanın, elinin altındaki kadavranın konuştuğunu düşünmesi anlık bir sanrıyla açıklanabilecek bir durumdu. Fakat bu yaşadığım, daha derin bir çılgınlıktı. Saf delilik! Kendi kafamda anatomi salonuna tecrit ettiğim korkular, bir anda günlük hayatıma sıçramıştı. Haftanın tek günü, kadavra başında gördüğüm hayallerin üstesinden gelebilirdim fakat benzer sanrılar, zaman mekân fark etmeksizin kar-

KADAVRA MEVSİMİ

şımda belirttiği takdirde bunu yapamazdım. Bu şekilde yaşayamazdım.

“Sen gerçek değilsin.”

“**Hayır, değilim.**” Arkasına bakmadan eliyle acil servisi işaret etti. “**Gerçek olan içeride yatıyor. Gidip görmek ister misin ya da zahmet etme, ben sana gösteririm.**”

Bir adım yaklaştı.

“**Çenemin altına koyup, tetiğe basıverdim. Tak!**”

Yüzünde irili ufaklı delikler belirdi.

“**Sana göstereceğim,**” derken gülümsedi. “**Tatlı bir çocuğa benziyorsun. Sana başka şeyler de göstermemi ister misin? Kimseye söylemem, bizim küçük sırrımız olur.**”

Yüzündeki delikler genişliyor, birleşiyor, derin çukurlara dönüşüyordu. Bir adım daha yaklaştı. Kafatası dağılıp etrafa beyin parçaları saçıldı ve sol gözü dışarı fırladı. İçinden çıktığı kemik parçalarına, beyaz, kalın bir ipe benzeyen dokularla tutunan göz küresi, yanağının üzerinde sağa sola sallanıyordu.

“**Hoşuna gitti mi? Korkma yanıma gel.**”

Yüzündeki çukurlar yıkıcı bir devinimle büyümeye, birleşmeye devam etti. Derisi, kasları, kemikleri, küçük parçalar hâlinde etrafa saçılıyordu. Bir zamanlar burnu olan yerde, artık sadece kanlı bir girinti vardı. Çenesi dağıldığında yanakları birer kanat gibi açıldı ve ardından iki gevşek et parçasına dönüştü. Tüm çukurlar birleşip, tek ve dev bir patlama hâlini aldığı anda yüzünün alt kısmı, bir ahtapotun kolları gibi boynuna sarktı. Et parçalarının arasından, kalın yapışkan kan sicimleri uzuyordu. Dişleri ya dökülmüş ya da boğazına saplanıp kaybolmuştu. Serbest kalmış diliyle konuşmaya çabaladıkça boynunda gerilen kas lifleri görünüyordu. Gırtlğından kanlı köpükler çıkarırken ne demeye çalıştığını biliyordum.

“Bir şey unuttun.”

Ellerini uzattığında sırtüstü yere kapaklandım. Bir hamlede ayak bileğimi yakaladı. Beni kendine çekti. Boşlukta sallanan dilini, havayı yalar gibi hareket ettirip hırıldıyordu. Serbest ayağımla yüzüne tekme attım. Ayağım kafasının içine gömülürken çamura basmışım gibi bir ses çıkardı. Ayak bileğimi tutan eli gevşediğinde, yatığım yerde dönerek ayağımı kurtardım. Emekleyerek, düşe kalka iki üç adım ilerledim. Ayağa kalkabildiğimde ise arkama bile bakmadan koşmaya başladım.

Sağanağa dönen yağmurun altında, yurt kapısına kadar hiç durmadım. Kimlik kontrolü için kapıda bekleyen görevliyi görünce nefes nefese kalmıştım. Kalbim çatlamak üzereydi. Dizlerim titriyordu. Her şeyden habersiz, kulübesinde oturan bekçi, beni gördüğünde eliyle geçmemi işaret etti. Sırılsıklam olmuştum. Kaldığımız binanın kapısına vardığımda, içeri girmeden önce bir an durup ayaklarıma baktım. Emin olmak için tekme attığım ayağımı kaldırıp altını inceledim. Çamur lekesinden başka bir şey yoktu. Ne ayakkabılarımda tek damla kan görünüyordu ne de paçalarımda. Belki de hepsi, yağmurun altında akıp gitmişti.

‘Geride hiç iz kalmamış çünkü az önce yaşadıklarının hiçbirisi gerçek değildi çünkü hepsini hastalıklı zihninden uydurdun.’

Tartışmaya açık olmayan bir gerçek. Kanıtı karşımda, üzerinde çamurdan başka bir iz göremediğim ayakkabılarımda duruyordu. Hayalet diye bir şey yoktu elbette, akıl hastası bir gencin gördüğü sanrılar vardı. 28 numaralı odaya yürürken az öncesine kadar yaşadığım korku, yerini kendime karşı hissettiğim acıma duygusuna bıraktı.

Orkun, benden önce yurda dönmüş, yatağına geçmişti. Başımla kısa bir selam verip, sırılsıklam kıyafetlerimden kurtulmak için soyundum. Hazır ıslanmışken

KADAVRA MEVSİMİ

duşa girmenin iyi bir fikir olduğunu düşünsem de boş vermişlikle üstümü başımı kurulayıp, dolabımda bir top hâlinde duran pijamaları giydim. Eski titiz ve düzenli hâlimden artık eser yoktu. Uykuya dalmak için yatağıma uzanırken, Orkun kulaklıklarını çıkarıp, “Neyin var senin?” diye sordu.

“Anlamadım.”

“Hayalet görmüş gibisin.”

Alaycı sözleriyle içimi yoğun bir öfke kapladı.

“Asıl senin neyin var?” diye bağırdım. “Neden senin yanında kendimi bu kadar huzursuz hissediyorum? Neden odada sadece ikimiz olduğu zamanlar, bana sanki yanı başımızda başka bir şey bizi izliyormuş gibi geliyor? Sürekli çevrende dolaştırdığın, peşinden sürüklediğin o gölge de neyin nesi?”

Yüzünden kısa süreli bir dehşet ifadesi geçti fakat hemen sonra, *saçmalıyorsun* dercesine gözlerini devirip omuzlarını silkti.

“Neden bahsettiğimi biliyorsun,” diye üsteledim. “Kolumu tuttuğun o gün bir şeyler gördüğümü anladın ve bundan korktun. Bunu sen de hissettin. Bizden ne saklıyorsun? Neden senin hakkında tuhaf bir hisse kapılıyorum?”

Ne söyleyeceğine karar vermek ister gibi duraksadı fakat sonra, “Kafayı yediğin için olabilir,” dedi ve konuşulacak bir şey kalmadığını gösterircesine kulaklıklarını geri taktı.

Belli belirsiz müzik sesini dinlerken uykuya daldım.

Gözlerimi açtığımda herkes odadaydı. Anıl, masada bir şeyler atıştırırken kendi yatağındaki Emre’yle sessizce

konuşuyordu. Uyandığımı görünce, “Nihayet!” dedi. “Hiç kalkmayacaksın zannettik. Batak oynayacağız, etüde geçmeni bekliyorduk.”

“Bugün çeviri yapmayacağım, keyfim yok,” diye cevap verdim.

Özür diler gibi “Biz eşleri çoktan ayarladık,” dedi Anıl.

“Oynamak istediğim için söylemedim. Siz takılın.”

Anıl diğer oyuncularını çağırmak için odadan çıktığında Emre, üst ranzadan beni görebileceği şekilde sarkıp, “Neyin var senin?” diye sordu.

Aynı soruyu soran Orkun’un, kendi yatağında hafifçe gülümsediğini gördüm. Yan bakışlarla Emre’ye vereceğim tepkiyi bekliyordu.

“Bir şeyim yok,” dedim. “Günüm pek de iyi geçmedi.”

“İstersen oyunu başka odada oynayalım.”

“Hayır, hayır,” diye cevap verdim. “Biraz kalabalık, gürültü iyi gelir.”

Milletin odaya doluşup muhabbet ve oyuna daldığı süre boyunca, olan bitene mantıklı bir açıklama getirmeye çalıştım. Anatomi derslerinde gördüğüm hayallerin yanına daha delice olanları eklenmişti. Bankta otururken duyduğum siren sesinin ardından, kafamda bir senaryo yazmış ve son derece korkunç bir hayal yaratmıştım. Kısacası, elimi çabuk tutmalıydım, yakalandığım hastalığın belirtileri kötüleşiyordu. Önce Emre’yle konuşup ona gördüğüm hayalleri anlatacaktım. Bir sonraki adımım ise psikiyatri servisine uğramak olacaktı. Doğru düzgün bir tedaviyle tüm bu yaşadıklarım sona erebilirdi. Etrafımda bana yardım edebilecek sayısız insan varken hastalığımın ağırlaşmasını beklemekle hata etmiştim. En başından Emre’yi dinleseydim belki de işler bu boyuta gelmeyebilirdi.

KADAVRA MEVSİMİ

Nihayet kendimce bir plan yapıp, yaşadıklarına bir mantık çerçevesinden bakabildiğim zaman kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Odadaki kalabalık dağılıp herkes yatağına geçtiğinde Emre bilgisayarını açtı. Duyduğum tıkırtılara bakılırsa yine forumları dolaşıyordu. Yattığım yerden, üst ranzanın tahtasına vurdum.

Yana doğru sarkıp, "Nasıl, daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim. "Uyumayacaksan biraz konuşalım mı?"

"Elbette," dedi anlayışlı bir sesle. "Şu haberi okumayı bitireyim, ütü odasına geçeriz. Tam benlik olaylar olmuş. Keşke acil servis yakınlarındayken haberim olsaydı."

Daha ağzımı açmadan, sinsice yaklaşan karanlığı hissettim. Sırtıma soğuk bir ürperti yayıldı. İçimden cılız bir ses, *'Bunu yapma,'* diye yalvarıyordu. *'Deli olduğunu düşünmen daha iyi. İnan, böylesi çok daha iyi.'*

"Ne olmuş?" diye sordum.

"Adamın biri av tüfeğiyle kendini vurmuş. Fakültenin aciline getirmişler, internlerden biri de fotoğrafını çekip millete gönderince ortalık karışmış. Adamın ailesi hastaneye dava..."

Dünya ayaklarımın altından kayıyordu. Aklımda Emre'ye anlatabileceğim hiçbir şey kalmamıştı, ona hayaletler gördüğümü söylemeye henüz hazır değildim.

Bu tuhaf... Bu garip ve korkunç anomali... Bir başkasına nasıl anlatılırdı, bilmiyordum.

Sonraki günleri bir ruh gibi geçirdim. Zorunlu derslerde, boş bakışlarla saatin ilerlemesini bekliyor, yoklama alınmayan derslerden kaçıp, tek sığınak olarak gördüğüm

yatağıma koşuyordum. Çeviri yapmayı tamamen bırakmışım. Kelimeleri kafamda toparlayamıyordum. Teslim tarihi yaklaşan işler umurumda değildi. İştahım kapanmıştı, ne kadar uzun süre yemesem dahi acıkmıyordum. Gün içinde biraz olsun kafamı dağıtan tek şey sigara içmekti. Tüm vaktimi, yatağımda uzanıp düşüncelere dalarak geçiriyor, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yaşadıklarım bir açıklama getiremiyordum.

Sıradaki anatomi pratiğı yaklaştıkça huzursuzluğum artıyordu.

Beni bekleyen şeyin delice bir hayal değil, üzerinde çalıştığım cesedin ruhu olduğu düşüncesiyle dehşete kapılıyordum.

Akıl sağlığını kaybetme korkusu, daha melankolik ve daha insancıl bir histi. Oysa bu yaşadığım, ağırlığıyla kalbimi sıkıştıran, iştahımı ve uykularımı kaçıran bir korkuydu. Yaşama dair tüm güzel duyguları zehirleyen, parçalayan bir işkenceydi. Derin bir kesikten fışkıran kanın, damarlarınızdan çekilirken geride bıraktığı ürpertiye benziyordu, ölümcüldü.

Gözlerim, elimdeki yara izine takıldı. Önce kanaması durmuştu, sonra da acısı. Günden güne iyileşmiş, dikişler alınıp yara kabuğı döküldüğünde geriye soğuk halalarda rengi atan bu belli belirsiz iz kalmıştı. Ona bakmak, insana her şeyin zamanla düzeleceğine dair umut veriyordu. Kimi insanların kendilerine zarar vermesinin nedeni belki de buydu. Acıdan zevk aldıkları için değil, zamanla iyileşen her kesik kendilerine güç verdiği için bunu yapıyorlardı. O an, keskin bir jilet, belki de bir neşter bulup kollarımı paramparça etmek için karşı konulmaz bir istek duydum. Durumum hiç iyi değildi.

Dışarıda hava buz gibiydi ama üzerimde incecik pijamalarla sigaramı içerken üşüdüğümü bile hissetmi-

KADAVRA MEVSİMİ

yordum. *Abi sen niye ceket giymedin,* diye sormuştum. Bu ânı hatırlayınca, işte o zaman titremeye başladım. Sigaradan son nefesimi çekip izmariti yere fırlattım. İçeri girdikten sonra merdivenlere yönelip üç adım atmıştım ki biri kolumdan tuttu. İrkildim, neredeyse çığlık atıyordum. Emre'yle göz göze geldim. Epey sinirli görünüyordu.

“Ne istiyorsun?” diye sordum.

“Konuşmak.”

Kolumu elinden kurtardım. “Ben istemiyorum.”

Omuzlarımdan tutup beni yurdun kapısına sürükledi. Kapının yanına geldiğimizde ne yapmak istediğini anlamıştım. Arkamda durup, beni öğrencilerin binadan çıkmadan önce kendilerine çekidüzen vermesi için asılan boy aynasına doğru çevirdi.

Yaşadığım değişimin biraz olsun farkındaydım ama her gün önünden geçtiğim hâlde, kim bilir ne zamandır aynanın karşısında durup kendime dikkatlice bakmamıştım. Gözlerimin altı mosmordu, yüzümün kemikleri dışarı fırlamıştı. Saçlarım şekilsizce uzamış, yağ ve kirden birbirine yapışmıştı. En az on kilo zayıflamış olmalıydım, kıyafetlerim üzerimden dökülüyordu.

“Gördün mü?” diye sordu Emre. “Nihayet geldiğin hâli gördün mü?”

“Gördüm.”

“Daha kötüye gidemez, dediğim her gün beni yanıltıyorsun. Anlamıyorum. Boş boş duvarlara bakıyorsun, kendi kendine söyleniyorsun. İçtiğin sigaranın haddi hesabı yok. Buz gibi havada bu incecik kıyafetlerle dışarı çıkıp duruyorsun.”

Aynadaki yansımadan gözlerime bakıyor, beni kendime getirmek istercesine sarsıyordu.

“Üstün başın leş gibi, en son ne zaman yıkandığın belli değil. Ne uyku uyuduğun var ne yemek yediğin. Allahım, şu hâline bak! Bir deri bir kemik kalmışsın.”

Kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. Emre, yurda girip çıkanların meraklı bakışlarına aldırmadan, uzun bir süre öylece durup gözyaşlarımın dinmesini bekledi.

“Sana her şeyi anlatacağım,” dedim. “Ama sanırım önce bir duş almam gerek.”

Yurt banyosu, duvar bloklarla birbirinden ayrılmış bir sıra kabinden oluşuyor, tavana kadar ulaşmayan bu bölmeler, boy hizasının biraz üzerinde kesiliyordu. Muhtemelen sadece malzemedен kısmak amaçlı kurulmuş bu düzen, havlu ve diğer eşyalarınızı bölmenin üzerine bırakmaya imkân verdiği için oldukça kullanışlıydı, zira duşların içerisine aynı amaçla konulmuş plastik rafların neredeyse hepsi yıllar içerisinde eskiyip kırılmıştı. Fayans kaplı duvarlar ise ne kadar çatlak ve kirli olsalar dahi sapasağlam duruyordu. Banyoda yıkanan kimse yoktu. Kabinlerden birine geçip ön tarafı kapatan perdeyi çektim. Havlumu belimden çıkarıp iki üç kez katladıktan sonra yan bölmeye sarkacak şekilde duvarın üzerine attım. Şampuanı da havlunun yanına bırakıp, bir elimle sabunumu tutarken diğeriyle sıcak suyu açtım. Bir iki dakika içinde, tazyikli su dokunduğunda insanın elini yakacak kadar ısındı. Yurt hayatının birçok eksiği olabilirdi ama sıcak su ihtiyacı çoğu zaman bunlardan biri değildi.

Banyo yapmanın gerçekten de insanı rahatlatan, tedavi edici bir etkisi vardı.

KADAVRA MEVSİMİ

‘Nasıl aklıma bile gelmedi?’ diye hayıflanıyordum. ‘Bunca zaman, duşa girmek bile nasıl aklımın ucundan geçmedi?’

Yan kabine giren biri benimle aynı fikirdeydi. **“İnsan kendini yeniden doğmuş gibi hissediyor, değil mi?”** diye sordu.

“Aynen öyle,” diye cevap verdim.

Komşu bölmelerde yıkananların muhabbet etmesi, yurt hayatında sık karşılaşılan bir durumdu. Bu yüzden, aniden gelen soru beni şaşırtmadı fakat ardından daha beklenmedik bir şey oldu. Banyo zemininde biriken sabunlu suyun kızıla dönmüş olduğunu gördüm. Bir yerlerim kanıyordu. Verdiğim ilk tepki, elimdeki eski kesige bakmak oldu. Yaranın sağlam olduğunu gördüğümde, bakışlarımı vücudumda gezdirerek kanın aktığı yeri bulmaya çalıştım.

O sırada yan bölmede yıkanan kişi tekrar konuştu:

“Yeniden doğmuş gibi...”

“Arkadaşım, şu anda müsait değilim.”

“Bileklerimi kesmeye karar verdiğim anda tam olarak böyle hissediyordum.”

Musluktan soğuk su akmaya başladı. Panik içinde sudan kaçmak isterken sırtımı duvara çarptım. Korunma içgüdüsüyle havluma uzanmak istediğimde ise onu gördüm. Belinden yukarısını duvarın üzerinden aşmıştı, beni izliyordu. Sıradan bir insanın, ellerinden aldığı destekle bu şekilde durması olanaksızdı ama o hiçbir zorlanma belirtisi göstermiyordu.

“Yurt hayatı böyledir işte! Sıcak su aniden kesiliverir, jilet atılmış bilekler gibi.”

Yüksek sesle kahkaha attığında dişlerini ayıran siyaha dönmüş diş etleri görüldü. Üzerinde durduğu bölmeden bana doğru sarktığında gümüşe çalan soluk

beyaz renkteki gözlerini gördüm. Çaresizce ulaşmak istediğim havlu, gövdesinin altında kalmıştı.

'Gerekirse odaya kadar çırılçıplak koşarım.'

Bir eliyle, havlunun aşağı sarkan ucundan tuttu.

"Bunu mu istiyorsun?" dedi. "Seni utangaç çocuk..."

Havlu, üzerine yayılan kanla birlikte kıpkırmızı kesildi.

"Ah, kusura bakma!" dedi hastalıklı bir neşeyle. "Cesedimi çıkardıktan sonra günlerce banyoyu temizlemek zorunda kaldılar. Bir köşede mutlaka gözden kaçmış bir kan lekesi oluyordu. Manzarayı görmeliydin."

O anda kim olduğunu anladım ya da karşımdaki her neyse, kimden geriye kalmış olduğunu... Bu farkındalık öyle kolayca gelmişti ki, buna bir çıkarımdan çok, önsezi diyebilirdim. Yaşayacağım utanç, hakkımda söylenecekler umurumda bile değildi, dışarı çıkmak için perdeye doğru hamle yaptım fakat beni izleyen varlık, akıllalmaz bir hızla duvarı aşp içinde bulunduğum bölmeye atladı. Göz açıp kapayınca kadar anlık bir sürede karşıma geçti. Elini göğsüme koyup insanüstü bir güçle beni ittirdiğinde, sırtımı çok daha sert bir şekilde tekrar duvara çarptım.

"O kadar acele etme," dedi. "Seninle konuşacaklarımız var."

Rengi solmuş vücudu, uzun süre suyla temas eden her ceset gibi yumuşayıp kayganlaşmıştı. *Çılgılık atıp yarıdım istemeliyim,* diye düşündüğüm anda iyice yakınlaşıp eliyle ağzımı kapadı. Boydan boya yarılmış bileğini görünce midem altüst oldu. Geniş kesikten dökülen koyu kırmızı kan, ağzımı kapadığı elinden çeneme ve boynuma doğru süzülüyordu. Kan denen şey, sıcak olmalıydı. Oysa gövdeme yayılan yarı pıhtılaşmış sıvı, buz gibiydi.

Boştaki elinin işaret parmağını dudaklarına götürüp, **"Uslu ve sessiz bir çocuk ol,"** dedi. Bu bileğindeki kesik,

KADAVRA MEVSİMİ

diğerinden farklı olarak daha kısaydı ve yana doğru kaydktan sonra kayboluyordu.

**“Çığlık atıp yardım istersen seni öldürürüm,” dedi.
“Beni anladın mı?”**

Ölü nefesi, suda boğulmuş hayvan leşleri gibi kokuyordu.

Sessizce başımı salladım.

“Kim olduğumu biliyorsun, değil mi?”

Biliyordum. Emre’den hikâyesini dinlediğim çocuktub. Sınıfta kaldığı için yurt banyosunda intihar ettiği söylenen çocuk.

“Şimdi senden bir şey isteyeceğim ve sen de bunu yapacaksın.”

Çaresiz bir sessizlik içinde, söylediklerini onayladım.

“İlk sene benim hatamdı,” dedi. “İkinci sene, emin değilim. Fakat üçüncü sene, kesinlikle dersi geçmeyi hak ediyordum. O kaltak beni kasıtlı olarak bıraktı. Son gördüğümde ona bir söz verdim ve sözümü tutmaya niyetliyim.”

Ağzımı kapattığı eliyle, çenemden kavradığı kafamı kendine doğru çekti. Ardından hızla duvara vurdu. Künt bir darbe sesi banyonun duvarlarında yankılanırken acıyla inledim. Kafamın arkasında hissettiğim sızıntı, tıpkı olması gerektiği gibi, ılıktı.

“İyi dinliyor musun?”

Gözlerimden yaşlar akarken başımla onayladım.

“Güzel çünkü en önemli yere geldik. O sürtüğün yanına gideceksin ve onun gözlerinin içine bakıp şöyle diyeceksin: Artık benimle konuşmuyorsun. Seni özledim. Bekle beni. Sözümü tutmak için geleceğim.”

Elini boynuma indirdiğinde, “Anladım,” diye fısıldadım.

“Tekrar et.”

“Artık onunla...”

“**Kendi ağzından!**”

“Benimle... Artık benimle konuşmuyorsun...”

Gözyaşları içinde, söylediklerini tekrar ettim.

“**Kiminle konuşacağını biliyor musun?**”

“E-evet, biliyorum.”

“**Bu işi beceremezsen seni uykunda boğarım. Bu kez bir aptal gibi yanıma gelmeni beklemem. Yattığın yerde seni bulur ve sana aklına gelmeyecek kadar kötü şeyler yaparım. Bana inanıyorsun, değil mi?**”

“İnanıyorum.”

“**Güzel. Asıl işi hallettiğimize göre biraz olsun eğlenmeye ne dersin?**”

Ağzı pis bir sırıtışla açıldı. Dudak kenarları kulaklarına doğru genişlerken yaşadığım korkudan zevk aldığını hissettim. Boğazımı sıkı eliyle beni duvara sabitledi, sivri dişleri görünen ağzını yüzüme yaklaştırdı.

“Söylediğini yapacağım, beni rahat bırak artık! Yalvarırım!”

Dudağımı ısırıldı. Düşmanca olduğu kadar, müstehcen bir hareketti bu. Kendi kanımın tadını alırken acıyla inledim. Bir adım daha yaklaştı. Çıplak vücudu tenime değdiğinde, dibini göremediğim bulanık sularda, bacaklarıma kaygan yosunlar dolanmışçasına ürperdim.

“**Ah, bu kadar geri kafalı olma. Sadece biraz eğlenmek istiyorum.**”

Sivri dişlerinin arasından çıkan dili bir yılan gibi uza-yıp, yarılmış dudağımdan çeneme doğru akan kanı yaladı.

“**Eğer karşı koyarsan seni buracıkta öldürürüm.**”

Boydan boya yarılmış bileğini alnıma dayadı. Kolunu ağır ağır yüzümden aşağı sürüklerken yırtık derisi gerilip açılıyor, yüzümü kan pıhtılarıyla kaplıyordu. Par-

KADAVRA MEVSİMİ

makları boynumda gezindikten sonra gövdemden aşağılara indi. Yüzüme bulaşan kanı yalıyor, ölü bedenini vücuduma sürüyordu.

“Şimdi arkanı döneceksin.”

Zihnim, yaşadığım dehşeti daha fazla kaldıramadı. Gözlerim kararıp zemin ayaklarımın altımdan çekiliyormuş gibi hissettiğimde, bayılmak üzere olduğumu anladım. Aradığım kurtuluşu bulduğum için tarifsiz bir minnet duyuyordum. Karşımdaki varlığın yüzü öfkeyle kasıldı. İki eliyle başımı tutarak tekrar duvara vurdu.

“Oyunbozanlık ediyorsun!”

Hissettiğim acıyı umursamadım bile. Bilinçsizliğin huzurlu kolları, tüm gücüyle beni çağırıyordu. Gözlerimi kapatıp kendimi karanlığa bıraktım. Sıkıca tuttuğu kafamı duvara tekrar çarptığında sadece bir anlığına, son sözlerini duyacak kadar kendime geldim.

“Ne kadar unutkan biri olduğunu hepimiz biliyoruz,” dedi. “Sakın bana verdiğin sözü de unutmaya kalkma. Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirsin.”

Dipsiz karanlığın içine dalmak konusunda bir an bile tereddüt etmedim.

Derin bir nefes aldım.

Sonrası hiçlik oldu. Sessiz, korkusuz, telaşsız bir hiçlik... İşte bu, bana sıcak sudan bile daha iyi gelmişti. Gözlerimi ancak üç saat sonra, fakültenin nöroloji servisindeki bir hasta yatağında açabildim.

Kendime geldiğimde hissettiğim baş ağrısı yüzünden acıyla inledim. Yan tarafımdaki koltuğa uzanmış, kısık sesle televizyon izleyen Emre, sesimi duyduğunda doğruldu.

Şaşkın gözlerle etrafıma bakındığımda, tek yataklı bir hastane odasında olduğumuzu gördüm. “Ne oldu bana, fakülte mi burası?”

“Evet, ne olduğunu hatırlamıyor musun?”

“En son seninle konuştuğumuzu hatırlıyorum.” Neler olduğunu hatırlamak için kendimi zorladığımda baş ağrım şiddetleniyordu. “Sonra banyoya gittiğimi hatırlıyorum.”

Gerisi hafızamda bir boşluktu.

“Ben nöbetçi doktoru çağırayım,” dedi Emre. “Uyan-
dığında haber vermemi istemişti.”

Gelen asistan, cebinden çıkardığı ışık kaynağını göz-
lerime tuttu.

Sağa sola oynattığı ışık kaynağını takip ettiğimde,
“Güzel,” deyip üzerimdeki örtüyü kaldırdı. “Şimdi
ayaklarını oynat.”

Ayaklarımı oynattım.

“Ellerini açıp kapat.” Söylediğini yapınca başıyla
onayladı. “Şu anda herhangi bir şikâyetin var mı?”

“Başım ağrıyor.”

“Gayet normal. Başını fena çarpmışsın. Önümüz-
deki birkaç gün boyunca baş ağrısı, baş dönmesi gibi
şikâyetlerin olabilir. Bir de diğer mesele var tabii.”

“Hangi mesele?”

“Şöyle yapalım,” dedi saatine bakarak. “Bir konsültas-
yon için acil servise inmem gerek.” Önlüğünün cebinden
çıkardığı bir hapı masaya koydu. “Şu tableti yut. Ağrına
iyi gelir. Bir iki saate tekrar uğrayacağım. Bu arada sen
kendini toplarsın, ben de işlerimi halletmiş olurum. En-
dişe edilecek acil bir durum yok. Daha sonra uzun uzun
konuşuruz.”

“Teşekkür ederim.”

Odadan çıkmak için hareketlendi. Tam kapıya vardı-
ğında bir an için geriye döndü ve merakına engel olama-

KADAVRA MEVSİMİ

yan birinin yüz ifadesiyle, “Şimdilik, bir şey daha sorayım,” dedi.

“Elbette.”

“Son zamanlarda bir şeyleri unuttuğun oluyor mu?”

Başımdaki ağrı, katlanır olmaktan çıkmıştı. Biri kafamın içine paslı bir çivi sokmuş, var gücüyle sağa sola kanırtıyordu.

‘Ne kadar unutkan biri olduğumu hepimiz biliyoruz.’

Banyo, kesik bilekler, duvardaki kan lekeleri... Elimi dudağıma götürdüm, parmaklarım küçük yırtığa dokundu. Söylediklerini hatırladım. Delice bakan ölü gözlerini... Islak ve pis ellerini... Yanında kalmam için kafamı duvarlara çarparken, kendimi karanlığa bırakışımı hatırladım. Yüzümden geçen ifadeleri yanlış yorumlayan doktor, “Neyse, biraz daha kendine geldiğinde konuşuruz,” deyip telaşla odadan çıktı.

Masadaki tableti ağzıma atıp çiğnemeye başladım. Emre itirazla yerinden kalktı. “Bir şey olmaz,” dedim. “Sen sadece bir bardak su ver.”

Hapın ağzımda bıraktığı acılığı suyla yıkadığım sırada, “Ben yiyecek bir şeyler alıp geleyim,” dedi Emre. “Açlıktan ölüyorum.”

“Acele etsen iyi olur,” dedim. “Konuşacak çok şeyimiz var.”

“Beni sen mi buldun?”

Kolasından bir yudum içen Emre sırıttı. “Bunu duymak istediğine emin misin?”

Neler olup bittiğine dair aklıma gelen tahminlerle birlikte yüzüm kızardı.

“Odada yarım saatten fazla seni bekledim. Az daha geçse bakmaya gelecektim. Ama gerek kalmadı. Banyodaki birinin kız gibi çığlık attığını duyduk.”

Ona bakışımı gördüğünde, “Hayır, hayır. Sen değil,” dedi. “Banyoya giren biri, duş perdesinden sarkan kolunu görmüş. Bir görsen çocuk nasıl da korkmuştu.” Anlatmaya devam ederken kıkırdadı. “Neyse, çığlığı duyan millet banyoya koşmaya başladı. Tabii biz de... İçeri girdiğimde beş on kişi ne yapacağını bilmez hâlde öylece perdeye bakıyordu. Hepsi apışıp kalmış. Daha odadan çıkmadan, başına bir şey gelenin sen olduğunu anlamıştım. Hiç düşünmeden perdeyi açtım.” Bunu söyledikten sonra yüzü tekrar asıldı. “Seni öyle görünce ben de korktum. Korkulmayacak gibi de değildi. Yüzün gözün kan içindeydi. O ara birisi akıl edip 112’yi aradı. Seni odaya taşıdım. Ambulans da kısa bir süre sonra geldi zaten.”

Duyduğum utançla, ellerimle yüzümü kapadım.

“O arada dolabından bulduğum çamaşırları üzerine geçirdim,” dedi Emre. “Acil ekibi, seni bir battaniyeye sarıp fakülteye getirdi. Bir saat kan tahlili, tomografi, muayene falan sürdü. Sonra acilden buraya, nörolojiye çıkarıldın.”

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Ah, lafını etmeye değmez!” dedi Emre. Odadaki kötü havayı dağıtmak isteyerek hınzırca güldü. “Üstelik seni o en savunmasız hâlinle kollarımda tutuşum. O tertemiz, el değmemiş bakir bedenini, çırlıçıplak bize sunuşun... Asıl benim sana teşekkür etmem gerek.”

Kıpkırmızı olan yüzüme bakıp bir kahkaha attı.

Bir yandan küfrederken, elimde olmadan onunla birlikte gülmeye başladım. “Siktir git! Böyle şakaların sırası değil.”

KADAVRA MEVSİMİ

Ciddileşti. “Haklısın,” dedi. “Artık konuşma zamanı. Neler oluyor? Anlat bakalım.”

Gerçeklerden daha fazla kaçamazdım. Emre’ye karşı dürüst olmak zorundaydım.

“Dostluğumuzun zarar görmesinden korkuyorum,” dedim. “Bu yükün sana ağır gelmesinden korkuyorum. Duyduklarından sonra hakkımda ne düşünürsün bilmiyorum.”

“Hatırlıyor musun?” dedi Emre. “Bana seni neden umursadığımı, korumaya çalıştığımı sorduğunda, *hakkımda bilmediğin şeyler var*, demiştim.”

“Hatırlıyorum. Saçmalıyordum.”

“Dinle öyleyse, önce ben anlatayım. Belki hep yanımda olacağımı söylediğimde ne kadar ciddi olduğuma inanırsın ve kendi hikâyeni anlatmak senin için kolaylaşır.”

“On dört yaşına yeni girmiştim,” dedi Emre. “Doğum günümünden bir sonraki gündü. Eylülün on ikisi. Cuma günü. Bunu hatırlıyorum çünkü okulların açılmasına sadece üç gün kalmıştı. Aslına bakarsan o güne dair her şeyi hatırlıyorum.” Bir süre söyleyeceklerini kafasında toplamak için düşündü.

“Çetin’le aynı mahallede oturuyorduk. Evlerinin bahçesinden hiç çıkmazdı. Biz sokakta top oynarken, bahçe duvarında oturup bizi seyrederdi. Kendi eğlencemize dalıp, onu görmezden geliyorduk. Ortaokula başladığım yıl, benimle aynı sınıfta olduğunu gördüm. Yanıma gelip, *aynı sırada oturabilir miyiz*, diye sordu. Böylece arkadaş olduk. Onun niye bu kadar durgun, çekingen biri olduğunu daha sonra anladım. Hemofili hastasıydı.

Aslında durumu ağır değildi fakat etrafındaki herkes, parmağına iğne batsa düşüp ölecekmiş gibi davranıyordu. Hastalığını unutmasına bir an olsun izin vermedikleri Çetin, omuzlarında bir ölüm meleği taşıyormuş gibi endişeli ve içine kapanık bir çocuk olmuştu.”

“Tabii, sen bunu değiştirdin,” dedim.

“Öyle oldu. Hiç unutmuyorum, bir gün onu elimde bir avuç çamurla kovalamaya başladım. Ayağı bir taşa takılınca düştü. Yüzündeki korkuyu görmeliydin. Üstünü başını silkelediğinde, dizinde bir sıyrık olduğunu gördük. Elleri titremeye başladı. Sanki hem kan kaybından ölmekten hem de anne babasına bunu nasıl açıklayacağından korkuyordu. Bir mendil bulup üzerine bastırdık, biraz inat etse de kanama durdu. O gün bana, *daha önce koşarken düştüğümü hiç hatırlamıyorum. Emre, iyi ki varsın*, demişti.

Evden çıkabilmek için her seferinde yalvar yakar izin alabiliyordu ama evinin bahçesinde oturup, sokakta oynayanları izlemekle yetinen çocuk değildi artık. Geçip giden dört yılın ardından hastalığının zincirlerinden kurtulmuştu. Benden bile daha konuşkan, neşeliydi. En iyi dostumdu benim.”

Yutkundu. Belli ki hatırladıkları ona acı veriyordu.

“Ne diyordum? Doğum günümünden sonraki cuma... Liseye başlamamıza üç gün vardı. Kapılarını çalıp onu dışarı çağırdım. *Canım sıkılıyor, hadi biraz dolaşalım*, dedim. Dışarı çıkmak istemiyordu. İstersem evde oturalırdık, bahçede gölge bir yer bulup aylak aylak vakit geçirebilirdik ya da onu rahat bırakıp kendi başıma ne bok yersem yiyebilirdim ama bunu yapmadım, ona ısrar ettim. Hayır diyemedi. Zaten kafama bir şey koyduğumda bana asla hayır diyemezdi. Onu da peşime katıp sokaklarda başıboş dolaşmaya başladım. Bunun ne kadar yanlış olduğunu görüyorsun, değil mi? İstanbul sokak-

KADAVRA MEVSİMİ

larında aylak aylak dolanan biri bela arıyordur ve bunu yaparken yanında hemofili hastası birini götürmezsin.”

“Çocuktun, bilemezdin,” dedim.

“Nereye gittiğimiz belli değildi. Kafama göre bir yürüyüş tutturmuştum. Birkaç sokak altımızdaki bir parka girdik. Önümüze çıkan üç kişi yolumuzu kesti. Bizden birkaç yaş büyük, üstleri başları perişan tinerci serseriler... *Zengin piçleri, buralarda ne dolaşıyorsunuz?* dedi içlerinden biri. Arkama baktığımda Çetin’in korkuyla büyüyen gözlerini gördüm. Yüzünün rengi atmıştı, elleri titriyordu. Serserilerden biri, korkunun kokusunu alan köpekler gibi onun yanına yaklaştı. *Baksanıza şuna, neredeyse altına işeyecek,* dedi. Çetin, yalvaran gözlerle bana bakıyordu. *Arkadaşım hasta, onu bırakın gitsin. Ne derdiniz varsa, benimle halledin,* dedim. Ama onları eğlendiren şey ikimizin de çaresizliği idi. Çetin’i bırakırlarsa asıl eğlenmeyi ellerinden kaçırmış olacaklarını biliyorlardı. Bir diğeri, *ben şimdi onu tedavi ederim,* deyip yüzüne tokat attığında Çetin ağlamaya başladı.

Bir şeyler yapmak zorundaydım. Ona en yakın olan serseriye var gücümle omuz atıp geriye savurdum, bunu beklemediği için dengesini kaybedip kıcıüstü düştü. Çetin’e dönüp, *‘Kaç! Yetişkin birini görene kadar da durma!’* diye bağırdım. Çaresiz gözlerle yüzüme bakıp, *bunu yapamam* der gibi başını salladı. Bütün vücudu titriyor, gözlerinden yaşlar akıyordu. Onun kaçamayacağını anlamıştım.

O an bana en doğru gelen şeyi yaptım, koşmaya başladım. Beş on adım sonra geriye döndüm ve ben kaçarken Çetin’in olduğu yerde durmasını şaşkınlıkla izleyen tiplere, *Orospu çocukları! Sıkıysa gelin de beni yakalayın,* diye bağırdım.

Beni takip edeceklerinden emindim. Çetin’i bırakıp, benim peşimden geleceklerdi. Koştukları sırada çıkan

sesleri bile duyabiliyordum. Parkın girişinde iki üç kişiye rastlayana dek hiç durmadan koştum. İşte o an arkama baktım, beni takip eden kimse yoktu.

Geride kalmışlardı.

Karşıma çıkanları kolundan çekiştirip, ‘Yardım edin!’ diye bağırdım. Adamları yalvar yakar peşimden sürükleyerek Çetin’i bıraktığım yere götürdüm. Serseriler kaçmıştı. Sonra onu... Onu yerde yatarken gördüm, kendinde değildi. Üstü başı toz içindeydi ama görünürde yara beresi yoktu. *Sadece bayılmıştır, bir şeyi yoktur*, diye düşünüyordum. Nefes alıp veriyordu. Kötü görünmüyordu. Birilerini bulup getirmem beş dakika bile sürmemişti. Adamlar hemen ambulans çağırdı, Çetin apar topar hastaneye gitti. Eve döndüğümde saatlerce dua ettim.”

Eliyle gözlerindeki ıslaklığı sildi. Emre’yi ilk kez ağlarken görüyordum. Çok garipti. Hıçkırmiyordu, sesi bile titremiyordu. Gözyaşlarını görmesem, ağladığını asla düşünmezdim.

“Sonra ne oldu?” diye sordum.

“Otopside başının arkasına darbe aldığını söylemişler,” dedi. “Sağlıklı biri için sorun olmayacak hafif bir darbeymiş ama Çetin hastaneye varmadan ölmüş. Beyin kanaması...”

“Allah rahmet eylesin.”

“Biliyor musun? Seninle tanıştığımız gece, bana onu hatırlattın,” dedi. “Hâlin tavrın tıpkı onu andırıyor. Sanki senin de kanında, her an sonunu getirebilecek bir hastalık dolaşıyormuş gibi. Bir şeyler, seni de delicesine korkutuyor. Sanki sen de kurtuluşa giden birkaç adımı atacak cesareti bulamadığın için ölüme razı olacaksın. Gözlerinde aynı çaresiz bakış var. Onu kurtaracak insanlar sadece kırk elli metre ilerideydi. Koşabilecek gücü kendinde bulsaydı onu takip etmelerine engel olurdum.

KADAVRA MEVSİMİ

Kurtulurdu, bundan eminim ama bunu yapamadı. Belki yanında kalmalıydım, bilmiyorum. Ama ben... Sadece yardım istemek için koştum. Bana inanıyorsun, değil mi? Kendimi değil, onu düşünerek kaçtım. Yine de... Onu geride bırakmasaydım... Bunu yapmasaydım keşke... Ben sadece..."

Kendini topladığında, "Şimdi, başındaki bela her ne olursa olsun, seni yalnız bırakmayacağıma inanıyor musun?" diye sordu. "Aynı hatayı tekrar yapmayacağım."

"Sana inanıyorum."

"Seni o banyoda yatarken bulduğumda, bir an için gördüğüm kişi Çetin'di sanki. Başında beklediğim bunca saat hiç uyanmayacağını düşündüm, belki de onun gibi beyin kanamasından öleceğini... *Tarih ve tekerrür*, dedim. *Bir dostunun daha felaketine sebep oldun.*"

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Sana o çeviri işini ayarladığım andan itibaren, her geçen gün kendini kaybettin. Sanki aklını kaçırdın ve ben bunun için kendimi suçluyorum."

Böyle düşünmesine neden olduğum, aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Yurt banyosunda intihar eden öğrencinin hikâyesini hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Elbette hatırlıyorum."

"O hikâye gerçekmiş," dedim ve olan biten her şeyi Emre'ye anlattım.

Nöroloji asistanı, elinde tuttuğu büyük sarı zarfla birlikte odaya girdi. Yatağımın yanına çektiği bir sandalyeye oturduktan sonra, kendimi nasıl hissettiğimi sordu.

Daha iyi olduğumu söyledim. Elindeki zarftan tomografi filmleri çıkarıp, “Bu biraz hassas bir konu,” dedi. “İstersen arkadaşın bize biraz izin versin.”

Yüz ifadesi pek hayra alamet değildi.

“Hayır, Emre en yakın dostumdur,” dedim. “Kalmasında sakınca yok.”

Sen bilirsin dercesine omuzlarını silkip, ilk bakışta bize hiçbir anlam ifade etmeyen karışık şekiller arasından küçük, siyah bir noktayı işaret etti. “Bunu görüyor musun?”

“Evet.”

“Seni gereksiz yere korkutmak istemem ama bu gördüğün şey, büyük olasılıkla iyi huylu bir beyin tümörü. Temporal lob yerleşimli bir gliom. Kafanı çarptığın için tomografi istemeseydik, ömür boyu tespit edilemeyebilirdi. Sınırları çok düzgün, yayılma eğilimi göstermiyor. Hayati tehlike oluşturma ihtimali düşük fakat bulunduğu yer itibarıyla çeşitli semptomlara yol açması sık karşılaşılan bir durum.”

Duyduklarıma inanamadım.

“Ameliyat olmam gerekiyor mu?”

“Sıkıntılı olan konu da bu. Tümörün yayılma eğiliminde olmadığını göz önünde bulundurursak, boyutları büyümediği takdirde ameliyat olman gereksiz bir risk olur. Zorunda kalmadığımız müddetçe kafatasını açmak istemeyiz. Meşhur lafı bilirsin, beynine bir kez hava değmeye görsün...”

“Ama?”

“Sorun şu ki ameliyat olmanın riskleri olduğu kadar, olmamanın da riskleri var. İyi huylu bile olsa, ömür boyu beyninde bir tümörle yaşamak istemeyebilirsin. Zamanla büyüyebilir, kanama yapabilir, bası etkisiyle çevre dokulara zarar verebilir. Kendiliğinden gerileyip yok olma

KADAVRA MEVSİMİ

ihtimali de var ama bu diğerlerine göre çok daha düşük bir ihtimal.”

Ne diyeceğimi bilmez hâlde öylece bekledim.

“Bu aceleyle vermen gereken bir karar değil,” dedi asistan. “Sana sadece durumun hakkında bilgi veriyorum. Yarın, Nadir Hoca’yla konuşman daha doğru olur. Tüm sorularını cevaplar, gerekli görürse seni bir beyin cerrahına yönlendirir. Yine de tavsiyemi istersen, tümör semptomları hayat kaliteni etkilemiyorsa ameliyat olmak için acele etme derim.”

“Semptomlar...” dedim ve sordum, “Bu tümör, ne gibi etkilere yol açabilir?”

Ezberden saymaya başladı. “Baş ağrısı, baş dönmesi, halsizlik, yorgunluk, huy değişimleri, hafıza ve denge sorunları, çeşitli duyu bozuklukları, örneğin var olmayan pis veya çürük kokuları duyma, görme bozuklukları, halüsinasyonlar, kulak çınlaması, tansiyon düzensizlikleri, garip davranışlar, uyku düzensizlikleri, obsesyonlar... Bu liste böyle uzar gider. Saydıklarım, her beyin tümöründe rastlanabilen bulgular. Tabii senin durumunda, tümörün bulunduğu bölgeye özgü daha spesifik bulgular ortaya çıkması mümkün.” Parmağını tomografideki gölgenin etrafında gezdirdi. “Bu gördüğün yer, beynin hafıza işlevlerini gerçekleştirdiği bölge. Bu nedenle hafıza sorunları daha şiddetli olabilir. Unutkanlık, ezber bozukluğu yaşayabilirsin. Geçmişteki olayları tamamen unutabilir ya da tam aksine, bazı şeyleri her zamankinden çok daha canlı ve ayrıntılı bir biçimde hatırlayabilirsin. Hatta hiç yaşanmamış olaylardan gerçek anılar yaratabilir ya da geçmiş olayları yaşadığından farklı şekilde anımsayabilirsin.”

“Ve tüm bu saydıklarınıza rağmen ameliyat önermiyorsunuz?”

“Hayır, illa bu sıkıntıları yaşayacaksın diye bir şey yok. Tüm semptomları sıralasak üç dört sayfa tutar, buna rağmen hiç bulgu göstermeyip hayatına sorunsuz bir şekilde devam etme ihtimalin de var. Ben sadece bilgi vermek için söylüyorum. Beyin hassas bir organdır. Ameliyat olmayıp beyninde tümörle yaşamayı tercih eden hastaların hayatındaki en büyük problem, karşılaştıkları bu garip semptomlardır. İnsan baş ağrısıyla veya mide bulantısıyla yaşamaya alışabilir fakat çürük yumurta ve kan kokusu aldığını söyleyen hasta da olmuş, yıllar boyu bir kez bile tartışmadığı karısını zevk için dövmeye başlayan da... Elbette, bu garip şikâyetlerin yanı sıra, matematik, müzik, resim gibi alanlarda olağandışı yetenekler edinen şanslı hastalar da var. Kulağa garip gelebilir ama hepsi gerçek.”

“Peki ya sen?” diye sordu. “Son zamanlarda benzer şikâyetlerin oldu mu?”

“Hayır. Gayet iyiyim.”

Emre’nin yüzünden kısa süreli bir hayret ifadesi geçti.

Asistan, hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. “Uzun lafın kısası,” dedi. “Bu tür bayılmaların sıklığı artarsa ya da farklı şikâyetler, yaşam kaliteni kötü etkilemeye başlarsa ameliyat olmayı düşünebilirsin. Tümörü iyi huylu olduğu hâlde bunu tercih eden hastaların sayısı az değil. Bu arada, olağandışı deneyimlerin olursa mutlaka benimle paylaşmalısın. Tümörün yapısı ve yerleşimi, karakteristik özellikler göstermeye çok müsait. Bu türde bir vaka sunumu hazırlamayı çok isterdim.” İyi geceler dileyip hızlı adımlarla odadan çıktı.

Emre’yle yalnız kaldığımızda, uzun bir süre boyunca öylece bakiştık.

“Bir şey söyle,” dedim. “Ne olursa. Yeter ki bu çirkin sessizlik bozulsun.”

KADAVRA MEVSİMİ

“Bu fırsatı kaçırdığına inanamıyorum,” dedi. “Sana garip şikâyetlerin olup olmadığını sorduğunda, yatak örtüsünü boynuna doğru çekip, *Ölü insanlar görüyorum*, demeliydin.”

Ertesi gün konuştuğum uzman doktor, farklı bir şey söylemedi. Ona göre de yaşam kalitemi etkilemediği sürece, ameliyat olmak gereksiz risk almaktı. Altı ay sonra kontrol amaçlı tomografi çektirmek en doğru yaklaşım olacaktı. Yine de ameliyat konusunda fikir almak istersem diye, beyin cerrahisi bölümünden bir hocanın ismini verdi.

Servisten ayrılırken iki gün rapor almayı ihmal etmedim. Bu durumdayken anatomi pratiğindeki haftalık korku seansına katılmaya hiç niyetim yoktu. Hava, aralık ayına göre oldukça iyiydi. Yurda uğrayıp üzerimi değiştikten sonra çarşıya inerek, tek başıma gezip tozdum. İçimde büyüyen bir boş vermişlik hissiyle, dünya yansa umurumda değildi.

Saat üç gibi telefonum çaldı. Emre arıyordu.

“Neredesin? Hastaneden çıkmışsın,” dedi.

“Evet, çarşıdayım. Öylesine dolanıyorum.”

Sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum. “Sen... Biraz dolaşmak için çarşıya indin öyle mi? Ah, anladım,” dedi. “Ölmeden önce hayatın tadını çıkarmalıyım triplerine girdin.”

“Belki de.”

“Saçmalıyorsun. Asistan, ameliyat olmanın bile gereksiz risk olduğunu söyledi. Bilmem farkında mısın ama sendeki insanın ayağını kaydıran türden bir tümör değil.”

“Çarşıya gelecek misin? Yoksa ben de dönmek üzereydim.”

“Hayır, olduğun yerde kal! Ben gelirim. Sana anlatacaklarım var.”

Yarım saat içinde oturduğum kafeye geldi.

“Dersler nasıl geçti?” diye sordum.

“Her zamanki gibi berbat bir gündü.”

“Bana anlatacakların vardı?”

“Evet,” dedi. “Kötü bir şey yapmış olabilirim. Bizim sınıftan üç beş şımarık tiple karşılaştım. Aralarında gülüşüyorlardı. Beni gördüklerinde seni sordular. Dün akşamki olay bütün amfide duyulmuş. Üzerine bir de geçen aylarda olan biten onca şey eklenince...”

“Ah, fenomen olmuşum! Bak, dileğin gerçek oldu.”

“Keşke başka bir şey dileseymişim.”

“Yoksa millete çıkıştın mı? Bırak, ne istiyorlarsa konuşsunlar. Umurumda değil.”

“Hayır, daha kötü. İçlerinden biri, ‘Yazık, çocuk durup dururken kafayı yedi,’ falan deyince dayanamadım. ‘Beynindeki tümör yüzünden,’ dedim. Düşüp bayılmalarının, garip davranışlarının bundan olduğunu, onlara ölümcül ki o kısmını daha dramatik olsun diye ben uydurdum, hastalığa sahip biriyle dalga geçtikleri için utanmaları gerektiğini söyledim.”

Bir kahkaha attım. “Ne yaptılar?”

“Görmeliydin. Hepsinin yüzü kıpkırmızı kesildi, utançtan yerin dibine girdiler.”

Gülmeye başladık. “Siktir et,” dedim. “İyi yapmışsın.”

Kahkahalar kesildiğinde daha ciddi konular açıldı.

Emre, “Ameliyat hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Eğer gördüğüm hayallere yol açan şey bu tümörse, bununla yaşamak istemiyorum.”

KADAVRA MEVSİMİ

“Tabii ki nedeni bu tümör! Yoksa dün duyduklarından sonra hâlâ hayaletlerle konuştuğuna mı inanıyorsun?”

“Açıkçası emin olamamak beni tüm bu mesele kadar yoruyor.” Elimdeki yara izini gösterdim. “Bunu yapan şey bir hayal miydi yani? Ya da kafamı duvarlara çarpan şey? Bunları kendi kendime yapmadım. Diyelim ki öyle oldu, peki ya acil servisin önünde gördüğüm adamın hayaleti? Onun kendini vurduğunu, sen bana haberi okumadan önce de biliyordum, bunu da ben uydurmuş olamam, değil mi?”

“Ama olabilirsin!” dedi Emre. “Asistanın sana ne söylediğini duymadın mı? *Anıların değişebilir, hiç yaşamadığın şeyleri bile yaşamış gibi hatırlayabilirsin*, demedi mi? Sana o haberi okuduğum anda, bu anıyı kendi kendine yaratmadığını nereden biliyorsun?”

“Ah, hadi ama! Bunu yapmaya başladıysam, zaten hiçbir ameliyat beni toparlayamaz.”

“Ne yani?” dedi. “Hayaletlerle iletişim kurma fikri, sana daha mı mantıklı geliyor?”

“İnan, bilmiyorum. Başım bunları düşünmeden de yeterince ağrıyor.”

Uzun bir süre hiç konuşmadan etrafı izledik, böylesi çok daha iyiydi.

En yakın dostların, yanındayken huzurlu bir sessizlik içerisinde oturabildiklerindir.

Anıl ve Orkun’u, odada bizi beklerken bulduk. İçeri adım atmamla birlikte soru yağmuruna tutuldum. Hak-kımda duydukları endişe yüzlerinden okunuyordu. Akşam olduğunda, yurtta kalan kim varsa odaya doluşup

nasıl olduğumu sordu. Oda arkadaşlarım, bu yersiz ilgiden bunaldığımı anladıklarında, söz birliği etmişçesine herkesi odadan çıkardı. Kendimi dün olduğumdan farklı hissetmiyordum ama herkesin gözünde her an düşüp ölecekmişim gibi insanın sinirini bozan bir bakış vardı. Nihayet kendi başımıza kaldığımızda Emre'nin kınayan bakışlarına rağmen Orkun'la sigara içmeye çıktık.

Ona bu sahte ilginin beni bunalttığından bahsedince, "Millet başkalarının dertleriyle ilgilenip vicdanlarını tatmin etmeye bayılır," dedi Orkun. "Amfinin en sevilen kişisi olmaya hazır ol. Herkes, bir anda en yakın dostlarıymışsın gibi davranmaya başlayacaktır."

"Emre'nin bunu ağzından kaçırmaması iyi olmadı sanırım."

"Tam aksine," dedi Orkun. "Son zamanlarda her zamankinden garip davranıyordun. Muhtemelen hastalığınla alakalıdır. Yanlış anlama, ben dönüştüğün bu kişiyi seviyorum ama insanlar arkandan konuşmaya başlamıştı. Hastalığını herkesin bilmesi daha doğru oldu."

"Şimdi de konuşuyorlar, ne değişti?"

"Aynı şey değil," dedi Orkun. "Artık delice davranan, garip bir çocuk değil, hastalığından etkilenen sıradan birisin onlar için."

"Peki ya sence?"

Alaycı bir ses tonuyla, "Sıradan biri olmadığını ikimiz de biliyoruz," dedi. Sigarasından bir nefes çekip dışarı üfledi. "Hastalığın için üzüldüm. Hakkında hayırlısını dilemekten başka yapabileceğim bir şey yok ama bir tavsiye verebilirim, insanların bu konudaki zaafalarını kullanmaktan çekinmemelisin."

"Anlamadım."

"Düne kadar garip davranışların yüzünden arkandan konuşan insanlar, şu saatten sonra amfinin ortasına sıç-

KADAVRA MEVSİMİ

san, *aferin sana* deyip sırtını sıvazlayacaktır. Zorda kaldığın her durumda, elindeki bahaneyi öne sürmekten çekinmemelisin. Beynindeki tümörün seni içinden çıkaramayacağı sıkıntı yok.” Hafifçe öksürdükten sonra gülümsedi. “İnan bana, tecrübe konuşuyor. Amfideki ilk gün, neden hastalığımı bütün sınıf bilsin istedim sanıyorsun. Her şeye bahse varım, o gün sıra sana geldiğinde beyninde bir tümör olduğunu söyleseydin zaten boynuna stetoskobu takacak kişi sen olurdun. Kimse bununla yarışamaz. Bırak, herkesin haberi olsun. Bu hastalığa yakalanırken kimse sana fikrini sormadı, onu elinden geldiğince sömürmek senin en doğal hakkın. Elinde limitsiz, her durumda işine yarayabilecek bir altın bilet varsa neden onu kendine saklayasın?”

Onun daha önce hiç bu kadar uzun konuştuğunu görmemiştim. Bir konuyu kapatmak istediğinde, *uzun süre konuştuğumda nefessiz kalıyorum*, der geçerdi. Belki de bu bile, zamanla kullanmaya alıştığı bir bahaneydi.

Odaya dönüp yatağıma uzandığımda, karmakarışık düşüncelere daldım. Gördüğüm hayallerin, hastalığımdan kaynaklandığını öğrenmekle birlikte, yeniden mantık sınırları içinde yaşanan bir dünyaya dönmenin huzurunu yaşıyordum. Bir beyin tümörüne sahip olmak, hayaletler görmekle kıyaslandığında daha makul bir şeymiş gibi geliyordu. Üstelik, söz konusu ameliyat, riskli olsa da imkânsız değildi. Bu seçenek, işler kötüye giderse bir çıkış yolu olarak insana güven veriyordu. Belki bu şekilde yaşamaya alışırdım, belki de riski göze alıp ameliyat olur, sonrasında sağlıklı bir hayat sürerdim. Her hâlükârda, birkaç gün öncesine kadar hissettiğim o belirsiz karanlık artık yoktu. Sadece diğer insanların değil, benim de kendi hayatıma bakışım değişmişti. Yaşadıklarım, hastalığımın neden olduğu semptomlardı ve

bunu aklımda tuttuğum sürece, en korkunç kâbuslarla bile başa çıkabilirdim. Nihayet düşüncelerimi toparlayıp kendime bir yol çizmiş olmanın verdiği huzurla uykuya daldım.

Koridorda yürürken gözlerimden akan yaşlara engel olamıyordum. Bir kapının önünde durup elimle iki kez vurdum. Aradığım kişi içerideydi.

“Gel,” dedi.

Masadaki dağınıklığı toparlayan kadın, beni görünce yüzünü buruşturdu.

Sesim titreyerek çıkıyordu. “Hocam, beni yine bırakmışsınız.”

“Ben bırakmadım, sen kaldın,” dedi bezgin bir ses tonuyla.

“Hocam, teorik notum yüksekti, pratikten çok düşük puan vermişsiniz.”

Masanın üzerinde duran kâğıt yığınları arasından bir tanesini çekip çıkardı. Ararken çok zorlanmamıştı, sanki bu anın geleceğini biliyormuş gibiydi.

Üzeri kırmızı çizgilerle dolu sınav kâğıdını havaya kaldırıp, “Bak! Sınavın ilk sorusu,” dedi. “Sizden sağlıklı bir insanın ince bağırsak epitelini çizmenizi istemişim. Sen burada ne görüyorsun?”

“Hocam, bilmediğimden değil, çizimim kötü olduğundan.”

“Hayır, bu bir bahane olamaz. Sizden atlas çizimleri beklemiyoruz ama burada gördüğüm şey, kafadan uydurulmuş bir saçmalık. Bunun yetenekle bir ilgisi yok. Cevabı bilmediğin için laf olsun diye karmakarışık bir şeyler çizmişsin. Bu görüntüyü değil sağlıklı bir insanda, paramparça olmuş bir bağırsağı incelerken bile göremezsin!”

KADAVRA MEVSİMİ

“Hocam, bu sene de kalmamam lazım, ailem beni okuldan alır.” Sesim incelmış, gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başlamıştı.

“Geçmeyi hak etseydin geçerdin. Odama gelip ağlayıp sızlanman bir şeyi değiştirmiyor. Lütfen kendini küçük düşürme. Sınavını tüm iyi niyetimle değerlendirdim.”

Yıkılmış bir hâlde, gözlerinin içine baktım, orada iyi niyet falan yoktu.

“Seni kasıtlı olarak bırakmadım,” dedi bana. “Ucunda ölüm yok, seneye daha iyisini yaparsın.” Hiç kimseyi odasına gelip ağlaştığı için dersinden geçirmeye niyeti yoktu. Bu kişi, üç senedir aynı dersten kalmış ve sınav kâğıdı tartışmaya açık biri olsa bile.

“Orospu!” dedim. “Yalancı orospu! Beni bilerek bıraktın!”

Yüzü yaşadığı şokla çarpıldı. “Hemen çık git odamdan!” diye bağırdı. “Seni disipline vereceğim. Benimle böyle konuşamazsın.”

“Benim hakkımı yedin! Bunu senin yanına bırakmayacağım. Sana söz veriyorum. Bu yaptığını sana ödeteceğim, bir gün mutlaka senden bunun intikamını alacağım. Bu ânı hayatın boyunca unutma çünkü ben hiç unutmayacağım.”

Kapıyı çarpıp çıktım. Sonrası bulanıktı. Görüntüler hızla gelip geçiyordu. Zaman bir anda yavaşlayıp tekrar normale döndüğünde kendimi banyoda buldum.

Ailemle kavga etmiştim. Okuldan ayrılmamı istiyorlardı. Bir dahaki sene geri dönmeyecektim. Zaten dönmek de istemiyordum. İnsanlar benimle dalga geçiyordu. Son gece çalışıp geçtikleri dersi, üç sene boyunca geçemeyen bir aptal olduğumu düşünüyorlardı ama eve dönmek de istemiyordum. Bundan sonra beni bekleyen hiçbir akıbeti yaşamak istemiyordum. Yaşamak istemiyordum. Kelimeler zihnimde parıldadı, sanki o anda aklıma gelmiş gibi. Oysa raftaki jilet, beni beklediğini fısıldıyordu. Az sonra yapacağım şeyi, o sürtüğün odasından

çıkıttığımdan beri planlıyordum. Sadece son ânâ kadar bu gerçeğe yüzleşmemiştim. Sanki kafamın içindeki bir yabancı, tüm sahneyi benim için hazırlamış ve gerisini tam şu anda bana bırakmıştı. Islak ellerimi uzatıp jileti üzerinde durduğu raftan aldım.

Sonrası çok hızlı oldu. Tek bir hamlede, sol kolumu boydan boya kestim. Bileğimden dirseğime doğru... Eğer niyetin biraz dikkat çekmek değil, gerçekten ölmekse, işin doğrusu budur. İçimi sanki yüksekte düşüyormuş gibi tatlı bir heyecan kapladı, canım acımamıştı bile. Jileti diğer elimle tutmak istedim fakat kesik kolumdaki güç epey azalmıştı, titreyen parmaklarım tam kapanmıyordu. Kolumun içine yayılan acıyı o anda hissetmeye başladım. Her nabız atışımla birlikte kesiğin içinden oluk oluk kan akıyordu. Sorun değildi. Artık hiçbir şey sorun değildi. Sağlam elimle tuttuğum jileti dişlerimin arasına sıkıştırdım. Sağ bileğimi ağzıma yaklaştırdım. Jileti derime bastırdım ve kolumu hızla sola ittirip, diğeri kadar düzgün olmasa da idare eder bir kesik attım. Bu kadarı, beni öldürmeye yeter de artardı.

Dişlerimin arasındaki jileti tükürdüm. Kana bulanmış suyun akışıyla banyo giderine kadar sürüklendi ve orada takılıp kaldı.

Bir intihar mektubu bile yazmamıştım. Geride kalanlar biraz olsun umurumda olsaydı, zaten kendimi öldürmezdim. İçimde yükselen anlık bir coşkuyla kollarımı havaya kaldırdım. Üzerime fışkıran kanların verdiği his, sıcak suyun altında durmaktan bile güzeldi.

Gözlerimi açtığımda, aldığım ilk nefesle birlikte onu gördüm. Üzerime eğilmişti.

“Gördüklerini beğendin mi?” dedi. “Eski güzel anılar.”

KADAVRA MEVSİMİ

'Hâlâ rüya görüyorum. Tümör yüzünden oluşan bir hayal bu. Gerçek değil!'

"Sakın kafanın karışmasına izin verme! Sana hasta olduğunu mu söylediler? Hepsinin aklının bir oyunu olduğunu mu? SENCE BEN OYUN MU OYNUYORUM? Söylediklerimi yapmazsan başına gelecekler konusunda seni uyarmıştım."

Boğazım sıkıldığı anda, karşımdaki varlığı sorgulamaktan vazgeçtim. Hayal ya da gerçek olması umurumda bile değildi.

"Tamam, yapacağım. Lütfen, dediğini yapacağım."

Nefes borum içeri çöktü. Rüyamda hissettiğim kesik bileklerden uzanan güçsüz parmaklar değildi bunlar. Islak ve soğuk elleri doğaüstü bir güç taşıyordu. Boğazımı nefessiz bırakacak kadar sıkarken, biraz olsun bile zorlanmadı.

"Kendi canına kıyan biri, sana acır mı sanıyorsun? Sakın beni sınama! Eğer dediğimi yapmazsan, seni yurtdışında boğarım ve sonra sen ve ben... Bu yurtdış koridorlarında... Sonsuza dek sevişiriz..."

Diğer eliyle gözlerimi kapattı. Çığlık atmak, yardım istemek, yatağımdan fırlayıp ışığı açmak istiyordum fakat boğazımı sıkan el gevşediğinde hiçbirini yapamadım. Hareket edemiyordum. Sesim çıkmıyordu. Uzun bir süre, gözlerim kapalı, kendi vücuduma hapsolmuş hâlde karanlıkla boğuştuğuktan sonra tekrar uykuya daldım. Kim bilir, belki de en başından beri hiç uyanmamıştım.

Alarm sesleriyle uyandım. Yeni günün getirdiği kısacık süren huzurlu bir anın ardından, dün gece olanları hatırladım. Arkadaşlarım yataklarında gerinirken yerimden

kalktım. Yüzümü yıkarken aynaya baktığımda, boynumdaki el izi şeklindeki morluk, yaşadığım şeyin gerçekliği konusunda geriye kalan tüm şüphelerimi alıp götürdü.

Odaya döndüğümde, “Sen raporlu değil misin? Neden kalktın?” diye sordu Emre.

“Anlatırım,” diye cevap verdim. “Bugün ayrı yürüyelim.”

Amfilere doğru yürürken, Emre’ye dün gece yaşadıklarımı anlattım. Boynumdaki izlere bakıp, sağ elini kendi boynuna götürdü.

“Bunu kendi kendime yaptığımı düşünüyorsun.”

“Bu izler bir şey kanıtlamaz demek istemiştin. Kendi kendine de yapmış olabilirsin.”

“Öyle bile olsa, hayalimdeki varlığın istediğini yapmazsam...”

Sözümü kesti. “Sana bunu yapmamanı söylemedim ki.”

“Bana inanmadığını söyledin.”

“Hayır, bunu da söylemedim. Zaten, mesele bu değil. Eğer istediğin buysa, hocaya gidip o saçma mesajı ilet ve kurtul.”

“Beni tanıyacak. Başıma bela açacağım.”

“Açmayacaksın. Seni tanısa bile, ona beyninde bir tümör olduğunu, ne yaptığını bilmediğini söylersin. Bu kadar basit. Dün yaşadığın şey, ister hayal olsun ister gerçek. Bunu yapmaman için hiçbir neden yok.”

“Demek sen de Orkun gibi düşünüyorsun.”

“Nasıl yani?” diye sordu.

“Beynimdeki tümörü bahane ettiğim sürece ne yaparsam yapayım işin içinden sıyrılabileceğimi söyledi.”

“Tuhaf bir çocuk ama hakkını vermek lazım, bazen doğru konuşuyor. Bu öğle arası, git ve söylemen gerekeni söyle. Kadın anlamsız gözlerle sana baktığında, ne kadar saçma bir işe kalkıştığını da görmüş olursun.”

KADAVRA MEVSİMİ

Kapıya vurdum. Geçen yıllar biraz yıpratmış olsa da rüyamda duyduğum ses beni içeri çağırdığında tüyle-
rim ürperdi. Odaya girdiğimde beni tanımadı. Bu bek-
lenen bir şeydi. Göz önünde olan bir öğrenci değildim
ve yoklama alınmayan derslere girdiğim pek söylene-
mezdi.

Bana doğru kısa bir bakış attıktan sonra önündeki ev-
raklara döndü. Tek kaşını havaya kaldırıp, “Konuş baka-
lım,” dedi. “Birinci sınıf mısın? Ne istiyordun?”

Bir an dilim tutulur gibi oldu. Öylece ayakta dikilme-
ye devam edersem, cesaretimi kaybedip odadan kaçıp
gitmem an meselesiydi.

‘Söyle ve kurtul. Ne olacaksa olsun!’

**“Artık benimle konuşmuyorsun,” dedim. “Seni öz-
ledim. Bekle beni. Sözümü tutmak için geleceğim.”**

Bu sözlere aldığım karşılık, şaşkın bir yüz ifadesi ol-
saydı, nasıl da rahatlardım. Olanları aklım almıyordu.
Bir şey söylemesine fırsat vermeden, kapıyı çarparak
odadan çıktım. Koşmaya başladım. Kaçtım. Beni yaka-
larsa başımın belaya gireceğinden değil, duyacağımı
sandığım şeylerden korkuyordum. Belki boş yere af
dileyecek, üzgün olduğunu söyleyecekti. Gözlerindeki
dehşet dolu bakış, şüpheyi yer bırakmıyordu. Kadın,
mesajın kimden geldiğini anlamıştı. Neden bahsettiği-
mi biliyordu.

Yıpranıp rengi solmuş sınav kâğıdını, yan taraftaki yolcu koltuğuna fırlattı ve titreyen elleriyle yuvasına güç bela yerleştirdiği kontak anahtarını çevirdi. Bir süre rölantide çalışan motorun homurtusunu dinleyerek sakinleşmeyi bekledi. Kalp atışları biraz olsun yavaşladığında, kazasız belasız eve varmak için dua ederek fakülteden ayrıldı. Gözleri, yan koltuktaki kâğıt parçasına takıldığında, uğursuz şey dile gelip kendisine dualarını duyan olmadığını fısıldarmış gibi hissetti. Bu oldukça eski ama bir o kadar da tanıdık bir histi.

Kötü bir gün geçirmişti. Eve gidip birkaç kadeh içmeye ihtiyacı vardı. Belki de bir sakinleştirici almaya... Zor zamanlar için sakladığı bir iki Xanax mutlaka olurdu. Tıpkı sınav kâğıdı gibi onları da bulması zor olmayacaktı.

Odasına giren genci daha önce gördüğünü hatırlamıyordu. Fakültedeki öğrencilerden herhangi biri olabilirdi. Bir mesaj iletmek için geldiğini söylerken, öylesine sıradan görünüyordu ki. Fakat ağzından o anlamsız kelimeler çıkmaya başladığında ses tonu, bakışları, davranışları aniden değişmişti. Sanki başka birine dönüşmüştü. Tanıdık birine... Unutabilmek için yıllarını harcadığı birine...

Elbette ki bugün olanlar, dilden dile dolaşan hikâyeyi duymuş acımasız bir öğrencinin eğlenceli bulduğu kötü bir şakadan ibaretti. O küçük piç, biraz sesini kalınlaştırıp bakışlarını sertleştirmiş ve rastgele bir şeyler zıvaladıktan sonra odadan kaçmıştı, hepsi bu. Gerisi hayal gücünün eseri idi. Bunu biliyordu fakat bunu bilmek, içinde dalgalar hâlinde yükselen paniğe engel olmuyordu. Eve gittiğinde tekrar tekrar okumak üzere yanına aldığı sınav kâğıdı, bunun kanıtıydı. Boğulmamak için ona ihti-

KADAVRA MEVSİMİ

yacı vardı. Okuyup sakinleşmek, suçsuz olduğuna kendini inandırmak, kendini avutmak için ona ihtiyacı vardı.

Odasına gelenin kim olduğunu hatırlamaya çalışırken acıyla gülümsedi. 'Seni elime bir geçirirsem,' diye düşündü. 'Bu yaptığımı çok fena ödeteceğim.'

Kâğıt fısıldadı sanki. **'O piçi sınıfta bırak! Sonra bir daha, sonra bir daha bırak! Deliresiye, bileklerini kesip kendini öldüresiye kadar yap bunu...'**

Ensesinde buz gibi bir ürpertiyle, gözlerini yoldan ayırıp kâğıda baktı. Kahrolası şey, bundan tatmin olmuş gibi bir sesle tekrar konuştu. Kadın bunu kulaklarıyla olmasa da zihniyle duyabiliyordu. Odasına giren gencin taklit ettiği sesteki bu. Kâbuslarını, korkularını besleyen sesteki. Yıllar önce dersinden geçer not alabilmek için ağlayıp sızlayan, sonra da gidip kendini öldüren öğrencinin sesiydi.

'Bunca zamandır neredeydin?' dedi ses. 'Seni özlemiştim.'

Gerçek değildi bu! Aklının bir oyunuydu. Bu sanrıyla baş edebilmek çok zor olsa da daha önce bunu başarmıştı. Üstesinden gelmişti.

Geçmişe döndü. O kâğıda, ardı sıra, sayısız kez bakmaya gerek duyduğu zamanlar olmuştu. Gördüğü her kâbustan, yaşadığı her kötü olaydan sonra kendini, aynı sınav kâğıdını inceleyen bulmuştu. Günlerce, aylarca, 'Benim suçum değildi,' diye düşünerek, beceriksiz bir elin çizdiği şekillere bakmıştı. Ve bir süre sonra bunu yapmak bir ihtiyaç olmaktan çıkmıştı, bir zorunluluğa dönüşmüştü. Onu delirtmişti.

Boş küvete uzanıp bir elinde sınav kâğıdını, diğerinde bileklerini kesmek için kullanacağı jileti tutarken, hıçkırarak ağladığı günü hatırladı. Sınav kâğıdına belki de son kez bakarken, 'Bu şimdiye kadar bırakılmış en sıra dışı intihar mektubu olacak,' diye düşünmüştü. Ama korkmuştu. Sanki birinin onu uçurumun kenarından ittiği duygusuna kapılmıştı. Bileklerini

kesmekten, acı çekmekten, kan kaybetmekten korkmuştu. En çok da ölümden korkmuştu.

Banyodan çıkıp sınav kâğıdını bir çekmeceye saklamış ve hiç vakit kaybetmeden fakültenin psikiyatri servisine gitmişti. Gözden uzak bir odada altı hafta yatmış, servisten çıktktan sonra da tedaviye devam etmişti. Terapi seansları ve anti-depresanların yardımıyla, o uğursuz kâğıt parçasına tekrar bakmak için duyduğu istek zamanla azalmıştı. Sayısız kere okuduğu, bir muska gibi sürekli yanında taşıdığı günleri atlatmıştı.

Kâğıdı saklamanın kötü bir fikir olduğunu biliyordu kadın fakat bunu yapmayı her şeyden çok istese de onu yırtıp atamamıştı. Bu kadarına cesaret edememişti. Fakültedeki odasına götürüp gözden uzak bir yere kaldırmıştı. Yıllar geçtikçe her şey umduğu gibi olmuştu, neredeyse kâğıdın varlığını bile unutmuş ve bir mucize eseri, o sınav kâğıdı yüzünden olup bitenler de sanki kâğıtla birlikte aklından çıkmıştı. Ölümüne neden olduğu genci gördüğü kâbuslar, çılglık çılgılığa uyandığı geceler sona ermişti. Panik ataklar, saplantılar, depresif nöbetler geride kalmıştı. Suçluluk duygusu, yok olmaya yüz tutmuştu.

Kendini affetmişti. İyileşmişti.

Daha doğrusu, öyle olduğunu sanıyordu.

Bugün olanlardan sonra, yıllanmış sınav kâğıdını bulmakta biraz olsun güçlük çekmemişti. Aradığı bile söylenemezdi. Kendini kandırmıştı. O kâğıdı nereye koyduğunu asla unutmamıştı ya da günün birinde ona yeniden ihtiyaç duyabileceğini...

Evin yolunu yarıladığında, işte bunları düşünüyordu.

Trafik ışıkları yeşilden sarıya döndüğünde, söylenerek frene bastı. Bir an önce eve varmak istiyordu. Artık eskisi kadar güçsüz biri değildi. Böyle tatsız şakalar onu yıkamazdı. Bugün dinlenecek, yarın daha iyi bir güne başlayacaktı. Belki eve vardığında sınav kâğıdına bakmaya ihtiyaç bile duymazdı. Zaten bunca zaman sonra bile, tüm kâğıt ezberindeydi. Ona yeniden

KADAVRA MEVSİMİ

bakmak hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Bu bir takıntıydı sadece. Kurtulmak için sayısız günler harcadığı bir obsesyon. İnsan içinden, ‘Bir daha bak, bir daha bak!’ diye yükselen dürtüye karşı koyamıyordu. ‘Senin suçun olmadığından emin ol! Bir daha bak!’

‘Bunu yapamam,’ diye düşündü. ‘O günlere dönmeye katlanamam.’

Tüm benliğinin, daha önce sahip olduğunu düşünmediği gizemli bir güçle dolduğunu hissetti. Gerçekten özgür olabilmek için ne yapması gerektiğini biliyordu. Geçmişte cesaret edemediği şeyi yapmak için doğru zaman gelmişti. Bunu daha fazla erteleyemezdi.

“Benim suçum değildi,” diye ağlamaya başladı. “Allah kahretsin! Benim suçum değildi işte!”

Arabanın camını açtı. Öfkeli, acı dolu bir çığlık attı. Hiç düşünmeden yan koltuğa uzanıp, yıpranmış kâğıdı eline aldı ve gözyaşları içinde paramparça etti. Üzerindeki çizimlere bakmamaya çalışarak, parçaları avuç içinde topladı ve hepsini yola savurmak için elini açık camdan dışarı uzattı. Göğsündeki ağırlık yok olup gitti sanki. Kalbini sıkıştıran eller gevşedi. Derin bir nefes aldı ve huzurla gülümsedi. Başardığı şeye ve bunun olumlu sonuçlarına kendisi de şaşırmişti. Bir zamanlar, kendi benliğinin de o kâğıtla birlikte paramparça olacağını sanıyorken artık gerçeği görebiliyordu. Çağırırdığı tüm kötü anılara rağmen, elindeki şey sadece sıradan bir sınav kâğıdıydı.

Sımsıkı tuttuğu avucunu açtı ve ‘Arabayı hareket ettirdiğim zaman, rüzgârla birlikte dağılsınlar,’ diye düşündü. ‘Böylesi çok daha anlamlı olur.’

Trafik ışığının kıızıl yuvarlağını izlerken gözbebekleri büyüdü. Tüm vücudu kasıldığında, kâğıt parçalarını tutan eli öyle sert kapandı ki tırnaklarından ikisi ters dönüp kırıldı. Dikiz aynasına baktığında, arka koltukta oturan şeyi görmüştü.

“Sana geleceğimi söylemiştim, orospu!”

Bu defa ses kâğıttan gelmiyordu. Kâğıt paramparça olmuştu. Ses, kâğıdın sahibinden geliyordu. ‘Onu özgür bıraktım!’ diye düşündü kadın.

“Senin suçundu! Parçalamakla en doğrusunu yaptın, kaltak! O kâğıda binlerce kez baksan da gerçeği değiştiremezdin, ölümüm senin suçundu!”

Matlaşmış ölü gözler, kin ve nefret doluydu. Sadistçe bir zevkle sırtırken dudakları gerildi ve simsiyah diş etlerinin bölüğü sivri dişleri ortaya çıktı.

Kadın bir çığlık atarak arka koltuğa döndü. İçten içe zayıf bir umutla arkasına baktığı anda, aynadan gördüğü korkunç şeyin kaybolmasını beklemişti ama bu olmadı.

Kesik bileklerinden akan koyu kızıl kan, arabanın arka koltuğuna yayılıyordu. Siyah saçları, ıslak kafasına yapışmış ve derisiyle birlikte küflenmişti. Çırılçıplaktı. Nemli bir çürümenin etkisindeki buruşmuş bedeni, üzerini kaplayan kanla birlikte kıızıla boyanmıştı.

“Ben yapmadım,” diye bağırdı kadın. “Ben, ben...”

Ağzını açıp kadını ısırarak için ileri atıldığında, soluk mor yüzünün küflü derisi, ıslak bir çarşaf gibi gerildi. Kadın çığlıklar atarak arabanın kapısını açtı ve dışarı fırlayıp, arkasına bile bakmadan yolun ortasında koşmaya başladı. Arabadan çıktığı anda, arka koltuğu kaplayan kan lekeleri, üzerindeki cesetle birlikte kaybolmuştu ama kadının bunu görmeye fırsatı olmadı.

Sadece dört ya da beş adım atmıştı ki yeşil ışığın yandığı şeritten gelen tomruk yüklü bir kamyon, son hızla kadına çarptı. İlk darbe, ön tampon üzerindeki geniş metal ızgaradan, sağ kulağının hemen üzerine geldi ve kadının kafatası, tok bir çatlama sesiyle sağ kulağından yukarı çıkıp sol kulağına kadar uzanan kanlı bir yarık şeklinde kırıldı. Bu darbe, kısa sürede ölmesi için yeterli olsa bile, talihsiz

KADAVRA MEVSİMİ

kadının yaşadıkları bununla kalmadı. Çarpmanın etkisiyle savrulmak yerine, kamyonun altına girdi. Şoför tüm gücüyle frene yüklenmiş olsa da kamyon nihayet durabildiğinde, altına aldığı kadını on metre kadar sürüklemişti. Bedeninin küçük parçalar hâlinde asfalta dağıldığı bu mesafenin ilk yarısında, kadının canı çok ama çok yandı, son beş metreyi ise hiç hissetmedi.

Bacaklarındaki kaslar, kırılan kemiklerinden sıyrıldı. Kamyon lastikleri, kasıklarından yukarı ilerlediğinde, patlayan karrın boşluğundan çıkan bağırsakları, tekerlerin çevresine birkaç tur dolandı, sonra da parçalanıp ezilerek, uzun ve kaygan bir tabaka hâlinde asfaltı kapladı. İri kamyon tekerlekleri altında ezilme sırası göğüs kafesine geldi. Kaburgaları bir dizi çatırtı ile kırılırken hâlâ kasılmakta olan kalbi, içi kan dolu bir balon gibi patladı. Göğüs derisi gerilip yırtıldı ve memeleri gövdesinin iki ayrı yanına düştü. Tam da bu sırada, vücudun artmış iç basıncına daha fazla dayanamayan beyni, ilk darbede kırılmış olan kafatasından bir bütün hâlinde dışarı fırladı, böylece bu vahim kazadan en az hasarla kurtulan organlardan birisi oldu. Bu olayı kutlarcasına, optik sinirleri kopan göz küreleri, birer şampanya mantarı gibi yuvalarından fırladı ve iki ayrı yöne doğru metrelerce yuvarlandı.

Ezilme sırası, son olarak, içi boş kafatasına geldi. Derince dışları olan kamyon lastiğı, kadının yüzünü kafa derisiyle birlikte zahmetsizce sıyrıp aldı. Et, saç ve deri parçalarından dikilmiş, kanlı bir kılıf gibi üzerine geçirdi ve -sanki sonuçtan memnun kalmamışçasına- daha turunu bitirmeden yolun ortasına fırlattı.

Tüm bunlar yaşanırken, talihsiz kadının sol eli -cansız bedeninde sağlam kalmayı başarmış nadir yerlerden biriydi- istemsizce gevşediğinde, içindeki kâğıt parçaları rüzgâra kapılıp dağıldı. Üzerinde oldukça kötü çizimler bulunan kâğıt parçalarından biri, kamyon lastiklerinin arasından uçup gitti ve -havada birkaç takla attıktan sonra- dumanları tüten bir zar

hâlinde asfaltı kaplamış olan bağırsakların üzerine yapıştı. Ve böylesi, gerçekten de çok daha anlamlı oldu. Çünkü o anda, paramparça dokudan bir örnek alınıp mikroskop altında incelenseydi, görülecek manzara, belki de o kâğıt parçasına yıllar önce çizilmiş resimden pek de farklı değildi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KIŞ

Kış geldiğinde yurttaki hayaletten geriye sadece, histoloji hocasının ölümünden dolayı hissettiğim suçluluk duygusu kalmıştı fakat hâlâ beynimde bir tümör, ellerimin altında ise kıvranan bir ceset varken, işlerin yoluna girdiğini söylemek için henüz erkendi.

Baş ve boyun bölgesindeki oluşumları inceliyordum. Bu da kadavranın yüzüne ve boynuna neşterle girişmek demekti. Mimik kaslarını görebilmek için, yanık yüz derisini neşterle soyup aldığımda, ortaya çıkan görüntü ne kadar korkunç olsa da üzerinde çalıştığım kadavra, çok daha sıradan bir görünüm aldı.

Yüzünü bu hâle getiren yanığın sebebini merak etmemek elde değildi. Yanık derinin altında hasarlı doku görmemiştim. Yalnızca deride, oldukça yüzeysel olan bu yaraya, kimyasal bir madde ya da bir yangın neden olamazdı. Yüzüne kezzap atılmış olabileceği konusunda yanılmıştım. Kaynar su olabilir miydi? Belki. Kim, neden böyle bir şey yapmıştı? İşkence etmek amacıyla mı? Yoksa intikam için mi? Belki de kazaydı. Bu kadar yüzeysel bir yanığın hiç iyileşmemiş olması, ölümden kısa bir süre önce oluştuğunu düşündürüyordu ama yüzünü tanınmaz hâle getirmiş olsa da ölüm nedeni bu yanık olamazdı. Belki çoğu mülteci gibi bir boğulma vakasıydı, belki

de henüz bilmediğim bambaşka bir nedenle ölmüştü. Kafamda bu düşüncelerle yüz bölgesini çalışmayı bitirdiğimde otopsi masasında biriken deri ve et parçalarını tıbbi atık kovasına attım.

Sırada boyun vardı. Her ihtimale karşı elimi çabuk tutuyordum. Tespit ettiğim yüzeysel oluşumlardan sonra daha derinde olanları görmek için çevre dokuları kestim. Aradığım bir yapıyı bulabilmek için parmaklarımı boynun içerisine, damar ve sinirlerden oluşan yumuşak, kaygan dokuların arasına sokmam gerekti. Bir sinir dalını hissedebilmek için elimi gırtlığında dolaştırıyordum. Parmak uçlarım, sert ve keskin bir şeye dokundu. Paniğe kapılıp elimi geri çektim. Her an korkunç bir şeyler olabilir diye bir süre bekledim, olmadı.

Dokunduğum şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Merakıma yenik düşerek, görüşümü kapatan kasları kesmeye başladım. Anatomi bilimine küfür gibi bir hareketle, derinleştirdiğim kesiğe ellerimi soktum ve altındaki dokuları iki yana doğru sertçe ayırdım. Bir ucu dışarı fırlamış omurga kırığını gördüğümde hem az önce neye dokunduğumu hem de kadavranın ölüm nedenini anladım. Boynu kırılmıştı.

O anda tekinsiz bir ürperti hissettim. Sahile vurmadan önce geriye çekilen dalgalar gibiydi. Kulaklarım çınlamaya başladı. Ağzımın içine acı, pis bir tat doldu ve tüm salonu, keskin bir yanık kokusu kapladı. Ellerimin altındaki ceset, az öncesine kadar cansız bir bedenken şimdi bambaşka bir şeye dönüşüyordu. Artık bir araçtı, bir cadı tahtası. Mum ışığında etrafına kâğıttan koparılmış harfler dizdiğiniz bir kahve fincanıydı. Parmağınızla ona dokunduğunuzda, yeterince inanırsanız size uğursuz mesajlarını fısıldardı.

KADAVRA MEVSİMİ

Bir zamanlar canlı olan bu bedenın sahip olduğu her neyse, belki ruh, belki bilinç ya da canlı olan her şeyi cansız maddeden ayıran bir güç, bilmediğimiz, görmediğimiz boşluklardan benim için geliyordu. Benim onun varlığını hissettiğim gibi o da beni hissediyordu. Yanında olduğum, ona dokunduğum her an istemsizce onu çağırıyordum

Derisi yüzülmüş cansız surat, korkunç bir sırıtişla çarpıldı.

“Hey, tatlı çocuk!”

Zamanı gelmişti.

“Ölümün nasıl bir duygu olduğunu bilmek ister misin?”

“Benden ne istediğini söyle!”

Beni duymuyor, belki de dinlemiyordu. Diğer hayaletlerle yaptığımın aksine onunla iletişim kurmayı başaramıyordum. İçimden yüzüne haykırmak, ellerimle cansız bedenini sarsıp beni rahat bırakmasını söylemek geçiyordu. Karşımdaki ceset benimle konuşurken, kimse yaptığı işten başını bile kaldırmıyordu fakat bir anda ben de konuşup bağırmaya başlasaydım, bu durumun değişeceğinden emindim.

“Beni çağırmak hoşuna mı gidiyor?”

Yattığı yerden doğrulurken boynundaki kesik tıpkı bir ağız gibi açıldı ve içindeki kırık omurga kemiği, sivri bir dişi andırdı.

“Seni geldiğim yere götürmemi ister miydin?”

“Beni rahat bırakman için ne yapmam gerektiğini söyle!” Sesim yükseliyordu.

“Eminim, orayı çok severdin. Unuttuğın şeyi orada hatırlayabilirdin!”

“Beni rahat...” Kelimeler boğazımda düğümlendi. Soluğum kesilmişti. Tüm gücümle nefes almaya çabalarsam da boğazımdan hava geçmiyordu. Masadaki ceset,

yüzünde pis bir sırtışıla beni izliyordu. Ellerimi boğazıma götürüp tıkanan nefes borumu açabilirmişim gibi derimi tırmalamaya başladım. Sessiz ıglıklar içinde etrafa bakındım. Kimse boğulduğumun farkında değildi. Sendeleyerek birkaç adım attım ve gözlerim kararırken yere düştüm.

Tenimde hafif serin bir rüzgâr dolaşıyordu. Ciğerlerim çam kokulu orman ruhuyla doldu. Ölüm böyle bir şeyse, güzel bir histi fakat içinde bulunduğum rahatlıktan beni koparan farklı bir acı hissediyordum. Yüzüm yanıyordu. Gözlerimi açtım ve yeni bir tokadın gelişine son anda engel oldum. Konuşmaya çalıştığımda sesim güçlölkle çıktı.

“Sen bu tokat işine iyi alıştın.”

“Geçen sefer de işe yaramıştı,” diye sırttı Orkun.

Etrafıma bakındım. Anatomi binasının bahçesindeydik.

Orkun’un gözlerime baktığını fark ettim, kendini zor tutuyordu.

“Çekinme, sor!”

“Neden her anatomi pratiğinde garip davranıyorsun?”

“Anlatsam da inanmazsın ki.”

“İnanırım.”

Yerden kalkmaya bile gücüm kalmamıştı. Elimi uzattım. Orkun’un kolumdan tutup beni çektiği kısacık sürede, yakın zamanda ilerleyen dostluğumuz yüzünden neredeyse unuttuğum şey tekrarlandı. Gözlerinin ardında yatan karanlığı gördüm. Kin dolu bir varlık... Sevgi ve huzurdan yoksundu. Tek bir güzel duygu hissetmemiş, sadece korkmuş ve ağlamıştı. Etrafına insanı felç edecek kadar yoğun bir nefret saçıyordu.

Yaşadığım panikle onu ittirdim. Bu beklenmedik hareketle sırtüstü düştüğünde, “Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Orkun. Şaşkınlıktan düştüğü yerde kalakalmıştı.

KADAVRA MEVSİMİ

Karşımda yeniden, şimdiye kadar tek bir kötü davranışını görmediğim çocuk duruyordu. O habis varlık hissi tamamen kaybolmuştu.

“Orkun, özür dilerim.” Ne diyeceğimi bilemiyordum. Aklıma tek bir bahane geldi. “Sanırım beynimdeki tümör yüzünden...”

Ne kadar kızgın olduğu her hâinden belli olsa da bunu duyduğunda bir kahkaha attı. Yerden kalkıp üzerindeki tozları silkelerken, “Bu aklı sana kim verdi bilmem ama bokunu çıkarmasan iyi edersin,” dedi.

Orkun, parapsikolojiye meraklıydı ve bu konuda yazılmış kitaplar okumayı severdi. Anlattıklarımı nasıl karşılardı ya da bana yardım edebilir miydi, bilmiyordum ama en azından ona dokunduğumda ortaya çıkan bu varlık hissine bir açıklık getirebileceğimizi umuyordum.

Akşam konuşmak için sözleştik.

Emre’yle Orkun arasında adı konulmamış bir gerginlik vardı. Aynı odada kaldıkları hâlde mümkün olduğunca birbirlerini görmezden geliyor, aralarındaki iletişimi en düşük seviyede tutmaya gayret ediyorlardı. Orkun, herkesin kolayca sevebileceği biri değildi ama yardımını hiç beklemediğim zor anlarda yanımda olmuştu. Emre ve Anıl’dan ayrı olduğum pratiklerde dostluğumuz ilerlemişti. Aynı odada kalmanın da etkisiyle iki yakın arkadaş olmuştuk. Bazen insan onun gibi birine ihtiyaç duyuyordu, yoldan ne kadar çıkmış olursanız olun, yanındayken kendinizi normal hissedebildiğiniz birine.

Bir masaya yerleştiğimizde, “Anıl bu işe bozulacak,” dedi Emre. “Onu satıp, kafamıza göre gezip tozduğumuzu düşünüyor. Gerçeği bir bilse.”

Beni kastederek, “Demek ki Anıl’ı kendine, bu sırrı paylaşacak kadar yakın görmüyor,” dedi Orkun.

“Yerinde olsam, bunu iltifat saymazdım,” dedi Emre. “Muhtemelen, duyacağın şeyleri garipsemeyecek kadar uçuk biri olduğun için buradasın.”

Ona hikâyesi anlattığımda, “Vay canına!” dedi Orkun. “Demek bu yüzdenmiş.”

“Ne? Ne bu yüzdenmiş?”

“Boş ver. Ne olabilir? Tabii ki son aylardaki garip davranışların...”

“Hadi, beni şaşırt,” dedi Emre, Orkun’a dönerek. “Lütfen ona tüm bu saçmalığın, beynindeki tümör yüzünden olduğunu söyle.”

“Tabii ki tümör yüzünden!” dedi Orkun. Fakat son sözleriyle, Emre’nin yüzüne yerleşmek üzere olan rahatlamış ifade silindi. “Ruhlar âlemiyle iletişim kurabilmenin başka bir açıklaması olamaz. Sana bu yeteneği, beynindeki tümör kazandırmış olmalı.”

Emre gözlerini devirip eliyle alnına vurdu.

Orkun’a dönüp, “Bana yardım edebilecek bir şeyler biliyor musun?” diye sordum.

“Evet ama hiçbirine gerek yok. Sana yardım edebilecek kişi ben değilim.”

“Kim peki?”

“Çingene bir medyum. Kesinlikle konuşman gereken kişi o. Bundan emin olabilirsin.”

“Allahım, sen aklıma mukayyet ol!” dedi Emre. Beni kendime getirmek ister gibi kolumu tuttu. “Sana bununla konuşmanın kötü bir fikir olduğunu söylemiştim. Görüklerinin halüsinasyon olması ihtimaline ne oldu? Ya

KADAVRA MEVSİMİ

ameliyat olma fikrine? Hacı hocalardan mı medet umacaksın? Bir de tıp okuyorsun, bilimsel düşünceden böyle kolay mı uzaklaşacaksın?”

“Histoloji hocasının başına geleni gördün.”

“Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz hem de hiçbir şeyi. O kadının zamansız ölümü sadece kötü bir tesadüf olamaz mı? Hayaletler, cinler, periler, bunlara gerçekten inanıyor musun?”

“Bu fikre neden bu kadar şiddetle karşı çıkıyorsun?” diye sordu Orkun.

“Çünkü gözümüzün önünde bariz bir hastalık varken şarlatanların elinde oyuncak olmasını istemiyorum. Bilimsel yöntemlerle tedavi olmak yerine, bu saçmalıklara bulaşıp zarar görmesini istemiyorum. Bizim oralarda buna, mantıklı düşünmek diyorlar. Medyumları dolaşmaktan arta kalan zamanlarında, sana da denemeni tavsiye ederim.”

“Daha fazla tartışmanın anlamı yok,” diyerek onları susturdum. “Açık konuşmak gerekirse, ben de bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum ama denemekle ne kaybederiz ki? En fazla yirmi otuz liramız gider.”

“Paradan çok daha fazlasını kaybedebilirsin, bunu biliyorsun,” dedi Emre. “Bu kötü bir fikir, baştan aşağı kötü bir fikir.”

“Bence sen de gelmelisin,” diye sııttım. “Kurşun falan döktürürsün.”

“Ben almayayım,” dedi sinirle. “Size yedinci boyutta iyi eğlenceler.”

Orkun’un olaylara bakış açısından hiç hoşlanmamıştı. İyiliğimi düşündüğünü biliyordum. Bu yüzden ters davranışlarını anlayışla karşıladım. İçinde bulunduğumuz aydınlık mekânda, hayaletler ve medyumlar bana da saçma geliyordu. Her şeyin, beynimdeki tümörün

yol açtığı sanrılar olduğuna inanmak daha mantıklıydı ama gördüğüm rüyayı düşündüm, histoloji hocasının yol boyunca dağılmış bağırsaklarına yapışan kâğıt parçalarını... Başımdan geçenleri, basit hayallerle bağdaştıramayacak kadar çok şey yaşamıştım. Varsın bir faydası olmasın. Orkun, daha önce denemediğim farklı bir fikir sunmuştu ve bahsettiği medyumun bir dolandırıcı olmadığı konusunda oldukça emindi.

“Ne zaman gidebiliriz?” diye sordum.

“Hemen yarın,” dedi. “Bunun için geç bile kalmışsın.”

Ayakkabılarımızı kapının girişinde çıkarıp koridora adım attığımızda, evin göz alıcı zenginlikte eşyalarla döşeli olduğunu gördüm. Üzerine bastığımız halıdan duvarda asılı aynalara kadar her şey son derece lükstü. Bunca zenginlik, basit bir mahalle falcısının harcı değildi. Belli ki kadın iyi para kazanan bir medyumdu.

Orkun’la birlikte, koridora sıralanmış koltuklara yerleştik. İçeride bizden hariç dört kişi daha vardı. Tam karşımızda, sıkılmış bir ifadeyle oturan takım elbiseli adamı ve yanındaki orta yaşlı kadını gördüğümde, ne kadar zengin olduklarını anlamak için kadının taşıdığı mücevherlere üstünkörü bir bakış atmam yeterli oldu.

“Cebimde yüz lira var, biz burada rehin kalırız,” dedim Orkun’a.

Rahat bir tavırla, “Merak etme, öyle bir şey olmaz,” diye cevap verdi.

Çok geçmeden, koridorun sonundaki bir odanın kapısı açıldı. İçeriden hıçkırarak ağlayan bir adam çıktı, bizi karşılayan genç kadınla ayaküstü bir şeyler konuştu ve

KADAVRA MEVSİMİ

hızlı adımlarla binayı terk etti. Adamı yolcu etmesinin ardından, genç kadın bahsettiğim odaya girdi. Kısa süre sonra da geri çıkıp eliyle beni çağırdı. Olduğum yerde kalmıştım. Kapının önündeki genç kadın, bezgin bir ifadeyle tekrar gelmemi işaret edince ne yapacağımı bilmez hâlde Orkun'a baktım.

“Gitsene,” dedi Orkun. “Ben burada bekliyorum.”

İçimde bir tedirginlik vardı. Muayene olmak için doktora götürülen küçük bir çocuk gibiydim. Ürkek adımlarla yarı açık kapının önüne yürüdüm. Genç kadın, bir elini sırtıma koyup beni içeri iterken, “Saygıda kusur etme sakın,” dedi ve karanlık odaya girdiğim gibi kendine çektiği kapıyı arkamdan kapattı. Karanlığa alışmaya çalışarak etrafıma bakındım. İçerisi sabun ve gül suyu kokuyordu. Kapıdan uzaklaşıp boşluğa doğru bir adım attığımda, karanlığın içinde yükselen boğuk hırıltıyı duydum. Ani bir refleksle başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde, boşlukta yüzen bir çift gözle karşılaştım. Vücudu yoktu. Uçları sivri göz bebeklerinin böldüğü sapsarı göz bebekleri havada süzülüyor, karanlığın içinde parıldıyordu. Geriye doğru bir adım attığımda sırtım kapıya çarptı. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Odadan kaçmak için hamle yapmak üzereyken sarı gözler, ahşap zeminden çıkan tok bir sesle yere indi ve gözlerin sahibi olan kara kedi, kendince mırıldanarak uzaklaştı.

“Sen de pek ürkek bir şeymişsin.”

Kedinin yürüdüğü duvar dibinden gelen beklenmedik sesle, bir kez daha yüreğim ağzıma geldi. Gözlerim karanlığa alıştığında yerdeki büyük bir şiltenin üzerinde iki büklüm oturan yaşlı kadını hayal meyal seçebildim. Kara kedi, yaşlı kadının dizine sürtündükten sonra şiltenin boş bir köşesine kıvrıldı.

“Korkma, yanıma gel.” Kendi kendine konuşur gibi fısıldadı. “Mazur görmek lazım. Başına gelen onca şeyden sonra, böyle ürkek olmanı mazur görmek lazım.”

Gölgelerin içine doğru çekingen adımlar attım. Bu oda diğerlerine göre daha sade ve eski eşyalarla döşeliydi. Odayı kaplayan eski bir kilim, duvar diplerinde yer şilteleri, az önce kedinin üzerinden atladığı iki kapılı yüklük, perdeleri çekili bir pencere önündeki sandık ve desenlerini seçemediğim iki duvar halısı.

“Işık gözlerimi acıtıyor,” dedi. “İçerinin karanlığı ondan.”

Odanın ortasında, ne yapacağımı bilmez hâlde, ayakta dikiliyordum.

“Az yanıma gel,” dedi. “Yakınıma otur.”

Hemen yanındaki şilteye geçip dizlerimin üzerine çöktüğümde ona daha yakından baktım. Uzun, bembeyaz saçları omuzlarına dökülüyordu. Kemikli yüzü öyle kırışık ki yaşını tahmin etmeme imkân yoktu. Sol eliyle sanki bir müziğe eşlik eder gibi tempo tutarken, diğeriyile alacakaranlıkta bile parlayan mercan rengi taşlar dizili bir tespih çekiyordu.

“Geldiğini bildiydim,” dedi.

“Ben...”

Başını sağ tarafında kalan boşluğa çevirdi. “Bu men-debur söylediydi. Daha yola çıkmadan, senin gelişini görmüş.”

Elimde olmadan başımı aynı yöne çevirdiğimde, “Sen önüne bak,” diye azarladı beni. “Sağa sola çok bakınma, sen gibilerin olmadık yerlere gözünü dikmesi iyi değildir. Yeterince derdin var, bir de bunları başına sardırma.”

“Kimleri?”

KADAVRA MEVSİMİ

Dişsiz ağzıyla keh keh güldü. “Bırak, adlarını bile anma! Pek meraklısın sen. Kötü huydur bu, hele ki senin gibiler için. Buraya neden geldin, onu söyle.”

Emre’nin onaylamayan şüpheci sesi hâlâ kulaklarımdaydı. “Geldiğimi bilmişsin,” dedim. “Neden geldiğimi de bilmiyor musun?”

“Bana o hınzırın ağzıyla konuşma! Ona uyanın başı beladan kurtulmaz.”

Bu mümkün müydü? Aklımdan Emre’yi geçirdiğimi mi bilmişti? Yoksa öylesine söylediği bir sözü kendime göre mi yorumlamıştım? ‘*Ne fark eder?*’ diye düşündüm. Bu saatten sonra şüpheci davranmanın kime ne faydası olurdu?

“Ben, korkunç hayaller görüyorum,” dedim.

“Onu biliyorum, buraya neden geldin?”

“Arkadaşım, bana yardım edebileceğinizi söyledi.”

“Ne için yardım istiyorsun?”

“Bu hayallerden kurtulmak için...”

“Nihayet derdini söyledin ama gördüklerin keşke hayal olsaydı.” Sessiz bir dua mırıldandı. “Daha yakınım gel. Kokunu alacağım kadar yakına...”

Dizlerimin üstünde emekleyip iyice yaklaştım. Kemikli elleriyle başımın iki yanından yakalayıp sıkıca tuttu. Mercan taşlı tespihin taneleri omzuma döküldü. Yaşlı yüzü, kataraktla kapanmış mavi beyaz gözleri tam karşımdaydı. Beni kendine çektiğinde, buruşuk dudakları alnıma değecek kadar yakınlaştı. Kafamın içinden yükselen bir buharı ciğerlerine çekiyormuş gibi derin bir nefes aldı. Artık ben de onun kokusunu alıyordum, yaşlılık ve ölüm kokuyordu ama gariptir ki insana huzur veren bir kokuydu bu. Uzun bir yolculuğun son adımlarını çağırıyordu.

“Daha çekecek çilen var senin,” dedi.

“Anlamadım, ne demek bu?”

“Senin ahiret gözün açılmış. Bu göz kiminde biraz görür, kiminde hiç görmez. Bakmayı bilmeyene ömür boyu kapalı durur ama seninki fal taşı gibi açık. Sağa bakıyor, sola bakıyor, görmemesi gereken şeyleri görüyor. Nasıl ki azıcık ışık bile benim kör gözlerimi yakıyorsa nereye bakarsan bak, ahiret gözün de seni öyle yakıyor. Bu göz bir kere açıldı mı duayla, muskayla kapanmaz.”

“Bundan nasıl kurtulurum?”

“Üzerine musallat olmuş bir ruh var. Sen gözünü kismaya kalktıkça, o iki yanından tutup ardına kadar açıyor. Onunla işini görüp başından yollamadığın müddetçe, bu musibetten ömrünce kurtulamazsın. Zaten ömrün de pek uzun olmaz. O gözle her bakışında kendi ecelini çağırıyorsun sen.” İşaret parmağını, alnımın tam ortasına bastırdı. Beynimdeki tümörü işaret ediyormuş gibi hissedince tüylerim ürperdi. “Bu gözü çıkarmanın bir yolu yok,” diye fısıldadı. “Ahiret gözünün açık olması, Allah vergisidir. İstesen de kör edemezsin, onu hiçbir bıçak kesmez. Ancak seninle derdi olan ruhtan kurtulur, nefsine hâkim olursan elbet kapanır.”

“Nefsime hâkim olmak mı?”

“İnsanoğlu meraklıdır. Görmek ister, bilmek ister. Ama iyi şey değil, evladım. Allah, seni esirgesin. Bu yükü taşımak zordur, insana ağır gelir.”

“O zaman söyleyin, kurtulmak için ne yapmam gerektiğini söyleyin!”

“Bir şey unuttun,” dedi. “Onu hatırlamalısın.”

Yine aynı şey yaşıyordu. “Neyi unuttum? Yalvarırım, lütfen söyle! Bu ruhtan, bu dertten kurtulmam için neyi hatırlamam gerek?”

“Sorunun cevabını bilmiyorum, evladım. Kapalı kapıların arkasını göremem. Hem görsem de söylemezdim,

KADAVRA MEVSİMİ

bunu kendin hatırlamak zorundasın. Haydi, git artık. Beni yordun.”

Eliyle beni kovduğunda kalkmamak için direndim. Bu hayaletin benden ne istediğini, daha önemlisi neyi unuttuğumu bilmek istiyordum. Kayıp, unutulmuş bir şeyin yarattığı eksiklik duygusu, beni her şeyden çok rahatsız ediyordu. Beni delirtiyordu. Yaşlı kadın, belki kendini biraz daha zorlar ve bilmediğim bir şey söyler umuduyla yerimden kımıldamadım.

Şiltenin köşesine kıvrılmış olan kedi esneyerek yerinden kalktı. Bir iki adımda yanıma geldi, önce havayı şöyle bir kokladı, sonra da yerden destek aldığım elimi hafifçe yaladı. Dili elime sürtündüğünde, tenimden soğuk bir ürperti geçti. Odanın karanlığı altında ezildiğimi hissettim. İçimi daha önce hiç hissetmediğim bir sıkıntı kapladı. Yorgunluk, ağrı, mide bulantısı gibiydi fakat daha önce hiç yaşamadığım, hiç tanımadığım için adını koyamıyordum. Odanın içi çok kalabalıktı. İçeride sadece yaşlı kadın, ben ve kedi yoktuk, başkaları da vardı. Başka şeyler... Beni izliyorlardı. Gelip kokluyorlar, bana dokunuyorlardı. Öyle çoklardı ki zar zor nefes alıyordum. Bu odadan hemen çıkmam gerekiyordu.

Eliyle kediye kovarken, “Tez git artık, daha fazla oylanma,” dedi kadın.

Hiç itiraz etmeden ayağa kalkıp, kapıya doğru yürümeye başladım fakat attığım her adım, bir öncekinden daha yavaştı. Sanki zaman bükülüyor, saliseler saatlere uzarken bilinmez bir güç beni odanın ortasına geri çekiyordu. Ulaşmaya çalıştıkça kapı benden uzaklaşıyordu. Soğuk soğuk terledim. Hıncahınç bir kalabalığa karşı ilerlemek kadar yorucuydu. Duvarlar üzerime geliyordu. Boğuluyordum.

‘Diğerleri gitmemi istemiyor. Belki de yaşlı kadından birazcık sıkılmışlar, kendilerine yeni bir oyun arkadaşı arıyorlar. Onu terk etmeye niyetleri yok ama beni de bırakmak istemiyorlar. Başaramayacağım. Aralarında ezileceğim.’

“Edepsizler!” diye bağırdı kadın. “Uslu durun!” Sesi sinirli ve tehditkâr çıksa da altındaki belli belirsiz korkuyu duyabiliyordum.

‘Onu dinlemeyecekler,’ diye düşündüm. ‘Diğerlerinin yanında o kim ki? Çok kalabalıklar... Kadın, onlarla baş edebilmek için çok yaşlı.’

Fakat o anda, avuç içimde kapı kolunun soğuk metalini hissettim. Hiç düşünmeden, bir hamlede kapıyı açıp kan ter içinde koridora çıktım. Genç kadın, elinde bir kolonya şişesiyle karşımda duruyordu. Hemen kapıyı kapatıp, o an yapılacak en doğru şeymiş gibi hissederek büyük bir minnetle ellerimi uzattım. Bolca döktüğü kolonyayı yüzüme sürdüğüm sırada, “Üzerine ağırlık çöktü,” dedi kadın. “Dışarı çıkınca ferahlarsın.”

Orkun yanıma geldiğinde, birlikte dış kapıya yürüdük. Ziyaretimin faydalı olduğunu itiraf etmeliydim. Yaşlı kadının bana gösterdiği yolu takip ettiğimde, ihtiyacım olan cevaplara ulaşabileceğime inanıyordum.

Emre’den yardım istediğimde, bu fikirden hiç hoşlanmadı.

“Sadece küçük bir araştırma,” dedim. “İnternet konusunda benden daha bilgilisin.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.”

“Haydi ama! Belki bir habere falan denk gelirsin.”

KADAVRA MEVSİMİ

“Peki, neden bu cuma ona sormuyorsun?” diye çıkıştı. “Madem hayaletlerle konuşabiliyorsun, neden kim olduğunu ve senden ne istediğini kadavrana sormuyorsun?”

“Bunu denediğimi biliyorsun. Bana cevap vermiyor.”

“Ah! Başına musallat olan bir ruh var ama derdi her neyse, bunu sana söylemek istemiyor, öyle mi? Sence neden?”

“Belki çevremdeki kalabalık yüzünden, belki de başka bir nedeni vardır. Bilmiyorum, tamam mı? Bu konunun uzmanı değilim.”

“Ama ben biliyorum! Çünkü bu olanlar, özel bir yeteneğin sonuçları değil! Sen de süper kahraman değilsin! Medyumlar yerine bir beyin cerrahına görünmeliydin.”

“Dinle, haklısın! Ameliyat fikrini kafamdan atmış değilim. Dönemin bitmesine iki ay kaldı. Sadece bekliyorum. İşler kötüye giderse dönem arasını bile beklemeyebilirim ama en azından bir süreliğine, şansımı denemekle ne kaybederim?”

“Çok şey! Ama öyle olsun. Ameliyat için dönem sonunu beklemen mantıklı. Kendini iyi hissettirecekse, o güne dek bu saçmalığa katlanabilirim. Bu akşam bir göz atacağım, gazetelere yansıyan büyük bir olay olmuşsa mutlaka ortaya çıkacaktır.”

Başparmağımı havaya kaldırıp, “Yahu, sen bir tane-sin!” dedim, güldü.

Emre, araştırmasına devam ederken ben de elimdeki bilgileri gözden geçirmeliydim. Neyi unutmuş olabilirdim? Bu his, uzun bir süreden beri güçleniyordu. Çalıştığım kadavrayla alakalı gözden kaçırdığım şeyleri düşündüm. Onu gördüğüm ilk anda, bana tanıdık gelmişti. Bu bir ipucu olabilirdi. Deforme olmuş o yüzü daha önce görmüş müydüm? Eski hâlini kafamda canlandırabilseydim belki de onu tanıyacaktım. Daha önce karşıma çıkmış biri

olabilir miydi? Gerçekten tanıdığım biri? Kadavraların hazırlanması, dönem başlamadan tamamlanmıştı. Eğer onu canlıyken gördüysem ben fakülteye başlamadan önce olmalıydı. Fakat hislerim böyle söylemiyordu, sanki hayat-taki hâliyle, ilk kez yine Edirne’de karşılaşmıştım. Bu bir yanılsama, hafızamın bana oynadığı bir oyundan ibaret olabilir miydi? Belki de gördüğüm hayalleri, gerçeklerle karıştırıyordum. Fakat güzel bir kızın gülümseyen yüzü, kafama takılmıştı bir kere. Ne kadar bulanık da olsa bu hatıranın gerçekliğinden şüphe etmiyordum. Çözemediğim sır neydi? Kaçırdığım bir şey vardı, biliyordum. Unuttuğum şey, belki de buydu. Gördüğüm ama hatırlayamadığım bir şey... Kahrolası ‘şey’ işte! Adını bir koyabilsem sanki tüm bu bilmeceyi çözecektim ve garip bir şekilde tanıdık olan bu his, beni çıldırtıyordu.

Emre ve Orkun’la birlikte aynı تنها kafede toplanmıştık.

“İstediğini yaptım,” dedi Emre. “Ama kayda değer bir şey çıkmadı.”

Yüzünde bir şeyler sakladığını belli eden bir ifade vardı.

“Benden ne gizliyorsun?” diye sordum.

“Saçmalama. İnternetin porno izlemekten başka ne işe yaradığı görülmüş ki?”

Bir saat boyunca konuştuk. Farklı bir bakış açısı edinebilmek umuduyla onları zorladım.

“Onu tanıyor olmana imkân yok,” dedi Emre. “Bu mümkün değil.”

“Zaten tanıdığımı söylemiyorum. Sadece tanıdık geliyor, aynı şey değil.”

KADAVRA MEVSİMİ

“Belki de rüyanda görmüşsündür,” dedi Orkun.

“Hayır, içimdeki böyle bir his değil. Onu gerçekten gördüm. Canlı hâliyle somut olarak gördüm. Daha önce yolda karşılaştığınız birini aynı gün içinde tekrar görmenez gibi.”

“Yine başa döndük,” dedi Emre.

“Düşünün,” dedim. “Çözemediğim şey ne? Bir insan, ölmüş birini canlı hâliyle görmeyi nasıl başarabilir?”

“Tamam,” dedi Orkun. “Aklıma iki ihtimal geliyor.”

“Dinliyorum.”

“İlki şu, canlıyken çekilmiş bir fotoğrafına denk gelmiş olabilirsiniz...”

Kafamda yerine oturan taşların gürültüsü duyuluyordu. Ona diğer ihtimali sormak aklıma bile gelmedi. Bir fotoğraf... Böyle basit bir şeyi düşünemediğime inanmıyordum.

Elimi masaya vurdum. “Elbette!”

Zihnimi kaplayan sis bulutu dağılmış, genç kadının o ânâ kadar belirsizliğini koruyan yüzü, bariz bir şekilde gözlerimin önüne gelmişti. Kadavranın kime ait olduğunu ya da kimin fotoğrafını görmüş olabileceğimi bulabilmek için bir an bile düşünmeme yoktu. Bilinçaltımda bir yer, bu sorunun cevabını günler öncesinden biliyordu.

“O cesedin kime ait olduğunu biliyorum,” dedim Emre’ye. “Benden ne sakladığını da biliyorum.”

Emre’nin yüzü asıldı. “Saçma sapan sonuçlara varmadan önce dikkat et,” dedi. “Birilerinin canını yok yere yakabilirsin. Beni bu muhabbete dâhil olduğuma pişman etme.”

“Neden bahsediyorsunuz siz?” diye sordu Orkun.

“Üzerinde çalıştığım kadavra,” dedim. “Anıl’ın ablasına ait.”

Orkun ne diyeceğini bilmez hâlde bizi izlerken, “Saçmalıyorsun!” dedi Emre. “Elle tutulur hiçbir dayanağın olmadan böyle uçuk varsayımlarda bulunamazsın!”

“Başka kim olabilir? Evlerine gittiğimiz gün... Ablasının fotoğrafını gördüm! O kadavranın yüzünü daha önce gördüğümü biliyordum. Unuttuğum şey bu olmalı.”

“Hangi yüzü? Cesedin tanınmayacak hâlde olduğunu sen söyledin. Anıl’ın annesi, kızının ölüsünü kadavra olarak bağışlayacak birine mi benziyordu? Peki ya Anıl? Ablasının kadavra olarak kullanılmasına izin verir miydi sence? Hem de kendi okuduğu fakültede...”

“Kabul ediyorum, ablasının benim kadavram olduğunu kesin olarak iddia edemem. Ben üzerinde çalışmaya başlamadan önce bile tanınacak hâlde değildi ama bir şekilde, o yüzün eski hâline ait bir fotoğraf gördüğümü biliyorum. Bunu o kadavrayla karşılaştığım ilk anda hissettim. Sarı saçlar, mavi gözler, ten rengi... Bunların hepsi aynı! Kızın kendini asmış olmasıyla kadavramın boynundaki kırık, sence tesadüf mü? O kadavra, Anıl’ın ablasından başkası değil. Onu fakülteye bağışlamamış olsalar bile, masamdaki ceset pekâlâ ona ait olabilir hatta belki de benden istediği şey, bu gerçeği açığa çıkarmamdır.”

“Neler söylediğinin farkında değilsin. O ceset bir mülteciye ait.”

“Neden internette gördüklerini benden saklamak istedin o hâlde?”

“Kabul ediyorum, Anıl’ın ablasının intihar haberlerine denk geldim. Kendini astığında boynu kırılarak öldüğünden bahsediyordu. *Genç kadın, ceset, Edirne, boyun kırığı* gibi kelimeler aratınca karşıma çıkması kaçınılmazdı. Aptalca fikirlere kapılmanı istemediğim için bunu sana söylemedim. Üstelik yanık izinden hiçbir yerde bahsedilmiyordu.”

“Bahsedilmemiş olması, var olmadığı anlamına gelmez. Kadavramın Anıl’ın ablasına ait olması, tüm şüphe-

KADAVRA MEVSİMİ

lerime uyuyor. Cesedin yaşı, cinsiyeti, genel görünüşü, ölüm sebebi gibi her şey örtüşüyor. Bu durum, hayaletinin benimle iletişim kurmaya çalışmasını bile açıklıyor. Tüm bunlar bir yana, sana o kadavrayı daha önce gördüğümü söylüyorum. Bu olay, Anıl'ın evine gidip, duvardaki fotoğrafı gördüğüm zaman oldu.”

Emre, “Kendinden bu kadar eminsin yani?” diyerek yerinden kalktı. “Saçma sapan bir senaryo yazıyorsun. Anıl'ın ablasının intihar ettiğini biliyordun, evet, fotoğrafını da görmüştün. Kadavranı gördüğün anda, sana tanıdık geldiğini söylüyorsun. Bir de şöyle düşün, belki de hayal gücün, sen farkında bile olmadan bu parçaları kafanda birleştirdi. Doktor, sahte anıları ve hayalleri gerçeklerle karıştırabileceğini söylediği sırada ben de oradaydım. Bunların hepsi, beynindeki tümör yüzünden.” Yanakları sinirden kıpkırmızı kesilmiş bir hâlde Orkun'a baktı. “Tüm bu saçmalıkta senin de payın var. Umarım yaptığını beğenmişsindir,” dedi ve burnundan soluyarak çekip gitti.

Sıradaki anatomi pratiği yaklaşırken, yaşadığım gerginlik dayanılmaz boyutlara ulaştı. Bir haftayı daha hiçbir şey yapmadan geçiremezdim. Gerçeği açığa çıkarmak zorundaydım. Anahtar kelimelere Anıl'ın soyadını da eklediğimde aradığım haberleri buldum. Açtığım her yeni sayfada, çalıştığım kadavranın kimliğinden daha fazla emin oluyordum, derken haberin birinde şu cümleye denk geldim: *Genç kız, gözyaşları içinde toprağa verildi.*

Caydırıcı bir kesinlik içeriyordu. Toprağa verildi. Nokta.

Peki, gerçekten öyle mi olmuştu? Bunu öğrenmenin iki yolu vardı. İlki genç kızın mezarını açmaktı elbette, ikincisi ise çok daha kolaydı.

O mezarda gerçekte kim yatıyordu? Talihsiz bir karışıklık sonucu, toprağın altındaki ceset bir mülteciye ait olabilir miydi? Olabilirdi ya da daha kötüsü, belki de mezarın içi boştu. Her iki ihtimal de çok olasıydı. Bu meseleyi açığa çıkarmak isterken sadece kendimi düşünmüyordum. Bu durum, histoloji hocasına yaptığım şeyden farklıydı. Bunu kendim için olduğu kadar Anıl ve ailesi, hatta bana yaşattıklarına rağmen Anıl'ın ablası için de yapıyordum. Cesedinin üzerinde izinsiz çalışılması doğru değildi ve eminim gerçek ortaya çıktığında, bu yanlışın altında yatan nedenleri de öğrenecektik.

Yalnız yakaladığım bir anda, "Senden bir şey istiyorum," dedim Anıl'a.

Sesimdeki ciddiyeti fark etti. "Yapabileceğim bir şeyse neden olmasın?"

"Yarın," dedim. "Pratik öncesi, anatomi laboratuvarında buluşabilir miyiz?"

"Elbette ama neden?" diye sordu Anıl.

"Sana göstermek istediğim bir şey var ama bundan Emre'nin haberi olmamalı."

Diseksiyon salonundaki kalabalığın arasına karışıp, kadavramın olduğu masayı bulduk. İkimizi yan yana gördüğünde, Orkun'un eli ayağına dolaştı. Genelde ifadesiz olan yüzündeki şaşkınlık, aramızdaki mesafeye rağmen fark ediliyordu. Bize doğru bir adım atmak istese de vazgeçti, olduğu yerde kaldı.

KADAVRA MEVSİMİ

Zamanımız dardı. Birileri işimize karışmadan önce bu meseleyi halletmeliydim. Üstelik Anıl'a ne söylesem bir anlamı olmayacaktı. Onu olacaklara hazırlayamazdım. Bu nedenle hiçbir açıklama yapmadan, kadavranın üzerindeki örtüyü çektim ve Anıl'ı gördüğü manzarayla baş başa bıraktım. Kesip biçtiğim cesedin ablasına ait olduğunu bilemezdim elbette, yine de kendimi suçlu hissediyordum. Anıl sessizce kadavrayı inceledi, bense yüzüne bakıp düşüncelerini okumaya çalıştım.

"Anlamıyorum," dedi. "Bana göstermek istediğin şey nedir?"

İşte bundan korkuyordum. Masada yatan ceset, tanınmayacak hâldeydi.

Sözcükler ağızımdan zorlukla çıktı. "Bir daha bak," dedim. "Böyle bir şey nasıl söylenir bilmiyorum ama dikkatlice bakarsan onu tanıyabilirsin. Yüzünün hâline, vücudundaki kesiklere rağmen, sana böylesine yakın birini tanıyacağından eminim."

"Kimi tanıyacağım?" Sesi, gerçeği kabullenmek istemediğini belli eder gibi titremeye başladı. Gözleri, bir süreliğine kadavranın üzerinde gezindi ve sonra irileşerek donup kaldı. Başını kaldırıp, yüzünde şok olmuş bir ifadeyle bana baktı. Ağlamak üzereydi. Elleri titriyordu. Yanakları, ateşi çıkmış gibi kızıla bürünmüştü.

"Ablam..." dedi.

Derin bir nefes aldım. Ok yaydan çıkmıştı artık. Yaptığım plan ancak buraya kadardı. Bundan sonra olacakları ben de kestiremiyordum.

"Evet," dedim.

Ne diyeceğini ne yapacağını bilmiyormuş gibi öylece durup masadaki cesedi seyretti.

"Yoksa sen... bu kadavranın... benim ablam olduğun mu ima ediyorsun?"

“Gerçek de bu değil mi? Onu evinizdeki fotoğraftan tanıdım. Anıl, sana bunu yaşattığım için çok üzgünüm ama bilmen gerektiğini düşündüm.”

Tek kelime etmeden elinin tersiyle gözlerindeki yaşları sildi. Sonra aynı elini yumruk yaptı ve çenemin sol yanına indirdi. Darbenin etkisiyle savrulup düştüm.

Yerden kalkmama fırsat vermeden üzerime atıldı. “Orospu çocuğu, seni manyak piç!” diye bağırdı. Sinir-den delirmişti. Yeni bir yumruk için kendimi hazırlamıştım ki biri kolundan tutup ona engel oldu. Emre’ydi. Neler olup bittiğinden şüphelenip yanımıza gelmiş olmalıydı. Birkaç kişinin yardımıyla Anıl’ı dışarı sürüklediği sırada, geride kalanlar etrafıma toplandı. Herkes nasıl olduğumdan çok, neden kavga ettiğimizle ilgileniyordu. Yediğim yumruk sonrası afallamış hâlde etrafıma bakılırken, Orkun insanları uzaklaştırıp beni ayağa kaldırdı.

Hengâmeden uzaklaşmak için bahçeye çıktığımızda, Emre’yle Anıl’ın da orada olduğunu gördüm. Emre, göz yaşları içindeki Anıl’ı sakinleştirmeye çalışıyordu. Beni gördüler. Emre, üzerime yürüyen Anıl’a güçlükle engel olurken, “Git buradan!” diye bağırdı.

Sesim titreyerek, “Bunu yapmak zorundaydım,” dedim Anıl’a. “Gerçeği ortaya çıkarmaya mecburdum. Böyle bir şeyi bilmek istemez miydin?”

“Hangi gerçekten bahsediyorsun?” diye bağırdı Anıl. “Hâlâ o kadavranın benim ablam olduğunu mu zannediyorsun? Bunu duymayı bile hak etmiyorsun ama yine de söyleyeyim. Ablama adli tıp kurumunda otopsi yapıldı. Onu teslim aldığımızda, senin masandaki cesetten bile kötü durumdaydı. Onu... O hâliyle yıkadık, kefenledik ve gömdük. Otopsi izleri, ölümünden sonra iyileşmeyeceğine göre, o ceset ablama ait olamaz. Bunu anlıyor musun? Seni ruh hastası! O kadavra, benim ablam değil!”

KADAVRA MEVSİMİ

Ne diyeceğimi bilemedim.

“Derse gidelim,” diye kolumdan çekti Orkun.
“Olan oldu artık.”

Salona döndüğümüzde, asistanlar, disiplin işlemleri başlatmak için olanları anlatmamı istedi. Onlardan bu olayı görmezden gelmelerini rica ettim. Başta itiraz ettiler ama beni disipline verseler de ağızımdan kimsenin adının çıkmayacağını söylediğimde ikna oldular.

Kadavranın başına geçip bir saate yakın çalıştım. Kahrolası cesette, benimle dalga geçercesine en ufak bir kıpırtı yoktu. Anıl’la yaşananlara üzüldüğüm kadar kendim için de üzüliyordum. Tüm çabalarım sonucunda, en yakın iki arkadaşımı kendimden nefret ettirmek dışında bir şey başaramamıştım. Bundan sonra ne yapacağımı, kadavramın kim olduğunu, nasıl öldüğünü ve benden ne istediğini, hiçbir şeyi bilmiyordum. Bu sorulara hâlâ cevap bulmak zorundaydım. Bunları düşündüğüm sırada, elimdeki neşteri tekrar tekrar kadavranın kalbine sapladığımı fark ettim. Rıfat Hoca’nın sözlerini hatırlayıp panikle etrafıma bakındım. Yaptığım şeyi gören bir asistan olsaydı fakülteden atılmam işten bile değildi.

Kafamdaki tüm soruların yerini çok daha büyük bir soru aldı:

‘Tüm bu olanların bir anlamı var mıydı, yoksa sadece deliriyor muydum?’

Cevap olarak, masada yatan cesedin yüzüne o tanıdık, uğursuz sırıtış yerleşti. Ağız iki yana genişledi, dili dışarı sarktı. Gözleri benimle dalga geçer gibi sağa sola devriliyordu.

Çenesini yakaladım. Birilerinin dikkatini çekmek umurumda bile değildi. “Kimsin lan sen?” dedim. “Ne istiyorsun benden?” Derisi yüzülmüş çeneyi, ellerimin

altında ufalamak ister gibi var gücümle sıkıyordum. “Konuşsana orospu! Kimsin sen? Ne istiyorsun benden?”

“Seni öldüreceğiiim.”

Ağzını zorlukla açıp kapatıyordu, fakat ona dokunmaya devam ettiğim sürece güçleneceğini biliyordum. Belki de birazdan yerinden doğrulacak, çenesini kavradığım bileğimi tutup ince bir dal gibi kıracaktı. İstedğim cevapları bana asla vermeyecekti. Aramızdaki iletişimden doğan gücü, yalnızca bana zarar vermek için kullanacaktı. Bunu hissedebiliyordum. Ona dokunduğum zaman ortaya çıkan enerji, doğası bozuk bir kısa devreyi andırıyordu. Üzerinde kontrol sahibi olmayı başaramıyordum.

İşler daha tehlikeli bir boyuta varmadan elimi üzerinden çektim.

Gıcırtilı, tiz sesli bir kahkaha attı ve bağırmaya başladı.

“Seni öldüreceğim! Seni öldüreceğim! Seni küçük piç kurusu! Beni çağırmaya devam edersen seni öldüreceğim!”

Arkama bile bakmadan anatomi salonunu terk ettim. Dersin bitmesine daha bir saat vardı ama yokluğumun fark edilme ihtimali umurumda bile değildi. Kimle konuşmam gerektiğini biliyordum. Gerçeklerle yüzleşme vakti gelmişti. En nihayetinde, yaşadığım gün daha ne kadar kötüye gidebilirdi ki? Salondan çıktığım gibi beyin cerrahisi servisine gittim.

Kafam karmakarışık, bebeğim!

Histoloji hocasının ölümüne dair hissettiğim suçluluk duygusundan bile kurtulamamışken şimdi de Anıl’ı

KADAVRA MEVSİMİ

yaralamıştım. Peki, hocanın ölümü gerçekten benim yüzünden mi olmuştu? Elimde rüyalar ve hayallerden başka ne kanıtım vardı ki? Benzer hislerle çalıştığım kadavranın Anıl'ın ablasına ait olduğuna inanmış, o cesedin bir fotoğrafını daha önce gördüğüme dair en ufak bir şüphe duymamıştım. Sonuç ortadaydı. Emre haklıydı. Belki de her şey, beynimdeki hastalığın bana oynadığı çirkin bir oyundan ibaretti. Yakalandığı ağın içinde çırpınan zavallı bir böcek gibiydim. Gerçeği göremiyor, tehlikenin bileklerime dolanmış yapışkan iplikler olduğunu zannediyordum. Oysa asıl tehlike, bir köşede sessizce yorulmamı bekleyen örümcekti.

Beyin cerrahıyla yaptığım görüşmeyi sakın kafayla düşünmem gerekiyordu. Bana, duymaktan korktuğum her şeyi söylemişti.

Yurda döndüğümde, Emre bilgisayarıyla uğraşıyordu. Beni gördüğünde, iyi ya da kötü bir tepki vermedi. Odaya göz attığımda, yeniden büyük bir utanç duymama neden olan manzarayı gördüm. Anıl'ın yatağı ve dolabı boştu.

“Anıl oda mı değiştirdi?” diye sordum.

Emre yüzüme bile bakmadı. “Hayır, yurttan ayrılıp evine döndü.”

Üzerimi değiştirip bir süre oyalandım. Anıl'ın geride bıraktığı çarşafları sökülmüş yatak, sona eren arkadaşlığımızın cesedi gibiydi, göz tırmalıyordu.

“Bir şey söylemeyecek misin?”

“Hayır. Ben diyeceğimi demiştim ama sen gidip o deliyi dinledin,” dedi Emre.

“Orkun'un suçu yok. Anıl'la konuşmak onun fikri değildi.”

“Ben biraz olsun mantıklı davranman için uğraşırken, tüm bu saçmalıkları körükleyen oydu. Medyumlar,

hayaletler, ruhlar âlemi falan... Kendini bunlara kaptırmaman için seni uyarmıştım." Sesi yükseliyordu.

"Bağırmana gerek yok," dedim. "Kendimi yeterince kötü hissediyorum."

"Hissetmelisin! Tanımadığın birine, anlamsız bir mesaj iletmekle aynı şey değil bu."

"Gerçekten üzgünüm ama neler yaşadığımı biliyorsun!"

"Umurumda değil! Ne gördüğün hayaller ne de beynindeki tümör, hiçbir şey Anıl'a yaptığını mazur göstermez! O senin arkadaşındı! Üstelik bunu benden gizleyerek bu konuda ne düşündüğümü, ne tepki vereceğimi bildiğin hâlde yaptın!"

"Olanları Anıl'a açıklayabildin mi?"

"Ah! Elbette!" dedi Emre. "Ona senin her geçen gün biraz daha delirdiğini, artık hayallerle gerçekleri birbirinden ayıramadığını söyledim."

Ertesi hafta, Kenan Hoca'dan, beni odasına beklediğini bildiren bir mesaj aldım. Sanırım, diseksiyon salonundaki kavgadan haberi olmuştu. Aklıma başka bir neden gelmiyordu fakat odasına girdiğimde, yüzünde sert bir ifade olmadığını görünce rahatladım.

"Uzun zamandır uğramıyorsun," dedi. "Arada bir gelmeni söylemiştim."

"Hocam, bu aralar kafam çok doluydu, kusura bakmayın." Beni zorda bırakacak sorular sorması hâlinde, olası bahanelere zemin hazırlıyordum.

"Beyninde buldukları kitleden bahsediyorsun sanırım?"

"Haberiniz var mıydı?"

KADAVRA MEVSİMİ

“Haberler fakültede hızlı yayılır,” dedi Kenan Hoca. “Duyunca aramayı düşünmüştüm ama yüz yüze konuşmanın daha doğru olacağına karar verdim. Nasıl hissediyorsun?”

“İyiym. Çeviri işlerini bıraktım. Kendime dikkat ediyorum. Dönem arasında ameliyat olmayı düşünüyorum.”

“Riskli bir tümör olmadığını duymuştum. Neden acele ediyorsun?”

“Baş ağrısı, baş dönmesi gibi şikâyetlerim oluyor.”

“Başka bir sıkıntın yok, değil mi? Bu sıralar, anatomi pratiklerini yarıda bırakıyormuşsun. Asistanlar biraz garip davrandığını söyledi.”

Tehlikeli sularda yüzmeye başlamıştık. Karşımdaki kişi iyi niyetli ve samimi biri olsa da sonuçta bir hocaydı. *‘Ona pratik saatlerinde kadavralarla konuştuğumu söylesem acaba tepkisi ne olur?’* diye düşünmeden edemedim.

“Uzun süre ayakta kaldığımda, kendimi kötü hissetmeye başlıyorum. Bayıldığım gün siz de oradaydınız. Aynı şeyi tekrar yaşamamak için bazen pratikleri tamamlayamadan dersten çıktığım oluyor. Ameliyattan sonra şikâyetlerimin düzeleceğini umuyorum. Bu dönem için bana anlayış gösterirseniz çok mutlu olurum.”

“Endişen olmasın. Sağlık sorunları olan bir öğrenciyi mağdur etmeyiz. İyi olup olmadığını bilmek istedim, hepsi bu. Sakın unutma, her konuda benden yardım isteyebilirsin.”

“Hocam, aslında kafama takılan bir konu var.”

“Dinliyorum.”

Bu konuya girmekle hata yapıyor olabilirdim ama şansımı denemek zorundaydım.

“Üzerinde çalıştığım kadavra...” dedim. “İçimde garip bir his var. Onu bir yerlerden tanıyormuşum gibi... Acaba cesedin kime ait olduğunu öğrenme imkânım var mı?”

“Ne yazık ki, hayır. Kadavraların kimliğini öğrencilerle paylaşmamız fakülte kurallarına aykırı ama bu önemli değil. Sizin için hazırladığımız kadavraların her biri mültecilere ait. Yani sana kadavranın kime ait olduğunu söylesem bile başımızın ağrıyacağını sanmam. Asıl mesele şu, geçmişte tanıdığın tek bir Suriyeli kadın var mı?”

“Hayır, yok.”

“Öyleyse onu nereden tanıyor olabilirsin?”

“Bilmiyorum, ben de bunu öğrenmek istemiştim.”

“Sana söyleyeyim. Her hafta gördüğün bir ceset, bir süre sonra sana tanıdık gelmeye başlayabilir. Bu hissin seni yanıltmasına izin verme. O kadavrayı sadece bir eğitim aracı olarak görmelisin. Onu bir birey olarak düşünmek, senin psikolojini zayıflatır. Sizden kadavraların gerçek kimliklerini saklamamızın asıl nedeni de bu. O kadavrayı tanıyor olman imkânsız. En uçuk ihtimalle, haberlerde resmini falan görmüşsündür.”

“Haklısınız hocam.”

“Bu konuyu kafanda büyütme. Üzerinde düşündükçe daha çok etkilenirsin.”

Gerçek meseleyi bilmediği için böyle düşünmesi normaldi. Ona ahiret gözünden, ruhlarla iletişim kurmaktan falan bahsedemeyeceğim için sözlerini onaylamakla yetindim.

Çekmecesinden bir zarf çıkardı. “Bunu senin için ayırmıştım,” dedi. “Uğramanı bekliyordum, uzun süre gelmeyince çekmecedeki kaldı.”

Demek ki son görüşmemizden sonra beni unutmamıştı. Aklıma, bir buçuk aydır beni aramayıp nasıl olduğumu bile merak etmeyen annem gelince gözlerim doldu.

Yanıma gelen Kenan Hoca, “Ne oldu?” diye sordu. “Bunun büyütülecek bir mesele olmadığını söylemiştim.

KADAVRA MEVSİMİ

Senin gibi başarılı öğrencilere destek olmak, bana mutluluk verir.” Ağlamak üzere olduğumu fark edince beni omuzlarımdan tuttu. “Zor günler geçirdiğini tahmin edebiliyorum,” dedi. “Ama yalnız değilsin, biz yanındayız. Sadece biraz güçlü olman gerek.”

Aklımdan ona her şeyi anlatmak geçiyor olsa da buna cesaret edemedim. Verdiği parayı almadım, ihtiyacım yoktu. Benden yanına daha sık uğrayacağıma dair söz vermemi istedi. Bu teklifini seve seve kabul ettim. Etrafımda beni umursayan pek kimse kalmamıştı. Benim için Kenan Hoca’nın varlığı, kendisinin bile farkında olmadığı kadar değerliydi.

Sonraki birkaç gün oldukça sıradan geçti.

İçimde biriken yakıcı öfke, patlamak için uzun süredir bahane arıyordu. Emre’nin bana kızgın ya da küs olmasını kabul edebilirdim ama umursamaz tavrı sinir bozucuydu.

Odada yalnız bulduğum bir akşam, “Meşhur dostluğunu görmüş olduk,” dedim. “Tek bir hatamla benden bu kadar mı nefret ettin?”

Elindeki ders notlarını kenara bıraktı. “Senden nefret ettiğim falan yok. Sadece biraz tek başına kalıp olan biteni gözden geçirmenin sana faydası olur, diye düşündüm.”

“Boş konuşuyorsun.”

“İşte bu!” diye patladı. “Sana ne söylesem bir kulağından girip diğerinden çıkıyor. Umurunda değil! Tek derdim senin iyiliğin olduğu hâlde, beni dinlemiyorsun!”

Sözlerimle onu tuzağa çektiğimi biliyordum fakat elimde değildi. Bu kişi en yakın dostum olsa bile, birilerine

bağırarak istiyordum. Aylardır zihnimde büyüttüğüm delilik, sonunda meyvelerini veriyordu.

“Tamam, dinliyorum,” dedim. “Bana ne yapmam gerektiğini söyle.”

“Dönem sonu ameliyat olacağın masalını anlatıp duruyorsun, ameliyat için gün aldın mı? Medyumlardan fırsat bulup bir beyin cerrahıyla konuştun mu?”

Tam isabet! Kafamın içinde bir yay kırıldı sanki... Bir kahkaha attım.

“Yüzde yirmi,” dedim.

“Anlamadım?”

“Evet, konuştum! Ve adam bana böyle söyledi. Yüzde yirmi!”

“Ne demek şimdi bu?”

“Ameliyat sırasında masada kalma ihtimalim. Dahasını duymak ister misin? *Felç olma, kör olma ihtimalini saymıyorum bile*, dedi. Bana bunu neden yapmak istediğimi sordu. İyi huylu bir tümör için kendimi neden böyle bir tehlikeye attığımı... Ona hayaletlerle konuştuğumu söyleyemedim. Kafayı yediğimi, delirdiğimi söyleyemedim. Tek diyebildiğim, ‘*Yine de ameliyat olmak istiyorum*,’ oldu. Evet, siktiğimin ameliyatı için gün bile aldım!”

“Bana bunları anlatmadın.”

“Şimdi anlattım işte! Rahatladın mı? Emre, ben korkuyorum. En başından beri bundan korkuyordum. Ameliyat olma fikri, beni o sürtüğün cesedinden bile daha fazla korkutuyor. Ya ölürsem diye korkuyorum. Ya sakat kalırsam? Sence ben medyumlara çok mu meraklıyım? Ben sadece... Bu saçmalıktan bir şekilde kurtulabilirim... Belki o zaman ameliyat olmama gerek kalmaz diye düşündüm. Bu hayalet hikâyesine bu yüzden inanmak istedim. Ama ne yaparsam yapayım... Köşeye sıkışıyorum... Sanki adım adım kendi ecelime itiliyorum...

KADAVRA MEVSİMİ

Allah belasını versin! Ölmek ya da delirmek arasında bir tercih yapmak zorundayım, öyle mi?"

Gözüm dönmüştü. İçimden duvarları yumruklamak, bir şeyleri kırıp parçalamak geliyordu. Birilerinin canını yakmak istiyordum.

"Anıl bana birlikte eve çıkmayı teklif etti," dedi Emre.

Ve aradığım hedefi bulmuştum. Ayağımın tabanıyla, Anıl'ın boş yatağına vurmaya başladım. "SİKTİR GİT, ÖYLEYSE!" diye bağırdım. "DUYDUN MU BENİ?" Savurduğum her tekmeyle, boş ranza titreyip sarsılıyordu.

"SİK..." Bir tekme. "TİR..." Bir tekme. "GİT!" Bir tekme daha.

"Ona en yakın dostumu tek başına bırakmayacağımı söyledim."

Bir ayağım, hâlâ Anıl'ın boş yatağındayken dönüp Emre'ye baktım. Yüzümdeki ifadeyi gördüğünde, "Ne sanmıştın ki?" diye sordu. "Seni bu hâlde bırakıp gideceğimi mi?"

"Sadece bir an için umutlanmıştım," diyerek sııttım. "Medyumun dediğine göre yanımda sen olduğun sürece başım beladan kurtulmayacakmış."

Emre, "O yaşlı cadıya söyle, bunu bilmek için falcı olmaya gerek yok," dedi ve bir kahkaha attı. Ben de ona katıldığımda ikimiz de çılgınlar gibi gülmeye başladık.

İkinci vizeler geride kaldığında ne kadar yorulmuş olsam da üç haftaya yakın süre boyunca kayda değer bir olay yaşanmamıştı ve ben bu durumdan son derece memnundum.

Telefonumun ekranında kayıtlı olmayan bir numara göründü. Bir süredir her teklifi geri çevirdiğim için arayanların sıklığı azalmış olsa da tamamen kesilmemişti. Arayan kişi, psikiyatri bölümünden bir hocaydı. Ona bu işleri bıraktığımı söylesem de karşılıklı görüşmek için beni yanına çağırınca, fakültenin hocalarından biri olduğu için hayır diyemedim.

Odasındaki manzara beni hazırlıksız yakalamıştı. Diğer doktor odalarına hiç benzemiyordu. Bir kitaplık, duvarda asılı diplomalar ve çeşitli sertifikalar haricinde, içinde tropik balıkların yüzdüğü bir akvaryum, Dali reproduksiyonu tablolar, pastel renklerde perde ve eşyalar... Bir muayene odasından çok, lüks bir ofisi andırıyordu.

“Hoş geldin,” dedi kadın. “Tekrar tanışalım. Ben, Doçent Doktor Leyla Önsay.”

Elini sıkarken kendimi tanıttım. Masanın ardındaki kadın, oldukça şık ve güzeldi.

“Her psikiyatri hocasının ofisi böyle midir?” diye sordum.

“Tabii ki hayır,” diyerek gülümsedi. “Fakültemiz o kadar zengin değil.”

Koltuklardan birine yerleştim. İnsan bu koltukta otururken saatlerce dert anlatabilirdi.

“Hocam, telefonda söylemiştim. Sağlık sorunları nedeniyle çeviri yapmayı bıraktım.”

“Ne tür sorunlar?” diye sordu.

“Beynimde bir tümör var.”

“Bu durum, çeviri yapmana neden engel oluyor?”

Israr edip kişisel sorular sorması hoşuma gitmemişti.

“Engel oluyor diyemem, sadece artık saatlerce masa başında oturmak istemiyorum. Umarım bunu anlayışla karşılırsınız.”

KADAVRA MEVSİMİ

“Senden çevirmeni istediğim şey, iki sayfalık bir mektup,” dedi. “Sadece birkaç dakikanı alır. Rica etsem, benim için bu kadarcık zaman ayıramaz mısın?”

Mektuba baktım. Resmi bir dille yazılmış olsa da beş dakikalık işi vardı. *Neden olmasın*, diye düşündüm. Bir psikiyatri hocasına yardımcı olmaktan zarar gelmezdi.

Bu işi karşılıksız yapmak şartıyla teklifini kabul ettim. Yarım saat boyunca havadan sudan bahsettik. Neden psikiyatrist olduğuna şüphe yoktu, karşısındayken insanın çenesi açılıyordu. Bu özelliğiyle bana Emre’yi anımsatmıştı.

Aynı akşam, çeviriyi mail adresine gönderdim. İş teslim ettiğimi haber vermek için telefon açtığımda, bana teşekkür mahiyetinde bir yemek ısmarlamak istediğini ve hayır cevabını asla kabul etmeyeceğini söyledi.

Ertesi gün, psikiyatri hocasıyla birlikte fakültenin teras katındaki lokantaya çıktık.

Yemek sonrası kahve eşliğinde koyu bir sohbete daldık ve koca bir saatin nasıl geçtiğini hiç anlamadım. Garsonun hesabı getirmesini beklerken, “Seninle konuşmak gerçekten keyifliydi,” dedi Leyla Hoca. Keşke seni biraz tanımama izin verseydin.”

“Nasıl, hocam?” diye sordum. “Ne demek istediniz?”

“Benimle konuşurken sürekli bir savunma hâlindeydin. Ne zaman kişisel bir soru sorsam konuyu değiştirdin. Sanki bir şeyler saklıyorsun ve bu her neyse, seni ölesiye korkutuyor. Kimseye anlatamadığın dertlerin olduğuna inanıyorum, oysa ben hepsini uzun uzun dinlemek isterdim. Buna profesyonel bir merak diyebilirsin. Seni ilk

gördüğüm anda, içimden bir ses, sana yardım etmem gerektiğini söyledi. Tekrar sohbet etmemizi çok isterim ama bu kez bana karşı dürüst olup içinden geçenleri söylemen şartıyla. Ne dersin, sence bunu yapabilir miydin? Ya da bunu ister miydin?”

Beklenmedik sözleri karşısında gerildim. Tepkimi fark ettiğinde soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı. Yaptığı teklif, kulağa ne kadar cazip gelse de içi yılan dolu bir sepetin kapağını açmaya benziyordu. Bunu sadece bir göz atmak için yapacak olsanız bile zehirli bir yılanın sizi sokmak için hazır bekleyip beklemediğini bilemezsiniz.

“Bunu düşünmem gerek. Şimdilik bir şey söyleyemem. Yine de teşekkür ederim,” dedim ve kaçarcasına uzaklaştım.

Sözleri canımı sıkıyordu. Dışarıdan bakıldığında psikiyatrik desteğe muhtaç olduğum bu kadar mı belliydi? Oysa onunla konuşurken gayet normal davrandığımı sanıyordum.

‘Bir de ona hikâyemi anlatsam acaba hakkımda ne düşünürdü?’

Al işte! Öğleden sonraki derslere girmek için hiç hevesim kalmamıştı.

Yoklama listesine benim yerime imza atması için Orkun’u aramak istediğimde telefonumun karanlık ekranıyla karşılaştım. Miadını çoktan doldurmuş alet, sürekli kapanıp duruyordu. Ağız dolusu küfrederken, çarşıya gidip yeni bir telefon almaya karar verdim. Hem böylesi daha iyiydi. Emre yanımda olsa doğrusunu seçmem için başımın etini yerdı. Oysa ben ilk gözüme kestirdiğimi alıp dönmek niyetindeydim.

O saatlerde çarşıya giden kimse olmadığı için minibus boştu. Elbette bu duruma iyice bastıran kışın da etki-

KADAVRA MEVSİMİ

si büyüktü. Kimse mecbur olmadıkça dışarı çıkmıyordu. Arka koltuklardan birine yerleşip dışarı baktım. Soğuk hava yüzünden camlar buharla kaplıydı. Ceketimin koluyla camdaki buharı silerken içime kötü bir his doğdu. Tatsız bir anı, yüzeye çıkmak için uğraşıyormuş gibi... Zor duyulan uğursuz bir fısıltıyı dinlemeye benziyordu.

‘Son durağın neresi olduğunun önemi yok,’ diyordu. *‘Önemli olan soru şu...’*

O anda minibüsten inmek istedim. Son derece şiddetli bir dürtüydü. Ama son günlerde, nihayet hayaller ve rüyalarından uzak, akıl ve mantığın hüküm sürdüğü bir dünyada yaşıyordum. Ve bu dünyada, gideceğin durağa varmadıysan minibüsten inmezdin. Üstelik hâlâ psikiyatri hocasıyla yaptığım görüşmenin etkisindeydim. Sözleri gururumu incitmişti. Çocukça bir inatla henüz içimdeki anlamsız hisleri dinleyecek kadar delirmediğimi, kendime kanıtlamak istiyordum.

Minibüs şoförü, benden başka gelen olmayacağına kanaat getirip hareket etti. Kampüsün sınırlarından çıkana kadar kırağı yüzünden bembeyaz kesilmiş ağaçları seyrettim. İnsana tüm endişelerini unutturan huzur dolu bir manzaraydı.

Trafik boştu. Hafif buzlanmış yollara rağmen hızlı ilerliyorduk. Yolu yarıladığımız sırada, ilerideki yeşil ışığın kırmızıya döndüğünü gören şoför küfrederek frene bastı. Biraz kayarak da olsa trafik lambasının yanında durduk.

Tüylerim ürperiyordu. Bir şeylerin yaklaştığını hissediyordum. Beni beklediğini bildiğim bir şeyin... Gerçeğin farkına vardığım anda kalp atışlarım hızlandı. Onca zaman sonra bile kamyon lastiklerinden kalan fren izlerinin belli belirsiz görülebildiği asfalt yola baktığımda, korkunç kazanın tüm ayrıntıları kafamda canlanmaya başladı.

Kadın araban iniyor... Yolun ortasına doğru koşuyor... Kamyon ona çarpıyor... Kamyon onu eziyor... Kamyon onu paramparça ediyor...

Sağ tarafımdan bir el uzandı, cama yaslandı ve saydam yüzeyde kanlı izler bıraktı. Bakışlarımı camdaki yansımaya çevirdim. Histoloji hocası, yanımdaki koltukta oturuyordu.

Kırık çenesi sola doğru çarpılıp ezilmişti. Yüzünün o tarafı berbat bir hâldeydi. Derisi sıyrılıp gitmiş, altındaki kaslar ve kemikler ortaya çıkmıştı. Üzeri saçla kaplı büyük bir parça kafa derisi, kafatasından ayrılmış, sol kulağının arkasında gevşekçe sallanıyordu.

"Beni sen öldürdün."

Sesi çatallıydı, gırtlığı toprakla doluymuş gibi. Acı çeken birinin inlemesini andırıyordu. Konuşmaya çalışırken ağzını açıp kapattıkça kırık dişleri yanaklarına gömülüyordu. Gözlerimin önüne, zavallı kadının ilk ders-ten aklımda kalan görüntüsü geldi.

"Beni sen öldürdün. Sen öldürdün. Sen! Sen! Sen!"

"Böyle olmasını istememiştim."

"Kes palavrayı! Bunun olacağını biliyordun. Kendi kışını kurtarmak için ölümüne sebep olurken bir an bile tereddüt etmedin."

Gözlerimi kapattım. Kendime, "Bu gerçek değil," diye fısıldadım. "Hepsi bir hayal, beynimin bana oynadığı bir oyun. Bu gerçek olamaz."

"Hiç vicdan azabı duymadın. Bunu hak ettiğimi düşündün. Eli kalem tutmayı bile beceremeyen bir aptalı dersimden bıraktığım için ölmeyi hak ettim, öyle mi? Bir kamyonun altında ezilmeyi... Söyle! Bunu hak ettim mi?"

Açılması için zorlanan bir kapıya arkasından destek olur gibi gözlerimi daha sıkı yumdum. Bedeninden yayılan kan ve yanık kokusu midemi bulandırıyor.

KADAVRA MEVSİMİ

Kanla kaplı eli saçlarımı kavrayıp başımı geriye doğru çekti.

“Gözlerini aç. Yoksa beni görmek istemiyor musun?”

“Tanrım, bitsin artık ne olur! Ne olur bitsin!”

“Gözlerini aç ve eserini gör!”

Dişlerimi sıktım. Kapalı gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

“Ben, sebep olduğum ölümün suçluluk duygusunu yıllarca taşıdım. Sen benim ölümümün ardından neler hissettin? Seni bencil piç! Bunu umursamadın bile. Benim sonum bir kamyonun altında ezilmek oldu. Peki, ya sen? Sen nasıl bir sonu hak ediyorsun? Sen nasıl bir ölümü hak ediyorsun?”

Minibüs boğuk bir gürültüyle harekete geçti. Ondan kurtulmak üzere olduğumu hissetmiş gibi saçlarımı tutan eli daha güçlü kasıldı. Birkaç saç telim yerinden koptuğunda acıyla inledim. Başımı kendine çevirdi. Bana yaklaştığını biliyordum. Biraz olsun kımıldasam, yırtık dudakları yüzüme degecekti. Kırık çenesi genişçe açılırken çirkin bir çatırtı duyuldu. Eğrilip bükülmüş dişleri tenime sürtündü. Ağzını yanağıma bastırdı. Çenesi beni ısırarak için kapandığı sırada çığlık attım.

Şoför, hızını almamış minibüsü yeni bir frenle durdurdu.

“İnecek misin kardeş?”

Gözlerimi açtım. Yanım boştu.

“Hayır, devam edin. Çarşıya kadar gideceğim.”

“Sen iyi misin? Bir şeyin yok ya?”

“Uyuyakalmışım, aniden irkildim. Kusura bakmayın.”

“Estağfurullah kardeş. Demin aynadan gördüm, yüzün bir garip olmuştu. Ne yalan söyleyeyim, beni de ürküttün. Neyse sen iyi ol, gerisi mühim değil.”

Minibüs tekrar harekete geçtiğinde etrafıma bakındım. Cam yüzeyindeki, yan koltuktaki kan lekeleri, sanki hareket eden aracın rüzgârıyla birlikte uçup gidiyordu. Tıpkı acil servisten yurda koştuğum sırada ayakkabılarımdan silinen kan izleri gibi...

Sadece birkaç günlüğüne huzur bulduğumda boş hayallere kapılmıştım. O kadavradan ne kadar uzak olursam olayım, bu lanet peşimi bırakmayacaktı. İçimden bir ses, ameliyat olmanın bile yaşadıklarımın son vermeyeceğini söylüyordu. O anda falcı kadına tüm kalbimle inanıyordum. Tüm bunlar, bir tümör yüzünden gördüğüm hayaller olamazdı. Bu işten kurtulmanın sadece tek bir yolu vardı: O kadavranın kime ait olduğunu ve benden ne istediğini ortaya çıkarmak zorundaydım.

‘Peki ya bunu başaramazsam?’ diye düşündüm. ‘Ya ömür boyu bu lanetle yaşamaya mecbur kalırsam? O zaman ne yapacağım? Nereye kaçacağım?’

Nasıl gözlerim ıslanmıştı bir kere. Kan izlerinin kayboluşunu seyrederken sessizce ağlamaya devam ettim. Çarşıya indiğimde ilk gördüğüm dükkâna girip satıcının önerdiği ilk telefonu aldım. Yurda taksiyle döndüm. Trafik ışıklarına takılmadık.

Akşam olduğunda yurt odasında toplanmıştık. İyice soğuyan havalar yüzünden, 28 numaralı oda vakit geçirmek için en ideal yerdı.

“Bilin bakalım, bugün kimi gördüm?” dedim ve gün içinde olanları anlattım.

KADAVRA MEVSİMİ

“Bunların, beynindeki tümörden kaynaklanan sanrılar olduğunu unutmayıp, gerçek dünyadan kopmadığın sürece sorun yok,” dedi Emre.

“İçimdeki bu histen kurtulamıyorum. Sanki tüm bu yaşananlar bir şekilde elimin altındaki kadavraya bağlanıyor. Onun kim olduğunu ve benden ne istediğini öğrenebilirim tüm bu kâbusun sona ereceği düşüncesi aklımdan çıkmıyor.”

“Bu hissi kendi kendine yaratıyorsun.”

“Peki ya sen? Hani bilinmeyenleri öğrenmek senin en büyük keyfindi? Hani araştırmacı bir ruha sahiptin? Yaşanan bunca şeyden sonra o kadavranın kimliğini biraz olsun sen de merak etmiyor musun?”

“Hayır,” dedi Emre. “Çünkü o cesedin sıradan bir mülteciye ait olduğundan eminim. Kenan Hoca doğru söylemiş, o kadavrayı tanıyor olman imkânsız. Yaşadığın sıkıntıların ardından kendine bir gizem yarattın. Hayali bir çıkış kapısı. Her şeyin o kadavra yüzünden olduğunu düşünüyorsun. Kim olduğunu öğrendiğinde hayatının yoluna gireceğine inanıyorsun. Sanki beynindeki tümör bile kendiliğinden yok olacak ama bu bir yalan. O kadavranın kimliğini öğrenmek sana hiçbir şey kazandırmayacak çünkü o cesedin kime ait olduğunun bir önemi yok. Bunu kabul et artık.”

Kolay ikna olmayacaktı.

“Varsın öyle olsun!” dedim. “Şunun şurasında, ameliyat olmama bir ay falan kaldı. O kadavranın kime ait olduğunu öğrenmeden ölürsem bilin ki gözüm açık gideceğim.”

Emre ve Orkun’dan itiraz sesleri yükselirken ikisini de susturdum.

“Keşke...” dedim. “Keşke bana bu konuda yardım edecek arkadaşlarım olsaydı...”

“Ah, hadi ama!” dedi Emre. “Bize duygu sömürüsü yapma!”

Orkun’un sorun yaratmayacağını biliyordum. Emre üzerine oynamaya devam ettim.

“Dinle, tamam! Evet, bu saçma ve delice bir fikir! Ama sırf dostun olduğum ve senden bunu yapmanı istediğim için bana yardım edemez misin?”

“Bu konuda hayır! Bu saçmalığa ortak olmayacağım.”

“Beni zorlama,” diyerek sııttım. “Yoksa söyleyeceğim şeyden hoşlanmayacaksın.”

“Ne diyecekmişsin?” dedi Emre, artık o da gülüyordu.

Emre’nin geçmişı düşünıldüğünde biraz ileri gidiyor olduğumun farkındaydım ama bu işi tek başıma yapmak istemiyordum.

Gözlerine bakıp, “Bana yardım etmezsen ölümü öp,” dedim.

“Siktir!” diye başladı Emre ve uzun bir süre boyunca küfredip söylendi. “Tek şartla...” dedi. “Şu psikiyatrist hocayı arayıp yardım teklifini kabul ettiğini söyleyeceksin.”

“Anlaştık.”

Orkun’a baktığımda omuz silkti ve “Sormana bile gerek yok,” dedi.

“Pekâlâ,” dedi Emre. “Biraz düşünelim. Eminim, rastgele kişilere gidip de *acaba bu kadavra sizin yakınınız mı*, diye sormaktan daha iyi bir yol bulabiliriz.”

“Oradan pek hoşlanmadığımı biliyorsun.”

Emre, beni morg ve arşive açılan karanlık koridora götürüyordu.

KADAVRA MEVSİMİ

“Sızlanmayı kes,” diye söylendi. “Yardım isteyen sendin.”

Koridora girip bir havalandırma boşluğunun önünde durduk. Emre, sağı solu kolaçan etti. “Ellerini duvara yasla, sonra da dizlerini büküp biraz eğil.”

“Anlamadım?”

“Omuzlarına çıkacağım. Yakından bakmam lazım, haydi oyalanma!”

Dediğini yaptığımda, başımdan destek alıp omuzlarıma bindi.

“Of, amma da ağırmışsın!”

“Böyle durman işime yaramaz. Duvardan destek alıp ayağa kalk.”

Güç bela doğrulduğumda havalandırma boşluğuna uzandı. Boşluğu kapatan plastik ızgaraya yakından bakıp bir iki yerine dokundu.

“Tamam, indir,” dedi.

Nefes nefese kalmıştım. Koridorun boğuk havasının da pek yardımı olmuyordu. Gözlerim kararırken duvara yaslandığım sırada acı bir çığlık yankılandı. Yine gaipten sesler duyduğumu düşünürken, Emre’nin yüzündeki ifadeyi görünce rahatlardım. Koridorun diğer ucundaki kapılar ardına kadar açıldı. İçeri önce bir sedye ve arkasından onu iten hastane görevlisi girdi. Morga inen asansörün düğmesine bastıktan sonra bizi görünce başıyla selam verdi. Muhtemelen üzerimizdeki önlükler yüzündendi. Fakülte de sıradan bir alışkanlıktı bu. Üzerinde önlük veya forma bulunan herkes, yabancı da olsa birbirine başıyla selam verirdi.

Görevlinin ardından, koridora çok sayıda insan doluştu. İçlerinden biri, çığlıkların sahibi olan kadındı. Sedyenin ucundan tutmaya çalışırken, “Oğlum!” diye bağıırıyordu. Diğerleri onu teselli etmek için uğraşırken

kadın onları duymuyor gibiydi. Her an üzerindeki örtünün açılıp, sedyede yatan cesedin konuşmaya başlamasını bekler gibi donup kalmıştım. Emre'nin de gördükleri karşısında rahatsız olduğu belliydi. Kadının çığlıkları insanın içini acıtıyordu. Sanırım, ikimizi de etkileyen şey, üzeri örtülü bedenın boyutlarıydı.

Emre kolumu dürtüp, "İşimiz bitti, haydi çıkalım artık buradan," dedi.

İtiraz etmedim.

Geri dönerek bahçeye çıktık ve anatomi binasının etrafından dolaşarak fakülteye yürüdük. Yolumuzu uzatmış olsak da koridorun diğer tarafından çıkmayı deneydik cesedin yanından geçmemiz gerekecekti. Emre bunu yapmak istemediğimi anlamıştı. Kim bilir, belki kendisi de istemiyordu.

Acil servisin önünde, birinin adımı seslendiğini duydum. İlk çevirimi yaptığım pediatri asistanıydı. Emre'yle selamlaştılar, ikisinin tanışıyor olduğunu gülererek anımsadım.

"Sigaran var mı diye soracaktım," dedi asistan. "Dün nöbette paketi bitirdim. Kör olası, fakültenin hiçbir yerinde satılmıyor."

Cebimdeki paketi çıkarıp ona uzattım.

Teşekkür edip, "Yemeğe mi gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, şuradaki kafeye gidiyorduk," dedi Emre.

"Gelin, size bir yemek ısmarlayayım. Biraz laflarız, ben de kafamı dağıtırım."

Teklifini kabul edip birlikte kafeye geçtik.

"Dün nöbetin üzerine bugün mesai canımı çıkardı," diye konuştu. "Bir tane ex çıktı, bir saat onu döndürmeye uğraştık ama kurtulmadı."

"Morga indirilen sedyeyi gördük, belki de oydu," dedim.

KADAVRA MEVSİMİ

“Çocuksa odur. Buzdolabında uyku hapı, anti-depresan ne varsa yutmuş. Zaten kurtarmamızın imkânı yoktu, yine de denedik işte.”

“Annesi ağlayıp bağıırıyordu,” dedi Emre.

“Zamanında kıymetini bilselermiş. Babası yurt dışında gemilerde çalışıyormuş. Annesi gündelikçiymiş. El kadar çocuğu evde tek başına bırakıyorlarmış.”

Emre, “Otopsi yapılır mı?” diye sordu.

Asistan, başıyla onayladı. “Sonra da en az dört beş gün morgda bekletilir,” dedi. “Baba, *son kez görmeden oğlumu gömdürmem, falan* demiş.”

Bu kasvetli muhabbet canımı sıkmişti.

“Abla, *biraz kafa dağıtalım*, demiştin. Konuştuğumuz konuya bak,” dedim.

“Haklısın,” dedi. “Haydi, daha güzel şeylerden bahsedelim.”

Ne kadar denesek de bunu başaramadık. Bir süre sonra biz yemek için teşekkür ettik, o da sigaralar için. Bir bahane bulup yanından ayrıldık.

Akşam vakti, yaptığımız planın ayrıntılarını tartışıyorduk. Anıl yurttan ayrıldığından beri yatağı boştu ve 28 numaralı oda, bu tür konuları konuşmak için son derece müsaitti.

“Plan basit!” dedi Emre. “Kadavraların kimlik bilgileri Kenan Hoca’nın bilgisayarında kayıtlı. Bilgisayar muhtemelen şifrelidir ama sana vereceğim harici belleği takıp başlatırsan, gerisini ben uzaktan da hallederim.”

“Tamam, teknik detayları geçelim,” dedim. “Nasıl kafama girmiyor.”

Gözlerini devirip, “Öyle olsun,” dedi. “Anatomi pratiğinin son dakikalarında ikinci kattaki tuvaletlere girip saklanıyorsun. Herkes binayı terk ettiğinde Kenan Hoca’nın odasına giriyorsun. Dosyaları belleğe attıktan sonra binadan çıkıyorsun.”

“Evet, o konuya gelelim. Çünkü aklıma yatmayan şeyler var.”

“Havalandırma boşluğunda sürünmekten başka seçeneğin yok. Bunu kabullen artık!”

“Yanıma bir halat alıp ikinci kattan sarksam olmaz mı?”

“Çok yüksek,” dedi Orkun. “Düşersen bir yerlerin kırılır. Üstelik halatı sırt çantana bile saklasan yine de dikkat çekersin. Hiçbir erkek tuvalete sırt çantası ile gitmez.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Olayın ertesi günü herkes bunu konuşacak. Birilerinin seni sırtında bir çanta ile ikinci kata giderken gördüğünü hatırlamasını ister miydin?”

“Yahu, tartışmaya bile gerek yok!” dedi Emre. “Kesin düşersin. İlk katın pencerelerinde korkuluk var, ikinci katın pencereleri bir seçenek değil. Gece olduğunda giriş kapısının kepengi kilitleniyor, yani oradan da çıkmazsın. Kısacası, zemin kattaki havalandırma boşluğuna giriyorsun, morg koridorundaki boşluğa kadar sürünüp dışarı çıkıyorsun. Acilde ölen hastaları taşıyabilmek için koridorun fakülteye bağlanan kapısı kilitlenmiyor. O kapıdan geçip sağa döndüğünde acil servisin arka girişi-ne varacaksın. Sonrasında tek yapman gereken, acilden geçip fakülteyi terk etmek. Koridorda bulunan ızgaranın vidalarını sökeceğiz. Anatomi salonundakileri de sen halledeceksin. Bugün kontrol ettim. Plastikten yapılmış kelebek vidalar. Elinle sökmek beş dakikanı almaz.”

“Konuşmadığımız tek bir ayrıntı kaldı,” dedi Orkun.

“Kenan Hoca’nın odasına nasıl gireceğim?” dedim.

KADAVRA MEVSİMİ

“Keşke bunu yapmanın temiz bir yolu olsaydı,” dedi Emre. “Düşünsene, bu işi hiç kimsenin haberi bile olmadan halledebilirdik.”

“Ama var,” dedi Orkun bana dönüp. “Doğru aletler yardımıyla sana o kapıyı açıp kapamayı öğretebilirim. Bu işten anlarım.”

“Burada anlatılmayı hak eden bir hikâye kokusu alıyorum,” dedi Emre.

“Babamın çalışma odasında kilitli tuttuğu bir çekmece vardı. İçinde ne olduğunu sorduğumda beni fena azarlamıştı. Anahtarını çok aradım ama bulamadım. Ben de bu işi takıntı hâline getirince birkaç kurs aldım. İnanın, sanıldığı kadar zor bir şey değil.”

Söyleyecekleri bitmiş gibi sessiz kaldığında, “Çekmecede ne bulduğunu söylemedin,” dedi Emre. “Böyle hikâye mi anlatılır?”

Orkun ifadesiz bir yüzle, “Çünkü çekmecede ne olduğunun bir önemi yoktu,” dedi. “İvır zıvır evraklar, belgeler falan. Boşuna merak etmişim.”

Bizden bir şeyler saklıyordu.

Fakat Emre benimle aynı fikirde değildi ve bu fırsatı kaçırmadı. “Hayat böyle bir şey işte,” dedi. “Bazen kafamızda yarattığımız büyük gizemlerin altından, bizi hayal kırıklığına uğratan sıradan gerçekler çıkabiliyor. Bunu kabullenmekten başka çaremiz yok.”

İmalî sözleri canımı sıktı. Belki de beni asıl rahatsız eden şey, haklı olma ihtimaliydi. Onca zahmetten sonra kadavramın kimliğini öğrenebilirim bu büyük gizemin altından anlamsız bir gerçek çıkmasına katlanamazdım.

Orkun’un gözlerine bakıp, “O çekmecede aslında ne bulduğunu bizden saklıyorsun, değil mi?” diye sordum. “Sıradan bir şey olmadığına eminim.”

Yorgun gözlerinde bir anlığına belirip kaybolan karanlık, bana haklı olduğumu düşündürdü. Fakat yüzünde bir maskeyle dolaşmayı Orkun'dan iyi becerebilen kimse yoktu. Dudakları alaycı bir tebessümle kıvrıldı ve umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silktilti.

"Neyse ne!" dedim aynı tavırla. "Senden çilingirlik öğrenecek kadar ne sabrım ne de vaktim var. Bu işi sessiz sedasız halledebilmeyi isterdim ama belki de biraz gürültü yapmanın zamanı gelmiştir. Kenan Hoca'nın odasına nasıl mı gireceğim? Çok basit. Kapıyı kıracağım."

Tuvaletin zemini ıslaktı. Hafif bir dezenfektan kokusu... Güzel! Kadavra taşıma işi epey zaman aldığından hizmetli üst katı temizlemek için pratiğin bitmesini beklemiyordu, zaten tüm planı bunun üzerine kurmuştuk. Sadece anatomi binasındaki asistanlar ve öğretim görevlileri tarafından kullanılan tuvalet, fazla büyük değildi. Bir pisuar ve iki kabin...

'İki kabin yeterli,' diye düşündüm. 'Tek olmasından iyidir.'

Duvar kenarı olanı seçtim ve içeri girip kapıyı kilitledim.

Saatime baktım, tam beş.

'Şimdi tek ihtiyacım olan biraz şans.'

Alt katta kapıların açılıp kapandığını, kalabalığın binayı terk ettiğini duyabiliyordum. Kapağını kapattığım klozetin üzerine oturmuş, ayaklarımın dışarıdan görölme ihtimalini hesaba katarak dizlerimi karnıma çekmiştim. Bir an önce binada tek başıma kalmak için dua ediyordum. Kapı açıldı. Tuvalete biri girdi.

KADAVRA MEVSİMİ

Hay, sikeyim! Kalbim öyle şiddetli çarpıyordu ki kulakları keskin biri, çıkardığı gürültüyü duyabilirdi. Gözlerimi kapattım. İçinde durduğum kabinde parmağımı dahi oynatmıyordum. Ağzımdan soluk alıp veriyor, sakin olmak için çabaladıkça göğsümün sıkıştığını hissediyordum. Acaba gelen kimdi? İçinde bulunduğum kabine girmek isterse kapının kilitli olduğunu görünce, kim olduğumu soracak mıydı?

'Anlayacak. İçeride olduğumu kesinlikle anlayacak. İnsanlar hisseder bunu. Duyup görmeseler bile yakınlarında birileri olduğunu hissederler. Yalnız olmadıklarını bilirler.'

Öğrencilerin hepsi çıkmış olmalıydı. İçeri giren her kimse, binayı terk etmeden önce işini görmek isteyen bir asistan ya da hocadan başkası olamazdı. Fayans zeminde yankılanan ayak sesleri giderek yaklaştı ve kapımın önüne geldiğinde durdu.

'Şimdi kapıyı açmayı deneyecek. Kilitli olduğunu anlayınca, ah, pardon diyecek ve cevap bekleyecek. İçeride kim olduğunu öğrenmek için.'

Bir fermuarın açılma sesinin ardından, pisuvara işendiğini belli eden bir şırıltı duyuldu. Hareketsiz kalmak için gösterdiğim çaba yüzünden kaslarım seğirmeye başlamıştı. Bu kez uzaklaşan ayak seslerinin ardından kapı tekrar açıldı ve kimliği belirsiz kişi tuvaletten çıktı. Ellerini yıkamaya gerek görmemişti. Duyduğum rahatlaşmanın etkisiyle bir kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

Sakin geçen yarım saatin ardından saat altıya geldi. Kadavraların görevliler tarafından toplanıp havuzlara kaldırılması ne kadar sürüyordu? İki pratik grubu arasında bir saatlik boşluk olduğuna göre -ki bu süreye, taşınan kadavralar yerine diğer gruba ait olanların getirilmesi dâhil- bu iş için yarım saat yeterli olmalıydı. Fakat

ikinci pratiğin sonunda zaman kısıtlaması olmadığı için işi ağırdan alıyor olabilirlerdi. Artık binada çıt çıkmıyordu ama aşağı kata inip kadavraları havuzlara taşıyan görevlilerle karşılaşma riskini göze alamazdım. En doğrusu, bir iki saat daha beklemektir, ben de öyle yaptım. Sabır isteyen bir işti elbette. Sorun değil. Yeterince sabırlıydım. Aylardır bugünü bekliyordum.

Kabinden çıktığımda etraf zifiri karanlıktı. Saat sekiz buçuk. Uyukladığım için bir saat fazladan beklemiştim. Temkinli olmaktan zarar gelmezdi, artık binada tek başıma olduğumdan kesinlikle emindim.

Attığım adımı görebilmek için telefonun ışığını açtım. Sessiz olmak veya dikkat çekmemeye çalışmak gibi dertlerim kalmamıştı. Binada hâlâ birileri varsa her şekilde varlığımı fark edecekti. Tuvaletin çıkışına doğru ilerlerken aynaya vuran yansıma gözümü aldı. Karanlığın içinde dar bir açıyla önümü aydınlatan soluk beyaz ışık, üzerine vurduğu her şeyi korkunç şekillere sokuyordu. Gölgeler derinleşip keskinleşiyor, nesneler şekil değiştirip sanki hareket ediyordu. Aynadaki yansımaya baktığımda, zayıf ışığın altında eğrilip bükülen, çirkinleşen yüzümü görünce içimi bir huzursuzluk kapladı. Karanlık bir ortamda aynadaki yansımamıza bakmak hiçbir zaman iyi bir fikir değildir.

'Bu benim. Gördüğüm yansıma korkunç bir yüze ait olsa da aslında benim.'

Sonra onu gördüm. Tam arkamdaydı. Duvarın dibinde... Saldırmak için doğru ânı bekliyordu. Vücudu belki yoktu, belki de karanlığa gömülü olduğu için aynadan görünmüyordu. Gözlerini üzerime dikmiş, ellerini bana doğru uzatmıştı. Yüzünde çirkin bir sırıtış vardı. Duyduğum korkuyla eğleniyordu. Avının kendi ayaklarıyla

KADAVRA MEVSİMİ

kucağına gelişi onu mutlu etmişti. Bir çığlık atarak kade-rimle yüzleşmek için geriye döndüm. Bir poster... Kirli ellerini neşeyle sergileyen bir çocuk.

'Ellerimizi yıkayalım! Hastalıklardan korunalım!'

Dizlerime yaslandım ve uzun bir süre soluğumun düzene girmesini bekledim. Doğrulup kapıya yürürken, "Gerçekten, harika!" diye mırıldandım. "Daha tuvaletten bile çıkmadım ama her şey harika gidiyor."

Gündüz gözüyle bile ürkütücü olan bu binada, gece karanlığında yapayalnız kalmak, bir mezarlıkta dolaş-maktan farksızdı. Nasıl bir çılgınlığa kalkıştığımı o anda fark ettim. Oldukça gereksiz bir farkındalıktı bu, zira tuvaletin kabini dışında geri dönebileceğim bir yer yoktu. Vazgeçmek için artık çok geçti, o sınırı çoktan aşmışım. Kenan Hoca'nın odasına doğru yürümeye başladım. Ayak seslerim boş koridorda yankılanırken tüylerim ür-periyordu.

Ellerime bir çift eldiven geçirdim. Kimsenin parmak iziyle falan uğraşacağını sanmıyordum ama önlem al-maktan zarar gelmezdi. Duvarda asılı yangın tüpüne uzandım. *'Babana gel!'* Zorluk çıkarmadı. Yangın tüp-leri, herkesin görebileceği yerlerde, kolaylıkla alınıp kullanabilecek şekilde asılmak zorundadır, yönetmelik böyle.

Ah, onu çok harika bir amaç için kullanacaktım!

Kenan Hoca'nın kapısının önünde durdum. Yangın tüpünü iki elimle kavrayıp başımın üzerine kaldırdım. Kapı kolunun biraz üzerini hedef olarak seçtim. Derin bir nefes aldım.

Ve tüm gücümü toplayıp, tüpü kapıya indirdim. Son-ra bir daha... Bir daha... Ve birkaç kez daha... Bütün hın-cımı, siktiğimin kapısından çıkardım.

Bana karşı hiç şansı yoktu.

Odanın içinde yarım saat oyalandıktan sonra telefonum çaldı.

“İşlem tamam,” dedi Emre. “Tahminimden uzun sürdü ama kayıtlı belgeleri harici belleğe kopyalamayı başardım. Dosyalar şifreli ama sorun değil. Tek yapman gereken usb’yi alıp buraya dönmen.”

“İşin en zor kısmı geride kaldı,” dedim. “Bundan sonrasını hallederim.”

“Bunu daha önce söylemedim ama umarım o dosyada yazan her neyse çabalarının karşılığını verir,” dedi Emre. “Kendine dikkat et. Görüşürüz.”

“Umarım öyle olur. On dakikaya oradayım,” deyip telefonu kapattım. Böyle iyimser tahminlerde bulunmam gerektiğini bir türlü öğrenememiştim.

En kısa sürede binayı terk etmeliydim. Zemin kattaki havalandırma boşluğuna girmek üzere merdivenlere yöneldim.

Alt katın koridoruna indiğim anda sırtıma doğru keskin bir ürperti yayıldı. Buranın verdiği his, üst kattaki yalnızlık duygusundan farklıydı. Diseksiyon salonu ve kadavra havuzlarının bulunduğu, daha soğuk ve karanlık bu kat, insanın dizlerini titreten bir korkuya neden oluyordu. Üzerine tırmanacağım evrak dolabına ilerlerken, ‘Sakin olmalısın,’ dedim kendime. ‘Yoksa her şeyi mahvedersin. Yarın seni delirmiş hâlde bulurlar.’

Bu fikir, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Attığım her adımda, benim için hazırlanmış bir tiyatro sahnesinin ortasına doğru ilerliyormuş gibi hissediyordum.

KADAVRA MEVSİMİ

Sakin olmak zorundaydım. Bir kez nabzımı yükseltirsem, bunun bir felaketle sonuçlanacağından neredeyse emindim. İçinde bulunduğum durumu düşünmemeye çalışarak evrak dolabının yanına vardım.

Kurtuluşum tam karşımda duruyordu. Kimseyi rahatsız etmeden geldiğim gibi gidecektim. Bu düşünceye odaklanıp dolabın üzerine nasıl tırmanacağımı hesaplamaya başlamıştım ki yalnız olmadığımı dair ani ve güçlü bir hisse kapıldım. Gövdeme çarpan bir şok dalgası gibiydi. Geldiği hızda ve şiddette kaybolup gitti.

Dolaptan bir adım uzaklaşıp koridorun sonuna bakındım. Çok sayıda fotoğrafın asılı olduğu bir duvar. Karanlıkta koyu renkli yansımalar... Ve sol tarafa ilerleyen farklı bir koridorun başlangıcı... Sonu havuzlarda biten koridorun...

'Buradan çıkmalısın. Hem de bir an önce!'

Yalnız olmadığımı dair güçlenen bu his, hiç hayra alamet değildi.

Dolabın üst sınırı boyumu aşıyordu ama ellerimi uzatınca tutunmam zor olmadı. Sağ ayağımı dolabın kapağına yasladım. Yukarı doğru bir hamleyle yerden yükseldiğimde, diğer ayağımı duvara dayayıp gücümü toplamak için bir an bekledim. Göğüs hizamı dolabın üzerine çıkarmıştım. Yeni bir hamle daha yapmak için ellerimin pozisyonu değiştirdim ve kendimi yukarı çektim. Ayaklarım nereye denk gelirse basıp güç alıyordum. Kolay iş değildi, hele ki yarım saat önce *yangın tüpü kullanarak* bir kapı kırdıysan. Gözlerimin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Yine de kendimi belime kadar dolapla tavan arasındaki boşluğa çekmeyi başardım. Düşersem aynı zıplayışı tekrar yapacak gücü asla bulamazdım. Vakit kaybetmeden dirseklerimi göğüs hizasında büküp kendimi tekrar yukarı ve ileri doğru ittim. Bu hareket, gövdemi dolap

zeminine vurmama neden olsa da beş on santim daha ilerledim. Son bir gayretle aynı hareketi tekrarladığımda kalçamı dolabın üzerine atmayı başarmıştım. Artık sürünerek ilerleyebilirdim. Altı yedi bölmeden oluşan evrak dolabı yeterince genişti, zaten öyle olmasaydı üzerime devrilmesi kaçınılmazdı. Tozlu zeminde sadece ayaklarım dışarıda kalacak kadar ilerlediğimde sırtüstü döndüm ve zaferimin tadını çıkardım. İşin en zor kısmının, kahrolası dolaba tırmanmak olacağını hiç tahmin etmemiştim. Nefes nefeseydim. Bedenimdeki her bir kas lifi seğiriyordu.

Koridorun sonundan gelen bir ses duydum belli belirsiz. Sıradan birinin, kaynağını tahmin etmesine imkân yoktu ama ben, daha duyduğum ilk anda, o sesi neyin çıkardığını anlamıştım. Islak bir ayağın yere bastığında duyacağın, ince bir şıpırtı... Biliyordum, yere sıçrayan şey su değil, formaldehit çözeltisiydi ve o ayağın bağlı olduğu vücut cansızdı.

Burnuma formaldehit, çürük et ve duman karışımı pis bir koku çarptı. Göğsümün ortasında, kalp ritmimin bozulduğuna işaret eden bir sarsıntı oldu. Daha önce hiç yaşamadığın kadar büyük bir korkuyla yüzleştğinde genellikle olan budur. Basit heyecanlar ve anlık korkularda kalp atışının hızlanması, adrenalin yüzünden gelişen doğal bir süreçtir. Fakat yoğun ve gerçek bir korku karşısında kalp atışları hızlanmaz, tekler. Sanki o zamana değin göğüs kafesindeki varlığının farkında bile olmadığın küçük ve bencil organ, sana şöyle fısıldar: *'Nasıl bir belaya bulaştığını bilmiyorum dostum ama en çok beni korumaya dikkat etsen iyi olur. Ben çarpmaya son verdiğim an, işin bitti demektir.'*

Yattığım yerde bir adım geri sürünerek havalandırma girişindeki ızgaranın önüne geldim. Telefonun ışığını kelebek vidalara yöneltip, bana en yakın olanı çevirerek aç-

KADAVRA MEVSİMİ

maya başladım. Vidalar yakın zamanda kullanılmış gibi kolayca dönüyordu ama ellerim titrediği için zorlanıyordum. İkinci vidayı söktüğüm sırada, ıslak ayakların çıkardığı sesleri yeniden duydum. Sayıları birden fazlaydı. Sanki koridora yağmur çiseliyordu.

'Bu imkânsız! Havuzdan çıkmaları, kilitli kapıları geçmeleri imkânsız.'

Titreyen ellerimle diğer vidayı çevirmeye uğraştım.

'Ama değil,' dedi içimden farklı bir ses. 'Hayaletler kilitli kapılardan geçebilir, kapalı oldukları havuzlardan çıkabilir. Burada olduğunu hissedip yanına gelebilirler. O yüzden elini çabuk tutsan iyi olur. Fazla vaktin kalmadı.'

Üçüncü vidayı çıkarmak için yerimde doğrulurken arkama baktım ve koridorun sonundan bana doğru yaklaşan cesetleri gördüm. Onlarcası yan yana dizilmiş, ıslak ve paramparça bedenleriyle ilerliyor, kaskatı eklemlerini bana doğru sürüklüyordu. İnsanı felç eden bir görüntüydü. Korkudan çatlayan sesimle bağırdım. "Hepiniz hayalsiniz, gerçek değilsiniz siz! Defolun gidin! Geldiğiniz yere dönün!"

Başlarını çevirip karanlıkta ışıldayan soluk beyaz gözleriyle bana baktılar. Korkunç gerçeğin o anda farkına vardım. Gördüğüm hayaller ya da ruhlarla kurduğum iletişim, çevremde dikkatimi dağıtacak şeylerin olduğu, kalabalık ve aydınlık ortamlarda ne kadar zayıflıyorsa karanlık ve sessiz bir ortamda o kadar güçleniyordu. Koridorun sonundan gelen şeyler daha önce hiç olmadıkları kadar canlı, güçlü ve nefret dolu görünüyordu. Onlara zayıf sesimle bir hayalden ibaret olduklarını bağırmanın hiçbir anlamı yoktu. Ağzımdan çıkanlara ben bile inanmamıştım. Üçüncü vida yerinden çıktığında, hiç vakit kaybetmeden son vidaya geçtim. Sert plastiğin kanatlarını tutup tüm gücümle sağa

çevirdim. Kelebek vida yerinden oynamadı. Elimi attığım dördüncü vidanın, yuvasına tam oturmadan çevrilip zorlandığı için yerine sıkışmış olduğunu anlayınca, kendimi kaybedip çığlık atmaya başladım.

“Hassiktir!” diye bağırdım. “Hasiktir! Hasiktir! Hassiktir!”

Bana ulaşmalarına yalnızca birkaç adım kalmıştı. Acele etmiyorlardı. İçinde bulunduğum çaresizlikten ve yaşadığım korkudan keyif alıyor gibiydiler. Nefret dolu mırıltıları koridorda yankılanıyordu. Beni yakaladıkları zaman olacakları hayal etmek bile istemiyordum.

Sağ elimle vidayı kavradım ve destek vermek için sol elimi üzerine kapadım. Yerinden kıpırdamamakta direnen kelebek vidanın üzerine uyguladığım güç arttıkça parmaklarımın derisi yırtılıyor, elime keskin bir sızı yayılıyordu. Yaşadığım acı umurumda değildi. Dolabın yanına ulaşan ilk kadavranın iştahla bakan gözlerini gördüğümde, kollarımda kalan tüm güçle vidayı dönmeye zorladım. Sıkışmış dişliler yerinden kurtulurken elime kaygan, sıcak bir ıslaklık yayıldı. Birinde neşterle açtığım kesikten kalan soluk yara izi, diğerinde derisi yüzülmüş parmaklar... Zavallı ellerim, kimsenin okumak istemeyeceği kadar kötü hatıralar barındıran çirkin bir günlüğe benzeyecekti.

Gevşeyen vidayı, sol elimle yerinden söktüm. Sağ elimin parmaklarını kımıldatamıyordum. Kendime çektiğim plastik menfez, yaylı bir sistemle dışarı ve yukarı doğru kaydı. Bu cehennemden kurtulmak için artık önümde hiçbir engel kalmamıştı.

KADAVRA MEVSİMİ

Altımdaki dolabın sallandığını hissettim. Bunu yapmasam daha iyi olacağını biliyordum ama insan kendine hâkim olamıyordu. Altındaki yaranın ne kadar korkunç olduğunu tahmin ettiğiniz hâlde kendi gözlerinizle görmek için üzerindeki sargı bezini kaldırmak gibi karşı koyamadığınız bir dürtüydü. Başımı çevirip aşağıya baktım. Sayısız ceset, dolabın etrafını sarmıştı. Gözlerinde, en sevdiği oyuncakçı ellerinden alınmış bir çocuğun nefreti ve hayal kırıklığı vardı.

Yukarı uzanan ellerden birinin ayak bileklerimi yakalaması ya da gövdemden tutup beni aşağı çekmesi an meselesiydi. Hiç vakit kaybetmeden kendimi havalandırma boşluğunun içine attım ve kafam sert bir engele çarptı.

Ellerimle yokladım, içi dolu bir sırt çantasıydı. Belki de evrak dolabına sığmayan gereksiz belgeleri buraya tıkmışlardı. İşin doğrusu, içinde ne olduğu umurumda bile değildi. Önümden çekildikten sonra cehenneme kadar yolu vardı. Çantayı havalandırma boşluğunun derinlerine ittim. Az daha ilerleyip, bacaklarımı karnıma çektim ve ayaklarımı içeri aldım.

Ve nasıl kritik bir hata yaptığımı o anda anladım. Izgara açık duruyordu ve içinde bulunduğum daracık boşlukta, ellerimi geriye uzatıp onu aşağı çekmeme imkân yoktu.

Sırtüstü döndüm. Cesetlerden biri, dolabın üzerine çıkmıştı. Olduğu yerde hafifçe eğildi, havalandırma boşluğuna doğru baktı.

'Yapamayacağım! Başaramayacağım!'

Sağ ayağımı sol bacağımın altına sıkıştırdım ve geri çekerek ayakkabının içinden çıkardım. Derisi yüzülmüş bir el, havalandırma boşluğuna giriyordu.

'Allahım yalvarırım! Lütfen! Lütfen! Lütfen!'

İleri uzattığım ayağımı boşluktan çıkarıp alt sınırı görünen ızgaranın kanalları arasına sokmaya çalıştım.

Ayak parmaklarımın ızgaradaki yatay boşluklar arasına girdiğini belli belirsiz hissettiğim anda ayağımı aşağıya çektim. Diğer ayağımla kadavranın eline bir tekme savurdum. Elini bir an için kendine çekti ve hemen ardından, nefret dolu bir hırıltı çıkarıp havalandırma boşluğuna doğru atıldı. Kapanmayacağından adım gibi emindim ama bir gıcırtı sesiyle aşağı kayan menfez, tek hamlede yerine oturdu.

Dolabın üzerindeki ceset, parmaklarını aramızdaki ızgaraya geçirdi. Karanlıkta ışıldayan gözleri nefretle kısılmıştı. Beni takip edip etmemek konusunda kararsız kalmışa benziyordu. Belki bunu yapabileceğinden emin değildi, belki de aramızdaki bağlantının kopmak üzere olduğunu hissediyordu. Bir karar vermesini beklemeye hiç niyetim yoktu. Sırt çantasını ve ayakkabımı önümde itekleyerek sürünmeye başladım.

Yirmi adımlık mesafeden sonra havalandırma boşluğu iki kola ayrıldı. Bir taraf anatomi salonun içine giderken, diğer taraf morg koridoruna uzanıyordu. Zihnimde, anatomi salonuna giden boşluğun içinden bana doğru emekleyen cesetlerin görüntüsü belirdi.

‘Bunu düşünme! Düşünürsen gerçek olur.’

Yolumu kapatan çantayı, bir küfürle kenara ittim. Bu kâbus dolu gecenin bir an önce sona ermesi umuduyla morg koridoruna açılmasını umduğum tarafa yöneldim ve bunu yaparken tam arkamda kalan çantaya bir tekme savurmayı da ihmal etmedim.

Havalandırma boşluğundaki yolcuğumun ortalarına doğru biraz olsun kendimi güvende hissetmenin verdiği rahatlıkla, koridorda üzerime yürüyen kadavraların arasında kendi kadavramın olup olmadığını hatırlamaya çalıştım. Acaba onu görseydim ve kim olduğunu, onu nereden hatırladığımı, benden ne istediğini sorsaydım,

KADAVRA MEVSİMİ

bu kez benimle konuşur muydu? Yapayalnız olduğum karanlık koridorda beni duyacağından emindim. Ondan tek bir cevap alamadan başıma çok daha kötü şeyler geleceğinden emin olduğum gibi... Sanırım onlara çok yakın olmadığım için varlığını fark etmeleri, aramızdaki bağlantının güçlenmesi zaman almıştı. İstemsizce yaptığım çağrıyı geç duydukları için tam vaktinde kurtulmuştum. Geç uyanmışlardı. İşte olan buydu! Onlar sersemliklerini üzerlerinden atamadan kaçmayı başarmıştım. Artık her birinin gözlerini açmış, hazırda beklediğine şüphe yoktu. Geri dönüp, başımı havalandırma boşluğundan bir anlığına dışarı uzatsam neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

'Hepsinin canı cehenneme!'

Kahrolası cesedin kime ait olduğunu, hayaletine sormaya ihtiyacım kalmamıştı. Kimlik bilgileri cebimde duruyordu. Yurda döndüğümde nihayet gerçeği öğrenecektim.

Yüzümdeki maskeye rağmen tozlu hava yüzünden nefes almakta zorlanıyordum. Havalandırma boşluğunda ağır aksak yaptığım yolcuğun yükü ağırlaşıyordu. Sürünerek ilerlemekten kaslarım sızlıyordu. Fakültenin inşaatından beri gün ışığı görmemiş bu yer, boydan boya örümcek ağlarıyla kaplıydı. Karanlık yüzünden ne olduklarını seçemediğim irice haşereler, gözlerimin önünde sağa sola kaçışıyor, kimi zaman ensemde, sırtımda dolanıyordu. Daha kötüsü bu daracık alanda geçirdiğim her saniye güçlenen bir baskı hissi, göğsümü sıkıştırıyordu. Kısa sürede buradan çıkamazsam paniğe kapılmam

an meseleydi. Sanki etrafımı saran metal çerçeve eğilip bükülecek, beni sıkıştırıp ezerken, çırpınarak ölmeme neden olacaktı gibi hissediyordum. Yol boyunca sağa sola çarpan kollarım aniden serbest kaldığında dünyalar benim oldu. Uzun bir yol boyunca devam eden havalandırma boşluğu nihayet iki yöne ayrılmıştı. Hesaplarıma göre sola saptıktan sonra çıkışa çok az bir mesafe kalacaktı. Telefonumun fenerini o yöne çevirince az ilerideki ızgarayı gördüm.

Izgaraya ulaştığımda dayanma gücümün sınırındaydım.

Parmaklarımı uzattım. *'Allahım, ne olur açılın!'*

Emre'nin vidalarını söktüğü kapak, direnç göstermeden yukarı kayd. O ânâ değin boğucu olduğunu düşündüğüm koridorun havası, bir dağ esintisi gibiydi. Yüzümdeki maskeyi aşağı çekip derin derin nefes aldım. Ayakkabımı yere atıp, gövdeyi boşluktan çıkardığımda kendimi çok daha iyi hissediyordum fakat mutluluğum kısa sürdü. Telefonun ışığını bir çözüm arayışıyla etrafa dolaştırdığım sırada, dikkat çekmemesi için kuytu bir köşeye bırakılmış katlanır tabureyi gördüm. Benim için bırakıldığına şüphe yoktu. Havalandırma boşluğunu örten ızgarayı yerine çekebilmem için... Fakat yere inişimi kolaylaştıracak bir şey görünmüyordu. İşin aslı, ne yapmam gerektiğini bildiğim hâlde farklı bir çözüm bulabilmişim gibi umutsuzca etrafa bakınıyordum.

Belime kadar dışarı süründüm. Olduğum yerden sarkıp ellerimi uzatarak yere yakınlaşmaya çalıştım. Hâlâ çok yüksekti. Kafama ya da boynuma darbe almaktan kaçınmalıydım. Düştüğüm anda yuvarlanmayı başarabilirsem bir iki çürükle kurtulabilirdim. Baş aşağı sallanırken boynumdaki damarlar şişti, kulaklarım çınlamaya başladı. Sonsuza kadar bekleyemezdim. Anlık bir cesa-

KADAVRA MEVSİMİ

retle sağlam elimi duvara dayayıp bir adım daha sarktım. Dizlerim havalandırma boşluğunun kenarına geldiğinde gerisini yer çekimi halletti.

Kendimi zeminde buldum.

Yerde uzanırken hasar kontrolü yaptım. Sol kaşım yarılmıştı, omzumu ve sırtımı fena vurmuştum ama sanırım hepsi bu kadardı. Her şeye rağmen az hasarla atılmış, başarılı bir düşüştü. Yattığım yerde doğruldum ve kısa bir süreliğine, boş koridorda öylece oturup özgürlüğün tadını çıkardım. Yine de oyalanmanın sırası değildi. Birinin beni bu hâlde bulmasını göze alamazdım. Ayağa kalktım. Köşeye bırakılmış tabureyi havalandırma boşluğunun önüne sürükledim ve üzerine çıktım. Uzanıp aşağı çektiğim ızgara kapağı, kayarak yerine oturdu. O anda aklıma gelen bir fikirle, anatomi salonundaki ızgaradan söktüğüm vidaları cebimden çıkardım. Nasılsa onları hatıra olarak saklayacak değildim.

'Neden olmasın ki? En azından bir işi doğru yapmış oluruz.'

Sol elime aldığım vidaları, teker teker yerine takıp çevirdim. Sağ elim, kanaması durmuş olsa da hâlâ epey sızlıyordu. Son vidayı da yerine taktıktan sonra ızgaraya bakıp sebepsiz bir huzur duydum. Plastik menfeze dokunup, "Yollarımız burada ayrılıyor," diye fısıldadım. "Kendine iyi bak ve umarım bir daha görüşmeyiz."

Boynumda sallanan maskeyi tek hamlede koparıp kaşımdan yüzüme doğru süzülen kanları sildikten sonra pantolonumun cebime sıkıştırdım.

Tabureyi dikkat çekmeyecek bir köşeye bırakıp gözüm çarpan bir şeyler olmasını bekler gibi etrafa bakındım. Bittiğine inanamıyordum. Kurtulmuştum. Dahası bu işin altından kalkmıştım. Başarmıştım. En fazla yirmi adım sonra karşımdaki kapıdan çıkarak acil servise gidecektim. Sonra da fakülteyi terk edip, açık havada keyifli

bir yürüyüş tutturacaktım. Koridorun çıkış kapısına doğru yürümeye başladım.

“Bir gün... Bir gün... Bir çocuk...”

Emre’ye dosyaları içeren diski verecektim. Belki de bu gece öğreneceklerimle birlikte, tüm bu gizem son bulacaktı.

“Evde de başka kimse yok...”

Sonrasında ne yapacağım şimdilik umurumda değildi. Telafi pratiği de dâhil geriye sayılı anatomi dersi kalmıştı. Tek ihtiyacım olan şey, beni tatmin edecek bir gerçeğe ulaşmaktı. Belki de hiçbir şey yapmadan önümdeki haftaları geçirir, dönem arasında ameliyat olur ve tüm bu yaşananları geride bırakırdım.

“Açmış bakmış dolabı...”

Sadece gerçeği öğrenmek istiyordum. Neden bilmiyorum ama o kadavranın kimliğini öğrendiğimde kafamdaki tüm soruların cevaplanacağına, olan biten her şeyin anlam kazanacağına inanıyordum.

“Şeker de sanmış ilacı...”

Unuttuğum şeyi hatırlayacağıma inanıyordum. Beni cebimdeki dosyaları çalmaya zorlayan da aslında buydu. Sanki kapıdan çıktığın anda, ocağı açık mı unuttuğunu, yoksa ütüyü prizde mi bıraktığını bilmediğin hâlde, bir şeylerin eksik olduğunu, kritik bir hata yaptığını, önemli bir şeyleri unuttuğunu fısıldayan lanet bir his... İnsanı kendi derisini parçalamayı göze alacak kadar çıldırtabilecek bir kaşıntıya benziyordu. Gün geçtikçe büyüyen ve hiç dinmeyen bu his, en az korku kadar kötüydü.

“Yemiş yemiş bitirmiş...”

Tek istediğim, unutmuş olduğuma inandığım bu şeyin, kadavramın kimliğine dair bir ipucu olmasıydı. Böylece o belgeye baktığım anda bu delice dürtü sona erecekti.

“Akşama sancı başlamış...”

KADAVRA MEVSİMİ

Kapıya sadece iki adım kalmıştı.

“Şarkımı neden dinlemiyorsun?”

‘Hayır, bunu duymuyorsun. Çıkışa odaklan. Başka bir şey düşünme!’

“Neden benden kaçıyorsun?”

Kapıya sadece bir adım kalmıştı ama o adımı atmayı başaramadım. Bir şey beni kolumdan yakaladı. Arkama baktım ve kolumu tutan küçük ellere ait bedeni gördüm. Kim olduğunu biliyordum. Dinlememek için direndiğim şarkının daha ilk mısrasında, koridorda beni bekleyen şeyin ne olduğunu anlamıştım.

Karanlıkta ışıldayan gözlerine baktığımda bacaklarımdaki güç kesildi. Sanki beni serbest bıraksa bile yanı başımdaki kapıya ulaşmayı başaramazdım. Karşımda küçük bir çocuğun cesedi duruyordu. Çıplaktı. Kolları ve bacakları incecik olmasına rağmen göbeğinde süt çocuklarına özgü bir şişkinlik vardı. Boyu gövdeme ancak geliyordu. Şekilsiz uzamış sarı saçları, alnına ve kulaklarına dökülmüştü. Küçük bir burun, iri gözler ve iki çizgiden ibaret dudaklardan oluşan çocuk yüzündeki sevimli ifade tüm bu manzarayı çok daha korkunç bir hâle sokuyordu. Tüm gövdesini kaplayan Y şeklinde bir dikiş... İki köprücük kemiğinden başlayıp göğüs kafesinin altında birleşiyor ve oradan göbek deliğine kadar iniyor. Bu işi yapan her kimse, geride kalacak yara izi konusunda kaygıları olmadığı belliydi. Ne de olsa kalın ipliklerle üstün-körü atılmış bu dikişler asla alınmayacak, çocuğun cesedi toprak altında çürürken kimse onları görmeyecekti.

Aklıma çok daha çirkin bir düşünce geldi. Otopsi sırasında çıkarılan iç organlar, ait oldukları yerlere konulmazdı. Kimse bunun için uğraşmıyor. Gerekli incelemeleri yaptıktan sonra hepsini karın boşluğuna tikiştirip kesiği kapatıveriyorlar.

'Belki de karnındaki şişkinliğin sebebi, parçalanmış iç organlarıdır.'

Küçük parmaklar, koluma gömüldü.

"Ne olur, bırak beni," diye yalvardım.

"Annemi istiyorum."

"Beni bırakırsan gidip onu sana getiririm."

"Bana yalan söylüyorsun."

Kolumu daha güçlü sıktığında hissettiğim acıyla inledim.

"Biliyor musun? Bu şarkıyı okulda öğrenmiştim. O ilaçların şeker olmadığını biliyordum. Karnımı ağrıtacıklarını da biliyordum. Babam, annem, onlar hep çalışıyor. Ben de dedim ki *annemin ilaçlarını yutup hasta olursam, hepsi yanıma gelir, hep yanımda kalırlar. Beni severler. Onun için hepsini yuttum ve karnım çok ağrıdı.*"

"Kolumu acıtiyorsun, söz veriyorum, bir yere gitmeyeceğim."

"Ben hasta oldum, değil mi? Öyleyse annem neden gelmedi ya da babam? Neden yanımda kimse yok? Geldiğim yer çok karanlık, oraya dönmek istemiyorum. Lütfen yanımda kal. Benim arkadaşım ol."

"Tamam, senin arkadaşın olurum. Birlikte annene gidelim. Onlar da seni bekliyor. Bu kapının arkasındalar, şu ışıkların yandığı yolun sonunda. Söz veriyorum, seni bırakmayacağım. Gel, birlikte yürüyelim."

Gözleri nefretle kısıldı. Dudakları gerildiğinde, kimisi dökülmüş süt dişleri göründü.

"Bana yalan söylüyorsun. Oraya gittiğimizde benim karanlık yere geri döneceğimi biliyorsun. Benden kurtulmak istiyorsun. Kötü birisin sen."

Onu kandıramayacağımı anlamıştım. Bu işten kolayca sıyrılmanın bir yolu yoktu. Küçük bedeninde insanüstü bir güç vardı. Ne kadar çırpınsam da kolumu ellerinin

KADAVRA MEVSİMİ

arasından kurtaramıyordum. Bir kez daha, aklıma gelen tek şeyi denedim.

“Nereye döndüğün umurumda bile değil!” diye bağırdım. “Sen gerçek değilsin. Ölüsün sen! Cesedin morgda, kilitli bir dolabın içinde yatıyor. Bu sadece bir hayal. Kendi kafamda yarattığım bir hayal, hepsi bu. Gerçeğin ne olduğunu biliyorum. Defolup git artık! Beni korkutabilirsin ama buradan kurtulmama engel olamazsın. Bana zarar veremezsin!”

Ağzımdan çıkan sözler, suratına attığım birer tokat gibiydi. İncinmiş bir ifade ile yüzüme baktığında, gördüğüm hayallerle olan savaşımın ilk zaferimi elde ettiğimi düşündüm. Aramızdaki bağlantı zayıflıyordu sanki, karanlığın içindeki sureti her an kaybolup gidecekmiş gibi duruyordu.

‘Ne de olsa, sadece bir çocuk...’ diye düşündüm.

“Sana zarar veremem, öyle mi? Bunu mu söylüyorsun?”

Kolumu kavrayan ellerini iki yana büktü. Sol kolumun kemikleri kuru ağaç dallarıymış gibi ince bir çıtırtıyla kırılırken, tüm vücuduma tarifsiz bir acı yayıldı. Düştüm. Kıvrılarak çığlık atmaya başladım. Kırılan kemiklerin desteğini kaybeden kolum serbest kaldığında mide bulandıran bir acıyla büküldü.

“Kolum, kolumu kırdın!” diye bağırdım.

Üzerime atladı. Küçük elleri, göğüs kafesime uzandı. Ne yapmak istediğini biliyordum. Bir hamlede kaburgalarımı ezecek ve beni burada öldürecekti.

“Benimle kalmanı istiyorum. Seni de yanımda götüreceğim. Benimle karanlık yere geleceksin. Arkadaşım olacaksın.”

Ciğerlerim yırtılırcasına haykırdım. Yaklaşan ölümü beklediğim sırada, açılan kapının sesi duyuldu. Dehşet içinde etrafa bakındım. Kapı eşiğinde korkudan donup

kalmış bir hemşire duruyordu. Ayağa kalkarken gevşekçe sallanan kırık kolum haricinde, beni öldürmek için son hamlesine hazırlanan hayaletle dair hiç iz yoktu.

“Ne yapıyorsun burada sen?” diye bağırdı hemşire. “Boş koridorda yatıp çılgınlık atmak da neyin nesi? Sesi ni duyup geldim, ödümü patlattın.”

Apar topar yanındaki kapıdan geçip, yarı karanlık koridordan dışarı çıktım.

“Düşüp kolumu kırdım,” diye inledim.

“Burada ne işin vardı?”

“Servislerden acile geçiyordum, yanlış yöne sapmışım.”

“Bu koridora mı? Bu saatte kullanan olmadığı için ışığı bile yanmaz.”

Hayatımı kurtardığı için kendisine ne kadar minnettar olsam da ona tatmin edici bir yalan uydurabilecek durumda değildim. Canım fena yanıyordu. “Yön bulma duygum zayıftır,” dedim ve arkama bile bakmadan acil servise yöneldim.

Kırık kolumu gövdeme bastırdım. Bu ziyaretin, planladığım kadar kısa sürmeyeceği belli olmuştu. ‘Boş verse-ne,’ diye düşündüm. ‘Zaten hangi plan kusursuz işlemiş ki?’

Tek tesellim, cebimdeki harici bellekti.

Odaya girdiğimde gergin bir bekleyiş içindeki Orkun ve Emre yataklarında doğruldu.

“Koluna ne oldu?” diye sordu Emre.

“Bir tahminde bulun.”

“Koridordaki boşluktan düştüğünde oldu,” dedi Orkun.

“Hayır. Yere sağlam inmeyi başardım. Kolum daha sonra kırıldı.”

KADAVRA MEVSİMİ

“Nasıl?” dedi Emre.

“Anlatacağım.” Cebimden çıkardığım belleği Emre’ye verdim. “Sen de bu arada dosyalarla ilgilen. Açmayı başarabilecek misin?”

“Sonuçta devlet sırrı değiller,” diye cevap verdi Emre. “Basit bir kodla şifrelenmişlerdir.”

“En azından amacımıza ulaştık,” dedim. “Tek istediğim, gerçeği öğrenmek. Kırık bir kolla da yaşayabilirim. Eninde sonunda iyileşecektir.”

Onlara, gece boyunca olanları anlattım. Sözlerim bittiğinde, yatağında bağdaş kurup bilgisayar ekranına eğilmiş olan Emre’ye döndüm. Yüzü asıktı.

“Dosyayı açamadın, değil mi?”

“Bu işlerden anladığımı biliyorsun. Sana bunu yapabileceğimi söylediysem yapabilirim demektir,” diye cevap verdi. “Sen daha anlatacaklarının yarısına gelmeden dosyaları açtım. Sorun bu değil.”

Ona doğru sabırsız bir adım attım.

“Neden bunu daha önce söylemedin? Sorun nedir peki?”

“Bunu görmek isteyeceğinden pek emin değilim.”

Bilgisayar ekranını kendime çevirirken, “Seni daha önce uyarmıştım,” dedi Emre. “Bu işe kendini kaptırmanın gerektiğini söylemiştim.”

Emre, dosyalara erişmekle kalmamış, kadavramın kimlik bilgilerini içeren sayfayı açmıştı. Aylardır kim olduğunu öğrenmeye çalıştığım ceset hakkındaki tüm gerçekler, nihayet gözlerimin önündeydi ve Emre bunu görmek istemeyeceğim konusunda haklıydı.

EDİRNE TIP FAKÜLTESİ, ANATOMİ ANABİLİM DALI

KADAVRA KOD NUMARASI: 178

İSİM: FATİMA ASFARANI

YAŞ: 30

CİNSİYET: KADIN

UYRUK: SURİYELİ

BOY: 1,68

KİLO: 62

ÖLÜM NEDENİ: SUDA BOĞULMA

DIŞ GÖRÜNÜM: SAÇLAR KISA VE SARI RENKTE, YANIK SONUCU KAFA DERİSİNE YAPIŞIK. GÖZ RENGİ AÇIK MAVİ. DİŞLER DÜZENLİ VE TAM. YÜZDE TÜM CİLT DOKUSUNU KAPLAYIP DERİNE İNMEYEN GENİŞ YANIK İZİ. PARMAK UÇLARINDA BENZER TARZDA OLUŞMUŞ HAFİF YANIKLAR MEVCUT. TEN RENGİ ASLEN AÇIK OLMAKLA BİRLİKTE, ÖLÜM SONRASI RENK DEĞİŞİMİ NEDENİYLE YER YER SOLUK MOR RENKTE. VÜCUDUN GENELİNDE ÖNEM TAŞIYAN BAŞKA HERHANGİ BİR İZ, YARA VEYA ÖZELLİK TESPİT EDİLMEDİ.

UYGULANAN İŞLEM: VÜCUTTAKİ PIHTILAŞMIŞ KAN BOŞALTILIP, DOKULARA DAMAR YOLUYLA FORMALDEHİT VERİLMESİNİN ARDINDAN EĞİTİM AMAÇLI KULLANILMAK ÜZERE KADAVRA DEPOLAMA HAVUZLARINA KALDIRILMIŞTIR.

EK NOTLAR: KENDİSİNİ TAŞIYAN GÖÇMEN BOTUNUN EGE DENİZİ AÇIKLARINDA BATMASIYLA HAYATINI KAYBEDEN KADININ CESEDİ, ÖLÜMÜNDEN SONRA CESEDİNİ KABUL EDEN KİMSE BULUNMADIĞININ KESİNLEŞMESİNİN ARDINDAN FAKÜLTEMİZE TESLİM EDİLMİŞTİR. YAPILAN ANLAŞMALAR GEREĞİNCE FAKÜLTEMİZDE EĞİTİM AMAÇLI KULLANILDIKTAN SONRA KİMSESİZLER MEZARLIĞINA DEFNEDİLECEKTİR.

KADAVRA MEVSİMİ

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Emre.

Belki gözden kaçırdığım bir şey bulurum umuduyla aynı sayfayı defalarca okudum. Elde ettiğim sonuç her seferinde aynı oldu. Ekranda gördüklerime inanmak istemiyordum. Bu gerçeği içime sindiremiyordum. Bunca eziyetin karşılığı, koca bir hiç olmamalıydı.

“Cevap ver,” dedi Emre. “Bu kadını daha önce görmüş olabilir misin?”

Onu duymazdan gelip cesedin ismini internette arattım. Kayda değer tek bir sonuç çıkmadı. Zaten dosyada yazılı bilgilerin bana hiçbir şey çağrıştırmadığını gördüğüm anda kendimi buna hazırlamıştım.

“Söyle! Gördüğün şeyin ne anlama geldiğini kendi ağzınla söyle!”

Hayal kırıklığı ve öfke içimi yakıyordu. Nabzımın yükseldiğini, ateşimin çıktığını hissediyordum. Dosyayı tekrar inceledim, sonra bir kez daha.

“Hepsi bu olamaz,” dedim. “Hepsi bundan ibaret olmaz. Burada işime yarayacak hiçbir şey yazmıyor. Öğrenmeyi umduğum hiçbir şey yazmıyor. Burada yazan tüm bu saçmalık, bana hiçbir şey ifade etmiyor.”

“Ne bekliyordun?” dedi Emre. “Ne bulmayı umut ediyordun? *Dikkat edin! Kadavranın ölmeden önceki son dileği yerine getirilmezse üzerinde çalışan öğrenciye musallat olacaktır*, falan mı yazması gerekiyordu? Seninki de bizimkinden farksız, sıradan bir ceset işte! Sana böyle olacağını söylemiştim. O kadavranın arkasında hiçbir gizem taşımadığını, bu meseleyi kendi kafanda büyüttüğünü söylemiştim. Herhangi başka bir kadavrayla çalışıyor olsaydın da değişen bir şey olmazdı. Aynı hikâyenin farklı bir versiyonunu yazacak ve aynı hayal kırıklığını yaşayacaktın. Sadece gerçeği öğrenmek istediğini söylemiştin. Gerçek bu işte! Yarım kalmış işlerini halletmek için

seninle uğraşan hayaletler yok. Bu kadını tanımıyordun, daha önce hiç görmemiştin, çalıştığın kadavranın kime ait olduğunun bir önemi yok! Bunu anla artık! Saçma sapan hayallere kapılıp kendine zarar vermeye son ver!”

“Kolumu kıran şeyin, morg koridorundaki çocuk olduğuna inanmıyorsun.”

“Elbette inanmıyorum. O çocuk da diğerleri gibi kafanın bir köşesinde yer etmiş, dışarı çıkmak için doğru ânı bekleyen sanrılardan biriydi. Kolun havalandırma boşluğundan düştüğün sırada kırılmış olamaz mı? Bana gerçeğin bu olmadığını söyleyebilir misin?”

“Zor bir gece geçirdim. Daha fazla tartışmak istemiyorum,” dedim ve Orkun’a döndüm. “Kapının önünde bir sigara içelim mi?”

Başıyla onaylayınca, Emre’yi tek başına bırakıp dışarı çıktık.

Serin havada sigaralarımızı içerken, “Ben sana inanıyorum,” dedi Orkun.

“Biliyorum ve bunun için teşekkür ederim.”

“Yine de Emre’ye kızmamalısın, kendi açısından söylediklerinde haklı.”

“Kızgınlığım ona değil. Doğrusunu istersen kendi gördüklerime mi yoksa onun sözlerine mi inanmalıyım, ben de bilmiyorum. Dosyada yazanları sen de gördün. Kadavranın kime ait olduğunun gerçekten de bir önemi yokmuş. Bu saatten sonra elimden gelen tek şey, Emre’nin haklı olmasını ve ameliyattan sonra her şeyin yoluna girmesini umut etmek.”

“Belki de böylesi daha doğru,” dedi Orkun. “Ama bilmeni isterim, ben gördüğün hayaletlerin, beynindeki tümörün yol açtığı sanrılardan ibaret olduğuna inanmıyorum. Bence onları gerçekten görüyorsun. Keşke sana bu konuda yardımcı olabilseydim.”

KADAVRA MEVSİMİ

“Keşke...” dedim.

Kısa bir sessizlikten sonra, “Emre duymasın,” dedi Orkun. “Seni yine yanlış fikirlere sürüklediğimi düşünmesini istemem ama epeydir aradığım bir kitabı buldum. Çok nadir ve değerli bir baskı. Yazım tarihi eski olsa da yaşadığın deneyimler konusunda yazılmış en kapsamlı kitaplardan biri olduğu söyleniyor. Gümrüğe takılmazsa bir iki haftaya elimde olur. Okuduğum zaman bazı cevaplar bulabilmeyi umuyorum.”

“Aldığın kitabın, bu tür konulara ilgi duyan insanlardan para koparmak için yazılmış bir dizi saçmalıklardan ibaret olabileceğinin farkındasındır umarım.”

“Farkındayım ama ne kaybederiz ki? Dediğin gibiyse aynı fiyata internetten satarım.”

Odaya girdiğimizde Emre, asık bir yüzle yatağında oturuyordu. İyiliğimi istediğini biliyordum. Yaptığı hata, sadece beden sağlığını düşünmesiydi. Gecenin sonunda hiçbir şey elde edememiş olmanın üzerimde yarattığı etkiyi göremiyordu. Hayal kırıklığının, insanın canını en az kırık kemikler kadar yakabileceğinin farkında değildi. Hayata çok daha sağlam bir mantık çerçevesinden baktığı ya da paranormal olayların saçmalıklardan ibaret olduğuna inandığı için onu suçlayamazdım çünkü ortada inkâr edemeyeceğim bir gerçek vardı. Ben her fırsatta kendimi ruhlar âlemine kaptırırken başından beri tüm bunların beynimdeki hastalık yüzünden olduğunu söyleyen Emre büyük ihtimalle haklıydı.

Ona bir kalemle birlikte alçılı kolumu uzattım. “İlk şeref sana ait.”

Ters bir bakış attıktan sonra kolumdaki alçıya adını yazdı.

“Bilmem farkında mısınız?” dedi. “Her seferinde, başına bir öncekinden daha kötü bir kaza geliyor. Bunları

hayaletler yapmıyor, sen yapıyorsun. Belki de dönemin sonunu beklemeden ameliyat olmalısın. Kaldığın dersleri seneye alırsın. Canından kıymetli değil."

"Bir ay daha idare edebilirim."

"Psikiyatri hocasıyla görüşeceksin, değil mi?"

"Evet," dedim. "Sonuçta sen kazandın."

"Ben mi kazandım? Bu oyunu eşli oynuyoruz," dedi Emre. "Ben senin batışına engel olmaya çalışıyorum. İnan bana, tek derdim bu."

Emre'den sonra kolumu Orkun'a uzattım. Alçının üzerine imzasını atarken bir an başını kaldırıp, "Acaba çantanın içinde ne vardı?" diye sordu.

"Kim bilir? Eğer çok merak ediyorsan bıraktığım yerde duruyor."

"Elbette," dedi Orkun. "O havalandırma boşluğuna girseydim, herhalde iki adım ilerleyemeden nefes darlığından ölürdüm."

Bu söz üzerine hepimiz güldük.

"Allah gecinden versin," dedi Emre.

Çanta mevzusu da böylece kapanmış oldu.

Üstüm başım leş gibiydi. Koluma bir poşet geçirip, Emre'nin yardımıyla bantladım. Banyodan çıktığım sırada, ilerleyen günlerimin kolay geçmeyeceğini anlamıştım. Sanki hayatımda yeterince dert yokmuş gibi... Elimi rahat kullanabilmek için alçıyı bilek hizasında kestirmiştim fakat parmaklarımı açıp kapatırken içim çekiliyordu. Pijamalarımı giyerken ters bir hareket yaptığımda, kırık kemiklerimin uçları birbirine sürtünmüş gibi hissettim. Kolumun derinlerine görünmez bir bıçak saplandı. Ağrı kesici iğnenin etkisi geçiyor olmalıydı. Pantolonumun cebindeki ilaç kutusunu aradım. Zamanında birkaç çevirisini yaptığım ortopedi asistanı, *sana bir güzellik yapayım*, diyerek önlüğünün cebinden bu ağrı kesiciyi çıkarmıştı.

KADAVRA MEVSİMİ

Temkinli kullanmamı öğütleyerek verdiği ilacın kırmızı reçeteli bir analjezik olduğunu, bu sayede hem ağrımın kesileceğini hem de günlerimin daha güzel geçeceğini söylemişti.

‘Haklı olup olmadığını göreceğiz,’ diye düşünerek, kutudan bir hap çıkardım. Güzel günler geçirmeye gerçekten çok ihtiyacım vardı.

Emre, masanın üzerine bıraktığım ilaç kutusunu görünce, “Vay canına,” dedi yattığı yerden. “Yanlış mı görüyorum, yoksa *Trankulin* mi o?”

O ânâ kadar merak edip de ilacın adına bakmamıştım. Kutuyu geri alıp elimde çevirdim. “Evet, öyleymiş. Bilmediğin bir bok olsa dişimi kıracağım.”

“Bizimkilerin doktor olduğunu unutuyorsun. Evimizdeki ilaçlarla eczane açılır. Hem sen *Trankulin*’i nasıl bilmezsin? Google’a yaz da bak.”

“Boş versene,” deyip ağzıma attığım hapi, kafaya diktiğim suyla mideme gönderdim.

“Yarasın,” dedi Emre. “Fakültede sağlam tanıdıkların olduğu belli ama dikkatli ol. Her kolunu kırana bu haptan verselerdi, ortada sağlam kemiği olan adam kalmazdı.”

“Abartma lütfen,” dedim. “Hepi topu, biraz güçlü bir ağrı kesici işte.”

Çok yorgundum. Moralim bozuktu. Artık sona ermesini istediğim berbat bir gün geçirmiştım. Oda arkadaşlarıma iyi geceler dileyip yatağa uzandım. Gözlerimi kapadım ve olan biteni hiç düşünmeden hemen uyumak istedim.

Yağmur başlamıştı. Orkun’un kulaklıklarından belli belirsiz yükselen müzik sesi... Emre’nin bilgisayar klavyesinin tıkırtıları... Kulağa ninni gibi geliyordu.

Kolumun ağrısı kısa sürede dindi.

Tüm bedenime tatlı bir uyuşukluk çöktü.

Emre'nin hayal meyal fısıldayan sesini duydum:

"Hey, kadvranın kime ait olduğunu öğrenmek ister misin? Şifreli oldukları için bütün kayıtları çekmiştim. Numarasını söylersen bulabilirim. Kendiminkine baktım bile."

"Neden böyle bir şey isteyeyim ki?" dedi Orkun. "Hayır, teşekkürler."

"Keyfin bilir!"

Deliksiz bir uykuya daldım ve ertesi sabah, aylardır hiç olmadığım kadar huzurlu ve dinlenmiş olarak uyan-
dım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

FIRTINA ÖNCESİ

İçinde bulunduğum şartlar düşünülduğünde hafta sonumun çok da kötü geçtiği söylenemezdi. Kolumdaki ağrı ince bir sızlamaya dönüşmüş, elimdeki yara kabuk bağlamıştı. Kişisel ihtiyaçlarımın çoğunu karşılayabiliyordum. Endişelerim, korkularım kaybolmuştu. Artık kâbus bile görmüyordum. Nadiren gördüğüm rüyaların içeriği -nasıl desem- çok daha keyifli bir hâl almıştı ki sanırım bu duruma her iki elimi de tam olarak kullanamıyor oluşumun etkisi büyüktü.

Bilgisayar başında yaptığım araştırmalar sonuçsuz çıktığında Fatima'nın izini sürmekten vazgeçmiştim. Haber siteleri -konu mülteci ölümleri olduğunda- ölenlerin isimlerini yazmakla bile uğraşmazdı, sadece toplu bir rakam verirdi. Çıkmaz sokak... En azından artık emin olduğum bir gerçek vardı: Üzerinde çalıştığım kadavra sıradan bir mülteciye aitti.

Telefonun alarmıyla uyandığımda yalnızdım. Arkadaşlarım amfiye gitmiş olmalıydı. Bense bir hafta boyunca raporluydum ve bu boşluğu Leyla Hoca'yla konuşarak değerlendirecektim. Yataktan kalktığımda, kolum itiraz edercesine sızladı. Hiç vakit kaybetmeden, dolaptaki kuttudan iki hap çıkarıp ağzıma attım.

Kantinde bir şeyler atıştırdıktan sonra psikiyatri randevuma yetişmek için fakülteye yürüdüm. Dışarısı kış mevsiminden beklenmeyecek derecede ılıktı. Güzel havanın da etkisiyle kendimi çok daha iyi hissettiğimi fark ettim. Belki de bahar erken geliyordu.

Bunun fırtınadan önceki sessizlik olduğunu henüz bilmiyordum. Yaşlıların gökyüzüne bakıp, *hava kar topluyor*, diyeceği bir gündü.

Hasta kalabalığının arasına karışıp psikiyatri polikliniğine ilerledim. Odasına girdiğimde kolumu gören Leyla Hoca'nın yüzü asıldı. "Koluna ne oldu?"

"Küçük bir kaza, önemsiz."

"Gelmeyeceksin diye endişeleniyordum. Ne kadar vaktin var?"

"Raporluyum. Ne kadar isterseniz kalabilirim."

"Bu cevaptan, benimle konuşmaya hazır olduğun sonucunu mu çıkarmalıyım?"

Ne istediğimi bilmiyordum. Karşımda içten bir tebessümle beni dinlemeye hazır bekleyen kadının yüzüne baktım. Güvenilir birine benziyordu, yardım etmek isteyen birine.

'Neden olmasın?' diye düşündüm. 'Denemekle ne kaybederim?'

"Bu fakültede öğrenci olduğumu biliyorsunuz," dedim. "Size anlatacaklarım, bana sorun çıkarabilir."

"Bu odada konuşulan her şey aramızda kalacak. Seni anlıyorum. Eminim, psikolojik sorunları olan tek kişinin sen olduğunu düşünüyorsun ama inan bana, bu fakültede bile depresyon, şizofreni gibi sorunlarla boğuşan sürüyle sağlık çalışanı var. Ruhsal problemler yaşadığın için başının belaya gireceğini düşünmen yersiz bir endişe."

KADAVRA MEVSİMİ

“Aslına bakarsanız insanların psikolojik sorunlarını olmasını mazur görmelerini bekliyorum. Beynimde bir tümör var. Buna bağlı ruhsal değişimlerim olabilirmiş.”

“Demek ilk bakışta fark edilen sıkıntılı ruh hâlin bu yüzdendi. Seni benimle konuşmaya ikna etmekle ne kadar doğru bir şey yaptığımı şimdi anlıyorum.” Masasındaki not defterine bir iki cümle karaladı, sonra bakışlarını bana yöneltip, “İlk görüşmemizde seni serbest bırakıyorum. Bana ne istersen anlat,” dedi. “Kendini, aileni, sıkıntılarını, yaşadıklarını... Anlatmaya değer gördüğün ne varsa... Hepsini dinlemeye hazırım.”

Ben de anlattım. Dönem boyu başıma gelenlerden annemin beni umursamıyor oluşuna, hastalığımın yarattığı sorunlardan geleceğe yönelik endişelerime kadar hiç susmadan konuştum. Elbette kadavra dosyalarını çalmak için anatomi salonuna sızmak, histoloji hocasının ölümü gibi konulara girmedim. Hikâyenin bazı kısımlarını kasıtlı olarak atladığımı fark etse bile buna müdahale etmiyor, neyi ne kadar anlatmak istediğimi kendi tercihime bırakıyordu. Leyla Hoca, arada verdiğimiz kısa molalar haricinde, üç saate yakın bir süre boyunca beni dinledi.

“Sizi epey yordum,” diye sözlerimi bitirdim.

“Benim işim bu.”

“Anlattıklarım hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Yorum yapabilmem için henüz erken. Bir süreliğine, konuşan kişi sen olacaksın. Yarın aynı saat senin için uygun mu?”

“Bunu çok isterim,” dedim. “Kendimi gerçekten daha iyi hissediyorum.”

Bunca zamandır bir psikiyatristten yardım istemeyişime hayıflandım. Öyle rahatlamıştım ki etrafımdaki renkler bile daha canlı görünüyordu. Mucize gibi bir şeydi bu.

Uyanır uyanmaz iki ağır kesici yuttum. Uyurken kolumun üzerine yatmış olmalıydım, kemiklerim fena sızıyordu. Biraz tereddüt ettikten sonra bir hap daha çıkardım ve onu da diğer ikisinin yanına gönderdim.

Dördüncü görüşmemiz için psikiyatri hocasının yanına gittiğimde bana yönelttiği soruları yanıtlamaya başladım. Ona çoğu zaman dürüst cevaplar verirken, bazı soruları üstü kapalı yanıtlarla geçiştiriyordum fakat tehlikeli konulardan daha fazla uzaklaşamayıp köşeye sıkıştığım bir an geldi.

“Bu gördüğün hayaller, duyduğun sesler,” dedi Leyla Hoca. “Senden yanlış bir şeyler istedikleri oluyor mu? Yapmak istemediğin şeyler? Mesela kendine ya da başkalarına zarar vermek gibi?”

“Bazen...”

“Bir örnek verir misin?”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum. Onların gerçek olmadıklarını biliyorum ve isteklerini görmezden geliyorum.”

“Neden bana karşı dürüst olmuyorsun?”

Ona her şeyi anlatmaya hazır değildim. “Hakkımda ne düşündüğünüzü söyleyeceğinize söz vermiştiniz,” diyerek konuyu değiştirdim. “Fakat kaç gün oldu, hâlâ siz soruyorsunuz ve ben cevaplıyorum.”

“Haklısın,” dedi. “Sana bir anımı anlatacağım. Bence aradığın cevabı bulacaksın.”

“Sizi dinliyorum.”

KADAVRA MEVSİMİ

“Elli küsur yaşlarında bir hastam vardı,” diye başladı. “Son dönem akciğer kanseri. Psikolojik destek almak için bana gelmişti. Fakat tüm çabalarımın rağmen ruh hâlini düzeltmeyi başaramıyordum. Yakınları, son zamanlarını en güzel şekilde geçirmesini istiyor, o ise günden güne hayata küsüp içine kapanıyor, sevdiklerini kendisinden uzaklaştırıyordu. Sonra ne oldu, biliyor musun? Tümörü beynine sıçradığında, tıpkı senin gibi -sadece içeriği farklı- sanrılar görmeye başladı. Onun hayallerinde, ziyaretine melekler geliyordu. Onunla konuşuyorlar, bu hastalık ve acıların, kendisine tüm insanların günahlarının affedilmesi için verildiğini söylüyorlardı. Öldüğünde cennetin onu beklediğini, geride kalan günlerini neşe içinde geçirmesini çünkü onun seçilmiş kişi olduğunu falan anlatıyorlardı. Zavallı adam, kendisinin İsa Mesih’in yeniden doğmuş ruhu olduğuna inanmaya başlamıştı fakat böylece ruh hâlinde inanılmaz bir değişim oldu. Anti-depresanları, hatta ağrı kesicileri bile kullanmayı bıraktı. Buna rağmen son günlerini huzur ve mutluluk içinde geçirerek öldü.”

Hikâyesini bitirince, yüzüme bakıp derin bir nefes aldı. “Sana anlatmak istediğim şeyi görebiliyor musun?” Ona cevap vermemi beklemeden tekrar kendisi konuştu. “O hastayı içinde bulunduğu yanılgıdan kurtarmaya çalışmadım, gerçek dünyaya dönmesi için herhangi bir müdahalede bulunmadım çünkü altı ay ömrü kalmış bir adamın, onu mutlu ettiği sürece neye inandığının hiçbir önemi yoktur. Ama senin durumun farklı. Önünde uzun ve sağlıklı bir gelecek olabilir. Yine de benzerliği görebiliyorsun, değil mi? O yaşlı adam, bu hayallere kapılmadan önce sıradan biri olduğunu düşünüyordu. Kansere yakalanmış sayısız hastadan herhangi biri... Bunu kabullenmek zordur. İnsanın aklına

gelen ilk soru, ‘Neden ben?’ olur. ‘Neden bir başkası değil de ben?’ Ama karşına bir melek çıkıp da sana seçilmiş kişi olduğunu söylediği takdirde düşüncelerin değişir. Artık sıradan bir hasta değil, özel biri olduğuna inanırsın. Çektiğin acılar, yaklaşan ölümün bile anlam kazanır. Soruların cevap bulur. İçinde bulunduğun durumu kabullenmek kolaylaşır.”

Söylediği her sözle birlikte, aylardır cevap aradığım bütün sorular *anlamını yitiriyordu*. Tüm *dünya* keskinleşip rengârenk ışıldarken, göğsümün üzerinde taşıdığım ağırlık *uçup* gidiyordu. Üzerinde çalıştığım kadavra benden ne istiyordu? Unuttuğumu sandığım şey neydi? Neden *hayaletler* görüyordum? Neden fısıltılarını duyuyor, varlıklarını hissedebiliyordum? Neden uykularımda *kâbuslarla* boğuşuyordum? Neden beynimde tümör vardı? *Neden, neden, neden?* Ardı sıra yankılanan tüm sorular *patlayan* baloncuklar gibi boşlukta kayboluyordu. Belki hiçbirinin cevabı yoktu, belki de var olan cevaplar *hiçbir önem taşımıyordu*. Tıpkı kimliğini öğrendiğimde her şeyin *anlam* kazanacağına inandığım kadavranın, *sıradan* bir mülteciye ait olduğunun ortaya çıkması gibi.

Unuttuğumu sandığım şey belki de *hiç* var olmamıştı! Belki de aylar önce bir gün dişlerimi fırçalamayı unutmuş ve farkında olmadan bunu *kafaya* takmıştım. Aklım kısa devre yapmıştı. Hayaletler gördüğüm falan yoktu, muhtemelen hepsini uyduruyordum. En başından beri düşündüğüm şey, bu değil miydi zaten? Beynimdeki tümörün neden olduğu *sıradan* bir patolojiydi sadece, *önemsizdi*. Bu hastalığa neden yakalandığımın bir *önemi* yoktu. Kaderin attığı zarlardan biri beni vurmuştu. Elim kötü gelmişti, hepsi bu. *Büyük gizemlerin altından, basit gerçekler çıkabilir*, demişti Emre. Ya da buna benzer bir şey söylemişti. Bok herif, her zamanki gibi yine haklı-

KADAVRA MEVSİMİ

dı. Demek ki hayal gücümün katkılarıyla süslediğim bu hikâyenin sonu, *bu muydu yani* denilecek kadar sıradan bir gerçekle bitiyordu. *Meğerse hastaymışım ve her şeyi kafamdan uydurmuşum.* Ne vasat bir final! Ah ama bundan kötüsü de olabilirdi! Mesela, *bir uyanmışım ve yaşananların hepsi bir rüyaymış!* Sonu böyle biten sayısız berbat hikâye yok muydu? *Dağ fare doğurdu!* Aman ne komik! İçimden *katıla katıla gülmek* geliyordu. Nihayet gerçeği kabullenmenin verdiği *rahatlık*, öyle hafifletici ve öyle *harika* bir duyguydu ki! Gözlerimin önünden oldukça *komik* resimler geçiyordu. Banyoda kendi kendime konuşarak boğazımı sıkıyordum. Morg koridorunda düşüp kolumu kırdıktan sonra yerlerde sürünüp boş duvarlara yalvarıyordum. Pratik salonundaki her şeyden habersiz ceset, *cansız gözlerle* tavana bakarken, ben o gözlerin üzerimde olduğunu hayal edip delice *triplere* giriyordum.

Tanrım, bir an önce odadan çıkmalıydım! Kendime güçlükle hâkim oluyordum. Bir *gülme krizine* girmem an meselesiydi. Sakinleşmek için *derin* bir nefes alırken, Leyla'nın yüzüne *alıcı* bir gözle baktım. Hakkını vermek gerekirse taş gibi hatundu. Kim bilir kaç gündür şöyle temiz bir asılmamıştım. Acaba imalı birkaç söz söylesem nasıl olurdu? Kendimi tutamayıp kıkırdadım. Kadını artık dinlemiyordum bile. Sesi kulağıma bir sis bulutunun arkasından geliyordu. Kendi kendime güldüğümü fark edince, sözleri hayretle yarım kaldı.

Yerimden kalktım. "Sizi çok iyi anlıyorum hocam," dedim. "Bu konuyu düşüneceğim. Ben... Şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyorum. Sanırım, artık çıksam iyi olacak."

Yolumdan çekil yavrum, bağlasalar duramam! Kahkahalara boğulurken var gücümle *koşmak*, duvarları yumruklaırken *neşe dolu çığlıklar* atmak istiyordum. İçimde bir şeyler

uyanıyordu. Kendimi çok iyi hissediyordum, çok güçlü. Sanki tüm dünyayı ağzıma atıp bir parça tütünmüş gibi çiğneyebilir ve onunla işim bittiğinde, evrene geri tükürebilirdim.

“Gerçeği ne kadar çabuk kabullenirsen hayatını o kadar çabuk toparlarsın,” dedi Leyla Hoca. “Üzerindeki rahatlamayı, ruh hâlindeki canlanmayı şimdiden görebiliyorum.”

Odadan çıktığımda nereye gittiğimi bilmeden amaçsızca koştum. Bir an sonra, fakültenin bahçesindeydim. Kış mevsimine rağmen yapraklarını dökmeyen çam ağaçları gözüme takıldı. Havanın soğuk olması umurlarında değildi. Zorlu şartlarda bile yaşama tutunmayı bilirlerdi. Görmesini bilen gözler için ilahi bir ders gibiydiler.

Ağaçlar... Beni çağırıyorlardı!

Yanlarına koştum. Alçıdaki kolum sızlamadı bile. Gövdelerine dokunup onlara sarıldım. “Siz harikasınız!” diye fısıldadım. “Ben de öyleyim! Kış geldi ve hâlâ hayattayım!”

Altında köklerinin uzandığı toprağa boylu boyunca serildim ve hayatın ne kadar güzel, bunca zamandır başıma gelenlerin ne kadar komik olduğunu düşünerek kahkahalar attım. Dondurucu soğukta, bahçede benden başka kimse yoktu. Hoş, olsa da umurumda değildi. Yattığım yerde ciğerlerim yırtılırcasına haykırdım.

“Hepinizin amına koyayım! Sikimde bile değilsiniz! Hâlâ hayattayım, ötesi var mı? Ben daha ölmedim ve size inat, yaşamaktan keyif alıyorum!”

‘Her kolunu kırana bu haptan verseler, ortada sağlam kemiği olan adam kalmazdı.’

Emre’nin haklı olduğunu ancak elimdeki Trankulin kutusu tükendiğinde anlayacaktım. Kafam öyle güzel uçuyordu ki ne kadar yükseldiğimin farkında bile değildim.

Düşüşüm çok sert olacaktı.

KADAVRA MEVSİMİ

Günlerim, sorunsuz ve keyifli geçiyordu. Raporlu olduğum için sadece canımın istediği derslere giriyor, arta kalan zamanlarımda gezip tozuyor, uzun zamandır özlem duyduğum öğrencilik hayatının tadını çıkarıyordum. Yeni ruh hâlim Emre'yi kaygılandırırsa da ona bu değişimin, psikiyatri seansları sayesinde olduğunu söylediğimde rahatlamıştı. Olağandışı deneyimler, kötü hisler geride kalmıştı. Kafamdaki tüm endişeler, soru işaretleri uçup gitmişti. Sanki beynimde kısa devre yapan bir şalteri indirmiştim.

Hiç şüphesiz, bu durum gerçeği kabullenmem sayesinde olmuştu. Tüm yaşadıklarım bir hayalden ibaretti ve dönem arası olacağım ameliyatla birlikte hepsi geride kalacaktı. Aylar sonra yeniden hayata tutunmuşum. Leyla Hoca, bir mucize yaratmıştı. İyileşiyordum.

Yataktan kalktığımda pek ağrım olmasa da sırf alışkanlıktan, bir ağrı kesici yutmak için dolabımdaki ilaç kutusuna uzandım. Kutu boştu. Son hapı yatmadan önce yutmuşum.

'Sorun değil,' diye düşündüm. 'Zaten kolum eskisi kadar ağrımiyor.'

Yanıliyordum. Bu bir sorundu hem de büyük bir sorun.

Leyla Hoca'nın yanına gittim fakat söyledikleri, eskisi kadar ilgimi çekmiyordu. Kelimeler, anlamlarını kaybedip bulanık gürültülere dönüşüyordu. Kendimi hafta boyunca hissettiğim kadar keyifli hissetmiyordum. *'Bu kadının başka işi yok muydu ki her gün benimle uğraşıyordu?'* Ayıp olmasın diye sürekli başımı sallayıp, *haklısınız* falan dedim.

Nihayet yanından ayrıldığımda ağır adımlarla fakültenin bahçesine yürüdüm. Rüzgârda sallanan çam ağaçları, bu kasvetli havada nasıl da çirkin görünüyordu. Bir hastane bahçesine dikilebilecek onca ağaç arasından bu eğri büğrü şeylerin neden tercih edildiklerine şüphe yoktu, bakım istemiyorlardı. Kimse bunun, her gün bir diğeri ölen sayısız hasta için küfürden farksız olduğunu düşünmemiş miydi? *'Bizler su bile istemeden yıllarca ayakta kalıyoruz ama siz, onca ilaca, onca tedaviye rağmen yine de ölüyorsunuz.'* Bir sigara yaktım. Bir haftadır raporlu olduğum hâlde salak gibi çoğu derse girmiştim. Bu kez aynı hatayı yapmayacaktım. Az sonra başlayacak olan anatomi pratiğine girmeye hiç niyetim yoktu.

Yurda dönüp birkaç saat daha uyumaya karar verdim.

Uyandığımda, kendimi bok gibi hissediyordum. Kaslarım seğiriyor, zihnimde kötü düşünceler uçuşurken göğsüm görünmez bir kerpetenin dişleri arasında sıkışıyordu.

Emre geldiğinde, "İçimde kötü bir his var," dedim. "Kendimi hiç iyi hissetmiyorum."

"Gayet normal," diye cevap verdi. "Biz tıp dilinde buna, *yoksunluk sendromu* diyoruz. Birkaç gün içinde kendine gelersin."

"Beni de korkutan bu. Kendime gelmek istemiyorum. O haplar, içimdeki bir şeyleri bastırıyordu ve şimdi onların daha güçlü bir şekilde geri geldiklerini hissediyorum."

"Evet. Kulağa bir bağımlının sözleri gibi geliyor."

"Ameliyat gününe kadar o haplardan kullanmaya devam etmeliyim."

"Çıldırдың mı sen? Şu anda hissettiğin şey, sadece psikolojik. Ama bir ay boyunca Trankulin kullanırsan gerçekten bağımlı olursun, ilaçsız kaldığında nöbet geçirme-

KADAVRA MEVSİMİ

ye başlarsın. Yahu sen, makale çevirilerine bile bağımlı olabilecek bir yapıya sahipsın! Seni bu konuda uyardım. Peki, sen ne yaptın? Her gün üç dört tane yutup, bir hafta kafan bulutlarda gezdin. Lütfen bana biraz olsun güveniyorsan başka bir kutu bulmak için sakın uğraşma.”

Haklı olduğunu bildiğim hâlde, onu atlatmayı başardığım ilk fırsatta fakülteye gittim. Kolumu alçıya alan asistanı buldum. Ne durumda olduğumu sordu. “Ben de onun için gelmişim,” dedim. “Hâlâ çok ağrım var. Bana verdiğin ağrı kesiciden isteyecektim.”

“İmkânsız,” dedi asistan. “Bir kutudan fazlası bağımlılık yapar. Hem kolun alçıya alınalı bir hafta oldu. Artık daha hafif ağrı kesicilerle de idare edebilirsin.” Bir reçete yazdı.

Uzattığı kâğıda baktım. Tezgâh üstü satılan ilaçlardan biriydi.

Bir umut diyerek eczaneden aldığım haplardan iki tane çiğnedim, midemi ağrıtmaktan başka bir boka yaramadı. Bütün gece kâbuslarla boğuştum. Kan ter içinde defalarca uyandım. Sabah, yorgun argın, şiş gözlerle yataktan kalktığım da sıradan ağrı kesicilerin, asla o güzel, küçük, yeşil kapsüllerin yerini tutmayacağını anlamıştım.

Hafta sonu durumum kötüleşti. Üstelik daha önemli bir sorunumuz vardı. Orkun, artan soğuklarla birlikte ciğerlerini üşütmüştü, fena öksürüyordu. Nefes alıp verirken göğsünden çıkan hırıltıyı hepimiz duyabiliyorduk. Gözlerinin altı çökmüş, yeterli oksijen alamadığı için cildinin rengi solmuştu. Odaya girdiğim de, uykusunda güçlükle soluyan Orkun’u izlerken buldum Emre’yi.

Aynı endişeyi paylaşarak Orkun'a baktım. Belki de bu yüzden onu kendime yakın hissediyordum. Ortak bir noktamız vardı. Onun bedeni kırıktı, benimse zihnim.

"Acile mi götürsek?" dedi Emre. "Oksijen falan verirlerse biraz rahatlar."

Sessizce başımı salladım ve Orkun'u uyandırmak için koluna dokundum. Kötü bir his, avuç içimden vücuduma yayılan bir elektrik akımı gibi etrafımı sardı. Sanki derisinin altı kımıl kımıl kurt kaynıyordu. Sanki damarlarında, göğüs kafesine yuvalanmış bir fare leşinin doğurduğu hastalıklı parazitler dolanıyordu. Elimi ani bir refleksle geri çektim. İçimdeki ürperti, geldiği hızla kayboldu.

Orkun gözlerini açtı.

"Kalk. Nefes alamıyorsun," dedim. "Ateşin de var. Fakülteye gidiyoruz."

İtiraz etmeden kalkıp üzerini giyindi ve bunu yapmak hepimize garip gelse de fakülteye gitmek için ambulans çağırdık. Orkun'un bu havada yürümesi doğru olmazdı.

Acil serviste beklediğimiz sürede, ayakaltında durmamak için bir köşedeki kalorifer peteğine iliştim. Ellerimi dayadığım sıcak demir kütlesi, haşlak suyun basıncıyla usul usul titriyordu. Ne garip! Devasa binayı ısıtan bu korkunç şiddetteki gücün, kimse farkında değildi. Derin bir iç çektim. Aklım, Orkun'u uyandırmak isterken olanlara takılmıştı. Onunla alakalı bu garip hisleri ancak yakınlarımızda kimse olmadığı takdirde duyabiliyordum. Benzer hislerin, Emre yanımızdayken ortaya çıkması, iyiye işaret değildi. Bu olay, şüphelerimi doğruluyordu. Sorun sadece kullanmayı bıraktığım ilaçların ardından oluşan yoksunluk değildi. Sorun daha büyüktü. Altıncı his, ahiret gözü ya da şizofrenik sanrılar... Bu yaşadıklarım her ne sikimse o hapları bırakmamla birlikte geri geliyordu ve bu dönüşün, eski-

KADAVRA MEVSİMİ

sinden çok daha güçlü bir şekilde olacağını hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapadığımda, altında kor alevler yanan bir buhar kazanının karşısında olduğumu hayal ettim. İçinde biriken buharın dışarı kaçtığı kapak, bir süredir hiç açılmamıştı ve kazanın içindeki basınç fazlasıyla yükselmişti. Ellerimin altında zangırdayan kapağı tüm gücümle iterken eskimiş kazanın dört bir yanından buhar sızıyordu. Bir çıkmazdaydım. Kapağı sabit tutmaya bir yerden sonra gücüm yetmeyecekti ya da sıcak demire dokunan ellerimin acısına daha fazla dayanamayacaktım. Üstelik hata yapıyordum. Serbest kalacak buharın altında yanmayı göze alıp kapağı bırakmalıydım. Aksi takdirde, yüksek basınca daha fazla dayanamayan kazan patlayacaktı. Bu işten hasar almadan kurtulma şansım yoktu. Her şeye rağmen, bir mucize bekler gibi kapağa yüklenmeye devam ediyordum. Günden güne yorulan kollarıma, yanıp kavrulan ellerime aldırmadan ümitsizce çabalıyordum. Gözlerimi açtım, ellerimi peteğin üzerinden çektim. Avuç içlerim kıpkırmızı olmuştu. *'Yine kendini kaybediyorsun,'* dedim içimden. *'Buhar kazanları bu prensiple çalışmaz. Bu da kafanda yarattığın yalan yanlış bir hayal, tıpkı diğerleri gibi.'*

Kollarımı serbest bıraktığımda kalorifer peteğine çarpan alçılı kolum, demirde bir tınlama çıkardı. Ani ve şiddetli bir ağrı hissederek dişlerimi sıktım. Bir şeyin gerçek olmadığını düşünmek hatta bunu yüzüne haykırmak bile onun sana zarar vermesine engel olamıyordu. Savaş verdiğimiz kimi düşmanlar, hayal ve gerçeklik arasındaki bulanık çizgide yer alırlar ama bu, onları daha az tehlikeli yapmaz. Sızlayan kemiklerim, bunun en büyük kanıtıydı. Gelecek günlere dair derin kaygılar içindeydim.

Orkun'un tedavisi bitince yurda döndük. Biraz rahatlamış görünüyordu.

Öğleden sonraki derslerden kaçıp psikiyatri hocasının yanına gittim. Çoğu dersin devamsızlık sınırına ulaşmış olsam da dönemin sonuna yaklaştığımız için dert etmiyordum. Cuma günü dersler sona eriyor, tek günlük telafi pratiği dışında ders işlenmeyecek olan bir hafta başlıyordu. Finallerin ardından ilk dönem sona erecekti ve bunu düşünmek, içimde garip hisler doğmasına yol açıyordu. Sayılı günleri atlatabilirim beni bekleyen ameliyatın ardından normal bir hayata sahip olma şansım hâlâ vardı. Sadece üç hafta. Göz açıp kapayıncaya kadar geçebilecek kadar kısa bir süreydi, yine de yeterince uzundu.

Kötü şeylerin olabilmesi için yeterince uzun...

Leyla Hoca, beni bekliyordu. Görüşmediğimiz iki gün boyunca kendimi nasıl hissettiğimden, hayatımda önemli bir gelişme olup olmadığından bahsetmemi istedi.

Henüz yoktu ama olacaktı. Bunu iliklerimde hissediyordum.

“Endişeliyim,” dedim Leyla Hoca’ya. “Bu kez epey kötü, korkunç bir şeyler olacağına inanıyorum. Sanki şimdiye dek yaşadıklarım, bu son haftalarda patlayacak bir fırtına için toplanan bulutlarmış gibi.”

“Duyduğuma göre gerçekten de önümüzdeki günlerde bir kar fırtınası bekleniyormuş,” diye gülümsedi. “Ama bunun, senin durumunla bir ilgisi yok elbette. Bu kötü hislerin, bir kaygı bozukluğundan ibaret olduğunu unutmamalısın.”

“Bana bu üç haftayı sorunsuz geçirmemi sağlayacak bir ilaç başlayamaz mısınız?”

KADAVRA MEVSİMİ

“Bence de ameliyat olacağın tarihe kadar yaşadığın sanrılar ve obsesyonları baskılayacak bir ilaç kullanman uygun olur. Kendini biraz uyuşuk hissedebilirsin. Ama senin durumunda, bu kabul edilebilir bir yan etki.”

“Sizce yaşadığım şey obsesif bir bozukluk mu ya da şizofreni mi?”

“Sanırım bundan bahsetmek için doğru zaman geldi. Böyle sıra dışı bir tabloyla, beynindeki tümör nedeniyle karşılaştığımızı düşünsek bile, geçmişten gelen bazı psikolojik problemlerin, tümörün varlığından bağımsız bir şekilde şiddetini artırmış olma ihtimalini göz ardı edemeyiz. Bu duruma ‘*organik psikotik bozukluk*’ demek, kolaya kaçmak olurdu. Yaşadığın şey, manik-depresif bozukluk, şizofreni ve obsesif-kompulsif bozukluğun çok ilginç bir karışımı. Bu saydığım hastalıklara ait belli özellikleri taşıyor olsan da görmeyi beklediğimiz en temel özelliklerden bazılarını sergilemiyorsun. Örneğin, unuttuğun önemli bir şey olduğu düşüncesi, sürekli tekrarladığın bir saplantı ama bu obsesyonla başa çıkmak için kompulsif davranışlar göstermiyorsun. Depresif ve manik ataklar arasındaki geçişlerin, klasik hastalık tablosuyla uyumsuz. Üstelik aynı dönem içerisinde hem depresif hem de manik bulgulara sahipsin ki bu bile sıra dışı bir durum. Şizofrenik bozukluğuna, yani gördüğün hayaller, duyduğun fısıltılar, içindeki kötü hislere gelince, güçlü paranoid sanrılar yaşarken, bu atakların görülmediği zamanlarda gerçeklikten kopmayıp şizofreniye özgü negatif bulguları taşıyor oluştun inanılmaz. Bu şikâyetlerle bana daha önce başvurmuş olsaydın zaten ilk işim senden bir beyin tomografisi istemek olurdu. Ki senin durumunda, tek tedavi seçeneğinin ameliyat yoluyla tümörün çıkarılması olacağını düşünüyorum. Vereceğim ilaçlar şikâyetlerini baskılayacaktır ama günlük

işlevlerini kısıtlayacakları için onları ömür boyu kullanmayı istemezsin.”

Duyduklarımı sindirmeye çalışırken, “Üç haftalığına kafam uyuşuk gezerek de idare edebilirim,” dedim. “Yeter ki bu süreyi sorunsuz atlatabileyim.”

Yazdığı reçeteyi bana uzatırken gülümsedi. “Gördüğün hayaller ve sanrılar hakkında biraz daha konuşmak isterim. Bunu mesleki bir merak olarak gör. Sana dürüstçe cevaplamanı istediğim bazı sorular sorabilir miyim? İnan bana, konuştuğumuz her şey aramızda kalacak.”

“Elbette, elimden geldiğince yanıtlamaya çalışırım.”

“Yaşadıklarını anlatırken eksik bıraktığın kısımlar oldu, bazı ayrıntıları atladın.”

Reçetemi almıştım, belki de en doğrusu bir bahane bulup odadan çıkmaktı. Bir hocanın odasına izinsiz girdiğimi ona anlatamazdım. Ya da bir diğerinin, ilettiğim mesaj sonrası can verdiğini... Kadavralarla konuşma, hayaletler görme mevzularının ayrıntılarına girersem nerede durmam gerektiğini bilemeyebilirdim. Tedbiri elden bırakmadım, gelen sorulara kaçamak yanıtlar verdim. Ama bir sorun vardı. Rahatsız edici bir his... Ben belirsiz yanıtlar verdikçe konuşmanın rengi değişiyordu. Karşımdaki kadın, aradığı cevaplara ulaşabilmek için üzerimde baskı kurmaya çalışıyordu. Bana sökmezdi, tüm sorularını geçiştirdim.

“Özür dilerim. Seni biraz sıkıştırdım,” dedi Leyla Hoca. “Kusuruma bakma, karşımdaki olgunun böyle ilgi çekici olduğu durumlarda bazen aşırıya kaçabiliyorum.”

“Siz kusura bakmayın hocam. Dürüst olmaya çalıştım fakat size bile anlatamayacağım bazı şeyler var. Belki ileride bunu yapabilirim ama henüz değil.”

“Kararına saygı duyuyorum. İlaçlarını alıp kullanmaya başlayabilirsin. Hafta ortası yanıma uğra, bir durum değerlendirmesi yapalım.”

KADAVRA MEVSİMİ

Teşekkür edip odadan çıkmaya niyetleniyordum ki “Aslına bakarsan,” dedi. “Aklıma harika bir fikir geldi. En büyük şikâyetlerinden birinin, önemli bir şeyi unutmuş olduğuna dair yaşadığın saplantı olduğunu söylemiştin, değil mi?”

“En büyüklerinden biri değil. En büyüğü... En kötüsü...”

“Eğer seni hipnotize etmeme izin verirsen onu hatırlamanı sağlayabilirim.”

“Gerçekten bunu yapabilir misiniz?” Kalp atışlarım hızlandı.

“Yazdığım ilaçları kullanmaya başladıktan sonra bunun mümkün olacağını sanmıyorum ama hemen şimdi deneyebiliriz. Unutmuş olduğun her neyse aklının bir köşesinde sana rahatsızlık verdiğine göre bilinçaltında bunun izine rastlayacağıma inanıyorum. Hatırlamaya çalıştığın şey, baskılanmış bir anı ise hipnoz durumundaki bilinç düzeyin bunu zorlanmadan çekip alacaktır. Hatta bunun gerçek bir anı değil de boş bir saplantı olduğu ortaya çıkarsa küçük bir uğraşla bu hissin kaybolmasını bile sağlayabilirim.”

Heyecandan kendimi kaybedecektim. Neyi unutmuş olduğum, tüm bunları neden yaşadığım, üzerinde çalıştığım kadavranın benden ne istediği... Belki de tüm bu soruların cevabı, zihnimin bir köşesinde saklıydı.

“Hemen deneyelim,” dedim.

Leyla Hoca, perdeleri kapatıp içerisinin yarı karanlık bir hâle gelmesini sağladıktan sonra karşıma çektiği tabureye oturdu. Boynundaki kolyeyi ve parmağındaki yüzüğü çıkarıp zinciri halkanın içinden geçirdi.

“Çok kolay,” diye fısıldadı. “Tek yapman gereken, gözlerinle yüzüğü takip etmek... Tüm düşüncelerini aklından çıkar, zihnini boşalt ve dikkatini sesime ver.”

Zincirin ucunda sallanan yüzüğü izlerken üzerimde oluşturmaya çalıştığı telkinin etkisine girmeye çalıştım. Elbette bunu başaramadım. Zaman ilerledikçe düş kırıklığım artıyor, hocanın her an çabasına son verip bu fikrin işe yaramadığına kanaat getireceği endişesi, odaklanmama engel oluyordu. Düşüncelerimi okumuş gibi, “Rahatla,” diye fısıldadığını duydum. “İşe yarayacağını biliyorum. Ne kadar uzun süreceği önemli değil, gerekirse bunu yapmaya saatlerce devam edebiliriz.”

Bu sözler, endişelerimi gidermiş olsa da durum değişmedi. Göz kapaklarımın ağırlaştığı falan yoktu. Uykumun geldiğini ya da zihnimin yavaşladığını hissetmiyordum. Yine de benden istediği gibi kafamdaki sesleri susturdum ve yüzüğe odaklandım. Hiç kolay değildi. Bazı düşünceler kendiliğinden oluşurdu, isterseniz de engel olamazdınız.

“Karanlıkta yakılan mum gibi... Gözlerin açık olduğu sürece alevi görmemen imkânsız.”

Yüzüğü izlemeye devam ettim. Oda epey karanlık olmasına rağmen altın halka, bir mum alevi gibi parlıyordu. Fırtınaya yakalanmış bir denizcinin, dalgaların ardında gördüğü deniz feneri gibi... Tüm korku ve endişeler, o kutsal ışık görüldüğünde nasıl da kaybolurdu.

“Aynen öyle. Korkmana gerek yok. Dalgaları aşıp deniz fenerine doğru ilerleyen bir gemidesin. Sesimi takip et. Seni gitmek istediğin yere götürecekt.”

Artık fener görünmüyordu. Mum alevi sönmüştü. Yine de hiç endişe etmiyordum. Büyülü ses, bana nereye gitmem gerektiğini söylüyordu. Yolumu gösteriyordu. O sesi takip etmek, hayatım boyunca yaptığım en güzel şeydi. Kaval sesinin ardından donuk gözlerle koşturan fareli köyün çocukları gibi... Bana kendisini takip etmemi söylemesine gerek yoktu. Ucunda ölüm olduğunu

KADAVRA MEVSİMİ

bilsem de bunu yapardım. Ses beni çağırıldığı sürece gerekirse uçurumdan bile atardım. Yoğunlaşan karanlık beni korkutmuyordu. Sesin çağrısını dinliyor, daha ileri, daha derine gidiyordum. Neredeyim? Bir önemi yoktu. Kimim ben? Bunun da önemi yoktu. Sesi takip etmeden önce ne yaptığımın, sonrasında ne yapacağımın hiçbir önemi yoktu. Sadece ses vardı. Önemli olan tek şey, karanlığın içinde ışıldayan büyülü sestti. Öyle yakındı ki sanki her yanıma sarmıştı. Beni çağırmıyordu artık. Kim bilir, belki de gitmemiz gereken yere varmıştık. Kendimi çok iyi hissediyordum. Çok çok iyi hissediyordum. Derken bir felaket oldu. Büyülü ses kayboldu ve geriye sadece karanlık kaldı. Sessiz bir karanlık...

“Beni duyabiliyor musun?” diye sordu kadın.

“Evet, duyabiliyorum,” diye cevap verdi genç adam.

“Sana bazı sorular soracağım, sen de sorularıma yanıt vereceksin. Hiçbir gerçeği saklamadan... Beni anladın mı?”

“Anladım.”

“Çalıştığın kadavrayla ilgili bana söylemediğin şey nedir?”

“Taş gibi memeleri olduğu... İlgini çekmez diye düşünmüştüm.”

Genç adamın yüzündeki alaycı ifade, kadını tedirgin etti.

“Bana hikâyeni anlatırken kendine sakladığın kısımlar oldu. Bu kez, her şeyi anlatmanı istiyorum. Kolundan başlayalım, onu nasıl kırdın?”

“Cevap veriyorum: Siktir git!”

Kadının yüzü, işittiği küfürle çarpıldı. Şüpheye kapılmıştı. ‘Aradaki farkı anlayabilirdim,’ diye düşündü. ‘Gerçekten hipnotize oldu. Bilinci açık olsaydı, böyle sözler etmeye cesaret

edemezdi.' Ses tonunu sertleştirip, "Bir şeyin peşindesin," dedi. "Gizli bir şeylerin peşindesin. Benden sakladığın her neyse, hemen anlatacaksın."

Hipnoz altındaki genç, ayağa kalktı. "Peki ya sen neyin peşindesin? Uyuttuğun o aptal da kendisine yardım edeceğini sanıyordu. Oysa senin derdin, onun sırlarını öğrenmekmiş."

Kadın, karşısında bir bölünmüş kişilik vakası olduğunu düşünmeye başladı. Hastanın diğer şikâyetleri göz önüne alındığında, bu hiç de şaşırtıcı olmazdı. "Neden ondan başka biri gibi bahsediyorsun?" diye sordu. "Sen uyuttuğum kişi değil misin?"

"Ah, bunu şimdiye kadar anlamış olduğunu sanıyordum!" diye fısıldadı genç adam.

Gözleri kapalı olduğu hâlde, odanın içinde emin adımlarla ilerliyordu. Sendelemiyor, eşyalara çarpıyordu, nereye gitmesi gerektiğini biliyor gibiydi. Bilinci açık biri, bunları yapamazdı. Bir yerlere çarpabileceği korkusu, böylesine rahat hareket etmesine engel olurdu.

'Hipnotize olduğunun kanıtı,' diye düşündü kadın. "Kim-sin sen?" diye sordu.

"Asıl sen kimsin? Onunla konuşmayı neden istedin? Numarasını kimden aldın?"

Bu çıkış karşısında afallayan kadın, kendi sırlarını açıklamaya hiç niyeti olmadığı hâlde, "Bana kim olduğunu söylersen, belki sorularını cevaplarım," dedi.

Genç adam, masanın üzerindeki kalemlerden birini aldı ve çeşitli belgelerin asılı olduğu duvara ilerledi. "Sana bir bilmece," dedi. "Sen büyükanne kılığına girmiş hain bir kurtsun. Öyleyse ben kimim?"

"Kırmızı başlıklı kız mı?"

Genç adam, kolundaki alçının üzerine bir şeyler karaladığı sırada, "Yanılıyorsun," dedi. "O söylediğin, karşısına çıkan herkese kolayca inanan, uyuttuğun saf çocuk için geçerli olabilir ama ben bu değilim." Yüzünü kadına çevirdiğinde kapalı

KADAVRA MEVSİMİ

göz kapakları hafifçe titreşti. Dudakları, tüm suratına yayılan geniş bir sırıtışla aralandı. "Ben avcıyım."

Karşısında konuşan bilinç, insanı tedirgin eden, tüylerini ürperten bir varlığa aitti. İşler kadının umduğu gibi gitmiyordu. Hastasına, "Senden uyanmanı istiyorum," diyerek parmağını şıklattı. "Uyan ve kendi benliğine geri dön."

"Ah! Haydi ama!" dedi genç adam. "Bana neyi unutmuş olduğunu bile sormadın."

İşte bu, bir ilkti. Hasta, hipnozun etkisinden çıkmayı reddediyordu. Kadın, onu ikna etmenin daha doğru olacağını düşünüp uzlaşmayı denedi.

"Peki, öyleyse. Unuttuğu şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet, biliyorum çünkü ben unutmadım. Ben asla unutmam."

"Söyle öyleyse!"

"Ne yazık ki işler böyle yürümüyor. Bunun ona bir faydası olacağını düşünseydim emin ol, sana söyledim. Hatta ona bıraktığım mesajların arasına bunu da eklerdim."

"Bunu bilmeyi her şeyden çok istiyor," dedi kadın.

"Evet. Ama neyi unuttuğunu bilmesi değil, onu hatırlaması gerekiyor ve ikisi çok farklı şeyler. Zamanı geldiğinde bunu başaracaktır. Öyle olmasını umut etmekten başka yapabileceğim bir şey yok. Eğer gerçekten yardım etmek istiyorsan ona bu sözümü ilet. Tabii uyandıktan sonra seni bir saniye olsun dinlerse..."

Alçılı kolunun dışında kalan parmaklarını, karşısındaki çerçevelerden birine doğru uzattı ve son kez kadına dönüp, "Hoşça kal, tatlım!" dedi.

Gözlerimi açtığımda ayakta duruyor, duvarda asılı belgeler arasından bir noktayı işaret ediyordum. Az önce

koltukta otururken kendimi nasıl bu hâlde bulduğuma inanamadım.

“Hocam, ne oldu?” diye sordum. “Buraya nasıl geldim?”

Leyla Hoca’nın sarsılmış yüz ifadesi rahatladı. “Doğrusunu istersen hipnoz seansımız pek başarılı geçmedi,” diye cevap verdi. “Seni uyutmaya çalıştığımda ayağa kalkıp odanın bir köşesine yürüdün, sonra da uyandın.”

Yaşadığım duruma bir anlam vermeye çalışıyordum. Elimi indirip belgenin tamamına göz attım. Leyla Hoca’nın mezun olduğu fakültenin diplomasıydı. Yazının beni ilgilendiren kısmı tam olarak şöyleydi: *‘TIP FAKÜLTESİ İNGİLİZCE GRUBUNUN MEZUNİYET İÇİN GEREKLİ ALTI YILLIK TEORİK VE PRATİK SINAVLARINI BAŞARIYLA TAMAMLAYIP MEZUN OLMAYA HAK KAZANMIŞTIR.’*

“Hocam, siz tıbbi İngilizce mi okudunuz?”

“Evet öyle. Bunu neden sordun?”

“Öyleyse beni neden aradınız? Bir mektup için neden bana ihtiyaç duydunuz ki?”

“İngilizcem... Kötü değil aslında,” dedi. “Sadece... Uğraşmak istemedim.”

Bir aydınlanma ânı. Bir hocanın çevirmene ihtiyaç duyması düşük bir ihtimaldi fakat söz konusu kişi, tıp fakültesini İngilizce okumuş biriye bu imkânsızdı.

“Benden buna inanmamı beklemeyin.”

“Yanlış fikirlere kapılıyorsun,” dedi Leyla Hoca. “Hipnozun etkisiyle kafan karıştığı için böyle davranıyorsun. Biraz oturup dinlen, beni boş yere suçladığını fark edeceksin.”

Sesinde hâlâ güven verici bir şeyler vardı. Belki de haklıydı, yaşadığım kafa karışıklığı yüzünden parano-yak fikirlere kapılıyordum. Yaptığı şey, kulağa hiç man-

KADAVRA MEVSİMİ

tıklı gelmese de kendi zamanını karşılık beklemeden bana ayıran birini suçlamak için yeterli değildi.

Kolumdaki alçının temiz yüzüne karalanmış mesajı gördüm.

'Sana yalan söylüyor, ona güvenme. Sakın ilaç kullanma. OPEX'

Başımı Leyla Hoca'ya çevirdim. Sessizce birbirimizin yüzüne baktık. Kolumda yazan mesajın ne olduğunu bilmediğini ama okuduktan sonra vereceğim tepkiden endişe ettiğini görebiliyordum. Bu odada adını koyamadığım bir şeyler döndüğüne şüphem kalmamıştı.

"Bu oyuna son verin! Beni neden aradınız? Bunu neden yaptınız?"

"Sadece sana yardım etmek istedim. Başka bir amacım yoktu."

"Yardıma ihtiyacım olduğunu size kim söyledi? Bu kimin fikriydi?"

Kadın tek kelime etmiyordu.

Hızlı adımlarla odadan çıktım. Kolumdaki mesaja tekrar baktım ve elimdeki reçeteyi küçük parçalara ayırıp gördüğüm ilk çöp kutusuna savurdum.

Yatağında oturmuş, Emre'nin yurda dönmesini bekliyordum. Odaya girince ilk işi, ellerini ovuşturup kalorifer peteğine yanaşmak oldu. Soğuk hava yüzünden yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Ben böyle soğuk görmedim," dedi. "İnsanın taşakları donuyor."

"Emre, konuşmamız gerek."

Yüzüme bakıp yanlış bir şeyler olduğunu anladı. "Yine ne oldu?"

“Sendin değil mi? Psikiyatri hocasıyla konuşmam için bana tuzak kurdunuz.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Yaptığın şeyi inkâr mı edeceksin?”

En yakın dostum olsa da çizgiyi aşmıştı. Kırılmıştım. Beni bir psikiyatristle konuşmaya ikna etmek için böyle bir tezgâha gerek yoktu. Zaten sözünü dinleyip bunu yapacaktım.

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Lafı eveleyip gevelemeden, adam gibi ne olup bittiğini anlatacak mısın?”

Ona, son psikiyatri seansında olanları anlattım.

“Saçmalama,” dedi Emre. “Arkandan iş çevirecek biri olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Bu işi gerçekten sen planlamadın mı?”

“Aslına bakarsan, fena fikir değilmiş ama hayır, benim bir alakam yok. Ben böyle bir şey yapmazdım. Yapmış olsaydım da bunu asla inkâr etmezdim.”

Sakin kafayla düşününce Emre’nin doğru söylediğini görebiliyordum. Psikiyatri hocasının ısrarla sorduğu tüm soruların cevaplarını Emre zaten biliyordu. Bunu Emre planlamış olsaydı kadının gösterdiği çaba anlamsız olurdu.

“Öyleyse kim yaptı? Amacı nedir? Neden sırlarımı öğrenmek için uğraşıyordu?”

“Dostum, alınma ama biraz paranoyakça davranıyor olabilir misin?” dedi Emre.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” diye sordum.

“Tamam, kabul ediyorum, şüphelenmekte haklısın,” dedi Emre. “Burnuma kötü kokular geliyor.” Alçıdaki mesaja göz attı ve imza gibi duran dört harfi işaret etti. “Peki ya bu ‘OPEX’ de neyin nesi? Daha önce kullandığın bir rumuz falan mı?”

KADAVRA MEVSİMİ

“İlk kez duydum,” diye cevap verdim. “İnternette, bir maliye terimi olduğu yazıyor. *Faaliyet gider tablosu* gibi saçma sapan bir anlamı var.”

“Ne desem bilmiyorum. Hipnoz sırasında bilinçaltından gelen mali terimler... Bu hayat boyu duyduğum en garip şeylerden biri.”

“Yazı stilinde beni huzursuz eden bir farklılık var. Yine de el yazısı bana ait.”

Emre bir elini yumruk yapıp zafer kazanmış bir edayla havaya savurdu. “Buldum,” dedi. “Belki de önceki hayatında bir borsacıydın.”

Gözlerimi devirdim. “Bunu bilmem ama senin bir soytarı olduğun kesin.”

Olanlar ikimize de o kadar anlamsız gelmişti ki sabaha kadar konuşsak bile bu konuya açıklık getiremezdik. Orkun, gün boyu kapıldığı öksürük nöbetlerinden yorgun düşmüş hâlde odaya girdiğinde onu kendi dertlerimle meşgul etmedim. Bu işte parmağı olabilecek en son kişi oydu. Orkun’a göre yardım istemem gereken kişiler, psikiyatristler değil, medyumlardı. Yaşadığım tuhaf deneyimlerin kaynağı, psikolojik sorunlar ya da bir beyin tümörü değil, paranormal sezgilerdi ve tanık olduğu onca şeyden sonra bile ben bir akıl hastası değil, kontrol edemediği doğüstü güçleri olan akıllı başında biriydim. Tüm bunlara, belki de benden çok inanıyordu ve nedense bunu bilmek, bana kendimi biraz olsun daha iyi hissettiriyordu.

Halsizce yatağına uzanıp yorganını üzerine çektiği sırada, varlığının benim için ne kadar değerli olduğunu düşündüm. Ve kafamın içinde psikiyatri hocasının sesini duyar gibi oldum.

‘Çünkü o, sana kendini özel hissettiriyor ama sen özel falan değilsin. Sadece hastasın! Sıradan bir hasta! Bir şizofren. Beynindeki tümör yüzünden kafayı yemiş bir delisin sen!’

“Sen de yalancı bir sürtüksün,” diye mırıldanıp bir sigara içmeye çıktım.

Ağrı kesiciler tükendikten sonra ortaya çıkan kas seğirmeleri geçmişti fakat endişe ve korkular için aynı şey söylenemezdi. Sıradaki anatomi pratiği yaklaştıkça tedirginliğim artıyordu. Hafızamdaki boşluğa dair kapıldığım saplantı, sanki bu hâlimden beslenirmişçesine derinleşiyor ve beni çıldırtıyordu.

Bir ikilemdeydim. Son pratiği olaysız geçirmek için mi uğraşmalıyım, yoksa elime geçecek belki de son şansı kullanmak için mi? Kafamdaki sorulara yanıt bulabilmek uğruna, yeni bir çılgınlığa mı kalkışmalıyım?

Saatlerce yatağımda uzanarak, üst ranzanın tabanındaki suntayı izlediğim günlere geri dönmüştüm. Geçmiş yıllarda aynı yatakta yatmış öğrencilerin kazıdığı mesajların her biri artık ezberimdeydi. Çoğunluğu isyan cümleleri yazmış olsa da eminim hiçbirinin hayatı benimki kadar zor geçmemiştir. Ben, yaşadıklarımı tahtaya kazınmış birkaç cümleye sığdıramazdım.

Orkun’un durumu, bir iyiye bir kötüye gidiyordu. Hâlâ zor nefes alıp veriyor, şiddetli öksürük nöbetlerine yakalanıyordu. Antibiyotik tedavisiyle şikâyetlerinin düzelmesini beklemiştik ama hastalığı üzerinden atamamıştı. Böyle giderse bir süre fakültede yatması gerekebileceğini söylüyordu.

Emre, hangimiz adına endişeleneceğini şaşırmıştı. Final haftası yaklaşıyor olmasına rağmen kafasını meşgul etmek için dizüstü bilgisayarın başına oturup, internette ne kadar kayıp-kaçak programı varsa ayırt etmeksizin izliyordu.

KADAVRA MEVSİMİ

Kısacası, 28 numaralı oda olarak bok gibi bir hafta geçiriyorduk.

Dönemin son ders günü, alarm sesiyle uyandım. Uykulu gözlerle etrafıma bakındım, Orkun yatağındaydı. Ön sıralardaki yerini kaptırmamak için genelde bizden çok daha hızlı hareket edip erkenden amfilere giderdi. Emre, ranzasından atladıktan sonra onu hafifçe dürttü.

“Sen kalkmıyor musun?”

“Kendimi pek iyi hissetmiyorum,” dedi Orkun. “Son gün pek konu işlenmez. Az daha uyuyayım, öğleden sonraki pratik dersine girerim.” Gözlerinin altı mor, yüzü solgundu.

“Neyse bugün de yatıp dinlen,” dedi Emre. “Hem böylece, tüm dönemi devamsızlık yapmadan bitirmemiş olursun.” Bana dönüp gülümsedi.

Devamsızlık sınırında olmadığım tek bir ders bile yoktu. Zaten aksi olsaydı o sırada asık bir yüzle üzerimi değişiyor olmazdım. Herkesin gözünü açtığı gibi, *keşke imkânım olsa da yataktan hiç çıkmasam*, dediği günler olmuştur. Kendimi tam olarak böyle hissediyordum.

Yurttan çıktığımda, sabah ayazı kulaklarımı ısırdı.

“Hava daha ne kadar soğuyabilir?” dedi Emre. “Sonuçta bir sınırı olmalı.”

On dakikalık mesafeyi ceketlerimizin içinde büzüşüp, içimiz titreyerek yürüdük ve dönemin son dersleri için amfideki yerimizi aldık. Hocalar, final sınavlarında ağırlık vereceği yerleri söylüyor ve ben, bahsi geçen her konuyla birlikte ümitsizliğe kapılıyordum. İkinci vizelerin ardından doğru düzgün ders çalışmamış, arada sırada

uğradığım amfide, anlatılanları dinlemek yerine kafamda binbir düşünceyle boş boş oturmıştım.

Final haftasına dair durumum hiç parlak görünmüyordu.

Öğle arasında yemekhaneye geçtik. Tabağımdakileri eşelediğim sırada, Emre yüzümdeki sıkıntılı ifadeyi fark etti. “Neşelen biraz,” dedi. “Bugün son anatomi pratiğine giriyorsun. Bir daha o kadavrayı görmek zorunda kalmayacaksın.”

“Haftaya yapılacak olan telafi pratiğini unutuyorsun.”

“Ona katılım zorunlu değil, gitmesen de olur.”

“Pratiklerin hepsini boş geçirdim. Elimdeki ceset, neredeyse ilk günkü hâliyle duruyor. Telafi pratiğine katılsam bile, diseksiyon tekniklerinden geçer not alamayabilirim.”

“Boşuna dert ediyorsun,” dedi Emre. “Kadavra üzerindeki çalışmalarını neye göre değerlendirecekler? Ne kadar kesilip biçilmiş olduğuna mı bakacaklar? Sen de bugün temiz gördüğün yerleri doğru gitsin. İyi kötü kesilmiş tek bir kadavraya bile düşük puan vereceklerini sanmıyorum. Sadece göz korkutuyorlar.”

“Muhtemelen haklısın, yine de kadavra üzerindeki çalışmaları yetersiz bulunup başarısız sayılan biri olacaksa o kişi muhtemelen ben olurdum. Hem ne fark eder? Bugün anladım ki tüm dersleri bütünlemeye kalmadan geçebilmem boş bir hayal.”

“Hemen pes etme,” dedi Emre. “Amfinin çoğu senden farklı durumda değil. Hepimizi bırakacak hâlleri yok ya. Sen dediğimi yap. Bugün kadavranı sanki her yeri çalışılmış gibi kasap usulü hallet. Ben de dün aynısını yaptım, kesilip açıldıktan sonra hangi yapıları görüp görmediğini bilemezler. Her şekilde geçer not alırsın. Haftaya telafi pratiğine falan gitmeyiz. Konular ağır ama dokuz gün

KADAVRA MEVSİMİ

boşluğumuz var. Orkun dönem başından beri sağlam not tutuyor. Fotokopilerini çeker, sonra etüde kapanıp Allah ne verdiyse yardımırız.”

“İçimde kötü şeyler olacağına dair bir his var.”

“Yine mi bu mevzu? Aynı his herkeste var. Final haftası yaklaşıyor, bundan daha kötü ne olabilir? Hem biraz haber okusaydın bilirdin, birkaç güne kadar son yirmi yılın en şiddetli kar fırtınası bekleniyormuş. Belki de gizemli güçlerin yaklaşan fırtınayı hissediyordur.”

Şakayla karışık söylediği telkin edici sözler, endişelerimi gidermedi. Asıl sorun buydu sanırım, gerçekten de güçlü bir fırtınanın yaklaştığını hissediyordum. Olanca şiddetiyle bize vurduğunda yaratacağı yıkım, beni korkutuyordu. Hava sıcaklığı günden güne düşerken içimi böylesine titreten şey... Soğuk muydu, yoksa dehşet mi?

Emin olamıyordum.

Korkuyu yenebilmenin tek yolu, bir plan yapmak ve bu plana koşulsuz uymaktır.

İki yanı kör uçurum olan ince bir çizgide dengede durmaya çalışırken seni aşağıda neyin beklediğini değil, karşıya geçebilmek için atacağın adımları düşünmelisin.

Asla aşağı bakma! İleriye doğru sakın bir adım... Sonra bir adım daha...

Basit bir plan! Tek yapman gereken ona uyabilmek. Aksi takdirde, ağırlığı altında ezildiğin dehşetin fısıltılarını duymaya başlarsın ve bu çağrıya yenik düşmen işten bile değildir.

Yeterince yorulmadın mı? Neden kendini boşluğa bırakmıyorsun?

Bu yüzden, plan yapmak iyidir. Düşeceğin boşluk ne kadar derin, önünde uzanan yol ne kadar engebeli olursa olsun, sana bir sonraki adımı atacak gücü verir.

Anatomi laboratuvarında geçen aylarla birlikte kirlenip yıpranmış, yeşil bir örtüyle kaplı kadavranın başına geçtim. Az sonra yapacaklarım, bir nevi yenilgiyi kabullenmek gibi geliyor ve ağzımda acı bir tat bırakıyor olsa da Emre'nin tavsiyesini dinleyecek, kadavranın temiz kalan bölgelerine üstünkörü kesikler atıp bir daha bu lanet cesedi görmeyecektim.

'Haftaya yapılacak telafi pratiğini boş ver. Elbette kadavrasının ne kadar kesildiğine bakarak kimseyi sınıfta bırakmayacaklar. Bir haftalık boşlukta final sınavlarına çalış. Geçebildiğin dersleri geç ve ameliyatını ol. Kaldığın dersleri seneye alırsın. Ne fark eder ki nasılsa ameliyattan sonra sağlıklı biri olacaksın ve her şey yoluna girecek.'

İyi ya da kötü, bu bir plandı. Sahip olduğum tek plandı ve ben ona uymak zorundaydım çünkü bunu yapmadığım takdirde, bir sonraki adımımın ne olacağına dair en ufak bir fikrim yoktu. Yeşil örtüyü iki yanından tutarak aşağı çektim.

Gördüğüm manzara karşısında donup kaldım.

İşte bunun olacağı, kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Bazen ne kadar basit ne kadar sağlam bir planın olursa olsun, işler umduğun gibi gitmez çünkü hayat beklenmedik sürprizlerle doludur. En mükemmel planda bile, tüm değişkenleri hesaba katmayı başaramazsın.

Masada yatan cesedi inceledim. Niyetlendiğim kesip biçme işlemini, birileri benden önce yapmıştı. Karşımdaki kadavra neredeyse paramparça olmuş, tanınmayacak hâle gelmişti.

KADAVRA MEVSİMİ

Kim, neden böyle bir şey yapmak istemiş olabilirdi? Cesedin tüm vücudu kesilmiş, biri onu hunharca doğramıştı. Artık kimse bu kadavra üzerinde çalışılmadığını iddia edemezdi. Lime lime olmuş cansız beden, bütün sınıf üzerinden geçmiş gibi görünüyordu.

Kafamdaki yanıtsız sorulara yenileri eklendi.

Nasıl olmuştu da bir hafta içinde kadavram bu hâle gelmişti? Bunu ben yaptığım hâlde hatırlamıyor olabilir miydim? Hayır, kırık bir kolla bunu yapmış olmama imkân yoktu. Kadavranın son hâli, planladığım şeyin çok ötesindeydi. Boylu boyunca atılan derin kesikler, koparılan parçalar... Bu kaba ve sert çalışma, benim eserim olamazdı. Kendi yaptığım diseksiyonların olduğu bölgelere bakıldığında aradaki fark hemen belli oluyordu. Benim elimden çıkan, daha narin ve özenli kesiklere kıyasla bu yeni kesikler, kendinden emin ve güçlü eller tarafından atılmıştı. Biri gerçekten de kadavrayı üzerinde çalışılmış bir hâle getirmiş ve sanki bunu yaparken sadistçe bir zevk almıştı. Bu kişi kesinlikle ben olamazdım.

Öyleyse kimdi? Bunu neden yapmıştı?

Elimde tuttuğum neşterle ne yapacağımı bilmez bir hâlde kadavraya baktım.

'Zaten benim de planım bu değil miydi? Öyleyse şimdi ne yapmalıyım? Hiçbir şey olmamış gibi dersin bitmesini mi beklemeliyim?'

Kafamda karşıt fikirler uçuşuyordu.

'Ama bu her şeyi değiştirir. Bu kendi başıma yarattığım bir gizem, kafamdan uydurduğum bir sır değil. İşte tam karşımda, somut bir soru işareti gibi uzanıyor. Bu işi kimin, neden yaptığını öğrenmeden yoluma devam edebilir miyim? Gözlerimin önünde cevap bekleyen yeni bir sırrı daha umursamadan bir sonraki adımı atabilir miyim? Bunu başarabilir miyim? Dahası, bunu istiyor muyum?'

Birinin senden nefret etmesini istiyorsan ona cevabını söylemediğin bilmeceler sor. Korku, tatsız bir duygudur fakat her insan için bundan çok daha katlanılmaz olan bir his vardır: Merak. İşte bu, korkuya üstün gelebilen nadir şeylerden biridir. Merak etmek, deri altında tünel kazan böceklerle benzer. Cevapsız sorulara yanıt bulabilmek uğruna, insanoğlu ölümü bile göze alabilir. İki yanı uçurum olan o ince çizginin üzerinde temkinli adımlar atmakta olan birini yeterince kışkırtırsan dengesini kaybetmek pahasına eğilip boşluğa bakacaktır. Ve bazen aşağıda gördüklerin, bu riske girdiğine değer. Bazen aldığın yanıtlar, uçurumdan atlamaya bile değer.

Neşteri bırakıp elimdeki eldiveni çıkardım. Kafamın içinde bir nokta, nabız gibi atıyordu ve buranın, beynimdeki tümörün merkezi olduğundan neredeyse emindim. Çıplak elimi, parçalanmış kasların arasından görünen bağırsakların ortasına daldırdım. Güneş ışığından yoksun salonu aydınlatan floresan lambalar hafifçe titreşir gibi oldu. Pis bir yanık ve çürüme kokusu alıyordum. Başım dönmeye, kulaklarım çınlamaya başladı, parmak uçlarım uyuşuyordu. Karşımdaki cesede ait olan ruhun, çağırımı duyduğunu anlamıştım. Bunca zamandır istemsizce yaptığım şey de bu değil miydi zaten? Ruh çağırmak...

Cesedin ifadesiz yüzüne, her zamanki korkunç ve çarpık sırtış yerleşti. Donuk gözleri yuvalarında döndü ve beni izlemeye başladı.

“Sana bunu kim yaptı?” diye sordum.

Yanıt yoktu. İnsanı çıldırtan, korkularıyla alay eden o pis sırtış...

“Benden ne istiyorsun?”

Gülüşi genişlediğinde, formaldehit yüzünden sararıp çürümeye başlamış dişleri ortaya çıktı. Elimin altındaki kaygan, yumuşak bağırsakları tüm gücümle sıktım. Etra-

KADAVRA MEVSİMİ

fımdaki onlarca insan umurumda değildi. Uzun bir süredir baskılamaya çalıştığım sezgileri serbest bıraktım. Hatta bu kez tam aksine, aramızdaki iletişimi güçlendirmek için tüm dikkatimi karşımdaki ceset üzerine yoğunlaştırdım. Aramızdaki bağlantının doğasının değiştiğini, şiddetinin arttığını hissediyordum. Gözlerim kararıyor, çevremdeki görüntüler bulanıklaşıyordu. İçinde bulunduğum an, kafamdaki sorulara yanıt bulabilmek için belki de son şansı ve ben onu kullanmaya niyetliydim. Nasıl yapabildiğimi bilmiyordum ama karşı koymanın epey zor olduğu bu görünmez bağı güçlendirmek oldukça kolaydı. Yeni doğan bir bebeğin nefes alışığı kadar içgüdüsel, kimsenin bana bunun nasıl yapılacağını öğretmesine ihtiyacım yoktu.

“Konuş!” dedim. “Benden ne istiyorsun?”

“Öp beni.”

“Cevap ver! Neden ben? Neden bunlar oluyor? Bana bir şeyler söyle!”

Elini uzatıp saçlarımı kavradı. Başımı tutup beni kendine çekti.

“Öp beni! Seviş benimle!”

Sorularımı umursamıyordu. Anlık bir öfkeyle, beynimin tüm kıvrımlarını, karşımdaki varlıkla kurduğum iletişimi beslemek için kullandım. Aramızdaki enerji akışının, etrafımızda görünmez bir fırtına gibi estiğini hissedebiliyordum. Artık sadece uçurumdan aşağı bakmıyor, tehlikeli bir biçimde boşluğa sarkıyordum. Karşı kıyıya varabilmek... Attığım her adımda ayaklarıma dolanan sırlar yüzünden, benim için asla gerçekleşmeyecek bir hayaldi.

İçimde kaynayan karanlık bir gücün tüm benliğimi kaplamasına izin verdim. Kendimi uçurumun kıyısından aşağı bıraktım. Çaresizlikten gözü dönmüş insanlar, çok çılgınca şeyler yapabilirler. Beni kendine çeken kadavraya direnmekten vazgeçtim.

“Eğer istediğin buysa...” diye fısıldadım.

Bir elim hâlâ bağırsaklarının arasındayken, olduğum yerde hafifçe eğildim ve masada yatan cesedi öptüm.

Tüm salonu karıştıran bir dizi olay yaşanıyordu. Arka sıralardan bir kızın çığlık attığı duyuldu. İki sıra önümdeki Orkun, daha önce hiç olmadığı kadar şiddetli bir öksürük nöbetine yakalandı. Güçlkle nefes almaya çalışırken, ağzından köpükler geldi. Tüm bu olan bitene kayıtsız kalıp, işine devam etmeye çalışan başka biri, sessizce düşüp bayıldı.

Karşımdaki cesedin yüzü kanla kaplıydı.

Herkes çalışmayı bırakmış, olanlara anlam verebilmek için etrafına bakınıyordu. Ortalığa tam bir keşmekeş hâkimdi. Sıra dışı bir şeyler yaşandığının hepsi farkındaydı ama kimse bu garip deneyimin adını koyamıyordu.

Başımı kaldırdım. Boğazıma doğru metalik bir tat yayıldı. Sıcak bir ıslaklık, dudaklarımın kenarından süzülerek çeneme akıyordu. Elimi dudaklarıma götürdüm, parmaklarıma kan bulaştı. Nefes almak istediğimde genzimde bir hırıltı oluştu. Burnum kanıyordu. Hayır, burnumdan kan fışkırıyordu. Kafamın içinde bir patlama olmuştu sanki.

Önlüğümü çıkarıp yüzüme bastırdım.

Birkaç kişi koluna girip Orkun’u dışarı sürükledi. Birileri ön sırada bayılan çocuğun yanına koştu. Çığlık atan kızı, muhtemelen lavaboya götürdüler. Herkes birbirine neler olduğunu soruyordu. İnsanlar salonu terk ediyor, kimi arkadaşlarının durumunu öğrenmek, kimi de çalışmaya ara vermek için dışarı çıkıyordu.

KADAVRA MEVSİMİ

“Camları açıp salonu havalandıralım arkadaşlar!” diye bağırdı asistanlardan biri. “Formaldehit buharından rahatsız olan kişiler oldu.”

Böylece herkesin ruhunu kaplayan gölgeye, mantıklı bir açıklama geldi. Bunun hayaletlerle ya da doğaüstü güçlerle bir ilgisi yoktu. Bu tür olaylara, makul bir gerekçe mutlaka bulunurdu. Aksi takdirde, kimseyi içi cesetlerle dolu bir odaya geri getiremezsiniz.

‘Hayır, bunu yapan bendim!’ diye haykırmak istedim. ‘Bir anlığına da olsa, elinizin altındaki cesetlerin ruhlarını siz de hissettiniz. Çıglıklar atmanıza, düşüp bayılmanıza neden olan ve huzurunuzu kaçıran şey, işte buydu! Aylardır yaşadığım kâbusun belli belirsiz fısıltılarını duydunuz sadece. Bu kadarı bile size yetti.’

Bunu yapsaydım bile kimseyi kendime inandıramazdım. İnsanlar, formaldehit buharı gibi bir saçmalığa inanmayı tercih ederdi. Yüzüme bastırdığım önlükle yürüyüşe koyuldum. Neyse ki Orkun dışarı çıktığında daha iyi olmuştu. Bayılan çocuk kendine gelmiş, elleri titreyerek kekeleyen kız sakinleşmişti. Görünen o ki işin sonunda acil servislik olan yine tek ben vardım. Bu kez yalnız yürüdüğüm yol da morg girişinin olduğu koridor değildi. Yolu uzatmak pahasına, daha aydınlık ve geniş olan ana koridoru kullandım.

Burnuma sıkıştırdıkları tampon sonrası, acil servis hemşiresi tansiyonumu ölçtü ve gördüğü değere inanamamış olacak ki tekrar ölçmeye gerek duydu.

Yanıma gelen acil asistanı, “Tansiyonun 200’e 140 çıkmış. Bildiğin bir hastalığın var mı?” diye sordu. Ona beynimdeki tümörün böyle bir atağa neden olabileceğini söyledim. Beyin ve tümör kelimelerini duyduğu anda, başını sallayıp yanımdan uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra benim için çağrılan nöroloji asistanının sorularını cevaplıyordum.

Yaptığı muayene sonrası, “Şimdilik sıkıntılı bir durum görmüyorum,” dedi. “Yine de ucuz atlatmışsın. Yüksek tansiyon değerleri, beyninde kitle olan hastalar için büyük risk oluşturur. Bu kez sadece burnun kanamış, bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirsin.”

“Nasıl?”

“Tümörler kendini besleyecek yeni damarlar oluşturur ve bu damarlar, sağlıklı dokulara kıyasla narin yapılardır. Yüksek tansiyon değerlerinde kolayca kanama yapabilirler. Bu kanama, kafatası gibi kapalı bir alanda gerçekleştiğinde...” Cümlesini içini çekerek tamamladı. “Hipertansif ataklar geçiriyorsan, kafanın içinde bir saatli bomba taşıyorsun demektir. Sana *yarın ameliyat ol* demiyorum ama çok da erteleme. Ayrıca kendine dikkat etmelisin. Kulak çınlaması, baş ağrısı gibi şikâyetlerin olduğunda mutlaka tansiyonunu ölçtür. Ve tabii ki yeni bir atağı tetikleyebilecek efor, stres, heyecan, korku gibi şeylerden de uzak dur.”

“Teşekkür ederim, tavsiyenize uyacağım,” dediğim sırada, kahkahalarla gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Benimle bir süre daha konuştuktan sonra kendi dünyasına doğru uzaklaştı. Başım hâlâ çatlayacak gibi ağrıyor, gözlerime iğneler saplanıyordu. Verdikleri ilacın etkisini göstermesini beklerken sedyeye uzandım.

Kan basıncım düşerken yaşadığım sersemlikle uyu yakalmışım. Gözlerimi açtığımda saat yediye geliyordu. Telefonumda Emre ve Orkun’dan gelen çok sayıda cevapsız çağrı vardı. Telefonla ulaşmaya çalıştıklarına göre nerede olduğumu bilmiyorlardı. Onları aramak

KADAVRA MEVSİMİ

yerine olan biteni yüz yüze konuşmaya karar verdim. Acil servisten çıkmadan önce tansiyonuma tekrar baktı ve ölçülen değerin gayet normal çıkması beni pek şaşırtmadı.

Hiçbir öpücüğün etkisi sonsuza dek sürmezdi.

Burnumdaki tamponları gören Emre, “Yine ne oldu?” dedi sitemli bir sesle. Orkun elindeki ders notlarını bırakıp endişeli bir ifadeyle yüzüme baktı.

“Acaba pratik dersindeki tek bir kişi bile burnumdan kanlar fışkırırken salonu terk ettiğimi görmedi mi?” diye sordum.

“Bilmiyorum,” dedi Orkun. “Ben de göğsüm sıkıştıktan sonra salona dönmedim.”

“Ne oldu peki?” dedi Emre. “Anlat haydi!”

Anatomi salonunda olanları anlattım.

“İçeride gerçekten ağır bir formaldehit kokusu vardı,” dedi Orkun. “Bu yaşananlara senin sebep olduğundan emin değilim.”

“Elbette formaldehit yüzünden oldu,” diye patladı Emre. “Tüm sınıfı etkileyen şey, yanlış giden ruh çağırma seansın olacak değil ya!”

“Neye inandığın umurumda değil,” dedim. “Ne olup bittiğini sordun, ben de anlattım.”

“Gerçekten o kadavrayı öptün mü?” diye sordu Orkun.

“Yaptığımla gurur duymuyorum.”

“Ya biri görseydi?”

“Herhalde okuldan atılırdım.”

“Yine de ucuz atlatmışsın,” dedi Emre. “Tansiyonun tavana vurduğunda kendini kaybetmen normal. Öyle ya

da böyle, dönemin son anatomi pratiği de bitti. Artık o kadavradan kurtuldun.”

“Bu kadar basit mi?” diye sordum. “Anlattığım her şeyin, yüksek tansiyon ya da formaldehit etkisiyle olduğunu varsayalım ya da her zamanki sıradan sanrılarımın biri olsun, peki ya kadavramın benden habersiz kesilip biçilmesine ne demeli?”

“Ne fark eder?” dedi Emre, kelimelerin üstüne basa basa. “Senin niyetinde bunu yapmak değil miydi? Unut gitsin, kim yaptıysa eline sağlık. Artık yurttan çıkmaya bile gerek yok. Otur ders çalış. Finallerden sonra ameliyatını ol ve tüm bu saçmalıkları geride bırak.”

Orkun, tartışmaya dâhil olmadan bizi dinliyordu.

“Gerçekten bu sözlerinde samimi misin?” diye sordum. “Tüm olan biteni görmezden gelmem gerektiğini mi düşünüyorsun? Ağzımdan laf almak için bana tuzak kuran bir psikiyatri hocası, kadavramın kendiliğinden paramparça olması... Tüm bu soruların cevaplarını, biraz olsun sen de merak etmiyor musun? Ufacık da olsa, tüm bunların bir şekilde birbiriyle bağlantılı olma ihtimali seni de çıldırtmıyor mu?”

Yenilmiş bir ifadeyle omuzları çöktü. “Haklısın,” diye kabullendi. “Ama gerçeği gör artık. Bu bir mayın tarlasında koşturmaktan farksız! Attığın her adımda yeni bir darbe alıyorsun. Ben sana en kestirme çıkışı gösteriyorum ama sen bu soruların peşinden giderek bir sağa bir sola savrulmaktan vazgeçmiyorsun. Belki bir yanıt bulurum umuduyla, inatla toprağı kazıyorsun sen! Başına daha büyük bir felaket gelmesinden korkuyorum. Vazgeçmek için daha kaç yara alman gerekiyor? Nerede duracaksın? Bu işin peşini ne zaman bırakacaksın?”

“Emre haklı,” dedi Orkun.

KADAVRA MEVSİMİ

“Belki de öyledir,” deyip burnumdaki tamponları çıkarmak için banyoya koştum. Daha fazla dayanmanın imkânı yoktu. Nefes alamıyordum. Burnumun tekrar kanamasından çekinerek, elimden geldiğince nazik hareketlerle sargı bezlerini burun deliklerimden çıkardım.

‘Bakmamalıyım. Göz ucuyla bile bakmadan çöpe atmalıyım.’

Üzerleri, pıhtılaşmış kan ve sümükle kaplıydı. Midem hoşnutsuzluğunu belli ederek ekşi safrasını boğazıma yükseltti. Yüzümü buruşturup, yutkunarak tamponları çöpe attım. Gün boyu doğru düzgün bir şey yemediğimi o sırada fark ettim. Bir daha bunu asla yapmayacağıma dair kendime söz vermişim. Odaya döndüğümde, dolabımdan eksik etmediğim konservelerden birini açtım. Ton balığı, yurt şartlarında öğün geçirmek isteyen biri için en ideal yemektir. Masanın üstünde bulduğum bayat ekmek ve asidi kaçmış kolayla birleşince enfes bir menü olmamıştı belki ama soğuk havada kantine gitmeye üşeniyordum.

Emre, kucağındaki bilgisayarın kapağını sertçe kapattı ve yattığı yerden tavana doğru yüksek sesle püfledi.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Hiç,” dedi. “Sıkıldım.”

“Rahat batmıştır.”

“Yemeğin bitince batacak mı oynasak?”

“Final haftası bu kadar yakinken rakip bulabilirsen bana uyar,” dedim.

Yatağından atlarken, “Sürekli ton balığı yemeyi acilen bırakmalısın,” dedi gülerek. “O şeyleri fazla tüketmenin zararlı olduğunu bilmiyor musun?”

“Karışmadığın bir bu kalmıştı. Üstelik ben bunun sağlıklı olduğunu sanıyordum.”

“Bu kadar sık tüketirsen değil. İçinde ağır metaller var.”

“Yani?”

“Vücutta biriken cıva, beyin hücrelerini öldürüyor.”

“Beynimde gereğinden fazla hücre var,” dedim. “Birkaç tanesi kendiliğinden ölseydi hiç umurumda olmazdı.”

Bana güven vermek ister gibi gülümsedi. “Dönemin bitmesine sadece iki hafta kaldı,” dedi. “Fazlalık olan ne varsa aldırırsın.”

Lokmamı yutup başımı sola çevirdim. “Hazır narkoz almışken şu çeneme de bir baktırsam mı?” diyerek sırtıttım. “Anıl’ın yumruğundan sonra kendine gelemedi, yemek yerken çatırdayıp duruyor.”

“Yine de sana kıyamamış olsa gerek. O kolların tüm gücüyle vursaydı bu kadar ucuz kurtulamazdın. Yüzünü darmadağın ederdi.”

“Orasını bilemem. Belki de dışarıdan görüldüğü kadar güçlü değildir. Bir dahaki görüşünde ona söyle, tıpkı bir kız gibi yumruk atıyor.”

Bir kahkaha attı. “Olur, söylerim.”

“Bana hâlâ kızgın mı?” diye sordum.

“Sanmıyorum. Tekrar konuşmak istese de cesaret edemiyor olabilir. Açıkçası ilk adımı hanginizin atması gerektiği konusunda emin değilim. Bu yüzden karışmak istemiyorum.”

“Boş ver, şimdilik böyle kalsın.”

Kısa bir sessizlikten sonra, “Onunla eve çıkmayı tekrar düşün,” dedim. “Bir süredir zor zamanlar geçiriyorum ve yanımda olduğun için minnettarım ama bir şeyden eminim, bu iş dönem sonunda bitecek. Bu iyi ya da kötü bir son mu olur, henüz bilmiyorum ama öyle ya da böyle bitecek. Bana daha fazla göz kulak olmak zorunda kalmayacaksın.”

“Ne demek şimdi bu?” diye sordu Emre.

“Bahsettiğin o mayın tarlası vardı ya...” dedim. “Artık ben de o tarlada savrulmaktan yoruldum. Dönem sonunda, içinde gömülü ne kalırsa kalsın, onu ateşe vereceğim.”

KADAVRA MEVSİMİ

“Alevlerin arasında kalmadığın sürece buna itirazım yok,” dedi Emre.

Benim de emin olamadığım konu, tam olarak buydu.

Kendimize oyun arkadaşı bulmak, sandığım kadar zor olmadı. Eski rakiplerimiz, teklifimizi ikiletmedi bile. Emre’yle ortak olup gece yarısına kadar kâğıt oynadık ve hep kaybettik. Birbirimize güvendiğimiz her el, hangimiz ihale alsa battı ve bunu yaparken eşini de kendisiyle birlikte dibe çekti. İyi oynuyorduk ama çok şanssızdık.

Yatağa uzandığımda uykuya dalmanın kolay olmayacağını anladım. Soru işaretleriyle dolu zihnimde ardı sıra fikirler uçuşuyordu. Gerçekten bunca gizemi görmezden gelip, iki haftayı sadece ders çalışarak geçirebilir miydim? Peki ya sonra ne olacaktı? Ameliyat olduğumda, her şey normale dönecek miydi? İçimden bir ses aksini söylese de başka seçeneğim var mıydı? Bu çılgınlığın sınırlarını daha ne kadar zorlayabilirdim? Onca kişinin içinde bir cesedi öpmeyi bile göze almıştım. Sonunda elim geçen ne olmuştu? Yine bir hiç.

Unuttuğum şey neydi? Kadavramın hayaleti benden ne istiyordu?

Kapanmaz yaralar gibi sızlayan bu sorulara cevap bulmak bir yana, üzerine yenilerini ekliyordum. Kolumdaki mesaj ne anlama geliyordu? *OPEX*. Bir mali terimin benimle ne ilgisi olabilirdi? Psikiyatri hocasının amacı neydi? Beni nasıl bulmuştu? Numaramı kimden almıştı? Lanet olası kadavramı kim paramparça etmiş ve bunu neden yapmıştı?

Geçmişte yaşananların, beynimdeki tümörden kaynaklanan sanrılar olduğunu kabul etsem bile son haftalarda meydana gelen bu garip olayları nasıl açıklayabilirdim? Olacağım ameliyatın ardından, tüm bunları hiç yaşanmamış gibi unutabilecek miydim? Bu işin arkasında birilerinin olduğuna, adını koyamadığım gizli kapaklı bir şeyler döndüğüne hiç şüphe yoktu. Buna hayatım pahasına bahse girebilirdim.

Tüm bu gizem beni çıldırtıyordu. Kadavranın kimliğini öğrendiğimde, taşların yerine oturacağına nasıl da inanmıştım. Bunu nasıl da çok istemiştım. Parmaklarımı, o gecedен hatıra kalan alçının üzerinde gezdirdim. Üzerinde yazılı olanları göremesem de eğri büğrü harflerin orada olduklarını biliyordum.

“Opex,” diye mırıldandım. Ne demekti bu? Hayatımın hiçbir döneminde muhasebeyle uğraşmamıştım. *İşleyen bir sistemin maliyeti*. Bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Bilinçaltım, bu dört harfle ne anlatmak istemişti? Neden böyle bir bilmece bırakmayı seçmişti? Psikiyatri hocasına güvenmemem gerektiğini söyleyen cümlelerin üzerine düşünülecek bir şey yoktu. Muhtemelen duvardaki diploma gözüme çarpmış fakat o an için bunun ne anlama geldiğini idrak edememiştım. İnsanın bilinçaltı, böyle ince detayları kaçırmazdı.

Son anda yazılmış gibi duran bu dört harf, bir imza ya da rumuzu çağrıştırmıyordu. Daha çok, mektupların altına eklenen notlara benziyordu. Bir kısaltma olabilir miydi? Fakat alçada boş yer vardı. Belki zamanı kalmamıştı. Belki de uzun bir cümle yazmaya gerek görmemiş, mesajı anlayacağımı düşünmüştü. Uzun kelimeler yerine kısaltmalar kullanmak, tüm tıpçılara özgü iflah olmaz bir alışkanlıktı.

KADAVRA MEVSİMİ

Aklımda uçuşan fikirler yavaşladı. Nihayet doğru bir bakış açısı yakalamıştım. Sanki bir ipliğin ucunu iki parmağımla yakalamış, kendime doğru çekiyordum. Zihnindeki düğümlerden biri çözülüyor ve geriye sadece, tarifsiz bir rahatlama hissi kalıyordu.

Bu mali bir terim değildi. Tıpta sık kullanılan iki ayrı kısaltmanın birlikte yazılmış hâliydi. *Operasyon* için kullanılan *op* ve ölüm anlamına gelen *exitus* için *ex*. Bu bir bilmece bile sayılmazdı. Harflerin eğriliği insanın gözünü yanıltıp, tek bir kelime olduğunu düşündürmese ilk bakışta çözülebilecek kadar basit bir mesajdı. Elbette bilinçaltımda, hayat boyu duymadığım mali terimler yoktu. Zaten böyle bir terim hiç var olmasa düşüncelerim yanlış yöne sapmaz, harflerin gerçek anlamını daha önce görebilirdim. Onca zaman kafa patlatmama rağmen gerçek bu kadar basitti işte. Bilinçaltım bir cümlede yapabileceği uyarıyı, dört harfle yapmayı seçmişti. Alçıda *opex* değil, *op* ve *ex* yazıyordu. Ameliyat olursam öleceğimi söylüyordu.

Mesajın içeriği umurumda değildi. Kafamdaki sayısız sorudan, en azından birinin yanıt bulması öyle güzel, öyle harikaydı ki! Bu küçük zaferin bana verdiği keyif, gece boyu rahat bir uyku çekmeme yetecekti. Tek sorun suydı, kendime itiraf etmekten kaçındığım tatsız bir gerçeğin, zihnimin derinliklerinde belli belirsiz yankılandığını duyabiliyordum.

‘İşte bu his uğruna ölmeye değer!’ diye düşünüyordum.
‘Bu tatmin duygusu... Uğruna öldürmeye bile değer!’

Aradığım cevapları bulabilmek için gözden çıkaramayacağım hiçbir şey yoktu.

Final sınavlarına kadar olan dokuz günlük boşlukta, dönem boyu işlediğimiz tüm konuları çalışmak zorundaydık. Sabah ilk iş, Orkun'un notlarını almak için Emre'yle birlikte etüt salonuna gittik. Üst üste konulmuş sayfalar-
dan oluşan yığını gördüğümde gözlerim yerinden fırlayaca-
ktı. Emre, *işimiz bitti* dercesine dudağını ısır-
dı.

"Bu kadar notu, bir hafta içinde mi okuyacağız?"

"Muhtemelen başaramayız," dedi Emre. "En azından deneyeceğiz."

Sırt çantasına doldurduğumuz notları, dönüşte tes-
lim almak üzere merkez kantindeki kırtasiyeye bıraktık.
Hepsinin fotokopi çekilmesi bir saate yakın sürerdi.

"Notlar bize emanet, sakın başlarına bir şey gelme-
sin," dedi Emre.

Yurt kırtasiyecisi, "Merak etmeyin, bir şey olmaz,"
diye cevap verdi.

"Ayrıca başkalarına satmak için kopyasını falan çıkar-
mayın."

"İhtiyacımız yok," dedi adam, gücenmiş bir sesle.
"Kendi notçumuz var."

Biraz vakit geçirmek için yurt bahçesinde dolaşma-
ya başladık. Orkun hâlâ yatağından çıkmamıştı. Cuma
günü geçirdiği krizden sonra durumu tekrar kötüleşmiş-
ti sanki. Tam da finallerden önce hastalığının ağırlaşması
can sıkıcıydı ama dönem boyu düzenli çalıştığı için sı-
navlarının kötü geçeceğini sanmıyordum.

Emre'yle bana gelince, üzerimizdeki rahatlığın sebebi
belliydi. Artık elimizde sayfalarca not vardı ve ne yap-

KADAVRA MEVSİMİ

mamız gerektiğini biliyorduk. Hedef zordu ama plan basitti. Notları oku, sınavlara gir. Böylesine basit bir planı olan herkes, kendini daha iyi hissedirdi.

“Bu hafta tüm notları bir kere okuruz. Final haftası da her dersin notuna sınav öncesi tekrar bakarız,” dedi Emre.

Sözlerimle onu destekledim. “Bugün yavaştan başlarız, yarın düzeni bozmadan erkenden uyanır, tüm gün masa başından kalkmayız.”

Bir elini yumruk yapıp, “Aynen öyle,” dedi.

Bu ânı bozmak istemiyordum ama ona dün gece cevap bulan sırdan bahsetmeliydim.

Alçıldaki kelimeyi gösterdim. “Burada ne yazıyor?”

“Bunu daha önce konuştuk. Anlamsız bir terim olduğunu söylemiştin.”

“Bir daha bak.”

Kolumu kendine çekip, gözlerini kısarak tekrar baktı.

“Opex yazıyor işte. Yoksa bunun ne anlama geldiğini mi keşfettin?”

“Neden bu yanılgıya düştük bilmiyorum. Burada op ve ex yazıyor.”

“Op ve ex mi?” diye mırıldandıktan sonra yüzü asıldı. “Ah, hayır!”

Ameliyat olmaktan vazgeçtiğimi sanmıştı.

“Endişelenme,” dedim. “Belki merak edersin diye söylemek istedim. Değişen bir şey yok, dönem sonunda o ameliyatı olacağım.”

Kolumu bıraktı. “Bu saçmalığa gerçekten inanmıyorsun, değil mi?”

“Ne fark eder? Bu kâbustan kurtulmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ameliyat olmaktan başka seçeneğim kaldı mı? Gerçeği söylemek gerekirse yorulduğum artık. Bu şekilde yaşamaya devam etmek istemiyorum.

Hayaletlerle konuşan, kadavralarla öpüşen bir deli olarak yaşamaktansa ameliyat masasında ölmeyi yeğlerim.”

“Böyle düşünmemelisin. Bu ameliyatı... Bir tedavi umudu olarak görmen gerek. Savaşmaktan yorulduğun için yaşamına son vereceğin bir intihar olarak değil.”

Yüzünde korkunun izlerini görüyordum. Belki de bu zamana dek, olacağım ameliyatın risklerini düşünmek bile istememişti. Benim bu tehlikenin farkında olup bunu kabullendiğimi görmek onu sarsıyordu.

“Batıl inançların olmadığını sanıyordum,” dedim. “Düşünce gücüyle ameliyat sonucumu değiştirebileceğimi mi söylüyorsun?”

“Hayır ama tedavi olacağına inanmalısın. Bu bilimsel bir şey. Bu sadece... Olumlu düşünmelisin.” Sözlerinin kulağa çok mantıklı gelmediğini fark edip sustu. İlk kez, ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Benim için endişelendiğini görebiliyordum. Omuzları çökmüş, kaşları çatık bir hâlde başını iki yana salladı. “Keşke bunların hiçbirini yaşanmasaydı,” dedi. “Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydın.”

Başımı gökyüzüne çevirdim. “Keşke...” dedim. “Bunu nasıl isterdim, bilemezsin.”

Küçük bir kar tanesi, ağır ağır süzülerek alnımın tam ortasına düştü.

Etüt salonunda herkes çılgınca ders çalışıyordu, bense masamda oturmuş, kar yağışını seyrediyordum. Aklım Orkun'daydı. Saat üçe geliyordu ve hâlâ yatağından çıkmamış olması iyiye işaret değildi. Yerimden kalkıp onu kontrol etmek için odaya döndüm.

KADAVRA MEVSİMİ

Orkun'u, oda epey sıcak olmasına rağmen sırtına attığı battaniyeye sarınmış hâlde buldum. En azından, yataktan çıkmış olduğunu görmek güzeldi. Pencerenin karşısına geçmiş, dışarıyı izliyordu.

"Üşüyor musun?" diye sordum. "Yoksa yine ateşin mi çıktı?"

Sorularımı hiç duymamış gibi, "Biliyor musun?" dedi. "Bugün benim doğum günüm."

Konuşurken başını bile çevirmedi. Tavırlarındaki donukluk endişe vericiydi.

"Bilmiyordum," dedim. "Akşam bir şeyler ayarlarız."

"Ziyanı yok, zaten kutlamak âdetim değildir. Öylesine söyledim."

Odanın içinde, adını koyamadığım, garip bir hava vardı. Yanına gittim. Kar yağışı altındaki orman manzarası, gerçekten de saatlerce izlemeye değerdi. Elimi cama yasladım. Parmak uçlarımın etrafında buğulu hareler belirdi.

"Orkun, iyi misin?"

Bir kez daha, beni duymamış gibi davrandı.

"Ürkütücü değil mi?" diye sordu.

"Nedir ürkütücü olan?"

"Kar yağarken oluşan sessizlik..."

"Evet," dedim. "Evet, öyle."

Bir süre hiç konuşmadık. Göğsünden çıkan hırıltıyı dinledik.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordum.

"Babamın kilitli tuttuğu çekmecedeki ne bulduğumu bilmek ister misin?"

Parmaklarıma dokunmak için elini uzattı. İstemsiz bir hareketle elimi geri çektim.

Hüzün dolu bir gülümsemeyle, "Bana dokunduğun zaman hissettiğin şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?"

diye sordu. "Seni korkutan o şeyin? Kafadaki cevapsız sorulardan en azından birinin yanıtını öğrenmek, belki sana kendini iyi hissettirir."

"Eğer anlatmak istiyorsan dinlemeye hazırım."

"O çekmecedeyim, hastane kayıtlarım ve doğum belgelerim vardı," dedi Orkun.

"Ve bir şey öğrendin, değil mi?"

"Ölmüş birini canlı hâliyle görebilmenin iki yolu vardır demiştim, bunu hatırlıyor musun? Bana diğer yolun ne olduğunu hiç sormadın."

"Diğer yol nedir?"

"Hayatta olan bir ikiz kardeşi varsa bunu yapabilirsin."

Gözlerim hayretle açıldı. Bu kadarını duymak bile Orkun'a dair kafama takılan tüm soruları cevaplamaya yetiyordu. Yine de sessiz kalıp hikâyesini bitirmesini bekledim.

"Aynı hastalıkla doğmuşuz," dedi Orkun. "Ciğerlerimiz hayatta kalmaya yetecek kadar çalışmıyormuş. Böylece ikimizin de ölümünü beklemek yerine bir karar verilmiş."

"Olduğun ameliyat..."

"Benim sağ, onunsa sol akciğeri tam gelişmemişti."

Gövdesinin sağındaki yara izi... Demek sebebi buydu. Orkun, ölmüş ikizine ait bir parçayı içinde taşıyordu. Kardeşinin ruhu, bir gölge gibi etrafında dolanıyordu.

"Ailen bunu senden saklamış, öyle mi?"

"Hani yalnız olduğunu bildiğin hâlde, sanki etrafında birinin olduğunu hissedersin de tüylerin ürperir ya, benim tüm hayatım böyle geçti. Ailemin benden bir sır sakladığını biliyordum ve o belgeleri bulduğumda gördüklerim beni hiç şaşırtmadı. Belki de en başından beri orada ne bulacağımı biliyordum. Sadece emin olmak istemiştim."

KADAVRA MEVSİMİ

“Bu yüzden, sana anlattıklarımın hiç şüphe etmedin.”

“Onun varlığını hissedebildiğini, sana dokunduğum ilk gün anladım.”

“Sen... Onu hiç görebildin mi?”

“Hayır. Ama dün gece... Aynaya bakıyordum.” Yutkundu, tekrar konuşmadan önce bir süre beklemesi gerekti. “İçimi bir anda, karşımdaki yansımanın ben değil de ölmüş kardeşim olduğu duygusu kapladı. Sadece bir hayaldi, biliyorum ama korkunç bir hayaldi.”

Orkun’un hayatta herhangi bir şeyden korkabileceği aklımın ucundan geçmezdi. Onu herkesten iyi tanıdığımı düşünürken nasıl da yanılmıştım.

“Neden bana bunları daha önce anlatmadın?”

“Doğru ânı bekliyordum.”

“Sana zarar verebilirdim. Bana yakın olman güvenli değildi.”

“Endişelenme,” dedi. “Bak, bugün yirmi yaşına girdim. Ameliyatımı yapan doktorlar bile, yirmi haftadan uzun yaşamamı beklemiyordu.”

“Doğum günün... Aynı zamanda kardeşinin öldüğü gün, değil mi? Orkun, bana doğruyu söyle. Aklında ne var senin?”

“Bir doğum günü hediyesi istiyorum.” Elini uzattı. “Artık gerçeği biliyorsun,” dedi.

“Ben... Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Haydi ama!” diye gülümsedi. “Sakin bana, bunu yapmak istemediğini söyleme.”

Orkun’un havada duran eli, ısrarla onu tutmamı bekliyordu. Haklıydı. Bir yanımda, olacakları görmeyi çılgıncasına istiyordu. Anlık bir kararla elimi uzatıp parmaklarımı kenetledim. Orkun’la olan geçmiş deneyimlerimin aksine, korkuya kapılmayışım çok garipti. Belki de yaptığım çağrı istemli olduğu için yaşadığım his farklıydı.

Ellerimiz arasında belli belirsiz bir kıvılcımı andıran, gizemli bir enerji akışı...

“Bunu sen de hissediyor musun?” diye sordum.

“Evet,” diye cevap verdi. “Bu his üzerine odaklan.”

Manzaranın ortasında bir varlık belirdi. Karla kaplı ağaçların arasından bizi izliyordu. Etrafını saran karanlığın içinde boğuluyor, Orkun’un vücut bulmuş bir gölgesini andırıyordu.

Elim aniden ısındı. Parmaklarıma iğneler batmaya, kolum çılgınca kaşınmaya başladı. Kemiklerim, içinden elektrik geçen bir tel gibi kızmıştı. Kulaklarım çınlıyor, başım dönüyordu. Kendi nabzımı kafamın içinde duyabiliyordum. Ortaya çıkan yanık kokusu öyle keskindi ki nefes almakta zorlanıyordum.

Orkun, “Onu görebiliyorum,” diye fısıldadı ve diğer elini, iki kat altımızdaki gölgeye dokunabilirmiş gibi cama yasladı. Tüyler ürperten varlık, hiç hareket etmesizin kurşunu gözlerini üzerimize dikmişti. Sanki onunla kurduğumuz iletişimin şaşkınlığını yaşıyor, kendisine yapılan bu beklenmedik çağrının doğasını anlamaya çalışıyordu. Bu hâliyle tuzağa düşmüş vahşi bir hayvanı andırıyordu. Şaşkın, öfkeli ve bir o kadar da tehlikeliydi.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Orkun. “Başına gelenler için çok üzgünüm.”

Aramızdaki mesafeye rağmen bizi izleyen varlığın kendisine fısıldanan sözleri duyduğunu biliyordum. Fiziksel değil, ruhani bir iletişimdi bu.

“Artık buna bir son vermeliyiz,” dedim. “Kendimi iyi hissetmiyorum.”

Kulaklarımdaki çınlama dayanılmazdı. Genzime metalik bir ıslaklık yayıldığında, az sonra burnumun kana yacağını anladım. Başım, ortadan ikiye ayrılacakmış gibi ağrıyordu.

KADAVRA MEVSİMİ

“Benim suçum olmadığını bilmelisin,” dedi Orkun. “Yattığın yerde huzur bul. Tekrar karşılaşınca dek, bizim için de yaşayacağım.”

Ne bekliyordum ki? Karların arasında dikilmiş, nefret dolu gözlerle bizi izleyen varlığın, üzerine düşen bir ışık huzmesiyle göğsü yükselmesini mi? Oysa geçmiş tecrübelerimden, ölümlerin böyle düşünmediğini anlamış olmam gerekirdi. Onlar sevgi sözcükleriyle huzur bulmazdı. Onlar intikam isterdi ve hâlâ hayatta olan bizlerin yaşamaya devam edeceklerini bilmek, onları çıldırtan en büyük küfürdü.

Karşımızdaki varlıktan, kan donduran bir çığlık yükseldi. Beni dehşete düşüren şey, sesindeki katışıksız nefret ve intikam duygusundan öte, bu sesin bir bebeğe ait oluşuydu. Böylesine öfke dolu, korkunç ve hüznü bir çığlığı, daha önce kimse duymamıştır. Her şeyiyle yanlış ve doğaya tersti. Elimi Orkun’un elinden çekip kurtardım. Kalbim hızla çarpıyor, göğsüm sıkıştıyordu. Odanın zeminine birkaç damla kan düştü.

Burnuma bir mendil bastırırken, “Sana bunun iyi bir fikir olmadığını söylemiştim,” dedim Orkun’a. “Bir daha sakın benden böyle bir şey isteme.”

“Neden?”

“Bunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değilsin?”

“O benim kardeşim,” dedi. “Bana zarar vermez.”

“Bunu bilemezsin.”

“Az önce onu gördüm,” dedi büyülenmiş bir ifadeyle. “İkimiz de gördük. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun? Artık sahip olduğun yetenekten şüphe etmene gerek yok.”

Gerçekten öyle miydi?

“Şu tıp terimini hiç duydun mu?” diye sordum. “Folie a deux.”

“Paylaşılmış psikotik bozukluk,” deyip güldü. “İki kişinin aynı hayali görmesi...”

Orkun’un, bunca zamandır devam eden bu hayalet hikâyesinden etkilenmesi mümkündü.

“Az önce yaşananlar, ortak bir hayalden ibaret olabilir,” dedim.

“Beni dinle,” dedi Orkun. “Ben gerçeğim. Doğduğu gün ölen kardeşim, o gerçek. İçimde ondan taşıdığım parça, gerçek. Demin ikimiz de onu gördük. İşte bu da en az diğerleri kadar gerçektir.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Neden olmasın? Öldükten sonra bedenimizi terk eden ruhların varlığına inanıyorsak, senin onlarla iletişim kurabilme ihtimalini bu kadar gerçektir ve inanılmaz yapan şey nedir?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Bildiğim tek bir şey var, bana bir daha ölmüş kardeşinden bahsetmeni bile istemiyorum. Gerçek ya da değil, varlığı beni korkutuyor.”

Emre odaya girdiğinde saat altıya geliyordu. Beni yatağında uzanırken bulduğunda, “Beyefendi keyfiniz yerinde mi?” diye söylendi. “Orkun hasta, hem o zamanında okumuş etmiş, senin ne bahanen var da ilk günden yatışa geçtin?”

“Sadece gözlerimi dinlendiriyordum,” diyerek güldüm.

“Haydi kalk! Kantinde bir şeyler yeriz hem uykun açılır.”

KADAVRA MEVSİMİ

Sıcak yatağı bırakıp dışarı çıkmak istemiyordum ama Emre haklıydı. Vakit geç olmadan yemek işini aradan çıkarmalıyım. Kalkıp üzerimi değiştirdim.

Orkun'a seslendiğimde, "Siz gidin, bana da bir şeyler yaptırırsınız," diye cevap verdi.

"Olur," dedim. "Zaten bu soğukta dışarı çıkmasan daha iyi."

Kar kalınlığı dört beş santimi bulmuştu ama tahminlerin aksine yağış erken sona ermiş, geride sakın bir hava bırakmıştı. Temkinli adımlar atarak kantine yürüdük. Odada olanları, Emre'ye anlatmak istemedim. Bana inanmayacağı gibi, bir kez daha kafamı karıştırdığı için Orkun'u suçlayacaktı.

"Biliyor musun? Orkun'un doğum günüymüş," demekle yetindim.

"Öyle mi?" dedi Emre. "Kantinden bir şeyler ayarlayalım. Çocuğa borçluyuz. Sağlam not tutmuş. Sınıfı geçersenek onun sayesinde."

Kola, cips, çerez gibi aklımıza gelen sürüyle ıvır zıvır aldık. Hatta Emre, kantinde küçük mum satılmadığı için bir tane büyük mum almayı bile ihmal etmedi.

Gece olduğunda Orkun'un itirazlarına aldırmayıp, kantinden aldığımız dilimli kekin üzerine tek mumu koyup yaktık ve ondan bir dilek tutup üflemesini istedik. Orkun, hırıltılı nefesini yanan muma üflediği sırada, '*Zaten bir pasta dolusu mumu söndürmeye asla gücü yetmezdi,*' diye düşündüm. İçimi buruk bir his kapladı.

Kola ve cips eşliğinde, yarım saat muhabbet ettik. Birazdan herkes ders notlarını okumaya dönecekti. Bir insanın hayatı boyunca görüp görebileceği en boktan doğum günü partisiydi bu. Yine de bu amatör kutlamanın, Orkun'u ne kadar mutlu ettiği belli oluyordu. Bizimle birlikte gülüp eğlenirken sanki kendini toplamış, yüzüne renk gelmişti.

“Ben bu partiyi nasıl canlandıracağımı biliyorum,” dedi Emre ve ansızın yatağına fırlayıp, aylar sonra yeniden, biyokimya hocasının taklidini yapmaya başladı. Dönem boyunca elinde epey malzeme biriktirmişti. Hiç yoktan öyle çok güldük ki gözlerimizden yaş aktı. Orkun, iki büküm olmuş, *yeter, nefes alamıyorum*, derken bile kahkaha atıyorduk.

‘İşte bu, yıllar sonra bile hatırlanacak bir parti,’ diye düşünüyordum.

Gerçekten de öyle oldu. Çok gülmeyin çünkü çok gülmek kalbi karartır.

28 numaralı odada, kahkahalarımızın yükseldiği son geceyi yaşıyorduk.

Vakit iyice ilerleyip de gözlerimiz kapanmaya başladığında ders çalışmaya son verdik. Emre çoktan uykuya dalmıştı. Yatmadan önce son bir sigara için Orkun’la ütü odasına geçtik. Hava dışarı çıkmak için fazla soğuktu.

Gece yarısı sessiz sedasız sigara içilmez. Yanan izmaritin sesini duymak, insana nedensiz bir hüznün verir. Yanında birileri varsa, illa ki bir şeyler konuşmak istersin.

“Biliyor musun?” dedim Orkun’a. “Emre en yakın dostum olabilir ama sen de benim için en az onun kadar değerlisin.”

“Neden böyle bir şey söyledin ki?” dedi Orkun.

“Bilmem, öylesine. Kimi zaman seninleyken, kendimi onun yanında olduğumdan bile daha rahat hissediyordum.”

“Biliyorum,” dedi. “Ve en yakın dostunun kim olduğu umurumda değil.”

Bir süre sigaralarımızı içtik. Bu kez sessizliği Orkun bozdu.

“Emre, senin hatalarını ve kusurlarını görmezden geliyor,” dedi. “Onlara tahammül ediyor. Oysa ben, seni

KADAVRA MEVSİMİ

olduğun gibi kabul ediyorum. Bu yüzden, kendini benim yanımda daha rahat hissediyorsun.” Dudakları alaycı bir tebessümle kıvrıldı. “Küçük prens, Emre Cerrahoğlu. Onun gibi kusursuz birine yakın olmak zordur. Kendi kusurların gözüne batmaya başlar ve bu seni mutsuz eder. Üstelik, eminim o da Anıl’ın yanında daha rahat hissediyordur. Sonuçta Anıl, onun çok daha rahat yönlendirebileceği biri. Oysa sen buna izin vermiyorsun.”

“Abartıyorsun,” diye itiraz ettim.

Sigarasından bir nefes çekti, öksürdü.

“Öyle mi dersin? Tanıştığınız günden beri, kendi doğrularını sana benimsetmeye çalışmıyor mu? Bir çoban gibi seni doğru bildiği yola sürüklemek için uğraşmıyor mu?”

“Sadece iyiliğimi düşünüyor,” dedim. “Benim için endişeleniyor.”

“Kim bilir?” dedi Orkun. “Belki de iyi bir arkadaşın yapması gereken budur ama ben öyle biri değilim. Ben, yanlış yolda bile olsan, yürüdüğün karanlıkta sana eşlik etmeyi yeğlerdim. Emre’yle aramızdaki fark, işte bu.”

Sigaram bitmişti. İzmariti yarı açık camdan dışarı fırlattım. Gecenin sessizliğinde, karların arasına düştüğü anda çıkan tıslama duyuldu. Yurt binası epey sıcak olduğu için, üzerimde sadece uzun kollu bir atlet vardı. Cam aralığından göğsüme çarpan soğuk esintiyle birlikte tüylerim ürperdi.

Orkun, konuşmaya devam etti, “Emre’yle benim aramda bir tercih yapmak zorunda değilsin. Ama er ya da geç, farklı bir tercih yapman gerekecek.”

“Neymiş o?” diye sordum.

“Sen, Emre’nin olmanı istediği kişi mi olmak istiyorsun? Yoksa kendin olmak mı?”

Haklıydı ama bir şey söylemedim. Zaten o da bir cevap beklemedi. Kendi izmaritini fırlatıp camı kapattı. Koridorda sessiz adımlar atarak odamıza döndük.

Yatağıma uzanıp gözlerimi kapadım. Sonrası korkunçtu.

Otobüs son hızla hareket ediyordu. Buğulu camlar, eskimiş koltuklar, zangır zangır titreyen metal yığını... Etrafıma bakındım. İçerisi, büyük bir alev in ışığında aydınlanır gibi kızıl tonlarına bürünmüştü. Dört bir yanda, keskin gölgeler dans ediyordu.

"Bu rüyayı hatırlıyorum, buraya daha önce gelmiştim."

Çok garip, değil mi? Bazı rüyaları, yine sadece rüya görürken hatırlarız.

Ama bir şeyler değişmişti. Otobüs eskimiş, tümseklerden atlayıp virajları dönerken insana daha ölümcül, daha tehlikeli bir yolculuk yaptığını düşündürecek şekilde yıpranmıştı.

"Haklısın, artık frenler tutmuyor," diye fısıldadı yanımda bir ses.

Şaşkınca etrafıma bakındığımda onu gördüm. Tanıdık yüzü tıpatıp bana benzeyen ama bana ait olmayan, o ürkütücü varlık.

"Yoksa sen de benim kötü ikizim misin?"

Sırıttı. "Aptal, ben senim."

"Bu doğru değil."

"Ah ama öyleyim! Ben senim. Kirli sırlarını sakladığın çöplüğüm ben, sana gerçeği her göstermek istediğimde altına işmeni kederli gözlerle izleyen hayaletim, duymak istemediğin sözleri kulağına fısıldayan sesim, aynaya uzun süre baktığında bakışlarının değiştiği yansımanım. Biz ikiz değiliz. Biriz. Aynı zihni paylaşan av ve avcı."

KADAVRA MEVSİMİ

“Yoksa niyetin beni avlamak mı?”

“Hayır, seni hain kurda yem olmaktan kurtarmak.”

Parmağıyla buğulu camlara harfler yazıyordu. Ben dokunduğumda silinmeyen yarı saydam buhar, onun parmaklarına hiç itiraz etmiyordu.

“Alçıma o mesajı bırakan sendin.”

“Elbette.”

“Bilmediğim başka neler biliyorsun?”

“Hiçbir şey. Benim bildiğim her şeyi, aslında sen de biliyorsun. Tıpkı o diploma gibi, tüm gerçekler gözünün önünde duruyor.”

“Benimle oyun oynama! Neyi unuttuğumu da biliyor musun? Elbette biliyorsun. Söyle bana, unuttuğum şey ne? Yalvarırım bana söyle.”

“Bu neyi değiştirir? Nasılsa uyandığında, bu rüyayı da hatırlamayacaksın. İçinde benim olduğum tüm rüyaları hafızandan silmek gibi kötü bir huyun var.”

“Öyleyse neden? Neden unuttuğum şeyi de alçıya yazmadın? En çok bunu bilmek istediğimi biliyor olmalısın.”

“Çünkü bunun sana bir faydası olmazdı.”

“Seni piç kurusu! Öyleyse bu rüyanın ne anlamı var?”

“Ah, hiçbir anlamı yok!” diyerek kahkaha attı. “Sadece uyuduğun oda fazla ısındığı için kâbus görüyorsun, yine kalorifelerin ayarını kaçırmış olmalılar.”

Bunu söylediği sırada, otobüsün ortasında var gücüyle kaynayan dev buhar kazanını gördüm. Otobüs, sanki buharlı trenler gibi motor gücünü bu kazandan alıyordu. Onu aydınlatan, onu ısıtan, ona böylesine hız yaptıran şey, bu kazanın aleviydi. Tanıdık simalar, teker teker koltuklarından kalkıyordu. Üzerinde çalıştığım kadavra, banyoda bileklerini kesen çocuk, histoloji hocası, kendini av tüfeğiyle vuran adam ve daha nicesi... Her biri sırayla yerlerinden kalkıp pis bir sırtısla kazanın içine bir kürek dolusu kömür atıyordu. Savrulan her yeni kürekle

birlikte, kükreyen kor alevlerle kıpkırmızı olmuş kazan sarsılıyor, otobüs daha da hızlanırken, içerisi yanıp kavruluyordu.

Sırılsıklam terlemiştim, nefes alamıyordum.

Ben olduğunu söyleyen varlık, başını bana doğru hafifçe eğdikten sonra bir elini ileri uzattı ve alevleri körükleyen ruhları gösterdi.

“Bu işten zararlı çıkacak sadece biz varız,” diye fısıldadı. “Onlar zaten ölü. Kazanın patlaması, otobüsün kaza yapması umurlarında bile değil. Bu yüzden alevleri beslemeyi seviyorlar. Şoförün daha hızlı, daha çılgınca sürmesini istiyorlar. Onlar bu yolculuğun tadını çıkarıyor dostum!”

Göğsüm sıkışıyor. Kafamın içindeki o tanıdık yer, nabız gibi zonkluyordu. Tüm vücudum alev almış gibi bir acıyla kıvranıyordum. Aynı boyda iki gölge, koltuklarından kalkmış, küreği devralmak için kazana doğru ilerliyordu. Biri diğerinin omzuna kolunu atmış, sanki onu zorla sürüklüyordu. Benzerlikleri kusursuz bir simetriye sahipti. Hayır, bu olmamalıydı. Onun bu yolculukta yeri yoktu. Birkaç adım sonra alevlerin aydınlatacağı yüzünü görmek istemiyordum. Buna katlanamazdım.

“Yeni yolcularımız...” dedi kendi gölgem.

Omuzlarından tutarak onu sarstım. “Uyanmak istiyorum. Bunu görmek istemiyorum. Bu rüyadan hemen uyanmak istiyorum!”

“Sen bilirsin,” dedi umursamaz bir tavırla. “Ama uyarmadı deme. Çok daha korkunç bir kâbus, senin uyanmanı bekliyor.”

Gecenin karanlığına gözlerimi açtım.

Kımıldayamıyordum. Yatağымda doğrulmaya çalıştım, vücudumdaki tek bir kası bile hareket ettiremiyordum.

KADAVRA MEVSİMİ

Başımı çevirmek istediğimde, zinciri sarmış bir bisikletin pedalına basıyormuş gibi hissettim. Boynum kilitlenmişti. Sadece gözlerim, odanın karanlığını çaresizce tarayan gözlerim haricinde tüm bedenim felç olmuştu. Sırılsıklam terlemiştim. Üzerimdeki battaniye, tonlarca ağırlığa sahipti. Gövdemi eziyor, nefes almama engel oluyordu. Daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir bunalımla yüreğim sıkıştı. Sanki yatağımın dört bir yanından uzanmış sayısız el, üzerime bastırıyordu. Ağzımı kapatıp boğazımı sıkıyor, kollarımı ve bacaklarımı yatağa bağlıyordu.

Kendi bedeninde hapsolmuş zihnim, sessiz çığlıklar attı. Bir karabasan...

'Hayır,' diye kendimi sakinleştirmeye uğraştım. 'Bu nörolojik bir sanrı, zihnin uykudan uyandı fakat bedenin uyanmadı. Sakin ol! Buna uyku paralizisi deniyor. Hepsi bu!'

Esiri olduğum panik duygusuna karşı koyamıyordum. Bunca zamandır yaşadıklarımın sonrasına artık hiçbir şey beni kolay kolay korkutamaz sanıyordum ama yanılmıştım. Geçmişteki korkunç deneyimlerin üstesinden gelebilmemi sağlayan tek şey, bir süredir tüm hayatımı tetikte geçiriyor oluşumdu. Kapıdan dışarı adım attığım andan itibaren, karşıma çıkabilecek her türlü felaketi göze alarak yaşıyordum. Başıma ne kadar kötü bir şey gelirse gelsin, gördüğüm hayaller ne kadar korkunç olursa olsun, beni hazırlıksız yakalayamıyordu. Artık beni şaşırtmıyordu. Bu sayede, aylardır sürüp giden bu deliliğe rağmen bir akıl hastanesine kapatılmadan ya da kendimi öldürmeden, bir şekilde hayata tutunmayı başarabiliyordum. Öğrenilmiş çaresizliğin yol açtığı kayıtsızlık hâli, tüm kötü hisleri uyuşturan mucizevi bir ilaç gibiydi.

Ama bu kez durum farklıydı. Odamda, yatağında, kendimi güvende hissettiğim belki de tek yerde ortaya çıkan bu yeni dehşet, beni en zayıf anımda yakalamıştı.

Bir kurtuluş umuduyla gözlerim odayı taradı. Ve onu gördüm. Yatağında uyuyan Orkun'un göğüs kafesine tünemiş dev bir kuşu andırıyordu. Ayaklarını gövdesinin iki yanına kenetleyip ellerini boynuna uzatmıştı. Alacakaranlığın üzerinde yoğunlaştığı şeytani gölge, ağırlığıyla nefesini kesmek ister gibi kardeşinin göğsüne oturmuştu. Orkun'un ciğerlerinden yükselen hırıltılar, odanın sessiz karanlığını yırtan imdat çığlıklarıydı.

Orkun boğuluyordu.

Onun soluğunu çalan varlık, nefret dolu yüzünü korkunç bir sırıtışla bana çevirdi. Saf karanlıktan oluşan suretinin aksine, gözlerinden odayı aydınlatacak kadar güçlü bir ışık saçıyordu. İki dipsiz çukurun içinde ışıltıyan sayısız parlak nokta... Binlerce küçük yıldız... O gözlerle uzun süre bakan birinin çıldırmaması imkânsızdı. Gırtlğından acı dolu bir inilti çıktı. Bir bebek ağlaması... Hayatta kaldığı kısacık süreyi korku ve acıyla geçirmiş, sevgi ve huzurdan yoksun bir ruhun öfkeli haykırışıydı. Orkun'u andıran görünüşü, ona duyduğu hasetten kaynaklanan kötü bir taklitti. Hiç büyümemişti o. Doğmuş, ağlamış ve ölmüştü. Bir yetişkin gibi görünen bu varlık, karanlıkta kaybolmuş bir bebeğin ruhuydu. Öyle mutsuzdu ki herkesten ve her şeyden sonsuza kadar nefret etmek için başka bir nedene ihtiyacı yoktu.

'Yapma bunu,' diye içimden sessizce yalvardım. 'Ne olur, yapma bunu!'

Başını Orkun'un yüzüne eğerken çığlık atmaya, ağlamaya başladı. Ne yaptığının farkındaydı. Kendi kardeşini boğduğunu biliyordu. Belki ait olduğu karanlıklara ebediyen dönmesinin tek yolunun bu olduğunu düşünüyordu, belki kendi ölümünün intikamını almak istiyordu, belki de bir amacı ya da nedeni yoktu, en sevdiği oyuncak bebeğinin kafasını koparan bir çocuğun acıma-

KADAVRA MEVSİMİ

sızlığıyla hareket ediyordu. Ya da belki, bunu yapmasına ben sebep oluyordum. Elimde olmadan onu kışkırtıyordum, hatta onu buna zorluyordum. Orkun'un solukları zayıflarken, gözyaşlarım şakaklarımdan süzülüp yastığıma düştü. Kendi yatağındaki Emre, uykusunda sayıklamaya, korku dolu inilti çıkararmaya başladı.

Orkun'un nefesi, yarım kalan bir hırıltıyla kesildi.

Üzerindeki gölge, bana dönüp son bir kez baktıktan sonra silinip yok oldu.

Emre'nin sayıklamaları sona erdi.

Ve oda tam bir sessizliğe büründü.

'Hayır, bu olamaz! Hayır! Hayır! Hayır! Gerçek değil bu! Sadece bir kâbus!'

Aklımdan geçen son düşünce bu oldu. Tekrar uykuya daldım.

Etrafımda sayısız insan, gülüp eğleniyor, dans ediyor, neşe dolu çığlıklar atıyordu. Bense bir köşede sessizce ağlıyordum. Neden üzgün olduğumu sorduklarında, verecek bir cevabım yoktu. Bunu unutmuştum. Kötü bir şey olmuştu. Çok kötü... Kötü şeyleri hep unutturdum.

Oysa bir doğum günü partisindeydim ve üzgün olmamam gerekiyordu. Masaya üzeri yıldızlar gibi parıldayan binlerce mumla kaplı büyük bir pasta geldiğinde, herkes çılgınca alkışlayıp o aptal şarkıyı söylemeye başlıyordu.

"İyi ki doğdun! İyi ki doğdun! Mutlu yıllar, saanaa..."

"Susun artık!" diye bağıırıyordum. "Susun! Susun! Susun! O mumları söndüremez! Bunu yapacak nefesi yok!"

Elime bir neşter tutuşturup, "Öyleyse pastayı sen kesmelisin," diyorlardı.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum.

Fakat beklenti dolu kalabalığın karşısında çaresiz kalıp masaya doğru ürkek adımlar atıyordum. Yardım isteyen gözlerle etrafıma baktığımda, her birinin büyük bir hevesle başını salladığını görüyordum. Gözlerini iri iri açıp, elleriyle beni çağırırken, “Haydi! Haydi!” diye bağıyorlardı.

Bir dilek tut!

‘Keşke bunların hiçbiri yaşanmasaydı!’

Mumları söndürüp elimdeki neşteri pastaya batırıyordum. İşte o zaman, beyaz kremanın içinden kanlar fışkırıyordu. Kızıl bir yağmur, neşterin açtığı yarıktan patlayan bir kaynak gibi yükseldikten sonra, üzerimize yağıyordu. Üstü başı kanla kaplı kalabalık, olan bitene hiç aldırmadan, pastaya saldırırken onları izliyordum. Elleriyle kopardıkları parçaları, obur bir iştahla, boğulurcasına ağızlarına tikiyorlardı. Parmaklarının arasından kan pıhtıları dökülürken ağızları çarpılıyor, donuk beyaz gözleri, uzun sivri tırnaklarıyla, hepsi birer şeytana dönüşüyordu. Yüzlerinin derisi çürüyüp yırtılıyor, içlerinden oluk oluk iltihap akan yaraların üzerine sinekler üşüşüyordu.

Yaşadıkları dönüşüm, hiçbirinin umurunda değildi.

Büyük bir zevkle, kanlı pastayı yemeye devam ediyorlardı.

“Onu öldürdüm,” diye sayıklıyordum. “Sizler... Onun cesedini yiyorsunuz.”

Hiçkırarak ağlamaya başladığımda, kanlı parmaklarıyla beni gösterip kahkaha atıyorlardı. Delice bir coşkuyla eğleniyor, benimle alay ederken âdeta kendilerinden geçiyorlardı. Gerçek yüzleri açığa çıktığında öyle korkunç görünüyorlardı ki çığlıklar atarak gözlerimi kaçıırıyordum.

Ve sonra, hepsi tek bir ağızdan, defalarca aynı şeyi haykırıyordu:

KADAVRA MEVSİMİ

ASIL PARTİ ŞİMDİ BAŞLIYOR!

ASIL PARTİ ŞİMDİ BAŞLIYOR!

ASIL PARTİ ŞİMDİ BAŞLIYOR!

BEŞİNCİ BÖLÜM

KAR FIRTINASI

Omzumda hissettiğim dokunuşla uyandım.
“Odadan çıkmamız gerek,” dedi Emre.
Kızarık gözlerine baktım. Yakın zamanda ağ-
lamış birinin gözleriydi.

“Ah! Hayır! Hayır!”

“Orkun...” dedi ve yutkundü. “O... dün gece...”

Yatağımda doğrulup onu itmeye çalıştım.

“Odadan çıkmamız gerek,” dedi. “Görevliler biraz-
dan burada olur. Odadan çıkmamız gerek.” Sürekli aynı
cümleyi tekrarlaması, yaşadığı şoku ele veriyordu.

Ayağa kalktığımda, gözlerim Orkun’un yatağına kay-
dı. Battaniyesi başına kadar çekilmiş, sanki beceriksiz el-
ler tarafından yapılmış bir kefen gibi onu sarmıştı. Bunu
Emre yapmış olmalıydı, belli ki cansız bedeni görmemi
istememişti.

Nefesimi tutarak üzeri örtülü cesede baktım. Ne bek-
lediğimi bilmiyordum. Belki de yerinden doğrulup kor-
kunç bir gülümsemeyle, *beni sen öldürdün*, diye fısıldaya-
cak ya da en azından battaniyenin altından belli belirsiz
bir kıpırtıyla, ölmüş olsa bile benimle işinin bitmediğini
gösterecekti. *Geri döneceğim*, diyecekti.

Bunların hiçbirisi olmadı.

“Kendine gel artık,” dedi Emre.

“Hiçbir şey hissetmiyorum,” dedim. Herhangi bir cesedin yakınlarında ortaya çıkan o tekinsiz ürpertiden eser yoktu. “Öldüğüne emin misin? Öyle olsa bunu hissederdim.”

Beni kapının yanına sürükleyip, dolabımdan rastgele aldığı birkaç parça kıyafeti elime tutuşturdu. “Evet, buna eminim,” dedi. “Birinin saatler önce ölmüş olduğunu anlayabilmek için adli tıp uzmanı olmaya gerek yok. Vücutu kaskatı kesilmiş.” Bir an duraksayıp tekrar yutkundum, sanki olanları içine sindiremiyor gibiydi. “Sana ne olup bittiğini soran olursa bu hayalet saçmalıklarına dair tek kelime etmeyeceksin. Tek bir kelime bile! Orkun hastaydı ve dün gece muhtemelen solunum yetmezliğinden öldü. Bunun dışında, ne sorarlarsa sorsunlar, *bilmiyorum* diye cevap vereceksin. Beni anladın mı?”

“Anladım.” Bu ânı daha önce yaşadığıma dair çılgınca hislere kapılıyordum.

“Artık odadan çıkmamız gerekiyor.”

“Ona dokunmak istiyorum.”

“Saçmalama! Buna izin versem bile, onu daha önce gördüğün diğer hayallere benzer bir şekilde görmeyi, onun hatırasını böyle kirletmeyi gerçekten istiyor musun?”

“Haklısın,” diye kabullendim. “Sonuç ne olursa olsun, bu onun ölmüş olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bu yüzden bir anlamı yok.”

Odadan çıktık. Öyle yapmamız gerekiyordu.

Günün geri kalanını bir dizi soruya belli belirsiz yanıtlar verip, benden istenilenleri uysal bir itaatle yerine getirerek geçirdim. Yürüyor, konuşuyor, sessizce ağlıyor,

KADAVRA MEVSİMİ

ama tüm bunları, bomboş bir zihinle hiçbir şey düşünmeden yapıyordum. İnsan, ileride hatırlamak istemeyeceğinden emin olduğu kadar kötü bir gün geçirirken -ki bu çoğu zaman, sevdiği birini kaybettiği gündür- genellikle böyle olur.

Tüm sorularını cevapladığım polislere, aslında hiçbir şey anlatmadım. En sık tekrarladığım kelime, *bilmiyorum* oldu. Emre'nin beni uyarmasına bile gerek yoktu. Onlara gerçek hikâyeyi nasıl anlatabilirdim ki? Bunu yapmak, benim en kısa sürede akıl hastanesine kapatılmam dışında ne işe yarardı?

Verdiğim kısa ifade sırasında, onu geçtiğimiz haftalarda acil servise götürdüğümüzden, sıklaşan öksürük nöbetlerinden, son haftalarda pencereyi açık bırakamadığımız için odanın havasız kaldığından ve sabah Emre'nin beni uyandırıp onun öldüğünü söyleyişinden bahsettim. Sanırım anlattıklarımın memnun kaldılar. Orkun'un solunum yetmezliğinden ölmüş olması, herkesin işine geliyordu çünkü bu durum, dosyanın çabucak kapanması demekti. Kimseyi uğraştırmayacaktı. Onlara ruhlar âleminden aramıza katılan ikiz kardeş öyküsünü anlatsaydım eminim hepsinin mesaisi epey bir süre uzardı.

İşimiz bittiğinde her ihtimale karşı bir süreliğine şehirden ayrılmamamızı söylediler. Sonra yurda döndük. Zaten şüpheli bile sayılmazdık. Ben hariç herkes, Orkun'un eceliyle öldüğü konusunda hemfikirdi. Soruşturma dâhilinde olan biten her şey, âdet yerini bulsun diye yapılan bir müsamere tadında ilerliyordu. Aynı günün akşamı fakültede yapılan otopsi sonucu açıklandığında dosya kapandı. Ölüm nedeni, *Akut RespiratuvarDistress Sendromu*. Bana kalırsa bunun *nefessiz kalarak boğulmuş* yazmaktan bir farkı yoktu. Sadece tıp dilinde süslü kelimelerle bilimsel bir hava verilmişti. Bize bunun, *doğal*

ölüm olduğunu söylediler. Evet, böyle bir tanım var: Doğal ölüm. Ortada şüpheli bir durum olmadığını, ölümün bir hastalık veya yaşlılık gibi doğal nedenlerden meydana geldiğini belirtmek için kullanılır.

Zehirli dişleriyle insanı ısıran iki kelime: Doğal ölüm. Kulağa küfür gibi geliyordu.

‘Zavalılık zaten hastaydı, ölüp gitmesinden daha doğal ne olabilir? Buna şaşırmanız ya da üzülmeniz çok anlamsız. Lütfen olay çıkarmayın ve ağlayıp sızlayarak canımızı sıkmayın. Artık dağılabilirsiniz.’

Önceki akşam boş bulduğumuz odalardan birine girip, üzerimizi bile değiştirmeden yatıp uyumuştuk. Sabah olduğunda kendi odamıza geçtik. Orkun, gömülmek üzere memleketine gönderilmiş, dosyası açıldığı gibi kapanmıştı. Yani odamız bir suç mahalli sayılmazdı ve geri dönmek için sebep yoktu. İçeride rahatsız edici bir koku olmamasına rağmen Emre’nin ilk işi camı açmak oldu. İçgüdüsel bir hareket, odanın havasına sinmiş ölü mü dışarı kovmak ister gibi.

Gözlerim Orkun’un çarşafı sökülmüş yatağına takıldı. Ailesinden biri gelip dolabını boşaltmıştı. Odada varlığına dair tek bir iz bile kalmamıştı.

Artık bir ranzanın iki katı da boşken, diğerinde bizim altlı üstlü yatması da ayrı bir gariplikti. “Birimiz diğer ranzaya geçmeli,” dedim Emre’ye.

“Ne gerek var?” dedi. “En fazla iki hafta daha kalacağız.”

“Doğru ya! İkinci dönem yurttan ayrılıyorsun.”

KADAVRA MEVSİMİ

“Hayır, o anlamda söylemedim,” dedi Emre. “Dönem sonuna iki hafta kaldı, demek istedim. Sonrasında ne yapacağımı henüz bilmiyorum.”

“Kendimizi kandırmayalım. Senin için en doğrusu da bu.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sinirlendi. “Şimdi bu konuşmanın sırası mı? Gerçekten o anlamda söylememiştim. Anıl’la eve çıkmayacağım.”

“Beni hayatının sonuna kadar da koruyup kollamaya çalışsan da bu ölmüş arkadaşını geri getirmeyecek,” dedim. “Anlamsız bir takıntıyla kendine eziyet etmekten vazgeç artık. Benden uzaklaş, kendi hayatını yaşa. Bir gölge gibi peşimde dolaşımandan sıkıldım.”

Orkun’un ölümünden sonra, Emre’yle olan dostluğuma dair düşüncelerim değişmişti. Çevremdeki insanlar için oluşturduğum tehlikenin farkına vardığımda, benden uzak durmasının onun hayrına olacağına karar vermiştim. Ne yapmaya çalıştığım, elbette gözünden kaçmadı. Beni, sözlerimin altındaki gizli anlamları okuyabilecek kadar iyi tanıyordu.

“Onun yüzünden, değil mi?” dedi Orkun’un yatağını göstererek. “Ölümünden kendini sorumlu tutuyorsun. Buna benzer bir şeyin, benim de başıma gelmesinden korkuyorsun.”

“Sen korkmuyor musun?” dedim. “Sana polislere anlatmadığım gerçekleri anlattım.”

“Bunlar gerçek değil!” Bağdırmamak için kendini zor tutuyordu. Her kelimeyi üstüne basa basa vurguladı. “Onu... Sen... Öldürmedin! Orkun, solunum yetmezliğinden öldü.”

“Bana inanman için daha ne olması gerekiyor?”

“Hayaller, rüyalar, tesadüfler... Elinde bir tane kanıt bile yok, olamaz da. Bu saçmalıkların gerçek olmadığını

sen de defalarca kabullendin, yine de dönüp dolaşıp aynı saplantıya kapılıyorsun.”

“Korkuyorum,” dedim. “Kendim için, senin için, ilerde olabilecek şeyler için...”

“Sana korkman gereken şeyi söyleyeyim. Sen değiştin! Öfkeli, bencil ve kötü birine dönüştün. Asıl korkman gereken şey, işte bu! Çünkü bunu, hiçbir ameliyatla düzeltemezsin!”

“Bu doğru değil!”

“Öyle mi dersin? Yıllar önce kaybettiğim arkadaşımı, bunun canımı ne kadar yaktığını bildiğin hâlde, nasıl bu kadar rahat öne sürebiliyorsun? En yakın dostun olduğum hâlde, bana nasıl davrandığının farkında mısın? Daha sayayım mı? Sırf kendini inandırdığın bir saçmalık yüzünden Anıl’a yaptıkların... Kenan Hoca, odasını dar-madağın bulduğunda sence kendisini nasıl hissetmiştir? Bunu yaptığına değdi mi? Sana olan iyi niyetine böyle mi teşekkür ettin? Peki, bu kadar yakın olduğunuz hâlde, sırf ne olacağını görmek için Orkun’un cesedine dokunmak istemene ne demeli? Kendine bir bak ve gerçeği gör artık! Anlattığın hikâyelerdeki hayaletlerin ta kendisine dönüştün sen! Kendi benliğinin bir hayaletine dönüştün!”

“Bunlar olup biterken yanımdaydın.”

“Yaptıklarını hiçbir zaman onaylamadım. Geçirdiğin zor günleri bahane ettim ve hastalığın yüzünden seni mazur gördüm. Ama kendimi kandırmışım, bunun hastalıkla falan alakası yok! Peşinden koştuğun cevapsız sorular, inanmaktan hiç vazgeçmediğin bu hayalet hikâyesi... Seni zehirliyor! İşte olan bu! Seni tanıdığımda yalan söylemeyi, küfür etmeyi bile beceremezdin. Sen iyi biriydin! Şu an karşımdaki kişinin o çocukla alakası yok!”

“Elime gelen kartlar kötüydü dostum!” Yüzümü ona doğru eğip kollarımı teslim olur gibi iki yana açtım. “Ben

KADAVRA MEVSİMİ

batıyorum. Ve sırf oyuna devam edebilmek için çekip attığım her kartta biraz daha çirkinleşiyorum. Sana söylemiştim, benimle batmak zorunda değilsin. Belki de artık masadan kalkma zamanının gelmiştir.”

Odanın kapısına doğru yürüdü. “Belki de öyledir,” derken kapı koluna uzanan eli, bir daha geri dönmek üzere gitmeye ne kadar yakın olduğunun işareti gibiydi. “Orkun’u sen öldürmedin,” dedi ve çıktı.

Emre’yle olan dostluğumuz daha önce hiç olmadığı kadar derinden sarsılıyordu. Öyle ya da böyle, amacıma ulaşmışım. Yatağıma uzanırken aklımda Emre’nin dönüştüğümü söylediği kişi vardı. *Bunu hiçbir ameliyatla düzeltemezsin*, demişti ve bu söz bana çok tanıdık geliyordu.

Bana saatlerce gelen bir süre, boş odada hiçbir şey yapmadan uzandım. Belki de Orkun’un bana bir işaret göndermesini bekliyordum. Yıllar önce bileklerini kestiği banyoda ölen birini görebiliyorsam, olduğum yerde, Orkun’un varlığına dair hiçbir şey hissetmeyişim garip değil miydi? Nasıl yaptığımı bilmeden, garip bir içgüdüyle dikkatimi topladım. Onu çağırıyordum. Gelmesi gerekiyordu. Onunla konuşmaya ihtiyacım vardı. Gözlerimi kapatıp tüm gücümle zihnimi zorladım. Hiçbir şey hissetmiyor olmak, sabrımı zorluyordu.

“Bana bir işaret vermelisin,” diye fısıldadım.

Odada yankılanan sesle yerimden zıpladım. Telefonum çalıyordu. Gereksiz biri. Hiç düşünmeden meşgule attım ve uzun bir süre, boş gözlerle telefon ekranını izledim.

‘Orkun, dün gece burada öldü. Onu neden göremiyorum?’

Olan bitenlere anlam veremiyordum.

‘ANNEM.’

Gözlerim ekrana kilitlendi. Farkında olmadan annemi aramıştım. En son ne zaman konuşmuştuk? İki ay önce mi? Yoksa daha mı uzun bir süre mi? Kendimi ne kadar

yalnız hissettiğim düşünülürse dalgınlıkla annemi aramış olmamda şaşılacak bir şey yoktu. Bunu kendime itiraf etmek istemesem de onu özlediğimi, sesini duymaya ihtiyacım olduğunu biliyordum. Telefon uzun bir süre çaldıktan sonra açıldı.

“Alo?”

“Anne!”

İçimdeki öfke, ona olan sevgim kadar büyüktü.

“Anne, neden beni hiç aramadın?”

Oysa annem, geçen hafta konuşmuşuz gibi rahat bir tavırla, “Sen arasaydın ya,” dedi.

Bu kez sözlerimi içimde tutamadım. “Senin aramanı bekledim. Ben aramadığımda, ne zaman merak edip arayacaksın diye düşündüm. Hiç mi aklına gelmedim anne?”

“Sen ve anlamsız takıntıların...” dedi. “Ben aramışım, sen aramışsın ne fark eder? Madem özledin, daha önce konuşmak istiyordun, arayabilirdin.”

“Başıma bir şey mi geldi? Bir şeye ihtiyacım var mı? Bunca zaman biraz olsun endişelenmedin mi?” diye sordum. Sesim titremeye başlamıştı.

“Artık, çocuk değilsin ki! Kendi başının çaresine bakabilirsin. Bir sıkıntın olduğunda arayacağını düşündüm. Zaten olan da bu, değil mi? Paran falan bitmiştir.”

“Anne, neden bana böyle davranıyorsun?” Gözlerim yanıyordu, ağlamak üzereydim.

“Bunu yapma,” dedi annem. “Bana kendimi suçlu hissettirmene izin vermeyeceğim. Seni bu yaşına kadar tek başıma büyüttüm. Şimdi yıllardır ilk kez, kendime ait bir hayat kurmak, sevdiğim biriyle mutlu olmak için bir şans yakaladım. Biraz olsun sadece kendimle ilgilenmeye, kendi istediklerimi yapmaya hakkım var. *Beni neden aramadın, beni neden özlemedin* gibi çocukça oyunları bırak

KADAVRA MEVSİMİ

artık. Her yetişkin gibi sen de kendi ayaklarının üzerinde durabilirsin. Bunun için benim varlığıma ihtiyacın yok.”

“Ama var,” dedim. “Anne, sana ihtiyacım var. Çok kötü şeyler oluyor, benim kafam karmakarışık, ne yapacağımı bilmiyorum, ben...”

“Hiç değişmeyeceksin, hiç büyümeyeceksin, değil mi? Ufak tefek şeyleri abartmaya bayılırsın. Çok kötü dediğin şeyler, eminim her zamanki gibi saçma sapan sorunlardır. Hesabına biraz para yollarım. Yarıyıl tatilinde gelersen görüşürüz. Başka diyeceğin bir şey yoksa kapatmam lazım.”

“Dur, kapatma! Söylemem gereken bir şey var.”

Gelirsen görüşürüz, diyordu. Gelmesen de olur, hatta daha iyi olur, der gibi. Dönem sonunda zaten eve gitmeyecektim. Bunun yerine, epey riskli bir ameliyat olmayı planlıyordum. Oysa ona neden gelmeyeceğime dair bir neden göstermesem bile, belli ki annem bunu sorun etmeyecekti. Henüz ne hastalığımдан ne de olacağım ameliyattan haberi vardı. Ona beynimdeki tümörden bahsetmenin zamanı gelmişti. Acaba bunu öğrendiği zaman da bu rahat konuşabilecek miydi? Ona, ‘Anne, beynimde bir tümör var, ne yana baksam korkunç hayaller görüyorum. Etrafımda insanlar ölüyor. Kendimi kestim, kolum kırıldı, beyin kanamasının eşiğinden döndüm. Anne, ben hayaletlerle konuşuyorum. Benimle konuşuyorlar, bana gülüyorlar, canımı yakıyorlar ve tüm bu olanlar beni değiştiriyor. Olmak istemediğim birine dönüşüyorum. Anne, tüm bu olanlardan delice korkuyorum,’ diyecektim.

Acaba bunları öğrendiğinde, ufak tefek sorunlarım olduğunu söyleyebilecek miydi? Sonra bir an düşündüm. Eğer bunu yapsaydım, annesi onunla ilgilenmiyor diye bir kutu hap yutan küçük bir çocuktan ne farkım kalacaktı?

“Haydi, ne söyleyeceksin?” dedi sabırsız bir ses tonuyla.

Ne diyebilirdim ki? İçimden geçenleri ona söylemeye değmezdi. Bunun duvara konuşmaktan bir farkı olmadığını anlamıştım.

“Hâlâ orada mısın? Telefonu kapatıyorum,” dedi.

Ağzımı açtığımda kendiliğinden dökülen birkaç kelimeye inanamadım. Az önce saydığım onca şey arasına, bunu katmamıştım bile. Ama böylesi çok normal değil miydi? Çoğu zaman varlığının farkında olmasam da bu delice his hep oradaydı, kafamın içinde. Tüm bu korkunç olaylar yaşanırken hiç aralıksız devam ettiği için kulağımın alıştığı, artık duymaz olduğum bir gürültüye benziyordu. Beni ne kadar rahatsız ettiğini artık umursamıyordum, oysa bir kesilse dünyalar benim olacaktı. Her şeyin merkezinde o vardı. Dinmek bilmeyen bir kaşıntı gibi... Sürekli onu düşünürsen kendi derini parçalaman işten bile değildi.

“Anne,” dedim.

“Efendim?”

“Ben bir şey unuttum.”

Sessizlik.

Yine ne saçmalıyorsun, demesini bekliyordum. Şaşırmasını, ağzımdan çıkanlara anlam veremediğini belli eden bir şeyler söylemesini umuyordum. Hayır, hattın diğer ucunda sadece uzun süreli bir sessizlik vardı.

Derin bir nefes aldığını duydum. Bir iç çekiş...

“Toparla kendini,” dedi ve telefonu yüzüme kapattı.

Odanın içinde bir ileri bir geri dolanıyordum. Üzerimdeki gerginlikten kurtulmak için aklıma tek bir şey geliyordu. Bir sigara içmeliydim. Fakat paketim bitmişti.

KADAVRA MEVSİMİ

Biraz yürüyüş yapmanın iyi geleceğini düşünerek kalınca giyindim. Herkesin beklediği fırtına, henüz şehri vurmamış olsa da cuma gününden beri ara ara yağan kar, üç dört santimi bulmuştu. Terliklerimi bir köşeye fırlatıp, botlarımı ayağıma geçirdim.

Yurttan çıktığımda soğuk havanın etkisiyle ürperdim. Kar yağışı ve rüzgâr durmuş olsa da dışarıda akıllamaz bir soğuk vardı. Etrafta en ufak bir kıpırtı yoktu. Sanki her şey soğuktan donmuş gibi. Ayak bileklerime gelen karları ezerek yürümeye başladım.

Aklıma gelen yeni bir fikirle olduğum yerde bocaladım. Fakültede sigara satışı yasaktı, bu yüzden ilerideki benzinliğe kadar yürümek gerekiyordu ve bulunduğum yer düşünüldüğünde, kestirme yoldan otogara yürüyeceğim mesafe aşağı yukarı aynıydı. Hiçbir geçerli nedenim olmasa da sigarayı otogardan almaya karar verdim.

Duvar dibindeki delikten geçtiğim sırada, 'Neden?' diye düşünmeye başladım. Yürümem gereken mesafe aynı olsa bile, daha önce bu yolda hissettiklerim düşünüldüğünde neden daha güvenli olan fakülte yolunu tercih etmemiştim? Sadece bu ıssız patikada biraz dolaşmak için mi? Gerçeğin bu kadar basit olmadığını biliyordum.

Asıl neden, Orkun'un varlığına dair hiçbir şey hissetmiyor oluşumdu. Saatlerce tek başıma kaldığım odada, daha önce yaptıklarına benzer bir şekilde onu çağırmıştım. Tüm bunların sonuç vermeyişi çok garipti ve bu durum, aklıma korkunç bir ihtimali getiriyordu. Benimle uğraşan hayaletin, üzerinde çalıştığım kadavranın ruhu olduğunu sanıyordum. Ama belki de bu varlık, en başından beri Orkun'un kardeşiymi ve benden tek istediği, hâlâ hayatta olan Orkun'u, benim gücümü kullanarak kendi yanına çekmekti.

Bunca zaman cevabı yanlış yerde aramış olabilir miydim? Belki de tüm bu olanların sona ermesi için gereken tek şey, Orkun'un ölmesiydi. İsteddiği kurbanı aldığı anda bana bu kâbusu yaşatan habis ruh yakamı bırakmıştı. Bu ihtimal gerçek olabilir miydi? Eğer öyleyse, nasıl olur da bunu daha önce fark edemezdim? Orkun bana hikâyesini daha önce anlatmış olsaydı, belki her şey farklı olurdu. Onun ölümüyle sonuçlanan tüm bu korkunç deneyimler, belki de ondan uzak dursaydım kendiliğinden sona erebilirdi. Odama taşınmasıyla birlikte her şeyin kötüye gitmesi de bunu göstermiyor muydu? Emin olamıyordum. İçimden bir ses aksini söylüyordu. Belki de Orkun, bana yaklaşma talihsizliğini gösterdiği için sebepsiz yere ölmüştü ve henüz hiçbir şeyin sona erdiği yoktu.

Anatomi salonu kapalı olduğuna göre neyin doğru neyin yanlış olduğunu, hâlâ hayaletlerle iletişim kurup kuramadığımı öğrenmek için aklıma tek bir seçenek geliyordu.

Bu yolu, sırf bu yüzden yürümüyor muydum?

Cep telefonumun melodisi, ormanın sessizliği içinde yankılandığında ağaçların arasında kaçışan bir şeylerin ayak sesleri duyuldu. İçine düştüğüm dalgınlıktan sıyrılırken az kalsın yüreğime inecekti. Arayan Emre'ydi.

Telefonu açtığım gibi, "Neredesin sen?" diye sordu.

Hâlâ bana söylediği ağır sözlerin etkisindeydim. "Neden soruyorsun?"

"Hadi ama!" dedi. "Boş yere gerildik. *Doğru düzgün oturup konuşalım* diye odaya döndüm, çıkıp gitmişsin. Söyle neredesin?"

"Sigara almaya çıktım."

"Benzinliğe mi? Keşke haber verseydin, dönüşte bir şeyler yerdik."

KADAVRA MEVSİMİ

“Yalnız gitmenin daha iyi olacağını düşündüm. Hem zaten fakülte tarafına gitmiyorum, ormanın içinden otogara yürüyorum.”

“Neden?”

“Mesafe aşağı yukarı aynıydı.”

“Saçmalama, mesafe aynı olabilir. Herkesin kullandığı yol dururken, bu karda kışta, o ıssız yolda ne işin var? Yine neyin peşindesin?”

Bu soruya verebileceğim mantıklı bir cevap yoktu. “Sadece biraz dolaşmak istedim, hepsi bu,” demekle yettim.

Telefonu yüzüme kapattı. Annem gibi... Umursamaz bir tavırla omuzlarımı silktim. Kar altındaki orman manzarası öyle güzeldi ki. Etrafın huzurlu sessizliği içinde yürüyüşüme devam ettim. Eğer hiçbir sorun yaşamadan bu yürüyüşü tamamlayıp geri dönebilirim belki de bu korkunç günlerin geride kaldığını düşünmeye başlayabilirdim.

Her şeyin normale dönmesi için ödenmesi gereken bedelin, Orkun’un hayatı olduğunu bilseydim yine de ölümüne engel olmak için kendi hayatım pahasına savaşmaktan çekinmezdim. Ama Orkun gitmişti ve artık onu geri getirmek için elimden gelen bir şey yoktu. Ben se hâlâ hayattaydım ve bu bana kendimi ne kadar suçlu hissettirse de bir yanımda bu ihtimalin gerçek olmasını, bu kâbusun artık son bulmasını yürekten istiyordum.

Otogarda bir şeyler atıştırıp bir sigara yaktıktan sonra patikaya döndüm. Bunu yapmak, bana Edirne’ye geldiğim geceyi hatırlatmıştı. O gece, nasıl da korktuğumu

hatırladım. Yalnız olmadığımı, takip edildiğimi, bir varlığın beni izlediği duygusuna kapıldığımı... Buna sebep olan şey, Emre'nin düşündüğünün aksine, yabancı hayvanlar ya da bana yolu tarif eden kişi değildi. Artık o hislerin ne anlama geldiğini biliyordum.

Oysa şimdi, orman ne kadar sakin ve huzurlu görünüyordu. Yaşadığım korkunç deneyimler, Orkun'un ölümüyle birlikte gerçekten son bulmuş olabilir miydi? Peki bu ihtimal, beni neden rahatsız ediyordu? Neden içten içe, bunun olabileceğine inanmak istemiyordum? Tek sebep, Orkun'un ölümünden dolayı hissettiğim suçluluk duygusu muydu?

'Asıl sorun, tüm bu kâbus gerçekten sona ermişse cevapsız kalacak olan sorular.'

Tüm yaşadıklarımın ardından, her şeyin öylece sona ermesi bana asla yetmeyecekti. Taşların yerine oturması gerekiyordu. Tüm sırların ortaya çıkması, tüm soruların cevap bulması gerekiyordu. Her şeyi geride bırakıp hayatıma devam edebilmem için bu kâbusun sadece bitmesi değil, beni tatmin edecek bir sonla bitmesi gerekiyordu. İşte bu yüzden, soğuk bir el omzuma dokunduğunda hissettiğim şey, âdeta bir rahatlama duygusuydu.

"Burada ne arıyorsun?"

Arkama baktığımda kendi yaşlarımda, siyah saçları, soluk beyaz teni ve buz mavisi gözleriyle güzel bir kız gördüm. Bu düşüncem, duygusuz takdirden ibaretti. Sıradan bir günde, karşına güzel bir kız çıktığında kalp atışlarını hızlandıran heyecan dolu hayranlıktan çok farklıydı, çünkü bu varlığın ne olduğunu anlamak için, üzerindeki incecik geceliği ya da karların üzerinde benimkiler dışında tek bir ayak izi olmadığını görmeme gerek yoktu. Varlığını hissetmiştim. Beni neyin beklediğini, arkama bakmadan önce de biliyordum.

KADAVRA MEVSİMİ

“Benden ne istiyorsun?”

“Hiçbir şey. Senden bir şey istemiyorum. Ben, sadece geçip gidiyorum.”

Bir hayalet daha görmüştüm. Hâlâ onlarla iletişim kurabiliyordum. Aradığım cevabı bulduğuma göre bu varlıktan bir an önce uzaklaşmak en doğrusu olacaktı.

“Beni neden çağırdın?”

“Bunu isteyerek yapmadım.” Bu bir yalandı. “Eğer seni kızdırdıysam özür dilerim. Lütfen, geldiğin yere dön.”

“Yoksa beni beğendin mi? Beni sikmek mi istiyorsun?”

“Sadece geldiğim yoldan dönmek istiyorum,” dedim. “Aradığım bir cevap vardı ve onu buldum. Kısa bir an için her şeyin sona erdiğini düşünmeye başlamıştım. Bunun ne kadar boş bir şüphe olduğu ortaya çıktı. Hem böyle bir şey nasıl mümkün olabilir ki? Daha herkesin beklediği o müthiş fırtına bile kopmadı.” Ellerimi iki yana açıp bir kahkaha attım. Daha önce denemediğim bir tek bu kalmıştı. Korkunun gözlerinin içine bakıp kahkaha atmak... Kim ne derse desin, dönüştüğüm bu yeni kişi epey cesurdu. Ormanın ortasında, genç bir kızın hayaletiyle baş başaydım ama içimde korkudan eser yoktu. İnsan, zamanla her şeye alışıyor.

“Haklısın. Fırtına henüz kopmadı. Ama çok yakın.”

Görünüşü değişmeye başladı. Alnının ortasında yumruk büyüklüğünde bir çukur oluştu. Bir taş parçasıyla ezilmiş gibi... Hemen ardından, sol yanında ikinci bir çukur belirdi. İlk darbeyi vuran her kimse, işini sağlama almak istemiş olmalıydı. Sonrasında olanlar, çok daha tuhaf ve korkunçtu. Bedeni gözlerimin önünde şişti, morardı, çürüyüp kurtlandı.

Son hâlini aldığı anda, kafatasındaki peltenin içinden irice kurtçuklar çıkıyordu. Kimisi hava almak ister gibi

başını hafifçe yukarı uzatırken yere düşüyor, kimisi kendi etrafında kıvrılarak çıktığı çukura geri dönüyordu. Gözleri parlaklığını kaybetmiş, sabunsu, donuk bir beyazlıkla kendi çukurlarında sönmüştü. Bedeninden kopmuş et parçaları, cesedini insanlardan önce ormandaki hayvanların bulduğuna işaret ediyordu.

“Demek seni bulduklarında bu hâldeydin.”

“Peki ya seni bulduklarında? Sen ne hâlde olacaksın?”

“Yaşadıkların için üzgünüm,” dedim. “Ama bunun sorumlusu ben değilim. İzin ver, ikimiz de geldiğimiz yere dönelim.”

“Seni beni çağırdığına pişman edeceğim.”

“Neden?” diye sordum. “Neden hepiniz böyle nefret dolusunuz?”

“Bunu kendine sor. Gördüklerini beğenmiyorsan sebebi ayna değildir.”

Ondan kurtulmayı daha önce başarmıştım. Yeterince uzaklaşabilirsem karşımdaki varlığın kaybolup gideceğini biliyordum. İletişim kurduğum diğer varlıklara göre daha sakin bir doğaya sahipmiş gibi görünüyordu. Yurt yönüne doğru koşmaya başladım.

Arkamdan uzanan iki elin tırnakları, alnıma battı ve çeneme kadar inerek, derimi boydan boya çizdi. Hissettiğim acının tarifi yoktu.

Geriye savurduğum yumruk, boşluğu dövdü. Dengemi kaybedip karların üzerine düştüm. Hemen ayağa kalkmaya çalıştım ama karşımdaki varlık, çığlığı andıran bir kahkaha atarak üzerime çullandı. Ağzından şişkin beyaz kurtçuklar dökülürken, **“Her geçen gün biraz daha güçlendiğimiz farkında değil misin?”** diye bağırdı. Leş kokusu yüzüme çarptığında başımı yana çevirip karların üzerine kustum.

KADAVRA MEVSİMİ

“Bu oyunu nereye kadar sürdürebilirsin? Kırılgan bedenin bu yüke ne kadar dayanabilir? Savaşmaktan yorulmadın mı? Direnmekten... Daha kaç kişinin ölmesi gerekiyor? Ölmeye, öldürmeye ne zaman son vereceksin?”

Öyle ağırdı ki! Yüzümü tırmalarken, saçlarımdan tutup başımı yere vururken, onu üzerimden atmayı başaramıyordum.

“Kendine küçük gizemler yaratıp onlara cevap arıyorsun! Ve bunu sırf, tek gerçek sorudan, asıl sorudan kaçabilmek için yapıyorsun!”

“Ben neyi unuttum?” diye bağırdım.

“Hatırlayacaksın ya da öleceksin. Bunun başka yolu yok.”

“Yapamıyorum. Elimde olsaydı yapardım. Hatırlamayı başaramıyorum.”

“Yalanlar... Bahaneler... Şu anda bile o küçük beynin, gerçeği inkâr etmek için var gücüyle savaşıyor. Orada olup bitenleri göremediğimi mi sanıyorsun?”

Çırpınıyor, yumruklar atıyor, tekmeler savuruyordum. Faydasızdı. Neden bu kadar güçlüydüler? Nasıl bir hata yaptığımı yeni anlıyordum. Fakülteye başladığım günden beri çok şey değişmişti. Onun elinden kurtulmak, aylar önceki kadar kolay olmayacaktı.

“Siktir git! Hepinizden bıktım. Beni rahat bırakın!”

“Bıktın öyle mi? Peki bizden kurtulmak için ne yapacaksın? Kendi ayaklarıyla ölüme mi gideceksin? Kafatasını kesip açtıklarında, orada ne bulacaklar sanıyorsun? Gerçeği söküp aldıklarında, geriye ne kalacak? İstedğin bu mu? Ölmek mi istiyorsun? Kör olmak mı? Öyleyse sana istediğini vereceğim.”

Elleriyle kafamın iki yanından tuttu ve başparmaklarını gözlerime bastırdı. Başımı kaçırmaya çalıştım ama

ellerinin arasından kurtulamıyordum. Gözlerim yanıyor, beynime bıçaklar saplanıyordu. Daha sert bastırıldığında acıyla inledim. Parmak uçları, göz çukurlarıma gömüldü. Yanaklarıma süzülen ıslaklığı hissettim. Kan mıydı bu, yoksa gözyaşı mı? Ellerini uzaklaştırmaya çabaladığım sırada, zevk dolu kahkahalar attığını duydum.

“Seni öldüreceğim! Seni ağır ağır öldüreceğim.”

Parmaklarını gözlerimden çekti. Bir kez daha yüzümü tırmalamaya başladı. Derim soyulurken hissettiğim acıyla gözlerimi açtığımda karanlıktan başka bir şey göremedim.

Gözlerimi oymuştu.

Ciğerlerim yırtılırcasına çığlık attığım sırada, adımları haykıran tanıdık bir ses duydum.

“Emre! Emre! Yardım et!” diye bağırdım.

“Sakin ol! Geliyorum.” Koşarken ayaklarının altında ezilen karların sesi duyuluyordu.

Üzerimdeki ağırlığın kalktığını, bana saldıran habis varlığın kaybolduğunu hissettim. İki güçlü el omuzlarımdan yakaladı. Yaşadığım panikle ondan uzaklaşmaya çalıştım.

“Tamam, geçti,” dedi Emre. Nefes nefeseydi. Bir an durup soluklandı. “Allahım! Ne yaptın sen? Yüzün! Tanrım, yüzün! Neden? Neden kendine bunu yaptın?”

Sesindeki dehşeti duyabiliyordum.

“Gözlerim,” diye inledim. “Gözlerimi oydu.”

Kaşlarımı tutup yukarı çeken parmaklarını hissettim.

“Gözlerin oyulmuş falan değil. Sadece kan oturmuş. Birkaç damar çatlamış olmalı. Hiçbir şey göremiyor musun?”

“Hayır.”

Elini cebine attığı sırada çıkan hışırtıyı duydum. Sonra da cep telefonunun kilit ekranı açılırken çıkan sesi. “Şimdi?” diye sordu.

KADAVRA MEVSİMİ

Sağa sola hareket eden belli belirsiz ışıĒı fark ettim.

“IşıĒı biraz görüyorum ama her yer çok karanlık. Ben... Kör oldum sanmışım.”

“IşıĒı görebildiĒine göre endişe etmeye gerek yok. Biraz bekleyelim.”

Bir süre hiç konuşmadan karların üzerinde oturduk. Zaman geçtikçe, hayal meyal hissettiĒim ışığın yerini bulanık görüntüler almaya başladı. Bu sırada, dayanılmaz bir acıyla gözlerimden yaşlar akıyordu. En azından göz-yaşlarımın sebebinin bu olduĒuna inanmak istiyordum. Sorun değildi. Tekrar görebildiĒim sürece, hissettiĒim acının bir önemi yoktu.

“Beni kurtarmaya geldin.”

“Elbette. *Sadece biraz dolaşmak istiyorum.* Telefonda konuşurken bana böyle dedin. Arkadaşımdın ölümüne sebep olduĒum gün, ben de ona aynı şeyi söylemişim.”

“Böylece başımın belada olduĒunu anladın.”

“Hayır, onu zaten anlamışım. *Sadece emin oldum* diyelim.”

“Gördün mü?” diye sordum. “Bana saldıran şeyi sen de gördün mü?”

“Evet, gördüm. Yüzünü bu hâle getiren şeyi gördüm. Artık beni dinleyecek misin? Bana inanıp içine düştüĒün deliliĒin farkına varacak mısınız?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bunu kendi kendine yaptın. Seni gördüm. Karların üzerinde yuvarlanıyordun. Kendini yerlere atıp, yüzünü gözünü tırmalıyordun. Bunu yapan sendin. Sadece sen! Sana saldıran bir hayalet falan yoktu. Ormanın ortasında tek başına çıĒlıklar atıyordun.”

“Hayır, böyle olmadı!” dedim. “Böyle olmadı. Onu görememiş olabilirsin ama bana saldıran bir hayalet vardı. Ben sadece kendimi korumaya çalışıyordum. Her şeyi

yapan oydu. Bana inanmamakta haklısın ama gerçek bu. Senin göremiyor oluşun, onun var olmadığı anlamına gelmiyor. Son aylarım, olan biten her şeye dair şüphe duymakla geçti fakat artık eminim, tüm bunları kendi kendime yapacak kadar delirmedim. Emre, onlar gerçekten var!”

“Gözlerin...” dedi. “Artık görebiliyorsun, değil mi?”

“Biraz bulanık olsa da evet.”

İki elimin bileklerini sıkıca tuttu.

“İyi o zaman, bak!” dedi. “İyice bak! Ne görüyorsun?”

Emre’nin avuç içlerimi çevirerek gözlerimin önüne getirdiği ellerime baktım.

Tırnaklarımın arası, kan ve deri parçalarıyla kaplıydı.

Ellerimi ona doğru uzatıp ormanın sessizliğini bölen kahkahalar atmaya başladığımda, Emre’nin gözlerinde, belki de ilk kez böylesine korku dolu bir ifade olduğunu gördüm.

Birlikte yurt odasına döndük. Emre, gazlı beze döktüğü iyot çözeltilisini yüzüme sürmeye başladı. Hissettiğim acıyla dişlerimi sıktım.

“Neyse ki tırnak yeme huyun var,” dedi. “Yoksa yaralar daha derin olabilirdi. Çizikler sandığım kadar kötü değil. Bir iki haftaya kendiliğinden kapanacaktır. Yine de iz kalabilir.”

“Tırnak yeme huyum yok.”

“Kendini inandırdığın yalanlardan biri daha.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Orada hayatımı kurtardığın ve şimdi yaptığın şey için...”

“Bu konuyu açığa kavuşturduk sanıyordum,” dedi Emre. “Hayatını kurtardığım falan yok. İnsan kendi ken-

KADAVRA MEVSİMİ

dine ancak bir yere kadar zarar verebilir. Eninde sonunda yüzünü tırmalamaya bir son verecektin. Karlarda yuvarlanırken kendini öldürmeyi beceremezdin.”

Yüz ifadesi, ağzından bir küfür kaçırmış gibi değişti. Kendimi öldürmek için daha etkili yollar arayabileceğimden korkuyordu.

“Emre, ben delirdim, değil mi? Kafayı yedim. Tüm bunları kendime yapacak kadar hem de... Artık ameliyat olmanın bile bir şeyleri değiştireceğini sanmıyorum. Belki de o ameliyatta ölmek, bu hayattan kurtuluş olur.”

“Beni dinle,” dedi Emre. “İyi dinle! Sağlam bir kafayla deliliği ayıran şey, ince bir çizgiden ibaret değil. Delilik uçsuz bucaksız bir deniz ve sen kıyıdan epey uzaklaştın ama hiçbirimizin ayakları kuru sayılmaz. Ne kadar derinlerde yüzdüğünün bir önemi yok, önemli olan hâlâ kulaç atabilmen. Boğulmadığın sürece umut var demektir çünkü kıyıya dönebilirsin. Ben yanıdayım. Sadece iki hafta başını belaya sokmadan, kendine zarar vermeden dayanman gerek. Ameliyattan sonra sağlıklı bir hayata sahip olmak için hâlâ şansın var.”

‘Belki söylediğin gibi olur,’ diye düşündüm. ‘Belki senin yardımınla kıyıya dönmeyi başarabilirim. Belki de bir sonraki dalgaya yenik düşer ve bir kurşun gibi dibe batarken, seni de kendi yanıma çekerim. İkimiz birlikte boğuluruz.’

Yüzümdeki karanlık ifade gözünden kaçmadı. “Akıldan geçen her neyse, bu olmayacak,” dedi. “Bana inan! Bu olmayacak!” Sesi kendinden öyle emindi ki ona inandım. Ona inanmak istedim. *Bu olmayacak*, demişti.

Yanılıyordu.

Emre haklıydı. Henüz büsbütün bir deliliğin içine gömülmemiştim. Fakat satış sözleşmesi bir kez okunup onaylandıktan sonra, kucağına içinden pis kokular sızdıran bir paket düşmemiş olması, siparişi iptal edebileceğin

anlamına gelmiyordu. Teslimat gecikebilirdi ama sen yeter ki bedelini ödemiş ol, kurye mutlaka kapını çalardı. Taşındığı şey, ecelin olsa bile...

‘İki hafta boyunca, hayatım ders çalışmaktan ibaret olacak. Hayalet avına çıkmak, tek başına ormanda gezinmek gibi saçmalıklar bitti artık,’ diye düşünüyordum. Bu kez Emre’ye ve kendime verdiğim sözü tutmaya niyetliydim. Bunca zamandır yaşananların, hastalıklı zihnimin bana oynadığı bir oyundan ibaret olduğu, hiç böylesine inkâr edilemez bir biçimde yüzüme vurulmamıştı. Eğer tüm bunları kendi kendime yaptıysam cevapsız soruların, aklımı kurcalayan sırların hiçbir anlamı kalmıyordu. Geç de olsa gerçeği görmüştüm. Kararım kesindi, yeterince uzadığını düşündüğüm bu hayalet hikâyesi sona eriyordu. Bir daha asla, aynı yalanın peşinden koşarak başımı belaya sokmayacaktım.

En azından, ben öyle olacağını düşünüyordum. Kim bilir, belki bunu gerçekten başarabilirdim bile... Fakat ertesi gün, Orkun’un adı yurt koridorlarında yankılanmaya başladığında olayların seyri tamamen değişti.

Gece yarısı, sıkışmış bir mesaneyle uykumdan uyanırdım. Yıllardır hiç aksatmadığım uykudan önce tuvalete gitme alışkanlığımı, yurt sakinlerinden biriyle karşılaşmak istemediğim için bir geceliğine boş vermişim. Vücudum beni böyle cezalandırıyordu.

Kaldığım odayla tuvalet arasındaki mesafe gözümde büyürken, söylenerek yatağımdan kalktım. Koridorda uyuşuk adımlarla yürürken, *‘Eskiden olsa, hiçbir güç beni tuvalete gitmeden yatağa yatıramazdı,’* diye düşünüyordum.

KADAVRA MEVSİMİ

Ama dört kişilik odada, sadece Emre'yle ikimiz kalıyorduk. Şimdiye kadar çok daha kötü yönlerimi görmüştü. Uykumda altıma kaçırıyordum dünyanın sonu olmazdı.

İşimi görüp ellerimi yıkamak için lavaboya gittim. Uyku sersemliğimle musluğu çevirirken, aynadaki yansımayı gördüm. Yaşadığım dehşetin tarifi yoktu.

Gözlerim... Sol gözüm, çevresindeki morlukla birlikte kıpkırmızı olmuştu. Çatlayan damarlar, kızıl bir ağacın minik dallarını andırıyordu. Sağ gözüm ise daha kötü durumdaydı. Patlayan büyük bir damar yüzünden, göz küresinin tamamı, pıhtılaşmış kandan oluşan koyu bir kızıla boyanmıştı. Gözbebeğinin etrafında hiç göz akı yoktu. Kızıl bir kürenin ortasındaki yeşil gözbebeği, nereden bakarsan bak, korkunç görünüyordu.

Peki ya zavallı yüzüm? Hiçbir zaman öyle pek yakışıklı olmamıştım. Sıradan bir görünüme sahip olduğumun farkındaydım ama aynadaki yansımaya baktığımda, yüze bakılır biri olmak konusunda tüm umutlarımı çöpe atabilirdim. Artık kimse, bu yüzün sıradan olduğunu söyleyemezdi. Alnımdan başlayıp boynuma kadar inen sayısız çizik, yüzümü ucuz bir korku maskesine çevirmişti. Emre'nin sürdüğü antiseptik çözeltinin turuncu rengi, manzarayı kötüleştiriyordu. Sıyrıkları incelediğim sırada, beynimdeki bir merkezi tetiklemiş gibi yüzümdeki yaraların acısını hissetmeye başladım.

Karşımda gördüğüm manzaraya verdiğim tepki... İşte gerçek korku buydu. Somut bir tehdide karşı, haklı sebepleri olan bir dehşetti. Kanlı gözlere sahip bu paramparça yüz, şüpheye yer bırakmıyordu, nihayet olduğum gibi görünüyordum. Aynanın diğer tarafından beni izleyen suret, kafamın içindeki deliliğin bire bir yansımasıydı.

“Neden? Kahrolası! Bunu kendine neden yaptın?”

Yeterince beklersem, karşımdaki yansımanın er ya da geç bana cevap vereceği hissine kapıldım. Buna gerek yoktu. Daha fazla delilik, ihtiyacım olan son şeydi. Hızlı adımlarla odama yürümeye başladım. Uykusundan kalkıp benimle karşılaşma talihsizliğini gösterecek birinin çılgılık atmasını istemiyordum. Son hâlimle bir kostüm partisine hiç hazırlık yapmadan katılabilirdim. Geri almayı asla başaramadığım kilolar yüzünden bir deri bir kemik kalmış vücudum, şekilsizce uzamış saçlarım, üzerinde garip mesajlar yazılı alçılı kolum, yara bere içindeki yüzüm ve kan kırmızısı gözlerim, bir bütünün parçaları gibiydiler.

Korkunç görünüyordum.

Öğleye doğru Emre'nin gürültüsüne uyandım. Kız arkadaşısıyla tartışıyordu.

Telefonu kapattığında ona sataşmak için, "Seni terk edecek," dedim.

Yatağından atlarken, "Şimdi de falcılığa mı başladın?" dedi. "Orkun'un haberini duymuş. Nasıl olduğumu sormak için... Hasiktir! Gözüne ne olmuş öyle?"

Gözlerimin hâli onu hazırlıksız yakalamıştı. Önceki gün bu durumda olmadıklarını tahmin etmiştim. Aksi takdirde, Emre'nin beni fakülteye sürüklememiş olmasına imkân yoktu.

"Bir göz doktoruna gidelim istersen," dedi.

"Gerek yok, dün gece gördüm. Çatlayan damarlardan sızan kan oturmuş. Hafif yanma var ama görmemde bir sıkıntı yok."

"Emin misin?"

KADAVRA MEVSİMİ

“Göz doktorunun da artık yapacağı bir şey yoktur.”

Yatağımdan kalktım. Yüzümü yıkamak için kapıya doğru yürüsem de odadan çıktığımda birileriyle karşılaşacağımı düşünerek tereddütte kalmıştım. Emre, içinde bulunduğum ikilemi fark edip sıkıntılı bir ifadeyle başını salladı.

“Yurt gibi bir yerde, sonsuza kadar kendini saklayamazsın. Elbet birileri görecektir.”

Bunun olması için fazla beklememiz gerekmedi. Biri kapıya vurup cevap beklemeden içeri daldı. İki oda yanımızda kalan, bizim sınıftan bir çocuk.

“Selamlar,” dedi. “Rahatsız etmiyorum ya... Hasiktir! Yüzüne ne oldu?”

Son hâlim, herkeste benzer tepkilere yol açıyordu.

“Köpek saldırdı.”

“Geçmiş olsun.” Söylediğim yalana, zerre kadar inanmadığı belliydi ama umursamadım.

“Sizin odanın üzerinde nazar falan var herhalde,” dedi. “Bence bir kurşun döktürün.”

Yaptığı espriye bizim de gülmemizi bekleyerek sırtıttı.

Şımarık piçin tekiydi ve kendisini pek sevmezdim.

“Gerek yok,” diye cevap verdim. “Yeterince çarpıldık.”

Yeniden anlamsız bir sırıtışla, “Ya ben şey sormak için gelmiştim,” dedi. “Galiba sen odada çalışacaksın. Senin masana taşınısam sorun olmaz, değil mi?”

“Hayır, olur.”

“Anlamadım.”

“Anlatayım. Sorun olur. Odada çalışmaktan sıkılırsam masaya geçebilirim.”

“Sonuçta o masalar kimsenin tapulu malı değil!” diye itiraz etti. “Kullanmıyorsan boş yere işgal etmen doğru mu? En güzel manzarası olanı kapmışsın. Bugün de gelmezsen o masaya yerleşirim, haberin olsun.”

Ağır adımlarla yanına gittim. Yüzümü, yüzüne iyice yaklaştırdım. Tedirginlikle hızlanmaya başlayan soluğunu, yara kabuklarımın üzerinde hissedebildiğim kadar yakına...

“Gözlerimin içine bak,” diye fısıldadım. “Çekinme, iyice bak! Böylece sana yalan söylemediğimi ve bu konuda ne kadar ciddi olduğumu görebilirsin. Eğer o salona gelir ve seni masamda otururken görürsem sana akla hayale gelmeyecek kadar kötü şeyler yaparım.”

Geriye doğru bir adım atıp, “Kafayı yemişsin sen!” diye bağırdı. “Delirmiş bu,” dedi Emre’ye, destek almak ister gibi. Onun umursamaz bir tavırla omuz silktiğini gördüğünde ise arkasına bile bakmadan çıkıp gitti.

Emre bir eliyle ağzını kapatıp, her zaman takınmayı sevdiği abartılı şaşkınlık ifadesiyle, “Vay canına, sayın seyirciler!” dedi. “Aptal herif, nasıl kaçacağını bilemedi.”

Dolabımdan havlumu aldım. “Neyse... Artık odada saklanmak için de bir nedenim kalmadı,” dedim. “Olanları tüm yurt duyacaktır. Bir elimi yüzümü yıkayayım, sonra da etüt salonuna geçerim. Masamın manzarası hakikaten güzel, en azından o konuda haklıydı.”

“Yine herkes seni konuşmaya başlayacak. Biliyorsun, değil mi?”

“Zaten konuşmuyorlar mıydı?” dedim. “Çok da sikkimdeydi.”

Odadan çıkıp, karşılaştığım kişilerin yüzlerine yerleşen şok ifadelerine aldırmandan ihtiyaçlarımı giderdim. Yüzüme üstünkörü bir pansuman yaptıktan sonra, etüt salonundaki masama geçtim ve ders çalışmayı denedim.

Sayfalarda hocaların anlattıkları yazılı olsa da cümlelerin Orkun’a ait olduğu hissediliyordu. Satırların arasına varlığından izler sinmişti. Bazen bir kenara yazmış olduğu bir not, bazen sık kullandığı bir kelime, bana ister

KADAVRA MEVSİMİ

istemez onu anımsatıyordu. Saatler boyunca birkaç sayfadan fazlasını okuyamadım. Mola vermek için Emre'yle odaya döndük.

"Notları okurken kendini garip hissetmiyor musun?" diye sordum.

"Hem de nasıl!" dedi Emre. "İki gündür o notları okuyorum. Bazen yazılanları ben okumuyorum da sanki Orkun kulağıma fısıldıyormuş gibi geliyor. Sanki omzumun gerisinden hafifçe öksürdüğünü duyacakmışım gibi..."

"En azından bu konuda yalnız değilmişim."

"Ölümü bu kadar yeni olmasa böyle etkilenmezdik," dedi Emre. "Bu notlara çalışmanın iyi bir fikir olup olmadığını düşünmeye başladım. Dün gece rüyama bile girdi."

"Garip olan ne, biliyor musun?" dedim. "Geçmişte gördüğüm onca hayale rağmen Orkun'un ölümünden sonra onun varlığına dair tek bir şey hissetmiyor olmak. Onu rüyamda bile görmedim. Notlarını okurken bile onu sadece anımsıyorum, hepsi bu."

"Geçmişte yaşadıklarının birer sanrı olduğunu kabul ediyorsan, ortada anlamsız bir durum yok demektir. Gördüğün halüsinasyonların tutarlı olması gerekmiyor."

"Hayal bile olsalar, Orkun'un da onların arasına dâhil olacağına şüphem yoktu."

"Bir de şöyle düşün," dedi Emre. "Karşına çıkan hayaletler hep saldırgan ve düşmanca bir tavır sergiliyordu. Belki gördüğün hayallerin doğası budur. Orkun, sevdiğin biri olduğu için onu bu hayallerin arasına katmak istememiş olabilirsin."

"Mantıklı," dedim. "Sanırım haklısın."

"Bu sözü her duyduğumda kenara beş kuruş atsaydım..." dedi Emre.

Buruk bir şekilde gülümsedim. Farkında olmadan, Orkun benden kardeşini çağırmamı istediğinde olduğum yere, pencere kenarına gitmiştim. Elimi o gün yaptığım gibi soğuk cama yasladım. Sanki değişen tek bir şey vardı, Orkun'un yerini Emre almıştı. Bu düşünce, tenimde soğuk bir ürpertiye dönüştü.

"İyi biriydi," dedim. "Onu gerçekten severdim."

"Tanıdıkça ben de sevmiştim," dedi Emre. "İyi çocuktuk."

Orkun'un yasını tutmaya fırsatımız olmamıştı. O anda yaptığımız şey, sanırım buydu. Onu anıyorduk. Kendiliğinden oluşan sessizlikte, Orkun'a dair düşüncelere dalmıştık. İşte tam bu sırada, adını koridorda yankılanırken duyunca ikimizin de yüreği ağzına geldi.

'ORKUN ALAN! DIŞ KAPIDA ZİYARETÇİNİZ VAR! ORKUN ALAN!'

Kireç gibi olmuş bir yüzle, "Şaka mı bu?" dedi Emre.

'ORKUN ALAN! DIŞ KAPIDA ZİYARETÇİNİZ VAR! ORKUN ALAN!'

Hoparlörden yükselen duygusuz bir ses, 4. Blok koridorlarında yankılanıyor, dış kapıda Orkun için gelen bir ziyaretçi olduğunu anons ediyordu.

"Bütün yurt şok geçiriyordur," dedim. "Kapı görevlilerinin, Orkun'un ölümünden haberi yok mu?"

"Birinin öldüğünü duymuşlarsa bile ismini unutmuşlardır," diye cevap verdi Emre. "Daha önemlisi, ziyarete gelen kişi bir yakınıysa Orkun'un öldüğünden nasıl haberi olmaz?"

Anons kesildiği sırada Emre ceketini giymiş, ayağına botlarını geçiriyordu. "Birinin kapıdaki zavallıya Orkun'un öldüğünü söylemesi gerekiyor," dedi. "Üstelik çocuk öldükten iki gün sonra ziyaretine gelen kişinin kim olduğunu merak ediyorum."

KADAVRA MEVSİMİ

İtiraf etmek gerekirse bu sorunun cevabını ben de merak ediyordum. Odamda bir ileri bir geri sabırsızca dolandım. Oysa Emre geri döndüğünde ortaya çıkacak gerçek, hayatımın özeti gibiydi. Cevabı zaten biliyordum. En büyük derdim, unutkanlıktı.

Emre, odaya döndüğünde elinde bir paket taşıyordu. “Olaya bak,” dedi. “Gelen kuryeymiş.” Paketi havaya kaldırdı. “Ne olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Tabii ya!” dedim. “Bir kitap bu. Orkun benim için sipariş etmişti.” Söylediğim tam olarak yalan sayılmazdı. “Nasıl oldu da sana teslim ettiler?”

“Kapıya gidip Orkun’un arkadaşı olduğumu söyledim. Kurye kendisinin neden gelmediğini bile sormadı. Bu soğukta bir an önce işini bitirip gitmenin derdindeydi. Ben de paketin ne olduğunu merak ettiğim için ses çıkarmadım. Demek bir kitapmış, öyle mi?”

Masanın üstündeki meyve bıçağını kullanarak paketi açtı.

Epey eski görünen, yıpranmış bir kitap.

Emre, kitabı evirip çevirdikten sonra kapağına bakıp, “The 6ifts 6od 6ives,” diye mırıldandı. “Tanrı’nın verdiği hediyeler ya da *Tanrı Vergisi* gibi bir şey mi demek bu?”

“Evet öyle,” diyerek kitabı elinden aldım.

“Finallere hazırlanmak yerine, bu saçmalığı okumayı düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu. “İçinde neler yazdığını tahmin etmek bile istemiyorum.”

“Tabii ki hayır. Bir yere kaçmıyor. Ameliyattan sonra fakültede yatarken okurum.”

“Bunu söylediğin iyi oldu, yoksa onu camdan dışarı atmaya niyetliydim. Yeterince dinlendik bence. Arayı soğutmadan derse dönelim.”

Birlikte etüt salonuna döndük. Herkes, Orkun’a gelen ziyaretçinin kim olduğunu soruyordu. Emre, kargo

görevlisi olduğunu söyleyince, ortada konuşulacak bir mevzu olmadığını anlayarak hayal kırıklığı içinde notlarına gömüldüler. Çalışma masama otururken elimde Orkun'un bana miras bıraktığı kitabı tutuyordum.

Kitabın sayfalarını, gözüme çarpan bir şey olur mu diye, öylesine çevirdim. Altı yüz sayfanın üzerindeydi. Siyah ciltli kapak, koyu kırmızı harflerle yazılmış kitap adı haricinde boştu. İlk sayfada tek bir paragraf yazılıydı ve çevirisi aşağı yukarı şöyleydi:

"Bu kitabın yazım aşamasında, kutsal kitaplar, pnakotik elyazmaları, tek kopyası Vatikan Kütüphanesinde kilitli tutulan Grand Grimoir, firavunların mezar odalarına kazınmış hiyeroglifler, -sadece bir göz atabilmek için bile Arap sahaflara binlerce riyal ödemeniz gereken- Deli Alhazred'in Büyü Kitabı, cadı oldukları suçlamasıyla yüzlerce kadının yakılıp öldürüldüğü engizisyon tutanakları, 'OeroLinda', 'Picatrix', 'Codex-Gigas' gibi nadide eserler ve hatta adını gizli tutmak zorunda olduğum sayısız kaynaktan yararlanılmıştır."

Bahsedilen kitapların varlığına ya da içeriğine dair en ufak bir fikrim yoktu ve kabul etmek gerekirse yazarın iddiası kulağa oldukça sahte geliyordu.

"Tüm bu zahmete katlanmak yerine, her şeyi kafandan uydurmuş da olabilirsin," diye düşünerek kitabı masanın uzak bir köşesine bıraktım.

Ders notları beni bekliyordu. Derin bir nefes aldım.

'Ameliyattan sonra onu okumaya fırsatım olacak mı?'

Ortada yok sayamayacağım bir gerçek vardı, kötü bir ihtimal. Kolumdaki alçıdan silinmeye yüz tutmuş harfler, sanki bana göz kırpıyordu: *OP EX*.

KADAVRA MEVSİMİ

O kitabı okumaya hemen başlamazsam belki de bunu asla yapamayacaktım. Kasvetli düşünceler ruhumu sardı. Ameliyat olmak için geriye kaç günüm kalmıştı? On mu? Dokuz? Belki de hayatımın sayılı günlerini yaşıyordum. Ve ben o günleri ne yaparak harcayacaktım? Ders çalışarak mı? Günlerce ders çalışıp finallerin ardından girdiğim ameliyat sırasında öldüğümü düşündüm. Tanrım, bu nasıl da berbat bir ölüm olurdu!

‘İşte boktan bir son diye buna derim!’

Bir nefes daha... Öte yandan, ders çalışmayı bırakırsam haftaya gireceğim sınavlardan kalmayı garantiliyordum. Ameliyat olacağım için bütünleme sınavlarına girebilme imkânım yoktu. Bu da finalde geçemediğim her dersten kalmak anlamına geliyordu. Üstelik ders çalışmaya devam etmek, ameliyatın iyi geçeceğine, her şeyin yoluna gireceğine dair bir temenni değil miydi? Belki tüm dersleri geçerdim. Belki de sınıf tekrarı yapardım. Önemli olan, savaşmaktan vazgeçmeyip her şeyin yoluna gireceğini umut etmek değil miydi? Ders çalıştığımda, etüt salonundaki onlarca kişinin arasına katılıyordum. Kendimi onlardan biri gibi hissediyordum. Kendimi normal hissediyordum. Bu özlediğim bir duyguydu.

Önümde iki ayrı yol uzanıyordu ve bu ne kadar zor bir tercih olsa da ben hangi yoldan gitmem gerektiğini biliyordum. Bir yanda ders notları, diğer yanda içinde yazılanları çılgınca merak ettiğim kitap. Her iki seçenek de bana Orkun’dan miras kalmıştı.

Acaba o benim hangi yolu seçmemi isterdi?

Cevabı biliyordum.

Bu yüzden, “Üzgünüm dostum,” diye mırıldandım. Bunu yapmak, bana onun son dileğini geri çeviriyordum gibi hissettirmesine rağmen o kitaba bulaşmamakla

doğru şeyi yaptığımı biliyordum. Ders notlarını okumaya başladım.

Dört sayfa kadar okumayı başardım da... Ama sonra, kelimeler anlamlarını kaybetmeye başladı, boş gözlerle sayfaları izlemekten fazlasını yapamadım.

“Ah, siktir et!” diye fısıldadım. Masaya dağılmış notların hepsini bir köşeye iteledim ve sanki tüm bu olan biteni hınzırca bir gülümsemeyle izleyen kitabı geri aldım.

Bazen yürüdüğün yol ikiye ayrılır ve sen hangi yoldan gitmen gerektiğini hiç şüphesiz bilirsin ama bu, diğer yolu tercih etmeyeceğin anlamına gelmez. Çünkü bazen istediğin şey, seçtiğin yolun sonunda seni neyin beklediğine dair en ufak bir fikrin olmasa da sadece biraz dolaşmaktır. Sonraki üç günüm, kitabı okumakla geçti.

İncil’den bir alıntıyla başlıyordu:

‘Her güzel ve kusursuz hediye, bize nurlar içindeki babamız tarafından verilmiştir. O ki kımıldayan gölgeler misali değişken değildir’.

Bir sonraki sayfada şöyle yazıyordu:

‘İnsanoğlu kulaklarıyla duyar, gözleriyle görür. Acıyı tatlıdan ayırabiliriz. Sıcığı soğuktan. Bize doğuştan verilen sayısız yeteneği, hiçbir çaba göstermeden hayat boyu kullanırız. Yeni doğan bir bebeğe, nasıl süt emeceğini kim öğretmiştir? Ya da canı yandığında, karnı acıktığında ağlamasını... Baştan aşağı güzel ve kusursuz hediyelerle donatılan insanoğlu, bu yeteneklerin ne kadarını tam olarak kullanabiliyor? Yapabildiklerimiz, yapabileceklerimiz, sadece herkesin bildiği sıradan şeyler mi? Yoksa bizlere, artık unutulmuş ya da körelmiş olan, çok daha gizemli, çok daha nadir hediyeler bahşedilmiş olması mümkün mü?’

KADAVRA MEVSİMİ

İçinde bulunduğumuz ânı daha önce yaşadığımız hissine neden kapılırız?

Bir insanı gördüğümüz ilk anda içimize doğan hislerin anlamı ne olabilir?

Kimi zaman yalnız olmadığımız hissine kapılmamıza yol açan şey nedir?

Sevdiklerimizin başına gelecek kötü bir şeyleri önceden hissedebilir miyiz?’

Böyle anlamsız fakat masum sorularla yola çıkıyordu kitap. Sonraki sayfalarda, yaşadığı köydeki su kaynaklarını eliyle koymuş gibi bulan bir çiftçiden, günün hangi ânı olursa olsun, kendisine sorulan saati dakikası dakikasına bilen bir kızıdan, hangi gün yağmur yağacağını yirmi yıldan beri bir kez bile yanılmadan söylemiş olan yaşlı bir kadından bahsediyordu. Bana bir faydası olacağını düşünmesem de okuması epey keyifliydi.

Fakat kırk elli sayfa sonra kitap değişiyordu. Sıradan insanların ilginç yeteneklerini anlatan sayfalar sona eriyor, şeytan çağırma ayinlerinden düşünce gücüyle kurbanları delirtmeye, astral seyahatlerden mum alevinde gölgelerle konuşmaya, müritlerinin yaşam enerjilerini emerek yüzyıllarca yaşayan rahiplere kadar sayısız sapkın konu anlatılmaya başlanıyordu. *Kanlı Vaftiz, Sübyan Adağı, Dolunay Hasadı* gibi okült ayinler en ince ayrıntılarıyla tarif ediliyor, tılsımlar, kara büyüler ve tarikat sırlarıyla birlikte demonizm, mesmerizm, parapsikoloji gibi sahte bilimler, kitabın ana konusu hâline geliyordu.

Tek baskısı yapılmış olan kitabın bir kopyasını bulmanın neden bu kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordum. Oldukça masum başlayan kitap, kutsal olan her şeyi hiçe sayan karanlık bir esere dönüşüyordu. Son sayfasına kadar okumayı başarmış kim varsa başka birinin okumasına engel olmak için kitabı yok etmiş olmalıydı. Sayfalar

ilerledikçe yazarın üslubunun değiştiğini fark etmemek elde değildi. Özenle kurulan cümlelerin yerini küfürler, sayıklamalar, bölük pörçük kelimelerle dolu tutarsız bir dil alıyordu.

‘Sanki...’ diye düşündüm. ‘Yazdığı kitap onu delirtmiş.’

Ölümden sonra yaşam, öte âlemlerle iletişim, hayaletler ve ruhani deneyimler, kitapta uzun uzadıya incelenmişti. Başımdan geçen olaylara farklı bir gözle bakmamı sağlayan çok sayıda paragraf arasında önemli bulduklarımı bir kenara not aldım.

‘Her insanın, ruhlar âleminden bir varlıkla iletişim kurması mümkündür. Lâkin bu yeteneğin gücü ve ortaya çıkardığı sonuçlar değişkendir. Kimileri bunu hiçbir çaba göstermeksizin, âdeta içgüdüsel bir şekilde başarabilirken, kimileri yoğun çaba gerektiren bir hazırlık sürecine ihtiyaç duyarlar. Bazıları ise ne kadar uğraşsa dahi içindeki potansiyeli açığa çıkarmayı asla başaramaz. -Sayfa 85’

‘Ruhlar âlemiyle iletişimi kolaylaştırmak için çeşitli otlardan, kimyevi karışımlardan ve ilaçlardan faydalanılabilir ya da tam aksine, öte âlemlerle kurulan iletişimi baskılamak için farklı karışımlardan faydalanmak mümkündür. Her iki türde maddenin de kullanımından sonra oluşacak etkiler benzerdir. İletişim gücünüzü artıran maddelerin kullanımının ardından, kısa süreli bir tükenmişlik yaşarken, bu gücü baskılayan maddelerin kullanımına son verildiğinde, sahip olduğunuz güçte yoğunlaşma yaşamamız beklenir. -Sayfa 108’

‘Ölmüş birinin ruhuyla iletişim kurmanın en kolay yolu, geride bıraktıkları bir izi takip etmektir. Cansız bedeninden bir parça, kişisel bir eşya, bir fotoğraf ve hatta hafızanızdaki bir anı, ölen kişinin ruhuyla iletişime geçmek için kullanılabileceğiniz araçlara örnek olabilir. Elbette, bu araçlar içinde en makbul olanı, iletişim kurmak istediğiniz kişinin cesedidir. Bir ruhun ölmüş bedenini kullanarak onunla iletişim kurma-

KADAVRA MEVSİMİ

ya çalışmak, denize taş atmaya benzerken, bir anı yardımıyla bunu başarmak, iğne deliğinden iplik geçirmeye benzer. Şaman rahiplerin, kabile büyüklerinin ruhlarıyla iletişim kurabilmek adına, onları yakmadan önce (göz, dil, kalp gibi) manevi değer taşıyan organlarını çıkarıp sakladıkları, ayrıca küllerini bir kap içerisinde topladıkları herkesçe bilinen bir uygulamadır. Firavunlara ait çeşitli organların ayrı ayrı kavanozlara konularak saklanması geleneği de aynı amaçla ortaya çıkmıştır. Dünyanın her yerinde, buna benzer sayısız örnek mevcuttur. Günümüzde hâlen, ölen bir yakınının küllerini evinin bir köşesinde saklayan insanlar, farkında olmadan bu eski geleneği devam ettirmektedir. -Sayfa 115'

'Ruhlarla kurulan iletişimin doğası ve gücü, dört temel koşula bağlıdır. En önemli etken, iletişimi kuracak medyumun ne kadar yetenekli olduğudur. Örneğin bir mezarlıkta, çoğu insan olağandışı bir deneyim yaşamazken, bazıları kendini huzursuz hisseder, daha az sayıda kişi anlık görüntüler görebilir ya da fısıltılar duyabilirken çok daha nadir bazı kişiler ise güçlü bağlantılar kurmayı başarabilir.

Diğer etken, kullanılan aracın potansiyelidir. Örneğin, ruhani bir varlıkla, kişisel bir eşya ya da bir anıyı kullanarak iletişim kurmaya çalıştığınızda, yakınlarınızda farklı bir ruha ait ölmüş beden mevcutsa, yaptığınız çağrı sonucunda karşılaşacağınız varlığın, cansız bedeninin ruhu olması beklenir.

Diğer bir etken, dikkatinizi dağıtacak çevresel faktörlerdir. Kalabalık ve gürültülü ortamlarda gücünüzün zayıflaması, çağırdığınız ruhla aranızdaki iletişimin bozulması doğaldır. Ruhani varlıklar ile en güçlü iletişim, her daim yarı karanlık, sessiz ve yalnız olduğunuz bir ortamda kurulur. Çoğu insanın, böyle zamanlarda kendini huzursuz hissetmesinin altında yatan nedeni de aslında budur.

Son etken ise, iletişim kurmaya çalıştığınız varlığın ta kendisidir. Ulaşmak istediğiniz varlığın, sizinle iletişim kurmak

isteyip istememesi büyük önem taşır. Öte âlemlerden bir varlıkla, kendi isteği dışında iletişim kurulması kötü sonuçlar doğurur ve çağrılan varlığın, saldırgan bir doğaya sahip olması mümkündür. -Sayfa 237'

'Ruhani bir varlığın, duru görü özelliğine sahip bir kişiyle, kişinin isteği dışında bağlantı kurmaya çalışması tehlikedir ve bu durumda ortaya çıkacak sonuçlar çok vahimdir. Varlık, aracı kişiyle kurduğu iletişimi güçlendirmeye çalıştıkça, kişinin etrafında bulunan diğer ruhani varlıklar, âdeta güçlü bir miknatisa çekilen çiviler gibi, bu bağlantının etkisine girer. Her biri istemsizce çağrılan bu ruhlar, hemen her zaman nefret dolu bir tutum sergileyerek, bu bağlantının kaynağı olarak gördükleri kişiye, ruhsal ve fiziksel olarak zarar vermeye çalışırlar. Kendisine musallat olan varlık yüzünden, sahip olduğu gücü kontrol etme yeteneğini kaybeden kişinin bu durumdan kurtulabilmesi için öncelikle yapması gerekenler, bu varlığın kime ait olduğunu, amaçlarını, isteklerini, zayıf yönlerini tespit etmek ve eğer mümkünse söz konusu varlıkla uzlaşmaya çalışmaktır. Bu konuda başarısız olunursa, sonucunda medyumun ölümüne kadar giden vahim olayların yaşanması kaçınılmazdır. -Sayfa 302'

'Ruhani varlıkların, maddesel dünyaya etkileri yoktur. Sanılanın aksine, kapıları çarpmayı, eşyaları yerinden oynatmayı, yaşayan varlıklara zarar vermeyi başaramazlar. Bunları diğer canlı varlıklara yaptırmayı tercih ederler. Bu kişi, çoğu zaman iletişim kurdukları medyumun ta kendisi olsa da ruhani varlıkların, medyumun çevresindeki kişileri de kullandıkları görülmüştür. Örneğin, ruh çağırmak için birden fazla kişinin parmağıyla dokunduğu küçük bir fincan düşünün. Fincan hareket etmeye başladığında, masa başındaki herkes, fincanı ittiği için birbirini suçlayacaktır. Oysa gerçek çok basittir. Bu sıradan ruh çağırma seansında, fincanın içine sıkışıp onu sağa sola ittiren bir varlık yoktur. Fincanın hareket etmesinin nede-

KADAVRA MEVSİMİ

ni, elbette ki masadakilerin onu itmesidir. İletişim kurmak için çağrılan varlık, bunun için sizi kullanmaktadır. Lâkin siz bunun farkında bile olmazsınız. Fakat durum her zaman bu kadar masum olmayabilir. Sayısız medyumun, iletişim kurduğu varlıkların etkisiyle, kendilerine ve çevrelerine zarar verdiği yaralanmalara ve hatta ölümlere neden olduğu, herkesçe bilinen korkunç bir gerçektir. Bu yüzden, ruhani varlıklarla iletişim kurmak konusunda her zaman çok temkinli olunması, mutlak bir zorunluluktur. -Sayfa 401'

'Son olarak belirtmek gerekirse, bir medyumun sağlık durumu kötüleştiğinde, yeteneği güçlenir. Ve yeteneği güçlendiğinde, sağlık durumu kötüleşir. Birbirini besleyen bu döngü bir kez kontrolden çıktığında, genellikle felaketle sonuçlanır. Bu sebeple her medyum, şu gerçeği asla unutmamalıdır: Ölüme yaklaştıkça, ölmüşleri duyabilmek kolaylaşır. -Sayfa 457'

Kitabın uzandığı çılgınlığın sınırları yoktu. Giriş niteliğindeki bu basit açıklamaları içeren paragrafların peşi sıra sapkınca yöntemler, akılalmaz tarifler anlatılıyordu. Örneğin: Ruhani bir varlıkla iletişim kurmayı başaramıyorsan gereken şey çok basitti. Seçtiğin bir araçla kendini boş bir odaya kapatıyor, yanına sadece ekmek ve su alıyordun. Hepsi bu. Tuvalet ihtiyacını bile aynı odada giderip günlerce dışarı çıkmıyor, kimseyi görmüyor, aynı odada dönüp duruyordun. 'Oda ne kadar küçük ve karanlık olursa o kadar iyi olur ve seçtiğiniz araç, varlığın cesedinden bir parça olursa daha makbuldür,' yazıyordu. İletişim kurmaya çalıştığın varlık, er ya da geç, çağrına yanıt veriyordu ve sanırım bunun ne kadar hızlı olacağı, akıl sağlığının ne kadar yerinde olduğuna göre değişiyordu. Sayfalar, buna benzer sayısız delilikle doluydu. Örneğin: Ruhani varlıklarla iletişimini güçlendirmek isteyenler için bir bebeğin kordon kanıyla yapılan karışım, mucizevi sonuçlar sağlıyordu. Mide

bulandıran tarif, tüm ayrıntılarıyla verilmişti. Kitap boyunca sıralanan tariflerden sadece bir tanesiydi bu. Ya da tam aksine, ruhani varlıkların etkisinden korunmayı amaçlayan diğer bir tarifte, bir kadının âdet kanını kullanmak gerekiyordu. Zaten kitabı bitirdiğimde fark etmişim ki, insan ya da hayvan kanı, bir şekilde her tarife mutlaka ekleniyordu.

Odama geri dönerken, *'Belki de en başından beri yapmam gereken buydu,'* diye düşünerek sııttım. *'Tüm bu olan bitene son vermek için tek yapmam gereken, kızlar tuvaletine girip çöp kovasındaki hijyenik pedleri aşırmakmış.'*

İçimdeki kahkahayı bastırarak odaya girdim. Emre henüz yatmamıştı. Yüzümdeki ifade gözünden kaçmadı. "Keyfin yerinde anlaşılan," dedi.

"Neden olmasın?" dedim. "Hep çilesini çekecek değilim, biraz da sefasını sürüyorum."

"Neyin?"

İşaret parmağımla şakağımın etrafında daireler çizdim. "Kafayı üşütmenin."

Bir an sııtsa da kendini toplayıp tekrar yüzünü astı. Hayli kızgın olduğu belliydi.

"Bana yalan söyledin," dedi. "Tüm bunlara bir son vereceğini, ders çalışacağını, vaktini o kitapla harcamayacağını söylemiştin."

"Hayır, sana böyle söylerken samimiydim. Yine de bilmiyorum. Belki de hem seni hem de kendimi kandırıyordum."

"Bunu yaptığına değdi mi bari?"

"Sanmıyorum. Yine de hakkını vermem gerek. Okuması keyifliydi."

"İnternette öylesine bir araştırdım. Elindeki kitap, muhtemelen bir dolandırıcının uydurduğu sahte bir kopya. Kitabın orijinali, yazarın ölümünden sonra tek

KADAVRA MEVSİMİ

baskı yapmış. O baskı da içeriği sakıncalı bulunduğu için toplatılıp imha edilmiş. Gerçek bir kopyanın binlerce lira etmesi gerekir. Orkun'un bu kadar zahmete ve masrafa girmiş olduğunu sanmıyorum."

"Yerinde olsam o kadar emin olmazdım. Okuduklarım ne kadar sıra dışı olsa da bana gerçek bir deliliğin ürünüymüş gibi geldi."

"Elindeki orijinal baskı bile olsa, içeriği kurgudan ibaret olmalı. Kitabın el yazısıyla tamamlanmış taslağı, yazarın cesedi başında bulunmuş. Evinde, yanıp tükenmiş yüzlerce mum ve bir çalışma masası haricinde tek bir eşya bile yokmuş. Eşyalarını satarak, kâğıt, mum ve yiyecek alıyormuş. Onu bulduklarında açlıktan öldüğünü anlamışlar. Parası tükenmeye başladığında, yiyecek almak yerine mum satın almayı tercih etmiş. Böyle fakir ve aklını kaçırmış birinin, bulup araştırdığı söylenen o nadir kitaplara erişebilme imkânı olur muydu?"

Konuyu uzatmamak için, "Muhtemelen haklısın," dedim fakat aklımdan geçenler farklıydı. *'O kitapların her birini gerçekten okudu,'* diye düşündüm. *'Daha doğrusu, ne olduğunu kendisine bile itiraf etmekten korktuğu, adını kitabın girişine yazamadığı bir şey, saklı tutulan o kitapların içindekileri kelime kelime kulağına fısıldadı. Yaktığı mumların alevinde sesini duyduğu bir şey...'*

Bence kitabın yazarı yalan söylemiyordu. Elbette bu fikri Emre'yle paylaşıp da onunla bu konuda veya herhangi bir konuda tartışmaya hiç niyetim yoktu ama Emre pes etmedi.

"Sınıfta kalacaksın," dedi.

"Neden olmasın?" diye cevap verdim. "Bütün amfi sınıfı geçecek değil ya. Elbet birilerinin kalması gerekiyor o kişi hiç şüphe yok ki benim."

Umursamaz bir tavırla verdiğim bu dürüst cevaptan hoşlanmadı.

“Beni endişelendiriyorsun,” dedi.

“Bana bilmediğim bir şey söyle.”

“Ben ciddiym. En çılgınca şeyler yaptığın zamanlarda bile sağduyulu bir tarafın vardı. Sesimi duyurabildiğim, mantıklı bir yanın... Ama sanki şu son bir hafta içinde... Orkun’un ölümü, ormanda yaşananlar, hele ki şu boktan kitabı okumanın ardından sanki...”

“Sanki ne?”

“Sanki gerçeklikle olan son bağlarını da koparmış gibisin. Gözlerinde delice bir bakış var. Her an, her şeyi yapabilecekmış gibi.”

“İçini rahatlatmak için söyleyebileceğim tek bir söz yok.”

“Bir şey sormak istiyorum,” dedi Emre. Ses tonu terdirgindi. “Bir süredir kafama takılıyordu ama sormanın ne kadar doğru olacağından emin değildim.”

“Saçmalama, senden hiçbir şeyi saklamadığımı biliyorsun.”

“Histoloji hocası...” dedi. “Öldüğü sırada neredeydin?”

“Yurtta uyuyordum. Bunu biliyorsun.”

“Evet ama bundan emin misin?”

“Ne demek şimdi bu? Yoksa onu benim öldürmüş olabileceğimi mi ima ediyorsun? Belki de arabasının arka koltuğuna saklanmış ve onu hazırlıksız yakalamışımıdır hatta paniğe kapılıp aracından indiğinde belki de onu kamyonun altına kendi ellerimle itmişimdir? Bunu mu soruyorsun? Kim bilir, belki de öyle olmuştur. O sırada yurtta olduğumdan emin miyim, öyle mi? Sana söyleyeyim, şimdi içeri iki polis girip beni cinayetten tutuklamaya kalksa hiç itiraz etmeden bileklerimi uzatırdım. Neden biliyor musun? Çünkü o sırada yurtta uyuyor olduğumdan emin falan değilim. Ben, içinde bulunduğumuz anın gerçekliğinden bile şüphe ediyorum. Sen, ben, herkes,

KADAVRA MEVSİMİ

her şey, aldığım nefes bile bazen bana gerçek değilmiş gibi geliyor. Hayatımdaki herhangi bir şeye dair emin oluşumun üzerinden o kadar uzun zaman geçti ki! İnan bana, o kadını benim öldürdüğüm ortaya çıksaydı bence bu sürpriz bir son olmazdı. Hatta belki, Orkun'u da gerçekten ben öldürmüşümdür, buna ne dersin? Gece vakti, yatağımdan kalkmış ve yastığımı yüzüne bastırıp..."

"Saçmalamay! kes!" dedi Emre. "Orkun'a otopsi yapıldı. Böyle bir şeyin olması mümkün değil!"

"Ah! Ama bu ihtimali düşündün, değil mi? Düşündün ve bu sonuca vardın." Yavaşça ellerimi çırpıttım. "Tebrikler dedektif! En azından bu cinayetin şüphelisi olmadığımı bilmek güzel ama senin yerinde olsam, yine de bir açık kapı bıraktırdım. Sonuçta, adli tıp uzmanları da yanılabilir."

"Tamam, yeter! Özür dilerim," dedi Emre. "Bunu sormanın bir faydası olmayacağını biliyordum. Bu konuyu kapatalım."

Derin bir iç çektim. "Sorun değil. Şüphelenmekte haksız sayılmazsın."

Uzun bir sessizlikten sonra, "Sana bir itirafta bulunacağım," dedi Emre.

Sesinde suçluluk duygusu vardı.

"Bu hayalet hikâyesi," dedi. "Gerçekliğine inanmasam da bunu bir macera olarak görüyordum. Sana doğru yolu göstermek için çabalamaktan hiç vazgeçmesem de bir yanımda, olacakları merakla izliyordu. Bu gizem beni de heyecanlandırıyordu. Ama kendine verdiği zararı gördükten sonra aklım başıma geldi. Bu mesele kapansın istiyorum artık. Lütfen! Kendin için, biraz olsun hatırım varsa benim için bu işin peşini bırak. Gerekirse psikiyatri servisine yat ya da ameliyatını erken bir tarihe aldır. Ama ne olur, yeni bir çılgınlık yapma."

“Vakit geç oldu,” dedim. “Yorgunum. En iyisi yatıp uyuyalım.”

Asık bir yüzle odanın ışığını kapattı. Yatağıma uzandığımda, aramızda geçen konuşmayı düşünerek huzursuz oldum. Benim adıma endişelendiğini zaten biliyordum fakat yeni yeni farkına vardığım bir gerçek vardı. Bunu benden gizlemeye çalışsa da başaramamıştı. Emre, artık kendisi için de endişeleniyordu hatta korkuyordu. Hayaletlere, öte âlemlere falan inandığı için değil. Bunların gerçek olmadığına dair hiç şüphesi yoktu. Onu korkutan şey, akıl sağlığını yitirmiş biriyle aynı odada, tek başına kalıyor olmaktı.

‘Hayaletler, medyumun çevresindeki insanlara zarar verebilirler.’

Kötü niyetli bir varlık, benim aracılığımla Emre’ye zarar vermek isteseydi bana kim engel olacaktı?

‘Sabah uyandığımda, masanın üzerindeki kanlı bıçağı görüyorum. Sonra da kendi ellerime bulaşmış kanı... Ve ranzanın üst katına baktığımda, onu görüyorum. Ağzı açık, ölü gözleri tavana bakıyor. Boğazı boydan boya yarılmış.’

O anda kararımı verdim. Yarın ilk iş, yurttan ayrılacak ve dönem sonuna kadar bir otele yerleşecektim. Emre’yi tek başına bırakacak olsam da böylesi daha hayırlıydı.

‘İlk işin bu mu?’ diye fısıldadı bir ses. *‘Öncesinde yapman gereken başka işler yok mu?’*

Derin bir nefes aldım. Telafi pratiği için sıra bizim gruptaydı ve yarınki ders saatinde, kadavram diseksiyon salonuna son kez çıkarılacaktı.

Peki, katılımın zorunlu olmadığı bu pratiğe gidecek miydim?

Elbette gidecektim. Buna mecburdum.

O lanet kadavrayla yarım kalmış bir meselem vardı. Dönem sonunda, arkasında onlarca soru işareti bıraka-

KADAVRA MEVSİMİ

rak, öylece gömülüp gitmesine izin veremezdim. Bir kapanışa ihtiyacım vardı, beni tatmin edecek bir sona. Aksi takdirde, hayatım boyunca bir parçamın eksik olduğu duygusuyla yaşamak zorunda kalacaktım. Hayır, buna katlanamazdım. Bu gizemi çözmek için elimde son bir şans vardı ve ben onu kullanacaktım. Son kozumu oynayacaktım.

‘Eğer bu bir saplantıysa varsın öyle olsun.’

O kitabı hafife almıştım. Küçümseyerek okumaya başladığım sayfaları kaplayan delilik, sinsice içimde birikmişti. Beni çılgınca şeyler yapmaya kışkırtıyordu.

Kahrolası kitap, insanın kanına giriyordu.

Emre’ye ve kendime verdiğim tüm sözlere rağmen o pratiğe gitmek konusunda böylesine kararlı oluşumun başka bir açıklaması olamazdı.

‘Sonuç ne olursa olsun,’ diye düşündüm. ‘Yarın o salona gideceğim. Sonra geri dönecek, eşyalarımı toplayacak ve yurttan ayrılacağım.’

Basit bir plan gibi duruyordu ama beni neyin beklediğinden habersizdim.

Epey şiddetli olacağı söylenen kar fırtınası, nihayet geliyordu.

Alarm sesine uyandığımda yalnızdım. Emre etüt salonunda olmalıydı. Yeterince zamanım olsa da aceleyle üzerimi giyindim. Ona hesap vermek zorunda kalmadan yurttan çıkmak istiyordum. Odanın kapısı açıldı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordu Emre.

“Ceketimi giyiyorum,” diye cevap verdim.

“Nereye gidiyorsun?”

Ondan saklamanın anlamı yoktu. Odaya beni kontrol etmek için geldiğini anlamıştım. “Ah, hadi ama!” dedim. “Nereye gittiğimi biliyorsun.”

“Gitmeyeceğini söylemiştin!”

“Fikrimi değiştirdim. Bunu ilk yapışım değil.”

“Neden?” diye sordu, üzgün bir sesle.

Ona verebileceğim mantıklı bir cevap yoktu. O pratiğe ne amaçla gittiğimi ve orada ne yapacağımı, henüz ben de bilmiyordum.

Kapıdan çıkmak üzereyken kolumu yakaladı. “Böyle konuşmamıştık,” dedi. “Söyle bana, yine ne yapmayı düşünüyorsun? Senin mutlaka bir planın vardır.”

“Hayır,” dedim. “Bu kez bir planım yok. Olayları akışına bıraktım.”

“Bekle,” dedi. “Konuşmamız gerek. Sana anlatacağım şeyler var.”

“Daha sonra...” dedim ve kolumu kurtarıp, odadan çıktım.

Dışarı adım attığım anda, öyle keskin bir soğukla karşılaştım ki çoktan kabuk bağlamış olmalarına rağmen yüzümdeki yaralar sızlamaya başladı. Şaşkınca etrafıma bakındım. Edirne’nin sert iklimi, düşmanca bir tavırla gücünü sergiliyordu. Son iki gündür kar yağışı durmuştu fakat sıfırın altındaki dondurucu soğuk yüzünden yerdeki kar katılaşmış sertleşmiş, her yanı kalın bir buz tabakası kaplamıştı. Düşüp de bir yerimi daha kırmamak için temkinli adımlar atmaya başladım. Kısa süre sonra sinirlerim bozuldu, kendimden başka kimseyi göremediğim ıssız yolda kahkahalara boğuldum.

‘Bir adım, sonra bir adım daha... İşte size basit bir plan!’

‘Her şeyin yoluna girmesi için tek yapmanız gereken, bu plana uymak!’

KADAVRA MEVSİMİ

Saçmalıktı bu! Buna inanmak, ne büyük aptallıktı! Buzun üzerinde yürümek zorunda kaldıysan, adımlarını nasıl atacağına dair kendi kafanda planlar çevirmenin hiçbir boka yaradığı yoktu. Kayıp düşeceğin varsa eninde sonunda düşüyordun.

Yürüyüşümü hızlandırdım.

Telefonum çaldığında meşgule attım. Emre'ydi. Tekrar arayacağını biliyordum. Cebime geri atmadan önce telefonun güç tuşuna basılı tuttum, bir veda melodisiyle kapandı.

Salona vardığımda kapılar açılmıştı. Ceketimi askıya asıp, önlüğümü giyerken içeriye şöyle bir göz attım. Pratiğe gelenlerin sayısı düşüktü. Çoğu kişi, bu soğukta fakülteye gelmek yerine, evlerinde kalıp ders çalışmayı seçmişti. Kadavraların durumuna bakarak kimseyi sınıfta bırakmayacakları konusunda herkes hemfikir olmalıydı. Tedbiri elden bırakmayıp gelenler de en fazla bir saat içinde sıradan hayatlarına dönecek, tek dertleri önümüzdeki hafta girecekleri finaller olacaktı. Aynı havayı soluyor olmamıza rağmen ne kadar farklı hayatlar yaşadığımızı düşündüm. Hepsi er ya da geç fakülteyi bitirecek, saygın bir mesleğe atılıp imrenilen bir hayat yaşayacaktı. Onlara baktığımda bunu görebiliyordum. Aynaya baktığımda gördüğüm şey ise çok farklıydı. Salona adım attığımda, tüm bakışların üzerimde toplandığını hissettim. Korkunç görüldüğümü biliyordum. Yine de bu gerçeği sınıf arkadaşlarımdan yüzlerinde görmek canımı yakıyordu. Onları daha fazla tedirgin etmemek için başımı öne eğdim ve kimseyle göz teması kurmamaya çalıştım.

'Neydim ben? Onlardan biri mi? Yoksa üzerine beyaz önlük geçirmiş bir deli mi? Bir şarlatan mı? Bulunduğu yere ait olmak için umutsuzca çabalayan bir ruh hastası mı? Neydim

ben? Daha önemlisi, ne olacaktım? İçinde bulunduğum durum buysa gelecek günlerde beni neler bekliyordu?’

Tüm bu soruların cevaplarını düşünmeye zahmet etmedim. Gün içinde aklımdan geçen binlercesi gibi öylesine sorulmuş olarak boşlukta asılı kaldılar. Hepsine verebileceğim tek bir cevap, zihnimde üzeri neon ışıklarla kaplı bir tabela misali yanıp sönüyordu: *‘Siktir et!’*

Düşünmem gereken daha önemli meseleler vardı. Çevremdekilerin yüzlerine yerleşen korku ifadelerine daha fazla aldırmayıp kadavramın yattığı otopsi masasına doğru yürüdüm. Onu aradığım bile söylenemez. Hangi masada olduğunu, sanki zaten biliyordum.

Masanın başına geçtiğimde, derin bir nefes aldım. Ciğerlerime keskin formaldehit kokusu doldu. İlk sigaramdan çektiğim nefes gibiydi. Soğuk bir ürpertiyle ayaklarım yerden kesilir gibi hissettim. Birazdan neler olacağına dair henüz bir fikrim olmasa da esaslı bir şeyler olacağına dair hiç şüphem yoktu. Cesedin üzerindeki örtüyü, bunu son kez yapıyor oluşumun yarattığı garip bir hisle gövdesine doğru çektim.

Bazen farkında bile olmadan öyle çılgınca şeyler yapmaya niyet edersin ki bilinçaltın bunu senden hınzır bir çocuk gibi saklar. Bazen bilinçaltın, senden habersiz kendi planlarını yapar. Nihayet beklediği an, doğru an geldiğinde ise artık geri dönmek için çok geçtir. Seni uygar dünyanın güvenli bahçesine bağlayan zincirler teker teker kırılırken yapmak üzere olduğun şey, ne kadar çılgınca, akla ve mantığa ne kadar aykırı olursa olsun bu vahşi çağrıya boyun eğmekten başka seçeneğin olmadığını görürsün.

İnsanlar bunu hep yapar. *Bir anda oldu*, derler. Ve bu bir yalandır.

Metal tezgâhın üzerindeki neşteri aldım.

KADAVRA MEVSİMİ

'Bunu sen istedin.'

Cansız bedenim, derisi yüzülmüş suratına doğru eğildim ve elimdeki neşteri, göz küresinin altından içeri itirdim. Neşterin sivri ucu, göz çukurundaki kemiğe sürünürken insanın tüylerini diken diken eden bir gıcırta çıkardı. Keskin kısmın tamamını, göz çukurundaki dar boşluğa soktum ve neşteri sağa sola kanırtarak göz küresinin altındaki dokuları parçaladım. Bu işlemi yeterince yaptığıma emin olduğumda, *'İşte kader ânı,'* diye düşündüm. *'Bakalım, tahmin ettiğim gibi olacak mı?'*

Hâlâ saplı olan neşteri, minik bir kaldıraç gibi aşağı doğru büktüğümde, serbest göz küresi belli belirsiz bir *pop* sesiyle dışarı fırladı.

Diğer göz küresini çıkarırken ilkinden edindiğim tecrübe sayesinde, işlem daha kısa sürdü. Bir kuyruk gibi arkalarında uzanan damar ve sinir ağı haricinde, bir oyuncaktan farkları yoktu. Sanki bir şaka dükkânından alınmış gibiydiler. İki göz küresini, avucumun içinde şöyle bir tarttıktan sonra tek hamlede önlüğümün cebine attım.

Kadavranın üzerini örttüm ve oldukça rahatlamış bir şekilde anatomi salonunu terk ettim. Bu işi bir intikam duygusuyla yapmamıştım. Niyetim çok farklıydı. Yine de bana kendimi iyi hissettirdiği, inkâr edilemez bir gerçektir.

Ceketimi giydiğim sırada, pazartesi günü başlayacak final sınavlarının artık hiçbir öneminin kalmadığını fark ettim. Nasılsa az önce yaptığım şey sayesinde fakülte-den atılmayı garantilemiştim. Bu fikir, canımı sıkmak bir yana, neşeme neşe kattı.

Koridora çıktığımda Emre'nin bana doğru koştuğunu görünce hiç şaşırmadım. Belki salondan yükselen çığlıklar duymayışı, belki de hâlâ tek parça hâlinde oluşum nedeniyle bir çılgınlık yapmadığıma kanaat getirmiş olmalı ki rahatlamış bir ifadeyle yanıma yaklaştı.

“Telefonunu neden kapattın?” diye sordu.

Cevap olarak omuzlarımı silktim.

“Seni almaya geldim,” dedi. “İçeride ne yaptın?”

“Hiçbir şey.”

“Doğru söyle. Her şey yolunda mı?”

“Her şey yolunda.”

“İyi öyleyse. Haydi, yurda dönelim.”

“Sen git. Benim işim var.”

Yüzü asıldı. Bir şeylerin peşinde olduğumun elbette farkındaydı.

“Benden ne saklıyorsun?” dedi.

“Hiçbir şey! Düş yakamdan!”

Ne yapmak üzere olduğumu söyleseydim, bana engel olmaya çalışacağından emindim.

“Beni dinle,” dedi Emre. “Bu sabah sen uyurken, kimin yanına uğradım dersin? Kafama takılan tek bir ayrıntı vardı. Bu yüzden gittim ve o psikiyatri hocasıyla konuştum. Seni arayan kişinin kendisi olmadığını söyledi. Elinde anlamsız bir çeviriyle yanına giderek onunla konuşmaya başlamışsın. Kadın seni gördüğü anda yardıma ihtiyacın olduğunu anlamış ve sırf bu yüzden bu oyuna devam etmiş. Senin, kendine zarar vermeden korkuyormuş.”

“Ona inanıyor musun?”

“Evet, inanıyorum! Artık bu deliliğe son vermelisin. Herkes evlerine kaçıyor, her an fırtına başlayabilirmiş. Dışarıda dolaşmanın sırası değil. Lütfen, kendine gel artık! Sen hastasın ve yardıma ihtiyacın var. Yurda dönelim, sakince oturalım ve ne yapmamız gerektiğini konuşalım. Leyla Hoca eğer kabul edersen seni ameliyat tarihine kadar psikiyatri servisine yatırabileceğini söyledi. Fakültede kimsenin bundan haberi olmayacak.”

KADAVRA MEVSİMİ

“Ah, şimdi anladım! Onun yanına gitmenin asıl nede-
ni, söyleyeceklerini duymak değil, ondan beni tımarha-
neye kapatmasını istemektir.”

“Sadece ameliyat olacağın güne kadar... Kendine za-
rar vermemen için...”

Teklifini kabul etmeyi gerçekten istedim. Psikiyatri servisinde bir yatak, kulağa ne kadar güvenli ve man-
tıklı geliyordu. Emre, bir kez daha beni doğru yola
çekmeyi deniyordu. Beni kıyıya çıkarmaya çalışıyordu.
Fakat onu dinleyemezdim. Cebimde bir çift göz küresi
varken bunu yapamazdım. Hayır, ben farklı bir mace-
raya bilet almıştım. Kıyıya dönmek için artık çok geçti.
İçinde yüzdüğüm bu çılgınlık denizinde, daha derinle-
re açılmalıydım.

“Gitmem gerek. Akşam döndüğümde konuşuruz.”

Sesi yükseldi. “Nereye gideceksin? Ne yapacaksın?”
Beni omuzlarımdan tutup sarstığında cebimdeki kürele-
rin birbirine çarptığını hissettim.

“Seni ilgilendirmiyor. Beni rahat bırak! Bundan sıkıl-
dım, anlıyor musun? Beni bir koyun gibi gütmeye çalış-
mandan, sürekli etrafımdan dolanmandan bıktım. Dost-
luğunu da istemiyorum, yanımda olmanı da!”

“Sana inanmıyorum,” dedi. “Gitmene izin vermeye-
ceğim.”

Beni tutan ellerinden kendimi kurtarmak için onu
sertçe ittiğimde, dengesini kaybedip başını duvara çarp-
tı. “Neye inandığın umurumda değil!” diye bağırdım.
“Senin iznine ihtiyacım yok! Siktir git başımdan!”

Şaşkın ve kırgın bir ifadeyle donup kalmıştı. Onu bu
hâlde görmek, kendimden her zamankinden daha fazla
nefret etmeme neden oldu ki bunu yapabileceğimi hiç
sanmazdım.

“Buraya kadarmış,” diye fısıldadım ve arkamı dönüp koşar adım yürümeye başladım.

Çarşıya giden minibüslerin yanına vardığımda, günlerce sürecektir kar fırtınasının ilk taneleri düşmeye başladı.

Şehir merkezi, fakülte çevresinden farklı durumda değildi. Her yer, çamurlu bir buz kütlesiyle kaplıydı. Evlerin çatılarından, altından geçenler için ani bir ölüme yol açabilecek sivri buz parçaları sarkıyordu. Bir zamanlar huzur dolu bir sesle akan fiskiyelelerin olduğu süs havuzları, kışın korkunç yüzünü gösteren buzdan heykeller gibi bütünüyle donmuştu. Zorunlu işlerini halletmek için dışarı çıktıkları her hâllerinden belli, kalın ceketlere, atkı ve belere sarınmış tek tük insan dışında etrafta kimse görünmüyordu. Ağzımdan çıkan buhar, sigara dumanından farksızdı. Bu düşünceyle paketimi çıkardım. Minibüse, garip bir önsezinin etkisiyle binmiştim. Peki ya şimdi nereye gidecektim? Buraya neden gelmiştim? Sigaramdan bir nefes çektiğim sırada, olduğum yerde öylece bekleyerek bunu öğrenemeyeceğime karar verdim. Sonu belirsiz bir yolda ilk adımlarımı attığım anda kar yağışı şiddetlendi. Bunun bir işaret olduğunu düşünsem de iyiye mi yoksa kötüye mi yormam gerektiğinden emin değildim.

Birkaç adım sonra içimden bir ses sola sapmam gerektiğini söylediğinde onu dinledim.

‘Yüreğinin götürdüğü yere git,’ diye düşündüm. O fahişenin gözleri yerine kalbini sökmüş olsaydım bu söz ne kadar da manidar olurdu.

Cebimde taşıdığım göz küreleri, görünmez bir el gibi beni yönlendiriyordu. Önceden belirlenmiş bir yolu ta-

KADAVRA MEVSİMİ

kip ettiğim hissine kısa sürede alıştım. Böylesi iyiydi. Çünkü kar yağışı, hayatım boyunca görmediğim kadar şiddetlenmişti. Gittiğim yolun nereye varacağını bilmek bir yana, nerede olduğumu bile karıştırıyordum. Etrafa bakındığımda görebildiğim tek şey, soğuk bir beyazlıktı.

'Sorun değil,' diye düşündüm. 'Dünyanın en güçlü pusulasına sahibim.'

Elimi cebimin üzerinde gezdirip, göz kürelerinin oluşturduğu şişkinliği hissettim. Onlar sayesinde, adımlarımı hangi yöne atmam gerektiğini biliyordum. Sorun şu ki attığım her adımda içimdeki şüphe büyüyordu. Yürüdüğüm yol beni kurtuluşa mı götürecekti, yoksa bir felakete mi? Şehrin çıkışından Meriç nehrine giden yola saptığımda, gerçeği öğrenmeme çok az kaldığını hissediyordum.

Altında nehrin çamurlu sularının aktığı tarihi taş köprüye vardığımda, doğru yerde olduğumu anlamıştım. Gelmemi istediği yer burasıydı. Köprünün ortasındaki küçük seyir köşküne beş on adım kala, içimden bir ses durmam gerektiğini söyledi. Durdum.

Köprü korkuluğu, bir metreye yakın yükseklikteki taş bloklar ile örülüydü. Ellerimle taşların üzerinde biriken karları temizledim ve kollarımı korkuluğa dayayıp, eğilerek aşağıya baktım. İki metreye yakın yüksekliğin altında akan nehri izlerken, *'Bu kadar yavaş akıyor olması ne kadar garip,'* diye düşündüm. Soğuk yüzündendi. Nehrin yüzeyinde oluşmaya başlamış buz kristallerini görebiliyordum. Bir zamanlar çılgınca bir güçle akıp giden nehir, neredeyse tamamen donmak üzere olan bir balçıga

dönüşmüştü. Koyu renkli akıntının üzerine düşen kar tanelerini izlemek, insanı büyüleyordu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bunu anlatmak kolay değil. Belki de doğru tanım şu olabilirdi: İçimden öyle geliyordu. Ceketimi ve önlüğümü çıkarıp ayaklarımın ucuna bıraktım. Ellerim kazağıma giderken tekrar tereddüde kapıldım. Tanrım, hava öyle soğuktu ki! Aklımdan geçenler, göğsümü sıkıştırıyordu.

‘Ya bunların hepsini kendi başıma yapıyorsam? Ya olan biten her şey kendi deliliğimin eseriye? Sebepsiz, anlamsız yere, hayatımı riske atıyorsam?’

“Sorularına cevap bulmak istiyor musun? Öyleyse soyun.”

“Üşüyorum.”

“Yeterince değil! Soyun, sana aradığın cevapları vereceğim.”

Bu kez duyduğum şey, içimden gelen bir his değildi, kelimelere dökülmüş bir kadın sesiydi. Onun sesi... Ve daha önce duyduğum küfürler, sayıklamalar, çığlıklardan farklı olarak bu kez benimle gerçekten konuşmuştu. Benimle iletişim kurmuştu. Üstelik bana, sorularıma cevap vereceğini söylemişti ve benim için bu, aç bir köpeğin önüne atılan zehirli etten farksızdı. Kazağı, pantolonumu, botlarımı hatta çoraplarımı çıkarıp hepsini bir yığın hâline getirdim. Üzerimde sadece iç çamaşırlarım kaldı.

Atletimi çıkarmak üzereyken, **“Bu kadarı yeterli,”** dediğini duydum. Eğer istediği şey üşümem ise elbette yeterli olmalıydı çünkü artık öyle çok üşüyordum ki damarlarımdaki kan donuyordu sanki. Üzerime düşen her kar tanesi, çıplak tenimi ısıırıyordu. Parmak uçlarımı hissetmiyordum. Tırnaklarım, soluk mor bir renk almış, tıpkı bir cesedinkilere benzemişti.

KADAVRA MEVSİMİ

Soğuktan kaskatı kesilmiş göz küreleri, avuçlarımla içinde sanki elektrikle yüklü piller gibi usulca titreşti. Bilmiyorum, belki de titreyen sadece bendim.

Köprü kenarına dizili yılanmış taş bloklar yeterince genişti. Yine de kayıp düşme tehlikesi, başımı döndürüyordu. Dişlerimi sıktım ve önce bir ayağımı sonra diğerini atarak, korkuluğun üzerine çıktım. Dizlerimi kırmış, avucumda göz kürelerini tuttuğum ellerimi yumruk yapıp yere dayamıştım. Bir sonraki adım için gereken cesareti toplamayı bekliyordum. Taş korkuluğun üzerinde duruyorken rüzgâr sanki daha hızlı esiyordu.

Titreyen dizlerime hâkim olmaya çalışarak iki ayağımın üzerinde doğruldum. Gövdeme çarpan şiddetli rüzgâr yüzünden, tehlikeli bir biçimde ileri geri sallandım. Karları temizlemiş olsam da çıplak ayaklarımla bastığım ıslak taşın üzerinden kayıp düşmem öyle olasıydı ki nefes almaya bile korkuyordum. Bir an için aşağı baktığımda boşluk beni kendine doğru çekti. Başımı döndüren berbat bir his...

'Eğer suya düşersem... Acaba boğularak mı ölürüm, yoksa donarak mı?'

Öylece durup nehri izlemeye devam ettiğim takdirde, bunu öğrenmem an meselesiydi. Dikkatimi topladım. Etrafımda onunla kurduğum iletişimi bozabilecek hiçbir şey yoktu. Kabul etmek gerekirse ruh çağırma için doğru zamanda, doğru yerdeydim.

Kıyafetlerimi çıkarmamı neden istediğini artık anlıyordum.

Ölüm döşeğindeki insanların, ölmüş yakınlarına seslendikleri hatta onlarla konuştukları söylenir. Bu her zaman olmaz ama kimi zaman olur ve bu durum, can çekişen birinin gördüğü hayaller ile açıklanır. Oysa gerçek farklıydı. Ölüme yakınlaştıkça ruhlar âlemiyle iletişim

kurmak kolaylaşıyordu. Vücut sıcaklığım anbean düşerken, sahip olduğum yeteneğin zapt edilemez seviyelere ulaştığını hissedebiliyordum.

“Demek nehir kenarında buluşmak istiyordun,” diye fısıldadım. “İtiraf etmem gerekirse bu oldukça romantik.”

İçgüdüsel bir hareketle gözlerimi kapattım. Bakışlarına sahip olmak istediğim gözler, avuç içlerimde duruyordu. Kollarımı ileri uzattım. Avuçlarımı hafifçe sıktım ve sahip olduğum tüm güçle bir zamanlar o gözlerin sahibi olan ruhu çağırdım.

Tanıdık deneyimler peşi sıra geldi. Yanık kokusu, baş ağrısı, kulaklarımdaki çınlama... Burnumdan süzülen sıcaklık, dudaklarımdan kenarından çeneme doğru aktı. İnce bir sızıntı olarak başlayan kan akışının, kısa sürede şiddetini artıracaklarını biliyordum. Bu durumdan, *öte âlemlerle iletişim kurmanın maddesel varlık üzerindeki yükü*, diye bahsediliyordu. Kurduğu iletişimin gücünü dengelemeyi başaramayan çoğu medyumun genç yaşta ölmesinin sebebi buydu. Aradığım cevapları bulmak için fazla vaktim olmadığını biliyordum.

“Kimsin sen?” diye fısıldadım.

“Seni nereden tanıyorum?”

“Benden ne istiyorsun?”

Avuçlarımdaki gözleri var gücümle sıktım. Kürelerden biri patladığında, içindeki jöle kıvamındaki sıvı, parmaklarımdan arasından aktı.

“Aradığın cevapları vereceğim ama bunun için benimle gelmen gerek.”

Neden bahsettiğine dair içimde kötü bir his vardı.

“Nereye?”

“Daha derine.”

Göz kürelerinden tüm vücuduma acı veren, yakıp kavuran bir sıcaklık yayıldı. Dondurucu soğuğu hisset-

KADAVRA MEVSİMİ

mez oldum, çıplak tenim sanki alev aldı. Kulaklarımda keskin bir acıyla ıslak ve boğuk bir sessizliğe gömüldüm. Gözlerimi açtım, karşımdaki manzara kıızıla boyanmıştı. Gözlerimden, kulaklarımdan, burnumdan kan geliyordu. Bedenimdeki her boşluktan dışarı kan sızıyordu. Başımındaki ağrı, daha önce hiç olmadığı kadar şiddetliydi. Bir öğürtüyle kustuğumda ağızımdan kan pıhtıları fışkırdı. Olanca yükseklikten nehre dökülen belli belirsiz bir kızılık, bulanık akıntıya karışıp kısa sürede kayboldu. Ruhumun, bedenimden sökülüp boşluğa savrulduğunu hissediyordum. Bilincimi kaybetmek üzereydim. Ölümün kıyısında gezindiğim bir trans hâliydi bu.

Arkama bakmaya bile gerek yoktu, bana yaklaştığı sırada, onun varlığını hissettim.

Üzerinde durduğum köprü korkuluğunda dengemi kaybetmek pahasına geri döndüm ve karşımda, köprünün ortasında durmuş, dehşet dolu gözlerle beni izleyen Emre'yi gördüm. Nehir beni çağırıyordu. Kollarımı açıp kendimi bırakmam yeterliydi.

“Burada olmamalıydın!”

“Allahım!” dedi Emre. “Neler oluyor sana? Bu hâlin...”

“Artık anlıyorum. Gerçeği duymak ister misin Emre? Böylesine muazzam bir güce sahip olmak, onu taşımak, onu deneyimlemek... Sana zarar verdiğini bilsen de bu hoşuna gidiyor. Damarlarında, sinir uçlarında gezinirken kendini harika hissediyorsun. Dünyaya bu gözle bakmanın ne demek olduğunu bilemezsin. Buna direnmek çok zor. Er ya da geç, tekrar yapmak istiyorsun.”

Kesik bir öksürükle ağızımdan kan boşaldı. Burnum, kulaklarım, gözlerim oluk oluk kanıyordu. Yüzümde kan pıhtısından yapılmış bir maske taşıyordum. Eriyor, akıyor, parça parça dökülüyordu. İç çamaşırlarım kıızıla

boyanmıştı. Gövdeme süzülen kanlar, ayaklarımın dibinde gölleniyor, kana bulanmış taş blok üzerinde denge kurmak zorlaşıyordu.

“Bana söz vermiştin!” diye bağırdı Emre. “Kendini öldüreceksin, öyle mi? Neden? Neden ameliyat olmayı denemiyorsun? Neden kendine bir şans vermiyorsun? Allahım, her yerin kanıyor! Hemen aşağı in! Henüz hiçbir şey için geç değil.”

“Vaktimiz azalıyor,” diye fısıldadı kadın. **“Dokunuşun zayıflıyor.”**

Aramızdaki iletişimin zayıfladığının farkındaydım. Emre’nin varlığı konsantrasyonumu bozuyordu. Üstelik, öne çıkmak için delice çırpınan farklı ruhların varlığını hissediyordum. İçinde bulunduğum savunmasız durumda onlara engel olabilmem mümkün değildi. Ruhani varlıklarla kurduğum iletişimde söz sahibi olmayı asla başaramamıştım.

Küçük bir çocuk, **“Seninle aynı mahallede oturuyoruz,”** dedi. **“Sıra arkadaşın olabilir miyim?”**

“Ah, hayır!” dedi Emre. Geri adım atmak isterken tökezleyip, sırtüstü karlara düştü. Kendisine seslenen varlığı tanımıştı. “Bu gerçek değil! Gerçek olamaz! Yaptığın her neyse, buna hemen son ver!”

“Sadece biraz dolaşmak istiyorum!” dedi çocuk. **“Sadece biraz dolaşmak istiyorum!”** Bir kahkaha attı. **“Haydi, benimle gel! Birlikte biraz dolaşalım!”**

“Bunu yapma!” diye bağırdı Emre. “Onu bu işe karıştıрма.”

Ağzımdan çıkacak sözlere engel olabilmek için dişlerimi sıktım. Direndim. Zaman bir anlığına durdu sanki, yere düşen kar taneleri havada donup kaldı. Küçük çocuk, gözlerimin içinden Emre’nin gözlerine baktı. Diş etlerimden sızan kanı temizlemek için yutkundu. Dudak-

KADAVRA MEVSİMİ

larımı araladı, soğuk havayı ciğerlerime çekti ve **“Senin yüzünden öldüm,”** dedi.

“Hayır!” dedi Emre. “O asla bana bunu söylemezdi!”

“Ama söylüyorum. Bunu duymaktan mı korkuyordun? Senin suçundu. Buna sen sebep oldun! Beni sen öldürdün! Sen! Beni sen öldürdün!”

“Böyle biri değildi o,” dedi Emre. “Sesin benziyor olabilir ama sen o değilsin.”

Kadın, **“Gitmemiz gerek,”** dedi.

Çocuk, **“Vakit geldi,”** dedi.

Adam, **“Bir şey unuttun,”** dedi.

“Artık çok geç!” dedim. **“Benden uzaklaş, Emre! Kaç!”**

Bedenimin kontrolünü kaybetmiştim. Aynı fincanı farklı yönlerle çekiştiren parmaklar gibiydik. Kendi gırtlığımdan çıkan bambaşka kişilere ait sesleri duyabiliyordum. Bu bana özgü bir yanılgı olamazdı çünkü Emre’nin yüzündeki dehşeti görebiliyordum. Belki de ilk kez, tüm bu yaşananların bir sanrıdan ibaret olmadığını anlıyordu. Yine de ayağa kalktı, köprüye doğru bir adım yaklaştı.

“Seni bırakmayacağım,” dedi.

“Ucunda ölüm olsa bile mi?” diye fısıldadı çocuk.

“Kimse ölmek zorunda değil,” dedi Emre. Bana doğru bir adım daha attı.

“Olacaklar için kendini suçlama,” dedim. **“Sen elinden geleni yaptın.”**

“Hayır!” diye bağırdı. “Hayır! Hayır! Sakın bunu yapma!”

“Özür dilerim. Böyle bitmesini istemezdim.”

Beni ittiler. Ayaklarım kanla kaplı taşların üzerinden kaydığını ve dengemi kaybettim. Köprüden düşerken ellerim çaresiz bir refleksle yukarı uzandı. Havada süzüldüğüm o

kısacık sürede, göz kürelerinin avuç içlerimden kurtulup iki yana savrulduğunu görebildim. Çığlık atmaya fırsatım olmadı. Kollarımı ve bacaklarımı karnıma çektim. Derin bir nefes aldım.

Ve bir kurşun gibi, Meriç Nehri'nin yarı donmuş sularına gömüldüm.

Emre... Can dostum... Kardeşim...

Beni kurtarmak için arkamdan atlarken bir an olsun kendi hayatını düşünmemiştir.

İkimiz de yüzme bilmiyorduk.

ALTINCI BÖLÜM

KAYIP VE UNUTULMUŞ

İrkilerek uyandım. Bir hastane odasında yalnızdım. İçerisi koridordan sızan ışık sayesinde epey aydınlıktı ama sessizliğe bakılırsa vakit geç olmalıydı. Gözlerimi açıp kapatmak canımı yakıyordu. Yutkunmak istediğimde hissettiğim acıyla inledim. Ağzımın içi kupkuruydu. Gırtlığım, sanki zımpara kâğıdıyla kaplanmıştı.

“Su.”

Hiç düşünmeden ağzımdan çıkan bu kelimeyle birlikte, zihnime korkunç anılar üşüştü. Nehrin sularına gömüldüğüm anda, bedenime keskin bıçaklar saplanmıştı. Daha önce hiç hissetmediğim kadar şiddetli bir acıydı bu. Kırılan kolum bile, bunun yanında tatlı bir dokunuş gibi kalıyordu. Soğuk suyun etkisiyle kaslarıma kramp- lar girerken, vücudum bir kukla gibi eğilip bükülmüştü. Çevremdeki habis ruhlar beni nehrin derinlerine çekiyordu. Sırtım nehrin çamurlu zeminine çarptığında, ciğerlerimdeki hava boşalmış ve ağzımdan çıkan boğuk bir iniltiyle birlikte yerine kirli nehir suyu dolmuştu. Tırnaklarım nehrin tabanını kazıyordu. Kurtulma şansımın olmadığını bildiğim hâlde boş yere çırpınıyordum. Ellerim suyun dibindeki kaya parçalarına takılıyor, yosunları koparıyordu. Boğuluyordum.

*‘Emre! Arkamdan atladığında çıkan sesi duymuştum. Aca-
ba kurtulabilecek miydi?’*

Aklımdan geçen son düşünce bu olmuştu. Göğsümde patlayan sancıyla son bir kez kasıldıktan sonra kalbim durmuştu. Ben ölmüştüm.

Kalp atımlarımı takip eden makine, yükselen nabzımla birlikte alarm verirken, bir hemşire koşarak odaya girdi. Ondan su istediğimde, ucunda pipet olan bir bardak uzattı.

“Demek kendine geldin! Sadece bir yudum, vücudu-
na yüklenmemelisin.”

Yutmadan önce ağzımda çalkaladığım suyun tadı ze-
hir gibi oldu. Yine de gırtlığımdan aşağı indiğinde, ken-
dimi daha iyi hissediyordum. Ses tellerim, paslı dişliler
gibi birbirine sürtünürken güçlkle konuştum.

“Arkadaşım... Emre... Hayatta mı? O nasıl?”

Hemşire, “Ben nöbetçi doktoru çağırayım,” dedi ve
yanımdan uzaklaştı.

Uğursuz bir ses, kulağıma kabul etmek istemediğim
gerçeği fısıldıyordu.

Emre ölmüştü.

Bilincimi kaybettim.

Biri kolumu sıkıyordu. Gözlerimi açınca farklı bir
hemşirenin tansiyonumu ölçtüğünü gördüm. Sabah ol-
muştu. Sesimi çıkarmadan işini bitirmesini bekledim.
Ölçtüğü değeri yatağımanın başındaki hasta dosyasına
kaydettiği sırada kısık sesimle konuştum.

“Şu anda neredeyiz?”

Hafifçe yerinde zıpladıktan sonra bana bakıp gü-
lümsemi.

KADAVRA MEVSİMİ

“Kusura bakmayın,” dedi. “Bir anda irkildim.”

Sorumu tekrarladım.

“Göğüs hastalıkları servisi.”

“Arkadaşım, Emre. Durumundan haberiniz var mı?”

“Bu serviste mi yatıyor?”

“Bilmiyorum. Olabilir.”

“Ben stajyer hemşireyim,” dedi. “Serviste yatan tüm hastalara hâkim değilim. Ama Emre isminde bir hasta görürsem mutlaka gelip haber veririm.”

“Kaç gündür burada yatıyorum?”

Hasta dosyamı inceleyen hemşire, “Fakülteye girişin cuma günü,” dedi. “Acile getirildiğinde kalbinin durmuş olduğu yazılı. Yoğun bakıma alınıp iki gün orada kalmışsın. Dün akşam bu servise geçişin yapılmış. Yani üç gündür bilincin kapalıymış...”

“Anladım.”

Dosyayı biraz daha karıştırdı. “Sen şu nehirde boğulan çocuksun!”

“Evet, öyleyim.”

“Haberlerde iki kişi olduğunuz söyleniyordu.”

“Arkadaşım...”

“İnan, ona ne olduğunu bilmiyorum,” dedi. “Haberlerde, Meriç Nehri’ne düşen iki gençten şöyle bir bahsedildi sadece. Ölen olup olmadığı söylenmedi. Adınız bile geçmedi. Sağlık müdahalesi sürüyor, denildi.”

“Eşyalarım burada mıdır?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Şu dolapta olabilir. Ancak yataktan kalkmamalısınız.”

“Elbette, teşekkür ederim.”

“Geçmiş olsun. Umarım arkadaşınız iyidir,” dedi hemşire ve sonra odadan çıktı.

Vakit kaybetmeden yataktan kalktım. Güçsüz adımlarla odadaki metal dolaba doğru yürüdüm. Bacaklarım

titriyordu. Kapağı açtığımda, mavi bir çöp poşetine doldurulmuş eşyalarımı görünce rahat bir nefes aldım. Köprüde bırakılmış olmalarından korkmuştum. Poşeti tutup yatağa sürükledim ve tırnaklarımla yırtarak içindekileri yatağın üzerine döktüm. Buruş kırış yığının arasından ceketimi aldım ve cebindeki telefonu çıkardım. Anatomi salonuna girmeden önce kapattığım telefon, üç gündür açılmamıştı. Güç tuşuna bastım ve sabırla açılmasını bekledim. Emre'yi aradım. Telefon çalışıyordu. Bu iyiye işaretti.

Kimse cevap vermedi. Hat kendiliğinden meşgule düştü.

Tekrar aradım. Telefon çalışıyorsa elbet açan birileri olacaktı. Kendisi cevap veremiyorsa bile, yakınlarından durumunu öğrenebilirdim. Sonuç değişmedi. Şimdi ne yapmalıydım? Günler sonra açılan telefona ulaşan mesaj sesleri ardı sıra çınladığında mesaj klasörüne tıkladım. İçlerinden biri Emre'ye ait olabilirdi. Sonuç yine hayal kırıklığı oldu. Reklam şirketleri tarafından yollanan otomatik mesajların arasında sadece tek bir mesaj, gerçek biri tarafından gönderilmişti.

Kenan Hoca, *'Sana ulaşamıyorum. Konuşmamız gerek. Pazartesi günü, sınavdan sonra odama gel,'* yazmıştı.

Benimle hangi konuda konuşmak istediğini tahmin edebiliyordum. Kadavramın gözlerinin neden kayıp olduğunu soracaktı. Telefonun saatine baktım. 14.38. Pratik sınavı çoktan başlamıştı, belki de bitmek üzereydi. Kenan Hoca, odasında beni bekliyor olmalıydı. Muhtemelen her şekilde fakülteden atılacaktım. Onunla konuşmak neyi değiştirirdi ki? Fakat gerçeğin kafama dank etmesi çok sürmedi. Eğer durumu iyiye Emre de pratik sınavında olmalıydı hatta tüm sınıf orada olacağı için düşünmek istemediğim daha kötü bir ihtimal gerçekleşmiş

KADAVRA MEVSİMİ

ise sınıf arkadaşlarımdan gerçeği öğrenebilirdim. Anatomi salonuna gitmeliydim. Yatağın üzerindeki nemli kıyafetleri üzerime geçirdim. Kapıyı açıp koridora bakındım. Birilerine yakalansaydım, muhtemelen yataktan çıkma engel olurlardı. Ki bu hâlde servisi terk etmenin pek akıllıca olmadığı ben de farkındaydım. Boğazım kupkuruydu. Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Kendimi öyle halsiz hissediyordum ki bir an için direnmeyi bıraksam düşüp bayılabilirdim. Yine de gitmem gerekiyordu. Pratik sınavı bitmeden önce salona ulaşmalıydım. Sınıf arkadaşlarımı bulup Emre'ye ne olduğunu öğrenmek zorundaydım.

Biraz kendime gelebilmek için elimi yüzümü yıka-dım. Ağzımı musluğa dayayıp, karnımdan yükselen gurultulara aldırmadan kana kana su içtim. Kapıyı açtım, odadan çıkıp etrafa bakındım. Koridor boştu. Kimsenin dikkatini çekmemeye çalışarak servisten kaçtım.

Asansörle fakültenin zemin katına inip, temel bilimler binasına bağlanan ana koridora yöneldim. Bir an önce gerçeği öğrenebilmek adına, elimden geldiğince hızlı hareket ediyordum fakat daha yolu yarılamaadan, karnıma saplanan bir sancıyla iki büklüm olup duvara yaslandım. Ciğerlerim kasılırken şiddetli bir öksürük nöbetine kapıldım. Başım çok fena dönüyordu. Zemin, ayaklarımın altından kayıyordu sanki. Bayılmamak, kusmamak için kendimi zor tutuyordum. Değil bir adım daha atmak, ayakta duracak hâlim yoktu. Olduğum yere çöktüm. Hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum. Kalp atışlarım öyle zayıftı ki derin bir nefes alırken gözlerimi kapasam, bu duvar dibinde ölebilirdim.

'Bu kez hapı temiz yutmuşum.'

Tanımadığım biri yanıma yaklaşp, "Siz iyi misiniz?" diye sordu.

“İyiyim,” diye cevap verdim. “Biraz başım döndü, o kadar.”

Soluk benzim ve küf kokulu kıyafetlerimle mezarından çıkmış bir cesedi andırıyor olmalıydım. Hiç de iyi olmadığım her hâlimden belliydi ama aldığı cevaptan tatmin olan yabancı, kendi yoluna gitti.

Bir süre öylece oturdum. Kendimi biraz olsun daha iyi hissettiğim falan yoktu. Yine de ayağa kalktım ve anatomi salonuna doğru yürümeye devam ettim.

Fakülteden uzaklaşıp, temel bilimlerin sıralandığı koridora ilerledikçe garip bir gerçeğin farkına vardım. Fakülte öğrencileriyle dolu olması gereken koridorda kimseler görünmüyordu. Etrafa garip bir sessizlik hâkimdi. Sağda solda mutlaka birileri ile karşılaşmam gerekirken, tüm koridora sinmiş bu terk edilmişlik hissi tüylerimi ürpertiyordu.

Anatomi salonunun giriş kapısına vardığımda, şüphelerim doruk noktasına ulaştı. Sınav başlayalı bir saatten fazla olmuştu. Sınıf arkadaşlarımdan çoğu salondan çıkmış, koridorda sınav sorularını tartışıyor olmalıydı.

Salonun önünde kimseler yoktu. Tek bir kişi bile.

‘Herkes nereye gitti?’

Cam kanatlı kapıya yaklaşıp içeri baktım. Hiç kimse... Kilitli olduğundan neredeyse emin bir şekilde kapıyı it-tirdim. Boş koridorda yankılanan bir gıcırtyla açıldı.

Çıt çıkmıyordu. Konuşan, yürüyen, nefes alan tek bir insan sesi bile duyulmuyordu.

‘Allah kahretsin! Neler oluyor?’

Gerçeklik duygusunun kırılması... Vahim olaylar karşısında, bazen bir an gelir ve her şeyin bir hayalden ibaret olduğuna inanmaya başlarsın. Sanki tüm bu keşmekeşin içinde, başını eğip ayaklarının çıplak olduğunu göreceksin.

KADAVRA MEVSİMİ

ve meğer hepsi bir rüyaymış, deyip aniden uyanacakmış gibi hissedersin.

'Arkadaşlarının nerede olduğunu biliyorsun. Emre'nin cenazesine gittiler.'

'Hayır, bu doğru değil! Peki ya hocalar, asistanlar nerede?'

'Haklısın! Öyleyse şuna ne dersin? Belki de demin çöktüğün duvar dibinde öldün. Burası anatomi salonu falan değil. Sen Araftasın! Bu koridorda dolaşan şey, senin ruhun. Arkadaşlarını göremiyorsun çünkü onlar hayatta, oysa sen değilsin.'

'Hayır, ölmedim. Hâlâ hayattayım!'

'Kim bilir? Belki de öyledir. Belki de tüm bunlar gerçekten kötü bir rüyadan ibarettir. Az sonra yatağında uyanacaksın. Dönemin ilk günü. Tüm bunlar hiç yaşanmamış olacak.'

'Bu gerçek! Bu an gerçek! Ben gerçeğim!'

'Belki de küçük bir çocuk olarak uyanırsın? Ya da akıl hastanesinde yatan bir deli olarak? Belki de hiç uyanmazsın ve bu kâbus sonsuza dek sürüp gider. Bu koridorlarda yapayalnız, bir ileri bir geri savrulursun. Bir cevap, bir çıkış yolu, bir yardım bulmak umuduyla... Sonsuza kadar dolanarak...'

Zehirli bir paranoya, olanca şiddetiyle üzerime çöküyordu. Kalbimin sıkıştığını hissediyordum. Gözlerime iğneler batıyor, nabzım şakaklarımda atıyordu. Ardı sıra soluk alıp vermeme rağmen ciğerlerime hava dolmuyordu. Zaman gitgide daha yavaş akıyor, beni boğuyordu. Eğer yapabilseydim, bir an bile düşünmeden parmaklarımı gövdeme saplar ve kaburgalarımı iki yana açarak kendi göğüs kafesimi parçalardım. İçime çöreklenmiş, ruhumu ezen karanlıktan kurtulabilmenin tek yolu, sanki ancak bu olurdu. Ellerimi başımın iki yanına bastırıp dizlerimin üzerine çöktüm.

'Panik atak,' diye düşündüm. 'Panik atak geçiriyorum.'

Başım... Başım... Başım... Ağrıdan çok öte bir şeydi bu. Kafamın içinde, neresi olduğunu tam olarak hissedebildiğim bir yer patlamak üzereydi. Kahrolası tümör, buna sebep olan şeyin o olduğunu biliyordum.

‘Beynindeki bir tümör değil, zehirli bir çiçek. Tohumlarını, uzun süre önce kendi ellerinle ektin. Onu delilikle besledin. Vakti geldi. Bunu hissedebiliyorsun. Kafanın içindeki yumru kımıldanıyor, geriniyor, için için kaynıyor. O çiçek, artık açılmaya hazırlanıyor. Nasıl kokacağını biliyorsun. Yanık ve çürük et gibi... Yaprakları kan ve kömür renginde olacak...’

Güçlkle ayağa kalktım ve sağa sola yalpalayarak merdivenlere yöneldim. Kenan Hoca! Üst kata çıkmalıydım. Eğer söylediği gibi beni bekliyorsa onu görmeliydim. Hayatta olan herhangi biriyle konuşmalıydım. Bir insan yüzü görmeliydim. Biraz sakinleşmek, benliğimi saran bu çılgınlıktan kurtulmak zorundaydım. Kapının önüne vardığımda, kalbim delicesine çarpıyordu. İçeri girmek için izin istemeyi bile düşünmeden kapı koluna yüklendim.

‘Eğer kapı açılır ve odanın boş olduğunu görürsem gerçekten çıldırırım. Bu kez, geri dönüşü olmayan bir şekilde kendimi kaybederim.’

Kenan Hoca odasında oturuyordu. Hâlimi görünce şaşkın ve endişeli bir ifadeyle ayağa kalktı. Bir doktor olarak, içinde bulunduğum durumu anlaması için tek bir bakışı yeterli oldu. Masasının çekmecelerini karıştırıp bir poşet buldu. Yanıma gelip, ağzını büzdüğü plastik poşeti yüzüme yaklaştırdı. Oturduğum yerde, ağzıma kapattığı poşetin içine soludum. Bir süre sonra gerçekten de göğsümdeki ağırlık hafifledi, nabzım düzene girdi. Poşeti yüzümden uzaklaştırıp, daha iyiyim dercesine başımı salladım.

“Bu hâlin ne?” dedi endişeli bir sesle. Bakışları, uyanıldığında alçısı çıkarılıp yerine daha basit bir atel takıl-

KADAVRA MEVSİMİ

muş olan kolumdan sıyrıkları geçmek üzere olan yüzüme doğru gezinip, rengi kırmızıdan çürük sarıya dönmekte olan gözlerime kilitlendi.

“Herkes nerede?” diye sordum. “Herkes nereye kayboldu?”

“Haberin yok mu?” dedi Kenan Hoca. “Fırtına yüzünden yollar felaket durumdaydı. Ulaşım daha yeni düzeldi. Dekanlık, her ihtimale karşı finalleri erteledi. Öğretim görevlileri de fırsattan istifade evlerine çekildi. Fakültenin bu kanadında kimse kalmadı.”

“Peki ya siz?”

“Halletmem gereken evrak işleri vardı. Üstelik seni beklediğime dair mesaj atmıştım, unuttun mu? Telefonuna ulaşılmıyordu. *Belki mesajımı görüp gelirsin* diye düşündüm.”

Bu soruyu sormak bana acı veriyordu ama yapmak zorundaydım.

“Hocam, fakülte öğrencilerinden birinin öldüğünü duydunuz mu?”

“Sizin sınıftaki çocuğu mu soruyorsun? Sanırım arkadaşındı.”

Biliyordum. Daha cevap bile vermeden, ne söyleyeceğini hissetmiştim. Olup biten her şey önemini yitirdi. İçinde bulunduğum ânâ yabancılaştım. Olabileceklerin en kötüsü olmuştu işte. Oturduğum yerden kalktım. İçimden bir ses, bu odadan çıkıp gitmemi söylüyordu. Karla kaplı ormanda kuytu bir köşe bulup uykuya dalmak ve bir daha hiç uyanmamak istiyordum. Belki de yeniden nehir kenarına gider, yarım bıraktığım işi tamamlardım.

“Hani şu yurt odasında ölü bulunan çocuğu soruyorsun, değil mi?” diye sordu Kenan Hoca. “Çalışkan bir öğrenciydi. İsmi Orkun’du sanırım.”

Derin bir nefes aldım. Kendime hâkim olamazsam, tekrar atak geçirmem an meselesiydi. “Hocam, başka bir öğrenci... O da bizim sınıftandı. Adı Emre.”

“Daha neler? Hayır, duymadım. Hafta sonu, iki gencin Meriç Nehri’ne düştüğü söylendi. Birinin durumu kritikmiş, yoğun bakıma kaldırmışlar ama öldü mü bilmiyorum.”

“O öğrenciler bizdik. Yoğun bakımda yatan da bendim.”

Kaşları çatıldı. “Neler olup bittiğini bana hemen anlatacaksın,” dedi. “Panik içinde odama geliyorsun, sana ne olduğunu bile soramadan nehre düştüğünü öğreniyorum. Niyetin kendini öldürmek miydi? Şu hâline bir bak! Ne işler çeviriyorsun sen? Daha kadavra meselesine bile gelemedik. Fakülteden atılabilirsin, bunun için hapse bile girebilirsin!”

Ona ne diyebilirdim? Yaptığım şeyin geçerli sebepleri yoktu. Gerçekleri duyduğunda, hapse girmesem bile akıl hastanesine düşeceğim kesindi. Üstelik kendi akıbetim, o an için umurumda bile değildi. Emre’yi bulmalı ve iyi olduğundan emin olmalıydım. Yurda gitmeliydim. Kendisi orada değilse bile, sınıf arkadaşlarım bir şeyler biliyor olabilirdi. Belki de daha yakın olduğu için önce fakülteye gitmeli, hasta kayıtlarından ismini aratmalıydım. Tanrım, elbette! Emre’nin nasıl olduğunu öğrenmenin en kestirme yolu, fakültedeki hasta bilgi sistemine girmektir. Bir sonraki adıma karar verdiğim anda yerimden kalktım.

“Çok üzgünüm hocam. Bir açıklama beklediğinizi biliyorum ama önce arkadaşımı bulmak zorundayım. Size her şeyi anlatacağım, hem de her şeyi. Ne fark eder ki muhtemelen sonuç değişmeyecek, her şekilde fakülteden atılacağım ama özür dilerim, şimdi gitmeliyim.”

KADAVRA MEVSİMİ

Sesi yükseldi. “Hayır, gidemezsin! Sen bir kadavranın gözlerini oydu! Bunun ne demek olduğunu farkında mısın? Bu iş disiplin kuruluna yansıdığına, yaptığın şeyi sadece fakülteden atılmakla yanına bırakacaklarını mı sanıyorsun? İşlediğin suçun hapis cezası var. Bu olay, senin hayatına mal olur. Ben sana kendini kurtarabilmen için son bir şans veriyorum ve sen bu odadan çıkıp gidiyorsun, öyle mi?”

Ne diyeceğimi bilmez hâlde donup kalmıştım. Oadaki sessizliği, cep telefonumun melodisi bozdu. Emre arıyordu.

“Hocam, arkadaşım arıyor!”

Kenan Hoca’nın yüzündeki ifade yumuşadı. “Pekâlâ öyleyse. Arkadaşınla olan meseleni hallet. Çık konuş, iyi olduğundan emin ol. Sonra kendin için endişelenmeye başlayabilirsin. Burada bekliyorum.”

Odadan çıktığım anda, vakit kaybetmeden telefonu açtım. “Alo, Emre?”

Hattın diğer ucunda, yakınlarından birinin sesini duymaktan korkmuştum. Neyse ki cevap veren kişi, en yakın dostumdan başkası değildi.

“Ne haber dostum? Demek kefeni yırttın ha?” dedi keyifli bir sesle.

“Emre! Sen iyisin, değil mi? Çok şükür! Ben... Öldüğünü sanmıştım.”

“Kim? Ben mi? Beni öldürmek için boklu bir nehirden fazlası gerek.”

Yeniden sesini duymak, hayatta ve iyi durumda olduğunu bilmek öyle güzeldi ki bu sözler üzerine ister istemez kıkırdadım.

“Neredesin? Nasılsın? Neden telefonuna cevap vermedin?” diye sordum.

“Sakin ol!” dedi. “Ben iyiyim. Sadece iki gün serviste yattım. Şimdi yurttayım. Yıkaniyordum. Bu kaçınıcı banyo yapışım ama hâlâ muhtelif yerlerimden nehir kumu çıkıyor. Sanki ölü balık gibi kokuyorum. Allah bilir, o suyun içinde neler yüzüyordu.”

Konuştüğüm sırada yürüyüşe dalmıştım. Zemin kat koridoruna indiğimi etrafa bakınca anladım.

“Beni boş ver,” dedi Emre. “Sen nasılsın? Son bıraktığımda yoğun bakımdaydın. Kendine geldin demek? Telefonla konuştuğuna göre servise geçmiş olmalısın.”

“Hayır. Yani evet, servise geçmiştim ama oradan kaçtım. Telefonun açılmayınca, seni bulmak için anatomi binasına geldim.”

“Ah! Sınavda olduğumu düşündün. Dostum, sınavlar iptal.”

“Biliyorum. Artık bir önemi yok. Emre, biz nasıl hayatta kaldık?”

Telefonun karşısında bir kahkaha attığını duydum. “Aptal, nehir derin değildi ki! Su seviyesi ancak omuzlarımıza geliyordu. Seni köprüye yürürken gördüğüm anda 112’yi aramıştım. Seninle konuşurken sadece zaman kazanmaya çalışıyordum ama gidip kendini o lanet köprüden attın ve ben de arkandan atlayıp seni dışarı sürüklemek zorunda kaldım.”

“Suyun boyumuzu geçmediğini bilemezdin. Eğer öyle olmasaydı beni kurtarmak isterken sen de ölebilirdin.”

Sesindeki neşe kayboldu. “Muhtemelen öyle olurdu,” dedi.

“Su boyumuzu geçmiyorsa nasıl boğuldum ben? Nehre düştükten sonrasını hatırlamıyorum. Başımı çarpmış olmalıyım, belki de soğuk yüzünden bilincimi kaybettim. Emre, yok yere ikimizi de öldürüyordum. Senden özür dilemeye bile hakkım yok.”

KADAVRA MEVSİMİ

“Bir özür beklemiyorum.”

“Keşke beni takip etmemiş olsaydın,” dedim. “Sana bunu yapmamayı söylemiştim. Sen o nehirden bir enkaz çıkardın. Kenan Hoca, kadavramın gözlerini neden oyduğuma dair benden bir açıklama bekliyor. Fakülteden atılacağım. Hapse girebilirmişim. Keşke seni dinleseydim! Ama biliyor musun, tek endişem o nehirde başına ne geldiği idi, artık bundan sonra olacaklar pek de umurumda değil.”

Garip bir histi bu. Kaybedeceğimi en başından beri bildiğim bir savaşta, varımı yoğumu ortaya koymuştum. Kazanmak için en ufak bir ümidim olduğundan değil de günü gelip kaybettiğimde, *elimden geleni yaptım* diyebilmek için çabalamaya devam etmişim. Bir felakete sürüklendiğimi biliyordum. Yine de son ânâ kadar savaşmaktan vazgeçmemiştim. Fakülteden atılabilir, hapse ya da akıl hastanesine düşebilir hatta falcı kadına ya da o lanet kitapta yazılanlara göre çok geçmeden ölebilirdim. Hiçbiri umurumda değildi. İtiraf etmek gerekirse ben bu hayalet hikâyesine inanmışım. Kafamdaki sorulara yanıt bulmak ve bu hikâyeyi bir sonuca bağlamak uğruna yaptıklarımın pişmanlık duymuyordum.

Olacaklar beni korkutmuyordu.

“Onun benden istediğini yaptım,” dedim. “Böyle bitmemeliydi. Bu haksızlık.”

“Kendine acımaya kısa bir ara verirsen asıl mevzuya gelebilir miyiz?” dedi Emre. “Bunu yüz yüze konuşmak istiyordum ama madem Kenan Hoca senden bir açıklama bekliyor, şimdi söylemeliyim. Kemerlerini bağla dostum! Çünkü sana anlatacaklarım var ve duyacağın şeyler ayaklarını yerden kesebilir. Köprüden düştükten sonra olanları hatırlamadığını biliyorum çünkü seni sudan çıkardığımda bilincin kapalıydı. İşte bu sayede, aylardır

peşinden koştüğün gizemi çözme şerefi de bana düştü. Biz nehre düştükten sonra olanlara inanamayacaksın. Bir gün bunu söyleyeceğim aklımın ucundan geçmezdi ama o lanet kadavranın senden ne istediğini biliyorum.”

Kalp atışlarım, adımlarımla birlikte hızlanmıştı. Koridorda bir ileri bir geri yürüyordum. Binanın çıkış kapısına vardığımda, geri dönüp koridorun diğer ucuna, hoca ve asistan fotoğraflarının asılı olduğu duvara doğru yürümeye başladım.

“Anlat, ne oldu?”

“Suya düştüğümde, ilk şoku üzerimden atınca ayağa kalkıp etrafa bakındım,” dedi Emre. “Su yüzeyinde görünmüyordun. Akıntı güçlü değildi. Yine de kendinden geçip nehirde sürüklendiğini düşündüm. Çamurlu suyun dibi görünmüyordu. Bir süre panik içinde ne yapacağımı bilemedim. Sonra çıplak ayakların suyun yüzeyine çıktı. Yanına gelip seni yakaladım ama sanki yüzeye çıkmamak için direniyor, nehrin dibindeki bir şeylere tutunup kendini aşağıya çekiyordun. Gövdeni tutup seni ters çevirdiğimde kollarının arasında bir sırt çantası olduğunu gördüm. Kendinden geçmiştin, yüzün mosmordu, yine de o lanet şeye sıkı sıkıya sarılmıştın. Üstelik çanta külçe gibi ağırdı. Sinirim tepeme çıktı. Çantayı, baygın kollarının arasından söküp nehre savurmak istedim fakat bu maceraya, belki de sırf o şeyi bulmak için kalkıştığını düşünmemek aptallık olurdu. Seni nehir kenarına sürükledim. O sırada ambulansın siren sesleri duyuldu. Vakit kaybetmeden çantayı açtım. İçi çamurla doluydu, bir de ağırlık yapması için konulmuş taş parça-

KADAVRA MEVSİMİ

ları. Elimden geldiğince hızlı hareketlerle karıştırıp içinde ne olduğuna baktım.”

“Ne vardı peki?”

“Kadın kıyafetleri, bir laboratuvar önlüğü, kesik saçlar, cep telefonu, ıvır zıvır şeyler ve bir de cüzdan. O arada sağlık görevlileri geldi. Çantayı yanımda götüremedim. Zaten ihtiyacımız olan şeyin ne olduğunu biliyordum. Cüzdanın içinden kimlik kartını alıp çantayı nehre geri fırlattım. Sonra sen yoğun bakıma gittin, ben de iki gün serviste yattıktan sonra yurda döndüm. Yanılmamıştım. O nehirde aradığın şey, çantadaki kimlik kartıydı.”

Koridorun diğer ucuna vardığımı fark etmemiştim. Nefes almayı bile unutmuştum. Hissediyordum. Aradığım cevaplara çok yakın olduğumu hissediyordum.

“Kimin?” diye sordum. “Kimlik kartı kime aitti?”

“Eğer tahminlerim doğruysa kadavrana aitti,” dedi Emre.

“Anlamıyorum. Kadavramın kim olduğunu zaten biliyorduk.”

“Hayır, bilmiyorduk. O ceset, sandığımız kişiye değil, farklı birine aitmiş. Sen haklıydın. Onu tanıyoruz.”

“Kim öyleyse? Kahrolası ceset kime aitmiş?”

“Ayşe Nurdoğan Tabaklı. Kadavranın gerçek ismi bu.”

‘Ayşe Nurdoğan da kim?’ diye düşünürken derin bir nefes aldım ve bir an için başımı kaldırdım. Kadavram, tam karşımda duruyordu. Sarı saçları, mavi gözleri ve olanca güzelliğiyle bana bakıp gülümsüyordu.

“Ah! Lanet olsun!”

“Ne oldu?” diye sordu Emre.

“Kim olduğunu biliyorum. Onun kim olduğunu biliyorum!”

Elimi uzatıp, duvarda asılı bir dizi fotoğraf arasından geçen yıl çekilmiş olana dokundum. Parmaklarımı çerçevenin

cam yüzeyinde gezdirdim. Ayşe Nurdoğan'ın hayattayken çekilmiş olan fotoğrafına uzun uzun baktım.

"Sana söylemiştim. Sana daha önce onun bir fotoğrafını gördüğümü söylemiştim. Anatomi pratiğinin ilk günü! Anıl'ın ablasını da aynı gün görmüştüm. Nasıl da aptalım! Daha önce onun bir fotoğrafını gördüğümü bir şekilde hissediyordum ama bunun nasıl olduğunu hatırlayamıyordum."

"Nerede gördün?"

"Karşısında duruyorum. Anatomi binasını gezdiğimiz günü hatırla! Hocaların her yıl anatomi asistanlarıyla birlikte çektiği fotoğrafların olduğu duvarın önüne gelmiştik. Geçen yıl çekilen fotoğraftaki asistanlar arasında o da vardı. Biliyordum, onu gördüğümü biliyordum! Unuttuğum şey, bu olmalı. Bunca zaman bu fotoğrafı hatırlamaya çalışıyordum."

"Duvarda onca fotoğraf asılıyken diğer asistanlar arasından onu seçebilmiş olman bile bir mucize. Bunu hatırlamaman gayet doğal."

"Defalarca bu koridordan geçtik. Fotoğraflar gözümüzün önündeydi."

"Evet, bir kez olsun dönüp bakmadığımız fotoğraflar... Onlarca kişinin yan yana sıralandığı toplu fotoğraflar. Sadece ilk gün, *şu fotoğrafa da bakın* denildiğinde şöyle bir göz atmıştık. Bunu ben de anımsıyorum ama şimdi bile fotoğrafta onun yüzünü gördüğünden emin değilim. Belki de sadece, artık gerçeği bildiğin için böyle düşünüyorsun."

"Hayır, kısa bir an için bile olsa onu gördüm ama kadavrasıyla karşılaşmam, bu olaydan haftalar sonra oldu. *Onu tanıyorum* diye kendimi yiyip bitirsem de bu fotoğraf aklıma gelmedi. Bir şeyleri unuttuğuma dair o saplantıya bu yüzden kapılmış olmalıyım."

KADAVRA MEVSİMİ

“Kimin aklına gelirdi? Yüzünün tanınmayacak hâlde olduğunu sen söyledin. O cesedin kime ait olduğunu hatırlayabilseydin belki her şey çok daha kolay olurdu ama bunun için kendini suçlayamazsın.”

Ayşe Nurdoğan Tabaklı. Güzelliği, çalkantılı ruh hâli ve hakkında çıkan dedikodular nedeniyle bir zamanlar fakültede herkesin konuştuğu, bankadan yüklü miktarda kredi çektikten sonra kayıplara karışan anatomi asistanıydı.

“Bu nasıl olur? Bir anatomi asistanının, mülteci kadavraları arasında ne işi var?”

“Bunu çok düşündüm,” dedi Emre. “Elbette izlediğim onca kayıp kaçak programının da epey bir faydası oldu. Bu konudaki fikrimi duymak ister misin? Nurdoğan’ın yurt dışına kaçtığı söyleniyordu ki Facebook mesajları da bu yöndeydi. Bence, bankadan parayı aldıktan sonra yeni bir hayata başlamak için yurt dışına kaçmak istediği doğru. Bence şöyle yaptı: Saçlarını falan kestirip tanınmamak için kılık değiştirdi. Kendine bir mülteci kimliği edindi. Sonra onu eski kimliğine bağlayan ne varsa nehirde bulduğumuz sırt çantasına doldurup köprüden attı. Edirne’deki mültecileri, Yunanistan’a kaçırان şebekeyi duymuşsundur. Nurdoğan da öyle birileriyle anlaştı ama kaçak botuyla Yunanistan’a geçmeye çalışırken boğularak öldü. Üzerinde mülteci kimliği olduğu için onu da diğer cesetlerle birlikte kadavra olarak fakülteye bağışladılar. Nasıl oldu bilinmez ama bu sırada yüzünde oluşan yanıklar nedeniyle onu tanıyan kimse çıkmadı. İşte sonuç bu. Açıkta kalan birçok ayrıntı var elbette ama gerçek hikâyenin az çok buna benzer bir şey olduğuna inanıyorum. Sen ne dersin?”

“Mantıklı! Kahretsin, bu gerçekten mantıklı! Bu senaryo, her şeyi açıklıyor.”

“Artık senden ne istediğini de tahmin edebiliyorsundur.”

Emre’nin anlattıkları sadece bir tahminden ibaret olsa da gerçeğin buna yakın olduğuna şüphe yoktu. Nurdoğan’ın kaderi, hangi şartlar altında bir kadavra olarak kullanılmak olmuştu? Bunu bilemezdik. Bu gizemi tüm ayrıntılarıyla çözmeyi asla başaramazdık. İşin doğrusu, bunu yapmak ne kadar heyecan verici olsa da onu bu sona iten olaylara dair tahminler yürütmek anlamsızdı çünkü beni ilgilendiren asıl mesele bu değildi. Benim derdim, bir zamanlar Ayşe Nurdoğan isimli anatomi asistanına ait olan ruhun benden ne istediğiydi. Daha doğrusu, yakamdan düşmesi için ne yapmam gerektiği... İşte bu konuda, uzun uzadıya düşünmeye gerek yoktu. Benden ne istediğini biliyordum. Gerçek kimliğinin ortaya çıkmasını istiyordu.

“Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu Emre.

“Kenan Hoca, benden bir açıklama bekliyor. Üstelik kadavralar dönem sonunda defnedilecek, bu yüzden elimi çabuk tutmalıyım.”

“Ona her şeyi anlatacak mısın?”

“Bilmiyorum ama bir şeyler anlatacağım. Deli olduğumu düşünecek.”

“Hayır,” dedi Emre. “Bu kez durum farklı. Nurdoğan’ın kimliği hâlâ bende. Eğer anlattıklarına inanmazsa ona bir tanığın ve kanıtın olduğunu söyle. Kadavranın kime ait olduğu ortaya çıktığında kimse senin deli olduğunu düşünmeyecek. Bu işten disiplin cezası bile almadan kurtulacaksın.”

Sözlerinde haklıydı. İçim büyük bir umutla doldu. Emre hayattaydı. Ben hayattaydım. Aylardır çözmeye çalıştığım gizem açığa çıkmıştı. Her şey bir yana, hayatımı tüketen bu lanetten sonsuza kadar kurtulma şansım vardı.

KADAVRA MEVSİMİ

“Emre, bunun ne demek olduğunun farkındasın, değil mi? Bu kâbustan gerçekten kurtulabilirim. Nurdoğan yakamı bıraktığında, normal bir hayata sahip olabilirim.”

“Biliyorum,” dedi Emre. “Kenan Hoca anlayışlı biridir. Seni dinleyecek ve sana inanacaktır. Her şey yoluna girecek. Git ve onunla konuş.”

Telefonu kapattıktan sonra rahat bir nefes aldım. Hayatımdaki en büyük sır nihayet açığa çıkmıştı. Bu korkunç hikâyenin sona ermesi çok yakındı.

Nasıl da yanıliyordum! Hayatımdaki en büyük sırrın ne olduğuna dair, henüz en ufak bir fikrim yoktu. Evet, hikâyem gerçekten sona ermek üzereydi ama bu son, benim beklediğimden çok farklı olacaktı.

Neyi unuttuğumu hatırlamama çok az kalmıştı. Bu yıkıcı saplantının, anatomi salonundaki bir fotoğraf kadar sıradan bir şeye ait olabileceğine inanmakla aptallık etmiştim. Kafamın içindeki zehirli çiçeğin açılması, artık an meselesiydi.

“Bana neler olup bittiğini anlatmaya hazır mısınız?” diye sordu Kenan Hoca.

Nereden başlamalıydım? Ona her şeyi anlatabilir miydim? Hayaletleri, odasına gizlice girdiğimi, kadavranın gözlerini neden oyduğumu... Cesedin Nurdoğan’a ait olduğunun ortaya çıkması, tüm yaptıklarımı telafi edebilir miydi? Belki de ona daha makul şeyler anlatmalıydım, sadece bilmesi gerektiği kadarını.

“Seni dinliyorum,” dedi.

“Hocam, ne diyeceğimi bilmiyorum. Öyle şeyler oldu ki! Garip, inanılmaz şeyler... Ortalık çok karışabilir ve

hepimiz bir keşmekeşin ortasında kalabiliriz. Kadavra-
nın kimliği hakkında bilmeniz gereken gerçekler var.”

Yerinden kalkıp kapıyı kilitlemesini şaşkın gözlerle iz-
ledim. “Bu sıkıntılı bir mevzu olacak,” dedi. “Kimsenin
bizi rahatsız etmesini istemiyorum.”

“Hocam zaten ortalıkta kimseleri görmedim.”

“Biz önlemimizi alalım da...”

Kırılan kapı değişmişti elbette. İçimi bir huzursuzluk
kapladı. Acaba Kenan Hoca, bunu yapan kişinin ben ol-
duğumdan şüphelenmiş miydi?

“Ne düşünüyorsun?” dedi Kenan Hoca.

“Hiç,” diye gülümsedim. “Sıradan şeyler.”

“Sana verilen kadavranın gözlerini neden oyduğunu
mu mesela?” diye sordu. “Ya da neden kapımı kırıp oda-
ma girdiğini mi?”

“Hocam, ben yapmadım,” diye itiraz edecek oldum.

“Kes palavrayı. Neyi yapıp neyi yapmadığını biliyorum.
Seni buraya, neden yaptığını öğrenmek için çağırdım.”

Hızlı bir giriş olmuştu. Bu görüşmenin nasıl sonuç-
lanacağından henüz emin olamasam da buraya sıradan
şeyler konuşmak için gelmediğimiz belliydi.

Ona gerçekleri anlatmak en kolayıydı ama bunu yap-
mak, tüm kozlarımı açık oynamak anlamına geliyordu
ve bunun sonuçlarını henüz kestiremiyordum. Bu işten
pekâlâ yalanlarla da sıyrılabilirdim ve içimden bir ses,
şimdilik öyle yapmamı söylüyordu.

“Kadavramın gözlerini oymak mı? Neden böyle bir
şey yapayım ki?”

“Odama geldiğinde, seni neden çağırdığımı biliyor-
dun. Arkadaşınla konuşmadan önce buna itiraz etme-
miştin. Şimdi fikir mi değiştirdin?”

“Neden çağırıldığımı gerçekten bilmiyordum. Sizi
yanlış anlamış olmalıyım. Ben böyle bir şey yapmadım.

KADAVRA MEVSİMİ

Üstelik bunu yapmış olmama imkân yok. Çünkü o kadavranın gözleri, bana teslim edildiğinde zaten yoktu.”

“Saçmalama. Kadavralar size teslim edilmeden önce, tüm bedensel özellikleri en ince ayrıntısına kadar kaydedilir. Senin kadavranın dosyasında böyle bir ifade yok.”

‘Bunu zaten biliyorum. O dosyayı gördüm.’

“Dosyalarda bir yanlışlık yapılmış olma ihtimali yok mu?”

“Gözleri olmasaydı bunu belirtmiş olurduk. Bu atlanabilecek bir durum değil.”

“Hocam, benim demek istediğim şey başkaydı. Elinizdeki dosyanın benim kadavraama ait olduğundan ne kadar eminsiniz? İkisini bağlayan tek şey, üç haneli bir rakam. Numaralarda bir karışıklık olmuş olamaz mı?”

Gerçeğin bu olmadığını biliyordum. Dosyada kaydedilmiş fiziksel özellikler, kendi kadavramınkilere bire bir uyuyordu. Hayır, ortada çok daha büyük bir yanlışlık vardı. Henüz bunu nasıl ortaya çıkaracağımı bilemediğimden sadece suyu bulandırıyordum.

Kenan Hoca, “O dosyaları ben hazırlıyorum,” derken sinirliydi. “Yoksa bana, işimi yanlış yaptığımı mı söylüyorsun?”

Sahte bir pişmanlıkla, “Bilmiyordum hocam, çok özür dilerim,” dedim. “Yine de size doğruyu söylüyorum. Belgeler hazırlandığı sırada bunun atlanmış olma ihtimali yok mu?”

“Hayır, böyle bir ihtimal yok.”

“Peki, kadavranın gözlerini benim çıkardığıma dair kanıtınız var mı?”

Daha çok sinirlenmesini, belki de cüretimden ötürü beni odadan kovmasını bekliyordum fakat ses tonu sakinleşti. “İşte seni bunun için çağırdım,” dedi. “Kimse- nin elinde delil falan yok. İş büyüdüğünde, kendini bu

şekilde savunabilirsin. Keyfin bilir ama ikimiz de bunu senin yaptığını biliyoruz, değil mi? Eğer disiplin kurulu, seni okuldan atmak isterse bir kanıta ihtiyaçları yok. Dört sene aynı dersten kaldığında zaten okuldan atılırsın. Beni anlayabiliyor musun? Benim derdim bu değil, sana içten bir şekilde soruyorum. Bunun aramızda kalacağına yemin ederim. Sadece bilmek istiyorum, neden bir kadavranın gözlerini çıkarmak istedin? Kadavranın kimliği hakkında bana ne söyleyeceksin?”

“Bilgisayarınızda kayıtlı olan belge, çalıştığım kadavraya ait değil.”

“Bu saçmalıkta diretiyorsun, öyle mi?”

“Bana aylar önce, kadavramın tıpkı diğerleri gibi Suriyeli bir mülteciye ait olduğunu söylemiştiniz. Bunu hatırlıyorsunuz, değil mi?”

“Evet, hatırlıyorum.”

“O ceset bir mülteciye ait değil. Onu tanıyorum.”

“Demek onu tanıyorsun? Kim peki? Bir yakının falan mı yoksa?”

“Şu kayıp anatomi asistanı...” dedim. “Ayşe Nurdoğan Tabaklı.”

Duyduklarına inanamayarak bir kahkaha attı. Haksız da sayılmazdı hani. Herkesin öyle ilk duyduğunda inanabileceği bir şey değildi.

“Ruh sağlığının iyi durumda olmadığını biliyordum ama bu kadarını tahmin etmemiştim,” dedi. “Sana verilen kadavranın yüzü tamamen yanmıştı. Bırak onu tanımayı, herhangi birine benzetmiş olmana bile imkân yok.”

Biraz daha yalandan kimseye zarar gelmezdi.

“Ama yaptım. O kadavranın kime ait olduğunu buldum. Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum. Yine de bu ihtimali araştırmaya değmez mi?”

KADAVRA MEVSİMİ

“Önce gözlerini oyuyor, sonra da onun bir anatomi asistanına ait olduğunu iddia ediyorsun, öyle mi? Fakülte-den atılmaktan daha büyük bir cezayı hak ediyorsun sen.”

“Yine de herkese bu hikâyeyi anlatacağım,” dedim. “Çünkü kanıtım var.”

“Neymiş o kanıt?”

“Bunu sizinle değil, disiplin kuruluyla paylaşmayı tercih ederim.”

“Beni iyi dinle,” dedi Kenan Hoca. “Ben düşmanın değilim. Bunu nereden uydurdun bilmiyorum ama o kadavra Nur’a ait değil. Buna imkân yok. Bana gerçekleri anlat. O gözleri neden çıkardığını ve onları ne yaptığını söyle. Hastalığın yüzünden, kafanın karışık olduğunu biliyorum. Daha fazla büyümeden bu meseleyi kapatmanın bir yolunu bulabiliriz.”

Derin bir nefes aldım. Oyun iyi gidiyordu ve doğru kartları oynadığım sürece batmaya niyetim yoktu. En büyük kozumu öne sürdüm.

“Elimde onun kimlik kartı var. Son anatomi pratiği sırasında karın boşluğundan çıkardım. Bu yeterince sağlam bir kanıt mı?”

Alaycı bir gülüşle, “Yalan söylüyorsun,” dedi. “Bu hikâyeye senin sonun olur. O kuruldan, elinde kelepçeler ya da üzerinde deli gömleğiyle çıkarsın.”

“Bunu bilemeyiz. Aylar önce kaybolmuş birine ait kimlik kartını gördüklerinde deli olduğuma en yürekten inananlar bile şüphe duymaya başlayacaktır. Farz edelim ki bu olmadı, o zaman savcılığa giderim, sokaklarda avazım çıktığı kadar bağırırım, gerekirse gündüz kuşağı programlarına katılırım. O cesedin kime ait olduğunu herkesin öğrenmesi için elimden geleni yaparım. Bunun için gereken şey bir rezaletse varsın öyle olsun. Tek derdim, bu işten temiz bir şekilde sıyrılmaktı

ama mecbur kalırsam gürültülü bir parti vermeye de hazırım.”

“Tek derdin, bu işten temiz bir şekilde sıyrılmaksa neden bu meseleyi uzatıyorsun?”

“Bir deli olduğumu düşünerek olayın üstünü kapatmanızı istemiyorum. Bana inanmalı ve bu konuda gereken neyse yapmalısınız.”

“Zaten kısa süre sonra gömülecek bir kadavranın gerçek kimliğinin ortaya çıkması, neden senin için bu kadar önemli? Zor günler geçirdin, önünde ciddi bir ameliyat var. Kadavranın kime ait olduğunu boş ver. Sana bu odadan, başın belaya girmeden çıkıp gitmen için bir şans verebilirim. Tek istediğim, bana gerçekleri anlatman.”

Aklımda en ufak bir şüphe kalmamıştı. Yerimden kalktım. “Haklısınız hocam,” dedim. “Evet, kadavranın gözlerini ben oydum. Kimsenin fark etmeyeceğini düşünüp bir çılgınlık yaptım. Size her şeyi anlatacağım ama müsaade ederseniz, önce bir lavaboya gitmem gerek.”

“Daha neler!” dedi. “Bu ucuz numarayı yutmamı bekliyor olamazsın. Yerine otur.”

Çaresiz bir kabullenişle koltuğa geri çöktüm. Biraz sıkıştığım doğrudu ama odadan çıkmak istejişimin sebebi, elbette ki tuvalete gitmek değildi.

Gülümsedi. “Demek onun kimlik kartını buldun, öyle mi? Bu imkânsız.”

“Gözlerimin içine bak ve yalan söylemediğimi gör. Evet, buldum. Karın boşluğundan çıkarmadım elbette ama disiplin kuruluna böyle söylemekte bir sakınca görmüyorum.”

“Disiplin kurulu toplanmayacak.”

Gülümsedim. “Elbette toplanmayacak, eminim o kadavranın gözlerini oyduğumdan, senden başka kimse- nin haberi yoktur.”

KADAVRA MEVSİMİ

Artık ikimizin de üzerinde, kartlarını açık oynamaya başlayan insanların rahatlığı vardı. Oyun keyifliydi çünkü bahisler epey yüksekten dönüyordu. Hayatımız pa-hasına oynuyorduk.

Aslında Emre'nin teorisi mantıksız sayılmazdı. Nurdoğan'ın bir mülteci kimliğiyle boğulması, sonra da kadavra olarak bağışlanması falan... Ama kulağa biraz eğreti geliyordu, fazla kurgusaldı. Tüm bunları düşünürken hayal gücünü epey zorlamış olmalıydı. Oysa Kenan Hoca'yla yaptığımız konuşmanın gidişatı, benim aklıma çok daha olası bir senaryoyu getirmişti. Nurdoğan, sahte kimlik falan çıkarmamış, yurt dışına kaçarken boğularak ölmemişti. Hayır, gerçek çok daha basitti. Her şey bu bina içerisinde olup bitmişti.

"Onu sen öldürdün."

Gözlerime baktı. Kan donduran bir sırıtişla gerilen dudakları, soluk çizgilere dönüştü. Ellerini iki yana açtı, omuzlarını hafifçe yukarı kaldırdı ve "Beni yakaladın," dedi.

Derin bir nefes aldım. Başım büyük beladaydı.

"Yerinde olsam kendimle çok övünmezdim. Onu öldürdüğüm gerçeğini ağzımdan almış sayılmazsın. Kadavranın kime ait olduğunu söylediğin andan itibaren, bunu senden saklamak anlamsız olurdu. Yapılacak en kötü araştırmayla bile, bu işin arkasında benim olduğum ortaya çıkacaktır."

"Biliyorum."

"Asıl soru, buna gerek var mı?" diye sordu. "Para sende kalabilir. Ne istiyorsun? Daha fazlasını mı? Yoksa

adaletin yerini bulması gerektiği gibi anlamsız bir takıntın mı var?”

‘Hangi paradan bahsediyordu?’

“Adaletin yerini bulması umurumda değil. Sadece kendimi düşünüyorum.”

“Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Neler olup bittiğini öğrenmek...”

“Peki ya sen neden gerçekleri anlatmıyorsun? Kadavranın gerçek kimliğini nasıl öğrendin? Çantaların varlığından nasıl haberin oldu? Nehre attığım çantayı nasıl bulabildin?”

“Takdir edersin ki elinde kozu olan kişi benim. Ortada işlediğin bir cinayet varken beni okuldan atılmakla tehdit etmen komik olur. Şimdilik sıra sende.”

“Neyi bilmek istiyorsun?”

“Kadavramı parçalayan sen miydin?”

“Elbette, programa göre oldukça geriden geliyordun. Üstelik senden sonra kadavranın kullanılamayacak durumda olmasına ihtiyacım vardı. Böylece onu dönem sonunda gömülecek cesetler arasına sokabilirdim. Bu aynı zamanda, bir uyarı niteliğindeydi. Bir taşla iki kuş...”

“Psikiyatri hocası...” dedim. “Onunla olan görüşme mi ayarlayan da sendin.”

“Elbette, kendisi eski bir dostum.”

“Cinayetten haberi var mı?”

“Saçmalama,” dedi. “Tabii ki yok. Ondan sadece, adı mı vermeden seninle konuşmasını, neler çevirdiğine dair ağzından laf almasını istedim.”

“O kadavrayı vermek için neden beni seçtin?”

“İşte bu, yaptığım en büyük hata oldu ama nereden bilebilirdim? Oysa çok makul biri gibi görünüyordun. Bak ne diyeceğim, hikâyeyi böyle bölük pörçük duymak istediğine emin misin? İnsan, kusursuz bir plan tasarla-

KADAVRA MEVSİMİ

yıp başarıyla uyguladığında, yaptıklarıyla övünmek istiyor. Bunu herkesten gizli tutmanın bana ne kadar sıkıntı verdiğini tahmin bile edemezsin. Üstelik sözlerimi bitirdiğimde bana hak vereceğine dair en ufak bir şüphem yok.”

“Anlat öyleyse, her şeyi bilmek istiyorum.”

“Karımı seviyorum,” dedi. “Onunla evli olmanın sağladığı ayrıcalıkları da. Ama istersen buna *orta yaş bunalımı* de. Zengin ve varlıklı bir aileden gelen bir kadınla evli olmak, bir süre sonra insana kendini eksik hissettiriyor. Bir erkeğin ihtiyacı olan şey, ilişkide güçlü taraf olmaktır. Sadece sevilmek değil, kadının kendisine saygı duymasını, ondan çekinmesini, korkmasını, hatta ona tapınmasını ister. Belki Nur bana bunları verdi, belki de sadece genç ve güzel olduğu için ona ilgi duymaya başladım. İlişkiye başladığımız ilk zamanlar her şey çok iyi gidiyordu. Hem yaşça hem de mevki olarak Nur’dan ileri olduğum gerçeği, bana daha önce hiç tatmadığım bir üstünlük hissi sağlıyordu. Gençliğin verdiği heyecanı, tecrübesizliği, yaşam enerjisi... Onun yanında kendimi bir rüyada gibi hissediyordum. Bana delicesine âşıktı. Buna aşk diyemesem de ben de onun hayatımda olmasını seviyordum. Ah, tabii bir de seks! On yıldır evli olduğun bir kadınla yaptığın ruhsuz sevişmelerin ardından, onun gibi genç ve güzel biriyle sevişmek... Sana söylemeliyim, o vücudu asıl canlıyken görmeliydin. Üstelik tutucu karımın aksine, onun bu konuda hiçbir sınırı yoktu.”

Sanki eski günler gözünde canlanırmış gibi dudağını ısırırdı.

“Seks hayatınızın ilginç olduğuna eminim ama duymak istediğim hikâye bu değil.”

“Sen bilirsin,” dedi. “Artık senli benli olduğumuza göre sana dudak uçuklatacak ayrıntılar anlatabilirdim. Sonra ne mi oldu? Tabii ki her güzel rüya gibi bu da sona erdi.”

“Seni terk etmek istedi.”

“Tam aksine! Onun bana delice âşık olduğunu söylemiştim. Her şeyi berbat eden de bu oldu. Aramızda olanların sadece bir kaçamak olduğunu kabul etmek istemedi. Bu ilişkiye kendini fazla kaptırdı. Karımdan ne zaman ayrılacağımı, ilişkimizi saklamaya ne zaman son vereceğimi sormaya başladı. Bu sorular, zamanla tehditlere dönüştü. Karımı boşamazsam gerçekleri herkese anlatıp beni rezil edeceğini söylüyordu. Onu zevk için öldürmedim, bunu anlıyor musun? Beni mecbur bıraktı. Ona sayısız çıkış yolu sundum. Ona verebileceğimin en fazlasının bu olduğunu, isterse benden ayrılabileceğini söyledim. Onu kandırmadım, asla daha fazlasını vadetmedim. Ama o, ailemi parçalamak ve benden intikam almak istedi. Bana başka bir seçenek bırakmadı. Ben sadece ailemi ve kendimi korudum. Bu beni bir canavar yapmaz.”

“Ve bir cinayet planladın.”

“Onu öldürüp bir köşeye atamazdım. Geride her zaman bir iz kalır. İnsanlar kurbanlarının üzerine beton döküyor, yine de yakayı ele veriyorlar. Eğer bir cinayet soruşturması olursa er ya da geç beni bulacaklarını biliyordum. Bir mesaj, bir parmak izi, evinde buldukları bir delil... Onunla ilişkim uzun süredir devam ediyordu. Unuttuğum bir ayrıntı mutlaka olacaktı. Böylece çok daha mükemmel bir plan yaptım. Eğer işlediğin bir cinayetten yakalanmak istemiyorsan, insanları bu cinayetin

KADAVRA MEVSİMİ

işlenmediğine inandırmalısın. Herkesin hayatta olduğuna inandığı bir kurbanın katili asla bulunmaz.”

“Onu öldürüp kadavraların arasına sakladın.”

“Anabilim dalına her gün üçer beşer kimsesiz mülteci cesetleri bırakılıyordu. İlk başlarda her şey düzenli, derli toplu ilerledi fakat burası çok da büyük bir fakülte değil, yeterli sayıda eğitim görevlisi ve asistan yok. Kimse ne denli büyük bir işe kalkıştığımızın farkında değildi. Kadavraların sayısı otuzu kırkı geçtiğinde herkes iş yükünün ağırlığından yakınıyor oldu. Temmuz ayının ortalarındaydı ve biz yaz boyu keyif çatma hayali kurarken sabah akşam bu saçma sapan işle uğraşıyorduk. İnsanlar işini savsaklamaya başladı. Düzenlediğim belgeleri, fakülteye alınan kadavralarının hukuka uygunluğunu, kısacası yaptığımız işin resmiliğini kimsenin kontrol etmediğini anlamam çok sürmedi. Kadavraları fakülteye bırakan yetkililerin tek derdi, elindeki mülteci cesetlerinden kurtulmaktı. Tek bir kişi bile, fakülteye atıp kaçtıkları cesetlere ne yaptığımızı ya da hazırladığımız belgeleri denetleme ihtiyacı hissetmiyordu. Bu fırsatı değerlendirip kumsursuz bir plan yapmak, pek de zor olmadı.”

“Onu nasıl öldürdün?”

“Ellerimle boğdum ama tabii ki sen ayrıntıları merak ediyorsun.” Anlatmaya devam etti. “Bunun temiz bir iş olacağına şüphe yoktu. Cesedi, onca kadavra arasında fark edilmeyecekti bile. Yine de şöyle düşündüm, ekstra önlem almanın ne zararı olur? Herkesin inanacağı bir senaryo yarattım. İşte bunu duyduğunda, katilini aradığın kadının masum biri olmadığını sen de anlayacaksın. Nur’a onunla evlenmek, sonsuza kadar birlikte olmak istediğimi falan söyledim. Ama bunun için önümüzde bir engel vardı. Karım benden boşanmayı asla kabul etmeyecekti. Üstelik onca serveti elimizin tersiyle itmek, aptallık

olmaz mıydı? Hem de tüm bu sorunun basit bir çözümü varken... Ona bu meseleyi halledecek biriyle anlaştığımı söyledim. Tek sorun, bunun için üç yüz bin liraya ihtiyacım olmasıydı. Bu parayı kendi hesabımdan çekmek başımı belaya sokardı. Kiralık katil ödeyeceğimiz para karşılığında karımı öldürecek, biz de olayların yatışmasını bekledikten sonra nihayet birlikte olacaktık. Ona uydurduğum hikâyenin ne kadar saçma olduğunun farkında mısın? Karımın ailesi, bu işin altında kim olduğunu saniyesinde bulurdu. Aptal kadın, adaletin güçlü ve zenginler için ne kadar hızlı işlediğinin farkında değildi. Karımı da kendisi gibi sıradan insanlarla bir tutuyordu. Gerçekten böyle bir şey yapmaya kalkışsaydım cesedini bile bulamayacakları kişi ben olurum. Ama bana inandı, hem de hiç şüphe etmeden. Kenarda köşede beş kuruş parası olmadığını biliyordum. Kazandığı maaşı, ay sonu gelmeden çarçur ederdi. Peki, ona bu teklifi sunduğumda sence ne yaptı? Bunun korkunç bir plan olduğunu mu söyledi? Bir cinayete ortak olmak istemediğini, masum bir insanın kanını ellerine bulaştırmak istemediğini mi söyledi?"

"Önce arabasını sattı, sonra da bankadan kredi çekti."

"Tam isabet! Sonra da tüm parayı bana getirdi, senin bulduğun parayı."

"Ben para falan bulmadım."

"Çantayı alan kişi sen değil miydin?"

"Nehirdeki çantanın içinde para mı vardı?"

"Ne saçmalıyorsun sen? Diğer çantadan bahsediyorum."

"*Hangi çanta? Hangi para?*" diye uzun süre düşünmem gerekmedi.

"Havalandırma boşluğundaki çanta..." dedim. Acaba çantayı almadığımı, sadece biraz ileri iteleyip sağ tarafa

KADAVRA MEVSİMİ

savurduğumu bilseydi ne düşünürdü? Baktığı yerden göremeyince, birinin onu alıp götürdüğü sonucuna varmış olmalıydı.

“Kusura bakma, kafam hâlâ biraz karışık,” dedim. Paranın yerinde durduğunu bilmese de olurdu. “Evet, çantayı ben aldım ama neden parayı havalandırma boşluğuna sakladın?”

“Sence ne yapmalıydım? Paraya ihtiyacım yoktu. Bir aptal gibi bankaya mı yatırsaydım? Yoksa yanımda mı taşısaydım?”

“Bir yere bağışlayabilir ya da diğer çanta gibi nehre atabilirdin.”

“Ne kadar zengin olursa olsun, kimse bir çanta dolusu parayı çöpe atmaz. Aklıma, yıllardır kimsenin farkında bile olmadığı havalandırma boşluğu geldi. Neden olmasın, diye düşündüm. Kendime ait bir yere saklamaktan daha güvenliydi. Çantanın gitmiş olduğunu anladığımda, yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsin.”

“Bunu ne zaman fark ettin?”

“Kapımı paramparça bulduğum gün... Bu yüzden olayı büyütmedim. İşlerin karışmasını istemedim. Ama bunun sorumlusunun sen olduğundan şüpheleniyordum.”

“Artık emin oldun. Hikâyene devam et.”

“Para geldikten sonrası hızlı oldu. Her gün bir asistan nöbete kalıp gece boyu çalışıyordu. Bu işi Nur’un üstlendiği bir akşam, ben de bölümde kaldım. Zaten bunu daha önce de yapıyorduk. Onun çalıştığı günlerde, işini daha hızlı bitirmesi için ona yardım ederdim. Sonra da odamda sevişirdik.”

Karşımdaki uzun koltuğa baktım.

“Bunu yapan tek hoca ben değilim,” dedi gülerek. “Akşam beşten sonra bu odalarda neler döndüğünü bir

bilsen! Neyse işini bitirdiğinde odaya geldik. Perdeleri çektim. Kapıyı kilitledim. Her zamanki gibi sevişeceğimizi sanıyordu. Onu soymaya bile zahmet etmedim, elbiselerini kendi çıkardı. Yanına yaklaştım. Ellerimi boynuna uzattım. Sonra da onu boğdum. Çırpınırken ayakları kaydıığında, beni de kendisiyle birlikte yere düşürdü. O anda boğazını öyle güçlü sıkıyordum ki yere çarptığımızda boynu ellerimde kırılıverdi. İki üç kere daha çırpındı, sonra da öldü.” Eliyle odanın ortasında bir yeri işaret etti. “İşte tam şurada. Öldüğünde bir köpek gibi odaya işedi. Tüm iş bittikten sonra bir de sidiğini temizlemek zorunda kaldım.”

“Peki ya sonra?”

“Tanınmaması için saçlarını kestim, sonra da yüzünü yaktım. Beş dakikamı bile almadı. Onu hazırlayıp diğer cesetlerin yanına bıraktım. İşim bittiğinde odama döndüm ve sahte belgeleri düzenledim. Paranın olduğu çantayı, günler öncesinden havalandırma boşluğuna saklamıştım. Kıyafetlerini, kesik saçlarını, cüzdanını, telefonunu nehre atacağım sırt çantasına doldurdum. Etrafı toparladım ve binadan çıktım. Sonrasını az çok biliyorsun. Birkaç gün bekledim ve her şeyi yoluna sokacak o son dokunuşu yaptım. Sırt çantasını, sakladığım yerden çıkardım. Meriç kenarına gittim. Telefonu açıp Facebook profiline girdim ve insanların kafalarındaki tüm soru işaretlerini ortadan kaldıracak o aptal mesajı yazdım. Sonra da telefonu, içi taş dolu çantayla birlikte nehre fırlattım. Geçmişteki dengesiz davranışları üzerine arabasını satıp bankadan kredi çekmesi de eklenince, herkes onun kendi istediğiyle bir yerlere kaçıp saklanmış olduğu sonucuna vardı. Kayıp ihbarından sonra başlatılan soruşturma doğru düzgün ilerlemeden kapandı. Tek bir kişi bile, ölmüş olduğunu düşünmüyordu. Kıytırık bir internet site-

KADAVRA MEVSİMİ

sine bıraktığın mesajla, insanları buna inandırabilmen ne garip, değil mi?”

“O mesajın Yunanistan’dan gönderildiği söyleniyordu.”

“Meriç Köprüsü’ne kadar neden gittim sanıyorsun? O bölgede telefon şebekesini Yunan hatlarına çevirebiliyorsun. Böylece mesaj yolladığın sırada telefonun konumu ülke sınırları dışında görünüyor.”

Hiçbir ayrıntıyı atlamamıştı. Planı gerçekten kusursuzdu fakat öngörülemez değişkenler, en kusursuz planları bile altüst edebiliyordu.

“Cesedi, aylarca o havuzda bekledi,” dedim. “Bu seni çıldırtmadı mı?”

“Neden yapsın? Artık o herkes için sıradan bir mülteciydi. Birkaç haftaya kalmadan, Ayşe Nurdoğan diye birinin varlığı bile unutulmuştu.”

“Peki neden ben? Neden beni seçtin?”

“Korkudan düşüp bayıldığın günü hatırlıyor musun?”

“Kadavraların rastgele dağıtılacağını söylemiştin.”

“Senin dışında... O gün kadavraları dağıtırken daha önce hissetmediğim bir tedirginlik duydum. Ona ait olan kadavrayı herhangi birine vermeye cesaret edemedim. Zaten havuzda gereğinden fazla kadavra vardı. *Bir süre daha beklesin*, diye düşündüm ve onu fazlalık olan diğer kadavralarla birlikte sakladım. Dışarı çıktığında insanların onu tanıyabileceğinden korktum. Fakat günün sonunda, nasıl büyük bir hata yapmış olduğumu anladım. Sizin kullanmadığınız kadavralardan birini, asistanlar kullanmak isteyebilir ya da diğer hocalar, üst sınıflara ders anlatmak için kullanabilirdi. Üstelik o ceset, kimse-sizler mezarlığına gömülüp gitmediği sürece, asla tam olarak güvende sayılmazdım. İşte o zaman, aklıma sen geldin. Kadavralar dağıtıldığı sırada derste olmadığını

hatırladım. Üstelik bu iş için çok uygun bir adaydın. Sabırla yanıma gelmeni bekledim. Süklüm püklüm odama gelip, bir de bana rehber hocan olduğumu söylediğinde bunun benim için nasıl bir piyango olduğunu tahmin edebilirsin. Hem bir kadavraya bile bakamayacak kadar korkak biriydin hem de rehber hocan olmam bahanesiyle sürekli gözümün önünde tutabileceğim biri. Sen aradığım kişiydin. Tek ihtiyacım olan, o kadavrayı üstünkörü kesip biçmen ve dönem sonunda kullanılamayacak hâle getirmendi. İşte onca ceset arasından, benim için önem taşıyan tek kadavra, eline böyle geçti. Bu da benim tek hatam oldu. Sakin görünüşünün altında yatan deliliği fark edemedim.”

“Senin adına üzüldüğümü söyleyemem.”

“İlk olarak, asistanlar hakkında konuşmaya başladı. Pratik saatlerindeki garip davranışların, onların dikkatlerini çekti. Kendi kendine konuşmaların, elini kesmen, başka bir öğrenciyle ettiğin kavga, neredeyse her pratiğin ortasında kaçıp gitmelerin... Devamsızlıktan kalmamayı nasıl becerdin sanıyorsun? Kimsenin yokluğunu fark etmeyeceğini mi düşündün? Seni şikâyet etmelerine, yoklama listelerinden adını silmelerine ben engel oldum. Seni idare edebileceğimi düşünüyordum. Fakat sen saçmalamaya devam ettin! Gelip bana kadavranın kime ait olduğunu bilmek istediğini söyledin. Yürüyüşün, bakışların değişmişti. Sende bir şeylerin ters gittiğinden emindim. Elbette, bu soruna bir çözüm bulmak zor olmadı. Kendim konuşup ağzından laf almayı düşünsem de aklıma daha iyi bir fikir geldi. Leyla’dan, benim adımla vermeden seni aramasını, yaptığın çeviriler bahanesiyle sana yakınlaşmasını istedim. Bir psikiyatristin bunu yapması çok da zor olmamıştır. Onun bana anlattıkları, endişe vericiydi elbette. Senin başımı ağrıtaçağını anla-

KADAVRA MEVSİMİ

mıştım. Odama girip bilgisayarımı kurcalayacak kadar ileri gitmiştin. Daha büyük bir çılgınlığa kalkışmandan korkuyordum.”

“Odana giren kişinin ben olduğumu bildiğin hâlde neden bir şey yapmadın?”

“Neredeyse dönemin sonuna gelmiştik. Seninle yüzleşmek, işleri daha kötüye götürebilirdi. Üstelik ihtiyacım olan tek şey, dönem sonunda o fahişenin gömülmesiydi. Seninle daha sonra ilgilenebilirdim. Kadavra bilgilerini içeren dosyalara ulaşmak istediğini tahmin ettim ve *bırak dosyayı görsün, kadavranın kimliğine dair şüpheleri varsa dosyayı okuduğunda ikna olur*, diye düşündüm.”

“Ve böylece dönemin sonuna geldik.”

“Kadavra defin işleriyle farklı hocalar ilgileniyor. Hangisinin gömülüp hangisinin kullanılmaya devam edeceğine karar verme yetkisi de bu nedenle bana ait değil. Kadavran ilk günkü hâliyle duruyordu ve bu hiç işime gelmiyordu. Onu kullanılamayacak hâle getirmeliydim ki dönem sonunda gömülecek cesetler arasına girebilsin.”

“Sen de onu paramparça ettin.”

“Biraz da gözünü korkutmak istedim, telafi pratiğine bile gelmezsin sandım.”

“Ama geldim.”

“Evet, geldin. Telafi pratiği sona erdiğinde üzerimden büyük bir yük kalkmıştı. O kadavra gömüldüğü andan itibaren, bu beladan sonsuza dek kurtulacaktım. Yaptığın şeyi gördüğüm anda yaşadığım şoku tahmin edebilirsin. İşte bu, görmezden gelemeyeceğim kadar büyük bir sorundu. Kadavranın gözlerini hangi amaçla oymuş olabilirdin? Neyin peşinde olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Artık seninle konuşmak zorunda olduğumu biliyordum. Aradım, telefonun kapalıydı. Sınav

günü burada olacağını düşünüp sana o mesajı attım. Niyetim, ağzından laf almak ve sessiz kalmanı sağlamaktı. Sonrasını biliyorsun. Sınavlar ertelendi fakat ben yine de gelip seni bekledim ve böylece, içinde bulunduğumuz ânâ geldik.”

Tüm gerçekleri öğrendiğimde nasıl da rahatlamıştım. Bir katil bile olsa, sorularımı yanıtladığı için ona bir teşekkür borçluydum. Sıra bana geldiğinde, kendi hikâyemi anlattım.

“Ne desem bilmiyorum,” dedi. “Anlattığın bu hayalet hikâyesine inanmalı mıyım?”

“Neden olmasın?” diye cevap verdim. “Metresini öldürüp cesedini kadavra olarak saklayan bir anatomi hocası da her gün duyduğumuz şey değil.”

“Haklısın,” dedi. “Sanırım, bundan sonra ne yapacağımızı konuşmanın zamanı geldi.”

“Ben aradığım cevapları buldum hatta bu işten kârlı bile çıktım. Para bende kalacak. Güvence olarak kimlik kartını da saklayacağım. Başka bir niyetim yok. Adaletin yerini bulması umurumda değil. Her gün binlerce insan ölüyor. O havuzlarda yatan onca ceset, bunun basit bir örneği. Yasak aşkının kurbanı olmuş bir kadından bana ne? Bu işe yeterince bulaştım. Yaptığın yanına kalabilir ve beni rahat bıraktığın sürece bu gerçeğe yaşayabilirim. Tabii bir de final sınavlarına pek çalışmasam da anatomi dersinden kalmak istemiyorum. Hem bu senin de işine gelir, birbirimizden daha çabuk kurtulmuş oluruz.”

Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım.

Elimi sıktı. “Kabul etmem gerek,” dedi. “Bu oldukça makul bir teklif.”

“Bence de öyle.”

Kolundaki kaslar gerildiğinde, ezilen parmaklarım canımı yaktı.

KADAVRA MEVSİMİ

“Yine de ortada küçük bir sorun var,” dedi.

“Neymiş o?”

“Bana yalan söylüyor oluŖun.”

“Hayır,” dedim. “Bunu neden yapayım? Sözlerimde samimiyim.”

Elimi tüm gücüyle sıkıyordu. Acıdan kıvrınmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Anlattığın hikâyenin gerçek olduğunu varsayarsak ki en azından senin inandığın gerçeğin bu olduğuna eminim,” dedi. “Başına bela olan bu hayaletin peşini bırakması için, katilini ortaya çıkarman gerekmiyor mu? Ondan kurtulmanın tek yolu, senden istediği şeyi yapmak yani adaletin yerini bulmasını sağlamak değil mi?”

Siktir! Kendimi kaptırıp ona gereğinden fazlasını anlatmıştım. Boşboğazlık edip gerçekleri ağzından kaçırdığında, bundan zarar gören hep kötüler olur sanıyordum.

“Ah, boş versene! Sana ne anlatırsam anlatayım, git-meme izin vermeyecektin.”

Elini gevşettiğinde sızlayan parmaklarımı ovuştur-dum. Artık ikimiz de ayaktaydık ve birbirimizin gözünün içine bakıyorduk. Bizi ayıran tek şey aramızdaki masaydı.

“Üzgünüm,” dedi. “Bu göze alamayacağım kadar büyük bir risk.”

“Beni de öldürüp havuzlara mı atacaksın? En yakın arkadaşım, cesedin gerçek kimliğini biliyor. Şu an senin yanında olduğumu da... Olayları birbirine bağlaması zor olmayacaktır. Ben kimsenin umursamadığı bir mülteci ya da insanların macera aramak için kaybolup gittiğini düşüneceği biri değilim. Er ya da geç yakalanırsın.”

“Bu neyi değiştirir? Nur’un cinayetinden en az otuz yıl yerim. Bir yerine iki hatta üç kişinin cinayetinden yargılanırsam da müebbet. Ben arada pek bir fark göremiyorum.

Ama bir düşün, bu işten de yakamı sıyıırırsam tüm yaptıklarımın yanıma kalma ihtimali var.”

“Üç kişi mi?”

Masanın etrafından dolaştı.

“Bana telefonunu nasıl açtığımı sormadın,” dedi. “Bu ayrıntıyı atlamışım. Tıpkı seninki gibi parmak iziyle açılıyordu. Zaten, herkesin telefonu artık öyle değil mi? Firmalar bunu pazarlarken, kopuk bir parmak ya da bir ceset kullanıldığında telefonun asla açılmayacağını söylüyor ve insanlar bunu duyduklarında, kendilerini güvende hissediyorlar. Fakat biliyor musun, bu tam olarak doğru sayılmaz. Solunum ve nabız durmuş olsa bile, kalp kasları, en az on dakika daha işlevsiz seğirmelere devam eder. Basit, elektriksel deşarjlar... Tıpkı yeni kesilmiş bir kurban etinin, yığıldığı tepsi üzerinde kasılmaya devam etmesi gibi. Bunu daha önce hiç gördün mü? İnsanın tüylerini ürpertir.”

Aramızdaki mesafeyi, görünmez adımlarla kapatıyordu.

“İşte bu kasılmalar, parmak izi kullanan bir telefonun açılması için yeterlidir. Ölmüş birinin parmak iziyle de telefonu açılabilir. İşin püf noktası, ceset soğumadan önce elini çabuk tutmak. Nur’u öldürdükten sonra telefonunu açtım ve daha sonra kullanmak üzere sisteme kendi parmak izimi yükledim. Sana gelince, bunu yapmama bile gerek yok. Son nefesini verirken, telefonu benim için açman yeterli. Nur’un kadavrasından haberi olan arkadaşın Emre’ydi, değil mi? Ona senin ağzından bir mesaj yazarım. ‘Konuşmak için müsait değilim, hemen anatomi salonuna gel,’ gibi bir şey. Sence arkadaşın bu yemi yutar mı? Bence yutar.”

“Bu işin altından kalkamazsın. Geride çok fazla delil kalır.”

KADAVRA MEVSİMİ

“Öyle mi dersin? Bir de şunu düşün. Facebook’un var, değil mi? Elbette vardır. İkinizi de temizledikten sonra telefonundan profiline girer ve acıklı bir intihar mektubu yazarım. Bu işin kılıfı bile hazır! *Toplumun kabul etmediği aşkları, iki genci intihara sürükledi.*”

“Kimse bu saçmalığa inanmayacaktır.”

Bir kahkaha attı. “Emin misin? Daha üç gün önce, ikinizi nehirden çıkardıklarını unutuyorsun. İnsanlar, başarısız olan denemenizin bir yenisine kalkıştığınızı düşünecekler. Ölümünüzün intihar olmadığından tek bir kişi bile şüphelenmeyecek. Size yapacakları otopsiye ya da cesetlerinizi buldukları yerde yapılacak olay yeri incelemesine ne kadar güveniyorsun? Bu işlerin buralarda nasıl yürüdüğü az çok tahmin ediyor olmalısın. Herkesin ihtiyacı olan tek şey, onlara inanacakları bir hikâyeye vermen. Bu hikâyeyi destekleyen tüm kanıtları ortaya dökerken, şüpheyi düşürenleri görmezden gelirler. Hepsinin tek derdi, bir dosyanın daha en hızlı şekilde kapanması, gerisi umurlarında değil.”

Haklıydı. Her sözünde haklıydı. Söylediklerinin hepsini yapabilir ve bu işten tertemiz bir şekilde sıyrılabilirdi.

“Bence şansımı denemeye değer,” dedi.

“Gitmeme izin ver. Bu lanetten kurtulmanın başka bir yolunu bulabilirim, sana söz veriyorum. Bunu yapmak zorunda değilsin. Bundan asla kimseye bahsetmeyeceğim. Başına dert açmayacağım. Yemin ederim. Ben...”

Ağzından çıkan sözlerin inandırıcılıktan ne kadar uzak olduğunu fark edince çabalamaya son verdim. Blöflerin, yalanların sırası geçmişti.

“Aslına bakarsan biraz aceleye gelmiş olsa da bu plana giderek ısınıyorum,” dedi Kenan Hoca. “Bence kusursuz işleyecek. Tanrım, yeni teknolojiye bayılıyorum. Ölü birinin ağzından konuşmayı öyle kolaylaştırıyor ki!”

Silah olarak kullanabileceğim bir şey bulmak umuyla etrafa bakındım. Masanın üzerindeki kalın kapaklı anatomi atlası haricinde kayda değer hiçbir şey yoktu. Kitabı alıp bir kalkanmış gibi havaya kaldırdığımı gören Kenan Hoca, bir kahkaha attı. Karşımdaki kişi, daha olağan koşullar altında bile başa çıkamayacağım biriydi. Üstelik kırık kolum hâlâ tam olarak iyileşmemiştir ve daha birkaç gün önce ölümden dönmüştüm. Elimdeki tek silah bir anatomi atlasıyken, bu kavgadan sağ çıkma ihtimalim sıfıra yakındı. Amacı beni öldürmekse, ıçıklıklarımı duyacak kimse olmadığı düşünöldüğünde, bunu yaparken zorlanmayacaktı.

“Vicdanın buna müsaade edecek mi? Geceleri nasıl rahat uyuyacaksın?”

“Başının etrafında vızıldayan sineğı öldüren biri nasıl rahat uyursa, işte öyle.”

“Gerçek mutlaka ortaya çıkacak.”

“Belki öyle olur, belki de olmaz. Kim bilebilir?”

Her an biraz daha yakınlaşıyordu. Tek bir hamlesiyle beni yakalayabileceğı mesafeye geldiğinde durdu. Ne yaptığını biliyordum, boğuşmayı en kısa sürede bitirmek ve beni en zahmetsiz şekilde öldürmek için bir sonraki hareketini planlıyordu. *Belki boğazına bir yumruk atarım, belki kafasını duvara vurur, kırık kolunu geriye bükerim, diye düşünüyordu.*

“İnan bana, bunu yapmaktan keyif almıyorum,” dedi. “Söz veriyorum. Eğer direnmezsen ölümünün hızlı ve acısız olması için çabalarım.”

Boğuşmanın kısa süreceğine şüphe yoktu. Benim işimi bitirdikten sonra vakit kaybetmeden Emre’yi öldürmeyi deneyecekti. Telefonumdan mesaj atıp onu çağıracağı takdirde, Emre’nin koş a koş a geleceğini biliyordum. Onu gafil avlayacaktı. Buna izin veremezdim. Elimde

KADAVRA MEVSİMİ

Kenan Hoca'ya karşı kullanabileceğim bir silah daha vardı. Tehlikeli, güvenilmez, hangimize ne kadar zarar vereceği belirsiz olsa da denemeye mecburdum.

Bakışlarımı Nurdoğan'ı öldürdüğü yere kilitledim. Başındaki ağrıya, tüm vücudumu saran keskin acıya aldırmadan elimdeki tek şansı kullandım. Sahip olduğum tüm güçle onu çağırdım. Kafamın içinde bir yerlerin kâğıt gibi yırtıldığını hissettim. Varlığımdan yayılan mistik bir enerji, odanın havasına karıştı. İçinde bulunduğumuz sessizlik ânı, yattığı yerde çırpınan bir kadının gürültüsüyle bölündü. Çıplak topuklarını zemine çarpıyor, tırnaklarıyla fayansları kazıyor, boşluğa tekmeler savuruyordu.

"Nur..." diye fısıldadı Kenan Hoca.

Ceset çırpınmayı bıraktı. Bir an öylece hareketsiz kaldı ve sonra, göğsü zeminden yukarı yükselirken ayağa kalktı. Bakışlarını bize çevirdi. Kulakları sağır eden bir çığlık attı.

Kenan Hoca, titreyen bir sesle, "Seni şeytan!" dedi. "Sen bunu nasıl..."

Nurdoğan'ın hayaletinden yeni bir çığlık yükseldi fakat bize doğru yürümeye çalışırken görüntüsü siliniyordu. Zamanımın azaldığını biliyordum. Onunla olan iletişimim kopuyordu. Daha güçlü bir araç olmadan, bu yaptığıma devam etmem çok zordu. Baş ağrım yine dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Kendimi zorladığım her saniye gücüm tükeniyordu.

Üstelik Kenan Hoca, şimdilik ne yapacağını bilmez bir hâlde donup kalmış olsa da şaşkınlığını üzerinden attığı anda saldıracaktı. Elimdeki tek fırsatı kullandım.

"Onu gördün, değil mi?" diye gülümsedim. "Seni götürmek için geldi."

Son kez geri dönüp baktığında eski sevgilisinin hayaleti çoktan kaybolmuştu. Yine de bakışlarını bir an için

üzerimden ayırması yeterli oldu. Arkamdaki koltuğa basıp masanın üzerine çıktım ve diğer tarafa atladım.

“Bunu yapmakla eline ne geçti? Hayaletler çağırıp, oradan oraya zıplamakla benden kurtulabileceğini mi sanıyorsun? Seni, eninde sonunda öldüreceğim. Bu odadan çıkışın yok.”

“İşte bu konuda yanılıyorsun.”

Hemen sağımdaki pencereyi açtım ve eşiğe tırmanıp kendimi dışarı çektim.

“Hiç durma, atla,” dedi Kenan Hoca. “Bu yükseklikten düştüğünde zaten öleceksin, bu işime gelir. Seni doğrudan ormana sürüklerim.”

“Bundan emin misin? Sadece iki kat yüksekteyiz, belki burnum bile kanamaz,” diyerek ona meydan okudum. Yine de aşağıya baktığımda yükseklik başımı döndürdü. En az on metre vardı. Epey kalın görünen kar örtüsüne rağmen riskli bir atlayış olacaktı.

Etraftaki uçsuz bucaksız beyazlığa baktım. Tek bir kişi bile yoktu. Şaşırmadım. Eğitim salonlarının arka cephesinde bu alan, gizli bir bahçe gibiydi. Havanın daha iyi, fakültenin dolu olduğu günlerde bile buralarda pek kimse olmazdı.

“Seni yalancı piç,” dedi Kenan Hoca. “Bir de yükseklik korkun olduğunu söylemiştin. Haydi atla! Cesedinle ben ilgilenirim.”

“Bence şansımı denemeye değer,” dedim. “Sonuçta, denemekle ne kaybederim?”

Beni yakalamak için pencereye doğru hamle yaptığını gördüm.

Dizlerimi büktüm ve camdan atladım. Metrelerce yükseklikten aşağı düşerken, ‘*Lütfen,*’ diye dua ettim. ‘*Eğer öleceksem bile, bu kez hızlı ve acısız olsun.*’

KADAVRA MEVSİMİ

Boş alanda defalarca yankılanan boğuk bir gürültüyle karların içine gömüldüm. Yine de bu sesi, bana yardım edebilecek kimsenin duymadığını biliyordum. İçinde hâlâ birilerinin olduğu fakülte binası, bulunduğumuz yere uzak ve ters kalıyordu. Amfilerde ve temel eğitim salonlarında tek bir kişi bile olduğunu sanmıyordum. Bu aynı zamanda, yardım çığlıklarımı da kimsenin duymayacağı anlamına geliyordu. Eğer etrafımı kaplayan karları silkeleyip ayağa kalkmayı başaramazsam her durumda ölecektim.

Sırtım, omuzlarım, boynum fena durumdaydı. Kar tabakası, darbeyi ancak bir yere kadar yumuşatabilmişti. Adrenalin yüzünden ilk anda hissetmediğim yoğun bir ağrı, her yenisi bir öncekinden daha güçlü dalgalar hâlinde tüm vücuduma yayılıyordu. Kımıldamaya korkuyordum. Ne yazık ki kaybedecek bir saniyem bile yoktu. Acıyla yüzümü buruşturup ayağa kalkmak için çabaladım. Zor da olsa, yattığım yerde dönerek dizlerimin üzerinde doğruldum ve her hareketim acımı katlasa da iki ayağımın üzerinde durmayı başardım.

Aşağı atladığım pencereye baktım. Kenan Hoca, pencerenin ardından beni izliyordu. Küçük bir hesap yaptım. Merdivenlerden inip yanıma ulaşana kadar ormana saklanabilir miydim? Belki de fakülteye giden yola sapıp acil servis binasına ulaşmayı denemeliydim. Mesafe daha uzak olsa da acil servis kesin kurtuluş demekti. Beni yakalayabilirdi ama kilitli kapıyı açması, merdivenlerden inmesi derken bu yarışta epey bir avans kazanıyordum.

Gözlerine baktığımda, benzer bir hesabı onun da yapmakta olduğunu anladım.

“Buna ne dersin?” diye bağırdım. “Sana burnumun bile kanamayacağını söylemiştim. Sen aşağı inene kadar, ben çoktan acile varmış olurum.”

Ne kadar kötü durumda olduğumu bilmesine gerek yoktu. Duruşumu dikleştirdiğimde omurlarımın arasına bıçaklar saplandı. Buna rağmen, dişlerimi sıkıp ona sırttım.

“Seni yakalayacağım. İki adım bile atamadan ensende biteceğim.”

“Çelimsiz olabilirim ama epey hızlı koşarım. Kavga-
dan kaçmaya alışkın tipler hep böyledir. Acile varmama
bile gerek yok. Fakülte görünür olduğunda, elbet sesimi
duyacak birileri çıkacaktır. Sen daha kapının kilidini aç-
madan kıcıımı kurtaracağım.”

“İyi, ne duruyorsun öyleyse.”

Onunla konuşurken zaman kazanmış, bu sayede bi-
raz dinlenmiştim ama bundan daha önemli bir şey vardı.
Aklıma çok daha iyi bir fikir gelmişti. Cebimdeki telefo-
nu çıkardım. Eğer öleceksem bile, bunu onun yanına bı-
rakmayacaktım. Elimdeki telefonu gördüğünde, Kenan
Hoca’nın yüzü nefretle çarpıldı. Son aramalar sayesinde,
sadece iki tuşa basarak Emre’yi aradım ve zafer dolu bir
gülümsemeyle yukarı seslendim.

“Yeni teknolojiye bayılan tek kişi sen değilsin! Bunu
yapmamı hiç beklemiyordun sanırım, öyle değil mi?”

O da karşılığında, benim hiç beklemediğim bir şey
yaptı. Pencereye çıktı ve tıpkı benim gibi aşağı atladı. Dü-
şüşünü izlediğim o kısacık sürede, *‘Lanet olsun,’* dedim
içimden. *‘Beni yakalaması, artık pek de zor olmayacak.’*

Üstelik Emre telefonu açmıyordu.

Beklediğim kovalamaca yaşanmadı. Kenan Hoca yere
çarptığında, ezilen karların yarattığı boğuk gürültüden
farklı, demir bir kapıya tekme atılmış gibi tiz bir tınlama
ve ona eşlik eden güçlü bir çatırtı duyuldu. Kalınca bir
dalın kırılma sesine benziyordu fakat gördüğüm kada-
rıyla kırılan şey, Kenan Hoca’nın omurgasıydı. Kar biri-

KADAVRA MEVSİMİ

kintisi çarpmanın etkisiyle dibe çöktüğünde, vücuduna saplanan yön tabelası ortaya çıktı. Kenan Hoca'nın sırtüstü çarptığı demir levha, vücudunu hayatla bağdaşmayacak şekilde geriye doğru katlamıştı. Başı ve gövdesi, tabelanın ön yüzünden aşağı sarkıyordu. Kolları istemsizce çırpındığında, işaret levhasının gösterdiği yönlerden bir tanesi açıkça okunabilir oldu. Sol tarafa uzanan bir ok işaretinin hemen yanında, 'Morg' yazıyordu.

"Gitmeyi hak ettiğin yer, tam da burasıydı," diye fıslıdadım.

Vücudu son bir kez kasıldı. Bir an için doğrulmaya, sırtına saplanmış demir levhadan kurtulmaya çalıştı. Ardından kendini bıraktı. Yüzünde nefret dolu bir ifadeyle, ağzından kanlı köpükler akıtarak son nefesini verdi.

"O ses de neydi öyle?"

Emre telefonu açtığı anda, çıkan gürültüyü hattın diğer ucundan duymuştu. Yurda dönünce her şeyi anlatacağımı söyleyerek, itiraz etmesine fırsat vermeden telefonu kapadım.

Cesede yaklaştım. İki parmağımla, baş aşağı sarkan gövdesini dürttüm. En ufak bir kıpırtı yoktu. Ruhuna Fatiha.

Ne hissetmeyi bekliyordum? Huzurlu bir farkındalık mı? Nurdoğan'ın katilini bulmakla kalmamış, onun ölümüne neden olmuşum. Bana musallat olan ruhun yakamdan düşmesi için yapmam gereken şey bu değilse, neydi bilmiyordum. Öyleyse neden içimden bir ses, bu kâbusun henüz sona ermediğini söylüyordu?

Kımıldadı. Kenan Hoca'nın az önce son nefesini verdiğiinden emin olduğum cansız bedeni, hareket etmeye başladı.

'Ah, hayır! Kaç! Kahretsin! Kaç!'

Gövdesi yukarı yükseldi. Sırtındaki yarıktan fırlamış, omurga kemikleri göründü.

'Böyle olmaması gerekiyordu!'

Yattığı yerde döndü. Sırtı tabeladan ayrılırken ıslak bir gıcırta çıkardı. Başını kaldırıp gözlerime baktı. Sırıttı. Elleriyle demire tutundu. Ayaklarını yukarı çekip levhaya bastı.

"Seni öldüreceğim!" dedi ve üzerime atladı.

Karların arasına gömüldük.

"Seni geberteceğim! Paramparça edeceğim. Cesedini sikeceğim senin!"

"Sen öldün! Geldiğin yere git, defol! Beni rahat..."

Boğazımı sıkın elleri kasıldığında nefesim kesildi ve sözlerimi tamamlayamadım.

Tanıdık bir sahne.

Emre, beni ormanda bulduğu gün, her şeyi kendi başıma yaptığımı söylemişti. Bunu bilmek, buna inanmak neden hiçbir şeyi değiştirmiyordu? Kenan Hoca'nın cansız bedeni hâlâ tabelanın üzerinde yatıyor olmalıydı. Oysa artık oraya baktığımda, tabelanın boş olduğunu görüyordum. Üzerimde durup boğazımı sıkın bu kin dolu varlığın, sadece bir hayalden ibaret olduğunu düşünmek imkânsızdı. Nefesimi kesen elleri, kanlı tükürükler saçan ağzı, nefretle bakan gözleriyle öyle gerçek görünüyordu ki! Haksızlıktı bu! İstedığım zaman onları çağırabildiğim hâlde, geri göndermeyi neden başaramıyordum?

"Sana başkalarının işine karışmanın ne demek olduğunu göstereceğim! Seni de o lanet fahişenin yanına göndereceğim."

Nefes alamıyordum. Üstelik bu kez beni kurtaracak kimse yoktu. Emre nerede olduğumu bile bilmiyordu.

KADAVRA MEVSİMİ

Ciğerlerim isyan edercesine kasılırken üzerinde yattığım karları boş yere tırmaladım. Bilincimi kaybetmek üzereydim.

Kendimden geçtiğimde, üzerimdeki hayalet kaybolup gider miydi? Belki... Fakat gerçeği kabullenmek zorundaydım. Bunun olması, karlar arasında donarak ölmem demekti. Yattığım yerde, kaskatı kesilmiş cesedimi bulacaklardı. Onu itmeye, ellerini uzaklaştırmaya çalıştım. İmkânsızdı. Onca çabaya rağmen yine de ölümden kurtulamayacaktım.

'En azından, tüm soruların cevap buldu.'

Doğru değildi bu. Tek bir soru hâlâ cevap bekliyordu. Soruların en büyüğü! Kafatasımı paramparça edecek bir güçle zihnimde yankılandığını hissediyordum. Bunu tanımlamak öyle zor ki! Sanki beynim karıncalanıyordu.

Neyi unutmuştum?

İçimdeki saplantı, daha önce hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde dönmüştü. Bu his beni çıldırtıyordu. Bir resimden çok daha önemliydi bu. Nurdoğan'a istediğini vermek bile hiçbir şeyi değiştirmemişti. Artık biliyordum, bunun başka yolu yoktu. Bu kâbusun sona ermesi için unuttuğum şeyi hatırlamak zorundaydım.

"Boşuna uğraşıyorsun! Hatırlamayı asla başaramayacaksın!"

Haklıydı. Yapabilecek olsaydım çoktan yapardım. Bu ne kadar korkunç ne kadar derine gömülmüş bir anı olursa olsun, fark etmezdi. Zaten ölüyordum, acı bir gerçekle yüzleşmekle ne kaybederdim ki?

Vücudum kasılmaya başladı. Mesanem üzerindeki kontrolümü kaybettim ve altına işedim. Sanırım bu, artık son anlarımı yaşadığımın bir göstergesiydi. Bilincim dağılırken, *'Boş versene,'* dedim. *'Şimdi yapmasam, nasılsa öldükten sonra yapacaktım.'*

Bacaklarımın arasından süzülen sıcaklık, öyle güzel bir histi ki bunu hayat boyu dert etmiş olduğuma hayıflandım. Uyanırken altıma kaçırdığım hiç olmamıştı ama uykumda altıma işediğim geceler, hep büyük bir utanç ve pişmanlıkla uyanmıştım. Oysa şimdi, tarifsiz bir rahatlama hissediyordum. Öldüğüm sırada içimi kaplayan bu hisse karşı büyük bir minnet duydum. Ölüm, huzurlu bir sıcaklıkla gelmişti. Direnmekten vazgeçtim. Boş verdim.

Ruhumu kaplayan yegâne duygu, kabullenişti.

Zihnimde kaybolmuş anılar, işte bu hisle birlikte geldi.

'Bu daha önce de oldu. Yıllar önce. Bir şey oldu ve ben korkudan altıma işedim.'

Ölmeden önce, hayatının bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçtiği söylenir. Benim gözlerimin önünden geçen, altı yaşıma ait bir geceydi. Altıma işediğim o gece... Bunca zamandır hiç eskitmediğim anılar öylesine canlıydı ki sanki olanları tekrar yaşıyordum. Hafızamdaki boşluklar, zihnime üşüşen bellek kırıntılarıyla doldu. Unuttuğum rüyalar, yaşadığım deneyimler, baskıladığım hatıralar, hatta hipnoz seansı sırasında olanlar bile bir yarasa sürüsü gibi bilinçaltımın derinliklerinden yüzeye çıktı. Unuttuğum şey, sadece bir anı değildi.

Ben, kendi varlığımdan bir parçayı kaybetmişim.

Kalbim durdu. Çalıştı. Tekrar durdu. Ölüme hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Doğru an gelmişti. Açılma ânı...

Zihnimdeki kapıya, birinin var gücüyle yüklendiğini hissediyordum. Onu kırmaya uğraşıyordu. Artık, kapının arkasında kim olduğunu biliyordum. Niyetinin ne olduğunu biliyordum. Ve hayatımda ilk kez, bu beni hiç korkutmuyordu. Üzerine kilit vurduğum, sırtımı dönüp görmezden geldiğim o kapıyı açtığımda serbest kalacak olan şey, kendi hayaletimdi.

KADAVRA MEVSİMİ

Zihnimin karanlık köşelerine hapsettiğim kayıp benliğim...

Altı yaşındaydım.

Uykusundan uyandı çünkü çiş gelmişti. Yatağını ıslatmadığı için kendisiyle gurur duydu. Hem böyle bir şey neden oldu ki? O akıllı bir çocuktur. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Annesini çağırmak istedi ama bunu da yapmadı. Yatağından kalktı. Çıplak ayaklarıyla odanın kapısına ilerledi. Kimseyi uyandırmamak için olabildiğince ağır hareketlerle kapıyı açtı ve parmak uçlarına basarak dışarı çıktı. Sadece aptal çocuklar, kendilerini tuvalete götürmesi için annelerini çağırırdı. O böyle bir şeyi asla yapmazdı.

Işığı bile açmadan karanlık koridorda ilerlemeye başladı. Korkacak ne vardı ki? Ev aynı evdi, sadece biraz karanlıktı, o kadar. Güneş batmıştı, gece olmuştu, hepsi bu. Eşyalar aynı yerdeydi, odalar aynı yerdeydi. Köşebaşında kendisini bekleyen canavarlar yoktu. Buna sadece aptallar inanırdı.

Koridorun sonundaki tuvalete doğru baktı. Oraya vardığında ışığı açacaktı ama korktuğundan değil, doğrusu bu olduğundan. Geriye birkaç adım kalmıştı. Bir adım, sonra bir adım daha... Acele etmesine gerek yoktu. Korkmuyordu çünkü. Sadece aptallar karanlıktan korkardı. O akıllı bir çocuktur. Hayır, efendim! O böyle bir şeyi asla yapmazdı.

Sabah uyandığında annesine yaptıklarını bir bir anlatacaktı. Tek başına nasıl kalktığını, hiç korkmadığını, tuvalete gidip sonra odasına döndüğünü de... Ah, kim bilir annesi onunla ne kadar gururlanacaktı! Yanağını sıkıp, benim akıllı oğlum diyecekti.

Bunun hayalini kurmak bile ona, ihtiyacı olan cesareti veriyordu.

Aklına gelen bu düşünceyle birlikte ister istemez, bakışlarını anne ve babasının yatak odasına çevirdi. İşte o anda, yeni bir adım atmak üzere olan ayağı havada donup kaldı. Buna gördüğü bir şey neden olmuştu. Odanın kapısı açıktı ama sorun bu değildi. Odanın kapısı açık kalmış olabilirdi elbet. Onu durduran şey, yarı karanlık odanın içinde gördüğü şeydi.

Bir anlığına gözüne çarpan parıltı...

Anne babasının odasına bakması doğru değildi elbette ama bu durum, olduğu yerde hareketsiz kalıp gözlerini kısarak o garip parıltının ne olduğunu anlamaya çalışmasına engel olmadı. Parıltının ardında, annesine ait gölgeyi gördüğünde karanlıkta ışıldayan şeyin ne olduğunu anlar gibi oldu.

O çok akıllı bir çocuktü.

Babası uyuyordu. Annesi, onun yanı başında, ayaktaydı. Uyanıktı.

Elinde ise 'şey' tutuyordu.

Ama neden, diye düşündü çocuk.

Annesi, elinde sadece yetişkinlerin kullandığı ve çocuklara yasak olan şeyi tutuyordu. Şey işte... Neden adını bildiği o parlak şeyi, dili tutulmuş gibi söyleyemez olmuştu. Korkudan mı? Neden korkuyordu ki! Bunda korkacak ne vardı?

Hah! Bıçaktı annesinin elindeki şey. Keskin bıçak! Aklında beliriveren kelimeyle rahatladı. Sanki bunu hatırlaması, ortada korkacak bir durum olmadığıının, her şeyin yolunda olduğunun güvencesi gibiydi. Keskin bıçağı kendisinin tutması yasaktı ama annesinin tutmasında sakınca yoktu.

Annesi, elindeki bıçağı babasının göğsüne batırdı.

Karanlıkta boğuk bir hırıltı duyuldu. Bıçak geri çekildiğinde artık parıltı falan yoktu, üzeri koyu renkli bir ıslaklıkla kaplanmıştı. Çocuk, bunun ne olduğunu biliyordu. Keskin bıçağın

KADAVRA MEVSİMİ

kendisine yasak olmasının nedeni buydu. Kandı bıçağın üzerini kaplayan şey!

Kan... Kan... Kan...

O zehirli kelime, kafasının içinde yankılanırken 'akıllı çocuk' asla yapmayacağını düşündüğü bir şey yaptı. Olduğu yerde donup kalmış bir hâlde altına işedi. Sıcak bir ıslaklık, bacak arasından süzülüp halıya yayılırken, çocuk, annesinin bıçağı tekrar tekrar kaldırıp indirmesini izledi.

'Aptal!' diyordu kendi kendine. 'Aptal, aptal, aptal, aptal!'

Kötü bir şey oluyordu. Çok kötü... Bunun sebebi, kendi aptallığından başka ne olabilirdi ki? Akıllı çocukların asla yapmayacağı bir şey yapmış ve altına işemişti. Kötü şeyler oluyorsa elbette bu yüzdendi. Suçlu kendisiydi.

Korkuyla, utançla odasına koştu. Kapısını kapattı. Yatağına atlayıp yorganın altına saklandı. Birazdan uyuyacak ve ancak sabah olduğunda, her yer tekrar aydınlık olduğunda uyanacaktı. O zaman kötü şeyler geride kalmış olacaktı, aptalca şeyler. Bunların hiçbirisi yaşanmamış olacaktı. İnsan, geceleri korkunç şeyler görebilirdi. Gözlerini sıkıca kapatırsa sabah uyandığında hepsi geride kalmış olurdu. Çoğunu hatırlamazdı bile. Babası öyle söylemişti.

Ama uykuya dalmasına engel olan bir şey vardı. Bacaklarındaki ıslaklık değil. Hayır, başka bir şey... Bir koku... Pis değil ama onu korkutan bir koku... Kötü bir şeyler olduğunu ona hatırlatan ve olmaya devam ettiğini düşündüren bir koku... Yeşil tulumlu insanların olduğu yerdeki kokuydu bu. Ona bu kokunun ne olduğunu sorduğunda, babası, 'benzin' demişti. Tüm evleri benzin kokuyordu. Ama neden? Evlerin, benzine ihtiyacı olmazdı. Sonra bu keskin kokuyu, benzin kokusunu bastıran başka bir koku duyuldu. Onu asıl korkutan da buydu! Bu koku, yaramazlık demekti. Dumandı bu. Yanık kokusuydu. Bir şeyler yanıyordu!

Çılğınca bir an, halı üzerindeki çişinin alev aldığını düşündü. Hayır, böyle bir şey olamazdı. Çakmakla da oynamamıştı,

fırınla da. Mutfağa bile girmemişti. Bunu yapan o değildi. Olamazdı. Öyleyse neden kendini suçlu hissediyordu. Neden korkuyordu? Her şeyden önemlisi, bu yanık kokusuydu! Bir şeyler yanıyordu! Annesini çağırmalı mıydı? Ama annesi, elindeki o parlak şeyle... Aptal çocuk! Aptal! O şeyin adını yine unutmuştu. Gözlerini yumdu. 'Hemen uyumak istiyorum,' diye düşündü. 'Lütfen, hemen şimdi uyumak istiyorum. Annemi çağırmak istemiyorum. İstemiyorum. Bunu istemiyorum.'

Oda kapısının açıldığını duyduğunda, onu çağırmasa bile annesinin geldiğini anladı. Gelen babası olamazdı. Çünkü babası... Annesi ona şey yapmıştı... Elindeki şeyle...

Aklına, şimdiye kadar bildiği tüm korkuları gülünç hissettiren, çok ama çok daha korkunç bir şey geldi. Yoksa annesi, ona da babasına yaptığı şeyi yapmak için mi gelmişti?

"Anneciğim," dedi.

Sesinin titremesine engel olamadı. Oysa bunun için çok uğraşmıştı. Eğer bu olursa annesinin ona kızacağından korkmuştu.

Sanki yatağının başına gelecek ve ona, "Bir aptal gibi halıya işedin! Şimdi de ağlamaya mı başlayacaksın!" diyecekti ve sonra...

Sonrasını düşünmek istemiyordu.

Annesi yanına geldiğinde, ellerinde o parlak şeyin olmadığını gördü. Yaşadığı rahatlama ile ona sarılıp ağlamaya başladı. Annesi onu kucığına alıp bahçeye çıkardığında içeriği kaplamaya başlamış alevler, evlerinin camından görülebiliyordu.

"Anne, sen kötü bir şey yaptın," dedi gözyaşları içinde. "Seni gördüm, sen bıçakla yaramazlık yaptın. Ateşi de sen yaptın. Anne?"

Annesi, gözlerinin içine bakarak, "Beni dinle," dedi çocuğa. "Evet, kötü bir şey yaptım ama yaramaz olan ben değildim, babandı. Artık sadece sen ve ben varız. Kötü bir şey yaptığım için beni alıp götürmelerini ister misin? Senden ayırmalarını ister misin?"

KADAVRA MEVSİMİ

Çocuk ona daha sıkı sarıldı. “Hayır.”

Annesi onu kendinden uzaklaştırıp, her annenin sahip olduğu, yarı şefkatli yarı otoriter ses tonuyla, kelimelerin üstüne basa basa konuştu. “Öyleyse, biri sana bu gece ne olduğunu sorduğunda, **bilmiyorum** diyeceksin, anlaştık mı? **Hatırlamıyorum** diyeceksin. Başka hiçbir şey söylemek yok. Hiçbir şey!”

“Tamam.”

“Beni seviyor musun?”

“Evet.”

“Annenin sözünü dinleyecek misin? Yoksa sen, yaramaz bir çocuk musun?”

“Hayır! Söz veriyorum. Dinleyeceğim. Ama babam...”

“Bu gece olanları unutacaksın. Baban artık yok. Onu da unutmak zorundasın! Bunu yapabilir misin? Söyle, benim için yapabilir misin?”

“Yapabilirim.”

“Sana sorduklarında ne diyeceksin?”

“Unuttum, diyeceğim.”

Annesi ona tekrar sarıldı. Birlikte bahçelerinin uzak bir köşesine oturup alevler içindeki evlerini seyrettiler. Çocuk, evin dışına taşmaya başlayan alevleri büyülenerek izliyordu. Aslında oldukça heyecan verici bir görüntüydü bu. Eğer yanan şeyin kendi evi, kendi odası ve içindeki oyuncakları olduğunu bilmeseydi bundan keyif bile alabilirdi. Her şeyden önemlisi, evin içinde babasının da olduğunu bilmeseydi... Verdiği söze rağmen babasını unutabileceğini sanmıyordu. Onu omuzlarında taşıyan, ‘aslanım benim’ diyerek havaya her zıplatışında geri yakalayan, onunla top oynayan babası... Annesinin elindeki bıçakla şey yaptığı... Hayır! Bu olmamıştı. Bunu görmemişti. Annesi ona ne söylemişti? Bunu unutacaktı.

Dikkatini, geceyi aydınlatan alevlere verdi.

Neden sonra, komşularından biri uykusundan uyanıp evinden dışarı çıktığında, İhsan Amca’yı ilk kez pijamalarıyla gördü.

Annesi, onu kucağından bırakıp İhsan Amca'nın yanına koştu ve bağırıp çağırmaya başladı.

"Yardım edin," diye ağlıyordu. "Kocam içeride kaldı. İtfaiye çağırın!"

Akıllı bir çocuk olmak, her zaman iyi bir şey değildi çünkü itfaiyenin ne demek olduğunu biliyordu. Onu çağırmanın, babasını kurtaramayacağını da... Annesinin yardım istemek için neden İhsan Amca'nın uyanmasını beklediğini biliyordu. Onun kötü bir şey yaptığını ve kötü şeyler yapan herkes gibi şimdi yalancıktan ağladığını biliyordu. Ve bunların hepsini bilmek, çocuğu üzüyordu. Belki de bu yüzden bilmemek daha iyidir, diye düşündü. Belki de unutmak daha iyiydi. Ağlayıp bağırarak annesini izlemeye son verip bakışlarını tekrar eve çevirdi. Her şeyi boş verip sadece alevleri izlemek, canını yakan kötü şeyler düşünmekten iyiydi.

Günler geçip gitti. Başka bir eve taşındılar. Geçmişlerini geride bırakıp yeni bir hayata başladılar. Fakat o geceyi unutmak, çocuğun da tahmin etmiş olduğu gibi hiç kolay değildi. Artık daha az konuşuyor, daha az gülüyor ve bunu itiraf etmek istemese de artık annesini daha az seviyordu. Çocuğu en çok üzen şey de buydu. Korkuyordu ondan. Uykuya daldığında kötü rüyalar görüyordu. Annesi, odasının kapısında beliriyordu aniden. Karanlığın içinde yürürken elindeki şey, soğuk soğuk parlıyordu. Yatağının başına geldiğinde, elindekini havaya kaldırıp gaddarca gülümsüyordu. "Sana unutmanı söylemiştim," diyordu. "Sana akıllı bir çocuk olmanı söylemiştim." Böyle gecelerde, çocuk yatağını ıslatarak uyanıyordu.

Hayatının bundan sonra böyle sürüp gideceğinden korktuğu günlerde küçük çocuk, o gece yaşananları daha az düşünmenin bir yolunu buldu. Bunlar kendi başına gelmemiştir. O gece yatağından kalkan, annesinin yaptıklarını gören kendisi değildi. 'Başka biriydi o,' diye düşünmeye başladı. 'Ben, o gece ne olduğunu hatırlamıyorum. Diğer çocuk hatırlıyor.'

KADAVRA MEVSİMİ

Ve belki de sadece küçük bir çocuğun başarabileceği bir şekilde o gece yaşanan her şeyi, yarattığı bir hayalin üzerine yükleyip bilinçaltının derinliklerine gömdü. Sonra da üzerine bolca toprak attı. Bunu yaptığında, daha mutlu olduğunu hissetti. Daha az korktuğunu... Hayattaki tek varlığı olan annesini yeniden sevebildiğini... Buna öyle çok ihtiyacı vardı ki...

Üstelik bunu yapmasıyla birlikte kötü rüyaların, yatak ıslatmaların da azaldığını fark etti. Neredeyse haftanın her günü olan kazalar, olanları unutmaya başlamasıyla birlikte seyrekleşti. Olanları unutmak iyiydi, hem de çok iyi. O da böyle yaptı. Her şeyi unuttu.

Ve bir süre sonra, öyle bir an geldi ki bir şeyleri unutmuş olduğunu bile unuttu.

Sekiz yaşına geldiğinde, altını ıslatma huyundan tamamen kurtulmuştu. Ta ki yeni öğretmenleri ona babasının ne iş yaptığını sorduğunda, ne diyeceğini bilemeyip ağlamaya başladığı için onu eve gönderdikleri güne kadar... O gece yatağa yattığında ertesi gün altını ıslatmış olarak uyandı. Sonraki günlerde bir iki kaza daha yaşandı fakat bu kez, onlardan kurtulmak daha kolay oldu.

Bir sonrakinde on iki yaşındaydı. Sınıf arkadaşlarıyla okul çevresindeki boş arazide dolaşıyorlardı. İçlerinden biri, yerdeki boş benzin bidonunu fark etmişti. Kapağını açıp bir nefes çektikten sonra diğerlerine uzatıp, "Şunu bir koklayın oğlum," demişti. "Mis gibi kokuyor. Çakmağı olan varsa yakalım."

'Hayır, bunu yaramaz çocuklar yapar,' diye düşünmüştü çocuk, artık bir delikanlı olmasına rağmen. 'Bulduğun yere bırak, o pis şeyi... Benzini...'

O günün gecesinde altına kaçırды ve bu kez, ergenlik çağının getirdiği duygularla, yaşadığı utanç daha büyük oldu. Bunun bir daha asla olmayacağına dair kendine söz verip, yatmadan önce mutlaka tuvalete gitme alışkanlığını da o geceden sonra edindi.

Yine de on beş yaşına geldiğinde bir kaza daha oldu. Arkadaşlarıyla sinemaya gitmişti. Her sene yeni bir bölümü çıkan gerilim filmlerinden birine... Seri katil, elindeki büyük ve keskin bıçakla kurbanlarını kovalıyor ve yeri geldiğinde, hepsini teker teker öldürüyordu. Kanlı sahneleri hem çılgık hem de kahkaha atarak izlemişlerdi. O gün çok eğlendiğini hatırlıyordu. Fakat o gece uykuya daldığında, izlediği filmde çok daha korkunç olan bir rüya görmüştü. Eli bıçaklı katil, maskesini çıkarıyor ve çocuk, karşısında gördüğü yüzü tanıyordu. Ertesi sabah uyandığında yatağı ıslaktı.

Kazaların sonuncusu, on yedi yaşındayken oldu. Liseyi bitirmelerinin ardından verilen veda partisinin olduğu gece... Sahile gitmişler, büyük bir ateş yakmışlardı. İçlerinden biri gitar çalıp yılların eskitemediği bir şarkıyı söylüyordu. 'Beni Unutma.'

Hoşlandığı kız, kulağına eğilip şöyle fısıldamıştı.

"Biraz yaramazlık yapalım mı?"

Bunu söylediği sırada, kızın boynunda asılı olan -kendi he-diyesi- kolye, alevlerin aydınlığıyla parıldayıvermişti.

Belki hayatında ilk kez içtiği bira yüzünden, belki de ona sunulan teklifin verdiği heyecanla, midesinin bulandığını hissetmişti delikanlı. Kendisine sorulan soruya cevap bile vermeden, koşarak uzaklaşmış ve midesinde ne var ne yoksa bir ağacın dibine kusmuştu.

Ertesi gün altını ıslatmış olarak uyandığında, çarşaflarını kendisi değiştirdi. Pijamalarını kirliye attı. Kuruması için yatağını pencere kenarına taşıdı. Annesine bundan bahsetmedi bile. Böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi davrandı ve bunu yaparken hiç zorlanmadı.

Bazı geceler karanlıkta duyduğu fısıltıları, duymamış gibi yapardı. Eski bir evin yanından geçerken tüyleri diken diken olduğunda, bir daha o yolu kullanmazdı. Babasını gömdükleri günün ardından, bir daha mezarlığa gitmemişti. Bazen gölgeler hareket ederdi, kımıldardı. Arada sırada huzurunu kaçırın

KADAVRA MEVSİMİ

tatsız şeyler olurdu. Kötü rüyalar görebilir, anlık hayallerin ardından yersiz korkulara kapılabilirdi ama yine de mutluydu. Hayatına devam etmek için hepsini unuturdu. Onları da diğer kötü hatıraların arasına gömerdi. Kendi bilinçaltına hapsettiği ve varlığının farkında bile olmadığı, kayıp, unutulmuş, o zavallı çocuğun sırtına yüklerdi. Böylece her şey tekrar yoluna girerdi. Bir süre sonra öyle bir an gelirdi ki, bir kez daha, sürekli bir şeyleri unutuyor olduğunu bile unuturdu. İşte böyle zamanlar, en mutlu olduğu anlardı. Fakat sonra bir hata yapmıştı. Hayatında ilk kez, bir cesetle karşılaşmıştı. O günün ardından işler kötüye gitmiş, ilk kez bir cesede dokunduğunda ise tam bir felakete dönüşmüştü. Korkunç olaylar öyle ardı sıra yaşanmıştı ki, onları unutmaya fırsat bulamamıştı. Böylece yıllardır kaçtığı, saklandığı bir gerçeğe yüzleşmek zorunda kalmıştı. Genç adamın unuttuğu bir şey vardı, önemli bir şey. Zihnine yerleşmiş bu saplantıdan kurtulamıyordu fakat kötü anıları öyle derinlere gömmüştü ki ne kadar çabalarsa çabalasın, hatırlamayı başaramıyordu. Üstelik annesini hayattaki her şeyden çok seven bir parçası, bunu yapmayı hiç istemiyordu, buna engel olmaya çalışıyordu çünkü hatırladığı andan itibaren olacaklar, onu ölesiye korkutuyordu.

Gözlerimi açtım. Kenan Hoca'nın boğazımı sıkan elleri gevşemişti. Hayaleti, temkinli bakışlarla beni izliyordu. Beni ve yanımdaki diğer varlığı...

"Baba?"

"Oğlum."

Yanı başımda babamın yanıp kavrulmuş, kömürleşmiş sureti duruyordu. Kapkara bedeninden savrulan küller, havaya karıştığı anda kaybolup giderken kızıl bir

sıcaklıkla parlayan göğüs kafesi, bedenine alev körükleyen bir kalp taşıyordu sanki. Beni izleyen kızıl gözlerini, sanki bu alevin ışığı aydınlatıyordu. Bakışlarını üzerime çevirdiği anda, ölümcül hastalıkların yüksek ateşini çağrıştıran zehirli bir sıcaklığın tenimde dolaştığını hissediyordum. Yanık et kokusu öyle keskindi ki aldığım her nefes ciğerlerimi acıtıyordu. Kenan Hoca, öfkeli bir çılgınlıkla üzerime atlamak için hamle yaptığı anda babamın üzerinden dumanlar tüten eli havaya kalktı ve basit bir savurma hareketiyle birlikte diğer varlık silinip yok oldu. Cansız bedeni, hiç kıınıldamamış gibiydi, tabela üzerinde iki büklüm yatıyordu.

“Bu kadar kolay mıydı?”

“Her zaman bu kadar kolaydı. Zorlaştıran sen oldun.”

“Tüm bunların olmasının sebebi sendin. En başından beri sen! Bana neler yaşattığını, ne kadar çok acı çektiğini biliyor musun?”

“Ben senin babanım,” dedi. “Bunu yapmak benim hakkım.”

“Ölebilirdim. Bu hiç umurumda olmaz mıydı?”

“Hatırlayacaktın ya da ölecektin. Sana ulaşmaya çalıştıkça, bana karşı koydun. Direndin. Gerçeklerden kaçan bir korkak olduktan sonra ölmen umurumda olmazdı.”

“İntikam istiyorsun, değil mi? Senin de tek istediğin bu.”

“Elbette. Tüm ölümlerin istediği bu değil midir?”

“Peki ya bunu yapmazsam?”

“Peşini bırakmayacağım. Aramızdaki bağlantı giderek güçlenecek, şimdiye dek karşılaştığın tüm bu ruhların fazlası, ışığa üşüşen böcekler gibi üzerine gelecektir. İstedigimi yapmazsan onlarla asla başa çıkamazsın. Bu, senin sonun olur.”

“Sen de ölümüne seyirci kalırsın, öyle mi?”

KADAVRA MEVSİMİ

**“Bunu çoktan anlamış olman gerekirdi,” dedi babam.
“Karar senin. Ne yapman gerektiğini biliyorsun.”**

Bu kararı, geçmişimle yüzleşmeyi kabul ettiğim anda vermiştim.

Adam, cebinden çıkardığı telefonun ekranına baktı.

‘Üvey oğlum...’ diye düşündüğünde gülümsedi. Kendisini neden arıyor olabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Daha önce telefonda konuştuklarını bile hatırlamıyordu.

“Alo, Mehmet, Hayırdır?”

Telefon kulağında, bir süre öylece kaldı adam. Gözlerine donuk bir bakış yerleşti. Yüzü ifadesizleşti. Onu gören biri, içi boş bir kabuğu andırdığını söyleyebilirdi ya da bir kuklayı. Kolu aşağı düştüğünde, telefon elinden kayıp yere çarptı. Adam, bunu fark etmemiş gibiydi, yürümeye başladı. Hedefine ulaşana kadar hiç durmadı.

Zili çaldı. Kadının evde olduğunu umuyordu. Olmasa da sorun değildi. Beklerdi.

Kapı açıldı. “Rahmi?” dedi kadın. “Sen bu saatte?”

*Adam, cevap vermeden içeri girdi. Mutfığa ilerledi. Çekmece-
celerden birini açtı.*

*“Rahmi, iyi misin sen?” diye sordu kadın. Adamın sessiz-
liği, onu endişelenmişti. Yanına gitti, elini omzuna koydu.
“Rahmi, cevap versene,” dedi.*

*Adam kadına doğru döndü. “Beni uykumda bıçakladın,”
dedi. Sesi tanıdıktı. Sanki kadının yıllar önce duyduğu... Kal-
bine bir bıçak saplandığında kadının düşüncesi yarım kaldı.*

*Yere yığılan kadının etrafında koyu kırmızı bir kan gölü olu-
şurken adamın sesi tekrar değişti, gençleşti. Kadının can çe-
kişmesini izleyen adam, “Bunun için üzgünüm, anne,” dedi.*

Yüksekten düşer gibi bir irkilemeyle kendime geldim. Babamın, Kenan Hoca'nın ya da kadavranın hayaleti... Hiçbiri yoktu.

'Bedeli bu muydu?' diye düşündüm. 'Bu kez gerçekten sona erdi mi?'

Cevabımı çok geçmeden aldım. Ağzımdan ve burunumdan kan fışkırmaya başladı. Et parçalarına benzeyen pıhtılarla doluydu. Öyle şiddetliydi ki kısa süre sonra durmasaydı kan kaybından ölmem kaçınılmazdı. Son kan pıhtılarını da kustuğumda, kafamın içinde daha önce hiç hissetmediğim bir boşluk duygusu oluştu. İçindeki tüm pisliği dışarı attıktan sonra tertemiz olmuş gibi... Başımın hafiflediğini hissediyordum. Gökten süzülen bir ışık huzmesi beklemek büyük bir saflıktı sanırım, böyle sine korkunç bir kâbus ancak bu şekilde bitebilirdi.

Kan kusarak...

Ayağa kalktım. Yattığım yerdeki karlar, idrar ve kanla karışarak iğrenç bir renge bürünmüştü. Geride herhangi bir kanıt bırakmamak için artık çok geçti. Günlerce uğraşsam bile bu pisliği temizleyemezdim. Yine de çukurun üzerine bir iki kucak kar savurdum. Zaten daha fazlasını yapmaya hâlim yoktu.

Arkamda bir ceset ve beni şüpheli konumuna düşürecek sayısız delil bıraktığımı bilerek, karların arasında sürünerek ilerledim. Umurumda değildi. Mecbur kalırsam herkese her şeyi anlatırdım. Kampüsün diğer tarafına, karların kazınmış olduğu yola ulaştığımda derin bir nefes aldım. Emeklemeyi bıraktım ve ayağa kalktım. Ağır, yorgun ama kendinden emin adımlarla yürümeye başladım. Her şey yoluna girecekti.

KADAVRA MEVSİMİ

Yıllar sonra kendimi yeniden bir bütün olarak hissediyordum.

Aklımda cevapsız tek bir soru dahi kalmamıştı.

SON BÖLÜM

BİR DÖNEMİN SONU

Peki, sonra ne oldu? Kenan Hoca'nın ölümüyle bağlantısını çözebildiler mi? Sınıfı geçebildin mi? Ameliyat oldun mu? İçi para dolu çantaya ne oldu? Ya da Rahmi'ye...

Kafanızda cevapsız sorular kalmasını istemem. Beni biraz tanıdıysanız cevapsız sorulardan hiç hoşlanmadığımı anlamışsınızdır.

Polislerin kapıma dayanmasını beklemedim desem, yalan olur. Bunun yerine, Leyla Hoca'dan bir telefon aldım. Beni çağırıyordu ve ses tonu, *hayır* cevabını kabul etmeyecek gibiydi. Odasına girdiğimde yanında epey şık giyimli bir kadın olduğunu gördüm.

Kim olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Tanışma faslı kısa sürdü. "Kocamın ölümü hakkında ne biliyorsun?" diye sordu kadın.

Ah, neler bilmiyordum ki! Onlara tüm hikâyeyi anlattım çünkü onların da bilmelerini istedim.

Sözlerim bittiğinde, delirmiş olduğumu düşündüklerinden emindim. Umurumda değildi. Cüzdanımı çıkar-dım ve bir süredir içinde taşıdığım kimlik kartını masaya bıraktım.

"Artık ona ihtiyacım kalmadı," dedim. "Sizin olsun."

Kadın kimlik kartını aldı. Şöyle bir evirip çevirdi. “Demek, bu fahişeydi,” dedi. Bir daha arayan soran olmadı.

Rahmi, olanları hatırlamadığını söylese de, ki hatırlamıyordu, tasarlayarak adam öldürmekten müebbet yedi. Onu sevmezdim ama bunu hak etmiyordu. Ne yazık ki, bu konuda elimden gelen bir şey yok. Kimseye gidip de *hayır, annemi babamın hayaleti öldürdü* diyemezdim, bana gülerlerdi. Suçluluk duygusu hissediyorum elbette ancak olaylar benim kontrolümde değildi ve verdiğim hiçbir kararı, sağlam bir kafayla vermedim. Korkuyordum ve istemeyerek de olsa kötü şeyler de yaptım. Hakkımda ne düşüneceğiniz size kalmış ama lütfen, beni yargılamadan önce, *ben olsam ne yapardım*, diye kendinize bir sorun. Rahmi’yi gözden çıkarmanın pek de zor olmayacağından eminim.

İçinde annemin öldüğü eve adım atacak değildim. Eşyalarıyla birlikte sattım. Hesabıma epey yüklü bir meblağ yattı. Üstelik annemin hesabında da hatırı sayılır bir bakiye olduğunu öğrendim. Çektiğim onca sıkıntıyı düşündüm. Benden ne zaman bu kadar nefret etmişti? Ya da nasıl bu kadar umursamaz olmuştu? Artık bir önemi yoktu. Onu özleyor muyum? Evet. Ama özlediğim kişinin aslında annem değil, kafamdaki anne figürü olduğunun farkındayım.

KADAVRA MEVSİMİ

Çantaya gelirsek banka hesabıma yatan onca paradan sonra, ona ihtiyacım olduğu pek söylenemezdi. Yine de sonsuza kadar bir havalandırma boşluğunda sessiz sedasız yatmasına gönlüm razı olmadı. Sonuçta gidip onu almasaydım, bunu benden başka yapacak kimse yoktu.

Üç yüz bin lira... Bu kanlı aşk hikâyesi yüzünden çektiğim onca sıkıntıya değer miydi, orası tartışılır fakat sağlam bir teselli armağanı olduğu, su götürmez bir gerçektir.

Nurdoğan'ın kiralık katil tutmak hayaliyle topladığı parayı, evin satışından ve annemin banka hesabından gelen parayla birleştirip faize yatırdım. Fakülte sonuna dek, maddi yönden sıkıntı çekeceğimi sanmıyorum. İkisi de hakkını helal etsin.

Sınavların ertelenmesi, bana biraz zaman kazandırmış olsa da final notlarım olabildiğince berbatı. Vizelerden aklımda kalanlar hariç, tüm soruları salladım. Sözlülerde eğilip büküldüm, hocaların malum yerleriyle güleceği cevaplar verdim. Ve tek bir dersten bile bütünlemeye kalmadan sınıfı geçtim. Ah, haydi ama! Beynimdeki tümörden ve annemin finallerden önce cinayete kurban gittiğinden fakülte dekanı dâhil bütün hocaların haberi vardı. Gerçekten sınıfta kalacağımı düşünmüş olamazsınız!

Son olaylarla birlikte ameliyat olmaktan vazgeçmiştim ancak dönem arasında tomografi çektirmeyi ihmal etmedim. Bir sürpriz! Beynimde tümör görünmüyordu.

“Anlamıyorum,” dedim doktora. “Bir tümör kendiliğinden nasıl kaybolur?”

“Tahminime göre, kendini beslemek için geliştirdiği damarlardan biri yırtıldığında, tümör kendi içine kanayarak ölmüş.”

Bir kahkaha attım. “Bana o pisliğin kendi kanında boğulduğunu mu söylüyorsunuz?”

Tomografini sonucunu uzattı. “Bir zamanlar tümör olan bölgede gördüğümüz şey, artık belli belirsiz bir yara dokusu.” Parmağıyla tanıdık bir noktayı işaret etti. “Bak, tam burada. Bu lekenin, artık hiçbir önemi yok.”

Oysa gördüğüm şeyin anlamı benim için büyüktü. Kaybolan tümörden geriye kalan çizgi şeklindeki gölge, hayal gücünün de yardımıyla tıpkı kapalı bir göze benziyordu.

Yanına uğradığım başkaları da oldu.

“Artık gittiğin yere ecel götürmüyorsun,” dedi Beyaz Ana. “Çok şükür! Kafanın içindeki o göz, iltihaplı bir çibana benziyordu fakat şimdi, eski bir yara kabuğundan farksız.”

Teşhisini koymak için tomografi sonucuna bile gerek duymamıştı.

“Ondan kurtuldum.”

“Cahilce konuşma,” dedi. “Kabuk tutmuş yaralar gene kanayabilir, hele ki kaşınırsa.”

“Bunu yapmayacağım.”

“Aklın varsa yapmazsın.”

“Bitti,” dedim. “Hepsini geride bıraktım.”

“Sadece aptallar, güneşli havaya aldanıp bir daha kar yağmayacağını zanneder.”

KADAVRA MEVSİMİ

Sözleri beni tedirgin etmişti. Yerimden kalktım.
“Başka diyeceğin bir şey var mı?” diye sordum.
“Kendine mukayyet ol. Gerisi takdiri ilahi,” dedi.

Orkun’u çağırmak için yeni bir girişimde bulunmadım. Bu işleri geride bırakacağımı söylerken samimiydim. Bana görünmek istemeyişini, yarım kalmış hiçbir meselesi olmadığına yordum. Gittiği yerde huzurluydu. Ben de onunla vedalaşmak için daha güzel bir yol seçtim. Bir sigara yaktım ve içerken onu andım. Son sigaramdı, bir daha elimi bile sürmedim.

Anıl’la aramı düzelttim. Evlerinin kapısını çaldım. Hiç düşünmeden beni içeri davet etti. Gerçekleri bilmese bile beni affetmeye hazır olduğunu anlamıştım. Öfkesi dinmişti.

Yine de ona her şeyi anlattım ve sonra tekrar özür diledim.

Soruların ardı sıra gelmesini bekliyordum, beni şaşırttı.

“Zor günler geçirmişsin. Geride kaldığına sevindim,” dedi ve konuyu kapattı.

28 numaralı odayla vedalaşmak için Emre’nin yurda dönmesini bekledim.

Valizinin fermuarını kapatırken, “Haberı duydun mu?” diye sordu Emre. “Duvardaki delik vardı ya? Yurt yönetimi betonla sıvayıp kapatmış.”

“Böyle şeyleri nereden öğreniyorsun?”

“Son hâlinin fotoğrafını gruba atmışlar.”

Kendi valizimi kapının yanına bıraktıktan sonra etrafa bakındım.

“Merak etme, çok geçmeden öğrenciler yenisi açar.”

“Neyse ki artık bizim derdimiz değil,” dedi Emre.

Çarşafı sökülmüş boş yataklara baktım. Kapakları açık boş dolaplara...

Tüm eşyalarımızı toplamıştık. Geride bize ait tek bir şey bile kalmamıştı.

“Güzel günlerimiz de oldu,” dedim.

“İnsan kendini garip hissediyor, değil mi?” diye sordu Emre.

“Bu odadan çıkacak ve bir daha geri dönmeyeceğiz, öyle mi? İnanasım gelmiyor.”

İkimizden biri sustuğu anda odada oluşan sessizlik, insanı boğuyordu sanki. Burada dört ayımız geçmişti. Onu içinde biz yokken hayal etmek zordu. Acaba ne kadar süre boş kalacaktı? Yeni birileri taşındığında, bir zamanlar bize ait olan yataklarda yatarken neler hissedecekti? Günün birinde kendi hayaletlerimiz, burada yaşadıklarımızı kulaklarına fısıldayacak mıydı?

“Artık gitmeliyiz,” dedi Emre. “Daha bir sürü işimiz var.”

“Böyle gidemeyiz.”

“Nasıl?”

“Böylece bırakıp gidemeyiz,” dedim. “Sanki hiç yaşanmamış gibi! Sen... Ben... Anıl... Orkun... Sanki hiç var olmamışsınız gibi... Geride bir iz bırakmalıyız.”

KADAVRA MEVSİMİ

Emre'nin şaşkın bakışları altında, sırt çantamdan bir kalem çıkardım ve çarşafı sökülmiş yatağıma uzandım. Kalem yatağın tavanına uzattığımı gördüğü anda, "Kabul ediyorum," dedi Emre. "Bu, gerçekten iyi bir fikir."

Kendisi de bir kalem bulduktan sonra Anıl'ın yatağına geçti. Bizden önceki sayısız öğrenci gibi, geride bir iz bırakmak için sunta zemini karalamaya başladık.

Ne yazacağıma karar veremiyordum. Elimdeki kalem, temiz kalmış bir köşeye doğru uzatıp öylece bekledim. Fikir benden çıkmış olmasına rağmen benim aksime Emre, çoktan hummalı bir çalışmaya girişmişti. Fakat sonra, kalem kendiliğinden hareket etmeye başladı. Kelimeler, bir zamanlar kolumdaki alçıya yazdıklarım gibi bilinçaltımdan geliyordu.

Bu odada kaldık

Orkun, Anıl ve Emre

Bir de ben, Mehmet Emin.

İyi ve kötü günler,

Bu odada yaşandı.

Duvarda bir delik vardı.

Hafızamda bir boşluk

Cevapsız sorular.

Artık hiçbirini yok.

Yanıma gelen Emre, "Okuyanlar saçmaladığını düşünecek," dedi gülerek.

"Umurumda değil. İçimden gelenleri yazdım."

Onun yazdıklarına bakmak için yerimden kalktığım sırada, "Beni bilirsin," dedi alaycı bir sesle. "Ben duygularımı resme dökmeyi tercih ederim."

Yaptığı çizim, ıslak mürekkebin parlaklığı sayesinde, diğerlerinin arasından kolayca ayırt ediliyordu. Sırtımda soğuk bir ürpertiyle donup kaldım.

İsimlerimizin baş harflerini taşıyan dört iskambil ası.

Emre, değişen yüz ifademi fark etmişti. “Ne oldu?” diye sordu.

“Beni maça asına çizmişsin.”

“Rastgele seçmiştim. Yoksa beğenmedin mi?”

“Boş ver, beğendim. Haydi, artık gidelim.”

Valizlerimizi alıp 28 numaralı odayı terk ettik.

Yurt binasından uzaklaşırken son bir kez dönüp arkama baktım. Onunla sessizce vedalaştım ve yürümeye devam ettim. Altı yıllık fakülte hayatımın ilk dönemi böylece sona ererken aklımda o dört iskambil kâğıdı ve gelecek günlerde beni nelerin beklediği vardı.

Emre, farkında olmadan yarattığı kusursuz sembolizmi görememişti.

Maça ası, lanet ve ölümü temsil eder.

Maça ası, felâketlerin habercisidir.

Sizinle vedalaşırken, hikâyemin mutlu bir sonla bittiğini söylemek, sanırım yanlış olmaz. Mutlu sonlar hakkında herkesin ne hissettiğini biliyorum. Yaşlı cadının dediği gibi, *sadece aptallar, güneşli havaya aldanıp bir daha asla kar yağmayacağını zanneder*. Fakat gelecek kaygısıyla boğulurken, güneşli anların tadını çıkarmamak da bence bir o kadar aptallık. Şimdilik her şey yolunda ve bu bile benim için yeterli.

Karşıma başka bir hayalet çıkmadı ama bu, onların varlıklarını hissetmediğim anlamına gelmiyor. Gölgelemin arasında anlık bir kıpırtı fark ettiğim anda, başımı diğer tarafa çeviriyorum. Kulağıma uğursuz fısıltılar çalındığı oluyor, onları umursamıyorum. Kimi zaman içime tekin-

KADAVRA MEVSİMİ

siz hisler doğuyor ama böyle anlarda, dikkatimi başka şeylere vermeye çalıştığım da bunu başarabiliyorum ve bir süre sonra o his kendiliğinden kayboluyor. Kafamın içindeki uğursuz gözün, onu boğduğum karanlıkta, her geçen gün biraz daha körleştğini hissediyorum. Bir zamanlar sahip olduğum yetenek, hâlâ tükenmemiş olsa da artık yeterince zayıf. Beni delirten o yıkıcı gücün, silik ve zararsız bir gölgesi sadece. En azından, kadavraların konuştuğu, hayaletlerin boğazımı sıkıp beni taciz ettiği günleri geride bıraktım.

‘Günler geçer, mevsimler değişir ve yarının bize neler getireceğini bugünden bilemeyiz ama benim bildiğim bir gerçek var. Artık, bir zamanlar olduğum kadar savunmasız değilim. Hayatın benim için sakladığı tüm zorlukları karşılamaya hazırım.

Av olduğum günleri geride bıraktım. Ben bir avcıyım.

En karanlık ormanların kuytularında dolaştım, deliliğin sınırında, ölümün kıyısında gezindim ve buna rağmen sağ kalmayı başardım. Ağaçların ardında saklanan gölgeler, yürüdüğüm yolda karşıma çıkacak tehlikeler, artık beni korkutmuyor.

Onlarla başa çıkabilirim.’

Bu sözleri fazla iddialı mı buldunuz? Sizi suçlayamam. Bu saçmalığı bir kâğıda karalayıp yatağımın başucuna asmıştım. Her yeni güne, bu yazıyı okuyarak başlıyorum. Aslında bunu yapmama hiç gerek yok. Yetmiş bir kelimenin her bir tanesi zaten ezberimde. Yine de yapıyorum bunu. Çünkü o sözleri yazdığım gün, gerçekten inanarak yazmıştım. Çoğu zaman ve hatta şimdi olduğu gibi saçmalık olduklarını düşünmüyordum. Bu yüzden, o kâğıda tekrar tekrar bakmak ve o sözleri okumak, bana en karanlık günlerimde bile umut veriyor.

Tıpkı bir dua gibi...

‘Onlarla başa çıkabilirim.’

Belki de sadece kendimi kandırıyorum.

'Onlarla başa çıkabilirim.'

Belki de sadece öyle olacağına inanmak istiyorum.

'Onlarla başa çıkabilirim.'

Ama beni anlıyorsunuz, değil mi?

Bunu yapmaya mecburum.

Çünkü ben, kendimi bu inançla avutuyorum.

'Onlarla başa çıkabilirim.'

Hayatıma, ancak bu inanç sayesinde devam edebiliyorum.

'Onlarla başa çıkabilirim.'

Buna inanmak, bana kendimi biraz olsun daha iyi hissettiriyor.

-SON-